

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

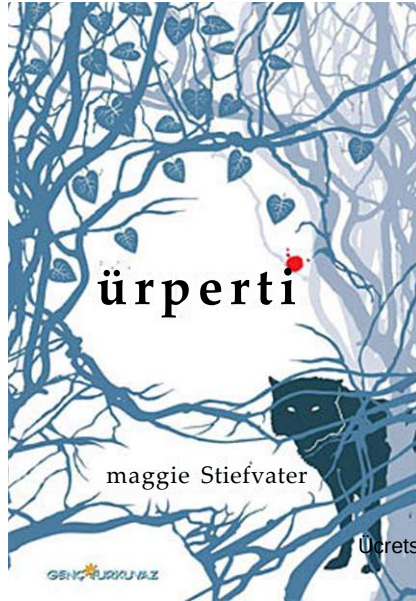
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Birinci Bölüm * Grace

-9°C

Karın içinde yattığımı hatırlıyorum; kurtlarla çevrelenmiş, giderek soğuyan kıpkırmızı, sıcak küçük bir nokta. Beni yalıyor, ısıtıyor, bedenimi hırpalıyor, üzerime basıyorlardı. Bir araya toplanmışlardı; oluşturdıkları duvar, güneşin sunduğu azıcık sıcaklığı esirgiyordu benden. Boyunlarındaki tüylerde ve soluklarında ışıldayan buz, çevremizdeki havada asılı donuk şekiller oluşturuyordu. Tüylerinin misk kokusu bana ıslak bir köpeği ve yanan yaprakları çağırıyordu, güzel ve aynı zamanda dehşet vericiydi. Dilleriyle tenimi yumuşatıyor; acımasız dişleriyle giysimin kollarını parçalıyor, saçlarımı çekiyor, köprücük kemiğime bastırıyorlardı; nefeslerim kulağımda hissediyordum.

Bağırabiliyordum ama yapmadım. Mücadele edebiliyordum ama yapmadım. Üzerimde uzanan ve kurşuniye dönen kış beyazı göğünü izleyerek orada öylece yattım ve olmasına izin verdim.

Kurtlardan biri burnuyla avucumun içini dürtüyor, yanaklarıma bastırıyordu, gölgesi yüzümün üzerindeydi. Sapsarı gözlerini benimkilere dikmişti; diğer kurtlarsa oramdan buramdan çekıştirmeye devam ediyorlardı.

Yapabüdiğim kadar uzun süre o gözleri üzerimde tuttum.

Sapsarıydılar. O kadar yakımda ki kulağımda hissediyordum. - <https://rantey.org>

tüm tonları benek *benek* parlıyordu içlerinde. *Benden gözle-*
rini ayırmasını istemiyordum, ayırmıyordu da. Uzanıp tüyle-
rine dokunmak istiyordum ama ellerim göğsümün üzerinde
kırılıp kalkmış, kollarım donup bedenime yapışmıştı.

Sıcaklığın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum.

Sonra gitti ve onun yokluğunda, diğer kurtlar daha da
yaklaştılar, çok yaklaştılar, nefes alamıyordum. Sanki göğ-
sümün içinde bir şey çırpıyordu.

Güneş yoktu; ılık yoktu. Ölüyordum. Gökyüzünün neye
benzediğini hatırlayamıyordum.

Ama ölmedim. Buz gibi bir denizde kaybolmuştum ama
sonra sıcaklığın dünyasına tekrar doğdum.

Bunu hatırlıyorum: sapsarı gözleri.

Bir daha hiç göremeyeceğimi düşünmüştüm.

İkinci Bölüm * Sam

-9°C

Kızı arka bahçedeki araba lastiği salıncağından kapıp ormanın içine götürdüler; gövdesi, karın üzerinde onun dünyasından benimkine giden sığ bir iz bıraktı. Olanları gördüm ama engellemedim.

Hayatımın en uzun ve en soğuk kışydı. Birbiri ardına solgun ve güneşsiz günlerdi. Ve açlık -acı veren, yakıp vuran açlık— açgözlü bir efendiydi. O ay hiçbir şey kıpırdamadı, doğa donmuş, yaşamdan yoksun, üç boyutlu renksiz bir tabloya dönüşmüştü. İçimizden biri, bir evin mutfak kapısının merdivenlerindeki çöpleri karıştırırken vurulmuştu, bu yüzden sürünün geri kalanı ormandan çıkmıyordu, sığa ve yiyeceğe aç, bekliyorduk. Ta ki kızı bulana dek. Ta ki ona saldırana dek.

Hemen çevresini sardılar, hırılıyor, ısırıyor, öldürücü darbeyi ilk hangisi vuracak diye kavga ediyorlardı.

Bunu gördüm. Böğürlerinin sabırsızlıkla titrediğini gördüm. Kızın bedenini orasından burasından çekiştirdiklerini, altındaki karı kazıdıklarını gördüm. Ağızlarının kırmızıya boyandığını gördüm. Ama yine de onları durdurmadım.

. Sürüde üst bir konumdaydım -Beck ile Paul sayesinde öyle olduğumu kanıtlamıştım-, bu yüzden hemen harekete

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geçebilirdim ama dizlerime kadar karın içine gömülü, soğuktan titreyerek geride durdum. Kız sıcaklık ve hayat kokuyordu, canlıydı, her şey bir *yana insandı*. Ama nesi vardı? Eğer canlıysa niye karşı koymuyordu?

Kanmın kokusunu alabiliyordum; ölü ve soğuk olan bu dünyada, sıcak ve canlı bir kokuydu. Salem'in kızın giysisini yırtmak için çekiştirirken titrediğini gördüm. Midem acıyla kasıldı; çok uzun süredir hiçbir şey yememiştim. Salem'in yanındaki kurtları uzaklaştırmak, onun insan kokusunu almıyormuş ya da yumuşak iniltilerini işitmiyormuş gibi yapmak istedim. Bizim vahşiliğimiz karşısında, üzerine çöken ve onun hayatıyla bizimkini takas etmek isteyen sürü karşısında öyle ufaktı ki.

Dişlerimi gösterip hırlayarak onları geri püskürttüm. Salem de bana hırladı ama gençliğime ve açlığımıza rağmen ondan daha çeviktim. Paul bile tehditkâr bir şekilde hırlamıştı.

Onun yanındaydım işte, sonsuz gökyüzüne bakıyordu uzak gözleriyle. Belki de ölmüştü. Burnumu elinin içine soktum, avucunun kokusuna daldırdım burnumu; şeker, tereyağı ve tuz kokusu, başka bir hayatı anımsattı bana.

Sonra gözlerim gördüm.

Açıktı. Yaşıyordu.

Kız, korkunç bir cesaretle gözlerini gözlerime dikmiş, dosdoğru bana bakıyordu.

Ürküp geri çekildim, tekrar titremeye başlamıştım ama bu sefer beynime acı veren şey kızgınlık değildi

Gözleri gözlerimdeydi. Kam yüzümde.

İçimden ve dışımdan parçalanıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onun yaşamı.

Benim yaşamım.

Sürü arkamdaydı, temkinli bir şekilde bekliyordu.

Bana hırladılar, artık onlardan biri değildim, avlarını istiyorlardı. Onun bugüne dek gördüğüm en güzel kız olduğunu düşündüm; karların içinde yatan minik kardı bir melekti ve onu parçalayacaklardı.

Onu gördüm. Onu daha önce hiçbir şeyi görmediğim bir şekilde gördüm.

Ve onları durdurdum.

Üçüncü Bölüm * Grace

3°C

Onu bu olaydan sonra tekrar gördüm, daima soğukta... Bahçemizle ormanın arasındaki sınırda duruyordu; kuş yemliğim doldururken ya da çöpü dışarı çıkarırken, san gözlerini üzerime dikeyor ama hiç yanıma yaklaşmıyordu. Uzun Minnesota kışında, geceyle gündüz arasındaki, sanki sonsuza dek süren o zaman diliminde, bakışım üzerimde hissedene dek donmuş lastik salıncağa tutunup sallanıyordum. Daha sonraları, artık salıncağa sığamayacak kadar büyüdüğümde/arka verandanın merdivenlerinden iniyor, elim ileri uzanmış, avucum açık, gözlerim yerde ona sessizce yaklaşıyordum. Tehdit yoktu. Onun dilini konuşmaya çalışıyordum.

Ama ne kadar beklersem bekleyeyim, ona ulaşmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aramızdaki uzaklığı aşım ona tam yaklaşacakken, çalıların arasında kaybolup gidiyordu.

Ondan hiç korkmadım. Beni oturduğum salıncaktan çekip alabilecek kadar iri, beni yere yatırıp ormana sürükleyebilecek kadar güçlüydü. Ama bedenindeki yırtıcılık gözlerinde yoktu. Bakışlarını, gözlerinin sarısındaki hareketleri hatırlıyordum ve ondan korkmayı beceremiyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Benim de ona zarar vermeyeceğimi bilmesini istiyordum.
Bekledim. Bekledim.

O da bekledi ama yine de neyi beklediğini bilmiyordum.
Ona ulaşabilen tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

Ama hep oradaydı. Onu izleyişimi izliyordu. Bana hiç yaklaşmadı ama asla uzaklaşmadı da.

Altı yıl boyunca bu hep böyle sürüp gitti: kurtların kışın akıldan çıkmayan varlığı ve yazın daha da akıldan çıkmaz olan yoklukları. Geçen zamanı gerçekten düşünmüyordum. Düşündüğüm şey onların kurt olduğuydu. Sadece kurt.

Dördüncü Bölüm • Sam

32° C

Grace'le konuşmaya çok yaklaştığım gün, hayatınım en sıcak günüydü. Klimalı kitapçı dükkânında bile sıcaklık kapıdan sürünüp geliyor, büyük pencerelerden dalga dalga içeri yayılıyordu. Tezgâhın arkasında, güneşin vurduğu taburemin üzerineyayılmış oturuyor ve sanki her bir damlasını içimde tutabilirmişim gibi yazı içime çekiyordum. Saatler ağır ağır geçerken, ikindi güneşi raflardaki bütün kitapları soluklaştırarak onları yaldızlı birer kitap haline dönüştürdü, sayfaları ve içindeki mürekkebi öyle ısıttı ki, okunmamış sözcüklerin kokusu havada öylece asılı kaldı.

İnsanken sevdiğim şey işte buydu.

Kapı küçük bir *çın* sesiyle açıldığında kitap okuyordum; sıcak havanın ve bir grup kızın insanın içini tıkayan kokusu hücum etti içeri. O kadar yüksek sesle gülüyorlardı ki yardıma ihtiyaçları olmadığını düşündüm ve okumaya devam ettim. Raflar boyunca dolanıp itişip kakışmalarına ve kitaplardan başka her şeyden bahsetmelerine sesimi çıkarmadım.

Kızlar hakkında bir kez daha düşüneceğimi hiç sanmıyordum, ta ki içlerinden birinin sarı saçlarını sallayışını ve uzun atkuyruğunun havayı süpürüşünü göz ucuyla yakala-

yana dek. Hareketin kendisi önemsizdi ama bu hareketiyle havaya bir koku yayılmıştı. Kokuyu tanımıştım. Kokuyu hemen tanımıştım.

Bu oydu. O olmalıydı...

Elimdeki kitabı yüzüme doğru kaldırdım ve kıza gizli bir bakış attım. Diğer iki kız hâlâ konuşuyor, çocuk kitapları bölümünün tavanına astığım kâğıttan bir kuşu gösteriyorlardı birbirlerine. O konuşmuyordu ama geride kalmıştı, gözleri çevresindeki kitaplardaydı. O zaman yüzünü gördüm ve yüzündeki ifadede kendime ait bir şeyleri tanıdım. Gözleri rafların üzerinde dolaşıp duruyor, kaçacak bir yer arıyordu.

Kafamda bu sahnenin yüzlerce farklı versiyonunu kurmuştum ama şimdi o an gelmişti işte ve ne yapacağımı bilmiyordum.

O kadar gerçektir ki! Arka bahçede kitap okur ya da ödünür yaparkenki halinden farklıydı. Orada, aramızdaki mesafe aşılamaz bir boşluktu; uzak durmak için o kadar çok nedenim vardı ki!.. Ama burada, kitapçı dükkânında, benimleydi, nefesimi kesecek kadar yakınındaydı, daha önce hiç olmadığı kadar yakımda. Beni onunla konuşmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Bakışı benim tarafıma doğru çevrildi, telaşla başımı kitabıma eğdim, Yüzümü tanımadı ama gözlerimi tanırdı. Gözlerimi tanıyacağıma inanmak zorundaydım.

Çabucak gitsin de tekrar nefes alabüeyim diye içimden dua ettim.

Bir kitap alsın da onunla konuşabileyim diye içimden dua ettim.

Kızlardan biri seslendi, "Grace, gel buraya da şuna bak. *Dereceye Girin; Düşlediğiniz Üniversiteye Gidin*, kulağa hoş geliyor, *değil* mi?"

Derin bir soluk aldım ve oturup diğer kızlarla birlikte üniversiteye hazırlık kitaplarına bakarken güneşin vurduğu uzun sırtım izledim. Hafifçe eğilmişti, olsa olsa nezaket gereği ilgilendiğinin işareti olmalıydı bu; kızlar başka kitapları işaret ederken başım salladı ama ilgilenmediği belliydi. Pencereden giren güneş ışığını takip ettim; ışık atkuyruğundan kurtulmuş saçlarına vuruyor, saç tellerinin her birini parılayan altın ipliklere dönüştürüyordu. İçerde çalan müziğin ritmiyle başım neredeyse anlaşılmayacak kadar hafif bir şekilde öne arkaya hareket ettiriyordu.

"Hey!"

Önümde beliren yüze doğru döndüm. Grace değildi. Diğer kızlardan biriydi; siyah saçlı, yanık tenliydi. Omzunda büyük bir kamera asılıydı ve dosdoğru gözlerimin içine bakıyordu. Hiçbir şey demedi ama ne düşündüğünü anlamıştım. Göz rengime gösterilen tepkiler, kaçamak bakışlardan gözlerini dikip uzun uzun bakmaya kadar farklılık gösterir; en azından o bu konuda dürüsttü.

"Fotoğrafınızı çekmemin bir sakıncası var mı?"

Bir bahane aradım. "Bazı yerliler, birinin fotoğrafını çektiğinizde onun ruhunu da aldığınıza inanırlar. Bu bana da çok mantıklı geliyor, özür dilerim ama istemiyorum." Özür diler bir ifadeyle omuzlarımı silktilim. "Eğer isterseniz dükkânın fotoğrafım çekebilirsiniz."

Üçüncü kız omzunda fotoğraf makinesi olan kızı ittiirdi: Çalı gibi kumral saçları vardı, yüzü çilliydi ve çevresine öyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir enefji yayıyordu ki beni şimdiden yormuştu. "Flört mü ediyorsun Olivia? Buna vaktimiz yok. İşte ahbap, bunu alıyorus."

Dereceye Girin'ı elinden aldım ve Grace'in nerede olduğunu görmek için *ortalığa hızlı bir balcış attım*. "On dokuz dolar, doksan dokuz sent/" dedim.

Kalbim güm güm atıyordu.

"Bir cep kitabı için mi?" dedi çilli kız ama elime bir yirmilik tutuşturdu. "Üstü kalsın." Bahşişleri koyduğumuz bir kutu yoktu ama paranın üstünü kayıt defterinin yanına, tezgâhın üzerine koydum. Kitabı alıp poşete yerleştirdim ve satış fişini ağır ağır yazdım. Grace belki niye bu kadar uzun sürdüğünü merak eder de bakmaya gelir diye umut ediyordum.

Ama o biyografi bölümünde kaldı; başım yana çevirmiş kitapların sırtlarını okuyordu. Çülü kız poşeti aldı, bana ve Olivia'ya gülümsedi. Sonra Grace'in yanına gittiler ve onu kapiya doğru yönelttüler.

Arkanı dön, Grace. Bana bak, işte burada duruyorum. Eğer şimdi dönerse gözlerimi görecektim ve beni tanıyacaktı.

Çilli kız kapıyı açtı -*çın*- ve grubun geri kalanına sabırsızlığını belirten bir ses çıkardı: Gitme vaktiydi. Olivia kısa bir an döndü, gözleri tezgâhın arkasında durduğum yerde gözlerimi buldu. Onlara -Grace'e- baktığımı biliyordum ama kendimi engelleyemiyordum.

Olivia kaşlarını çatı ve dükkândan aceleyle çıktı. Çilli kız, "Grace, hadi *ama*," diye seslendi.

Göğsüme bir ağı girdi. Bedenim aklımın hiç anlamadığı bir dili konuşuyordu.

Bekledim.

Ama *Graçe*, *şu* dünya üzerinde beni tanınmasını istediğim yegâne insan, parmağını yeni çıkan kitaplardan *birinin karton* kapağı üzerinde hevesle gezdirdikten sonra, orada, elini uzatsa ulaşabileceği kadar yakınında olduğumu bile fark etmeden, dükkândan çıkıp gitti.

Beşinci Bölüm • Grace

7°C

Jack Culpeper öldürülene kadar ormandaki kurtların kurt adam olduğunu fark etmemiştim.

Bu olay olduğunda lisedeki son yılımın eylül ayıydı. Jack küçük kasabamızdaki sıradan gençlerden biriydi. Müdürün arabası da dâhil otoparktaki en pahalı arabanın sahibi olması dışında, doğrusu Jack hayattayken o kadar da muhteşem bir çocuk değildi. Aslında pislüğün tekiydi. Ama öldürüldüğünde, birden azizlik mertebesine yükselivermişti. Bunun sebebi biraz da öldürülüş tarzının altında yatan o korkunç ve sansasyonel durumdu. Ölümünü izleyen beş gün içinde okul koridorlarında olaym yüzlerce versiyonunu duymuştum.

Sonuç şuydu: Artık herkes kurtlardan korkuyordu.

Annem genelde haberleri izlemediğinden ve babam da dönem dönem evde olmadığmdan, bu toplumsal endişe bizim eve gerçekten yavaş sızdı ve hız kazanması birkaç gün aldı. Kurtlarla ilgili başıma gelen olay altı yıl içinde annemin aklından silinip gitmiş, onun yerini terebentin kokusu ve ara renkler almıştı. Ne var ki Jack⁷e yapılan saldırı, anılarım eksiksiz su yüzüne çıkarmış gibiydi.

Annem artan endişesini, kurtların saldırısına uğramış ilk insan olan biricik kızıyla daha çok kaliteli zaman geçirmek gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

mantıklı yollara yöneltmekten uzaktı. Bunun yerine, söz konisi SU endişe/ onu eskisinden daha dalgın ve dağınık biri yaptı.

"Anne, akşam yemeğini hazırlamana yardım etmemi ister misin?"

Annem kesme tahtası üzerinde cebelleştiği mantarlar nedeniyle mutfağın gerisinden zar zor görebildiği televizyondan başını çevirip bana suçlu suçlu baktı.

"Buraya çok yakın. Onu buldukları yer/' dedi elindeki bıçakla televizyonu göstererek. Ekranın sağ üst köşesinde, bulanık bir kurt fotoğrafının yanında bizim çevrenin haritası belirirken, haber spikeri sahte bir samimiyetle ekrana bakıyordu. Olayın aslı araştırılıyor, diye devam etti. Aynı olayın defalarca anlatıldığı bir haftadan sonra nihayet en temel gerçeklerin doğru düzgün ortaya serilebileceğini sanırdı insan. Koydukları fotoğraf, gür gri kürkü ve sarımsı kahverengi gözleriyle, benim kurdumun cinsine ait değildi.

"Hâlâ inanamıyorum," diye devam etti annem. "Sınır Ormanı'mn hemen diğer yakasında. Orada öldürülmüş."

"Ya da ölmüş."

Annem bana kaşlarını çatarak baktı, her zamanki gibi yorgun ve güzeldi. "Ne dedin?"

Başımı ev ödevimden -insanı rahatlatan düzenli sayı ve sembollerin yer aldığı satırlardan- kaldırıp baktım. "Yolun kenarındayken kendinden geçmiş ve bilinçsiz haldeyken ormana sürüklenmiş olabilir. Bu aynı şey değil. Panik yaratmaya çalışarak ortalıkta dolaşmaya hiç gerek yük." Annem mantarları bir amipin yiyebileceği büyüklükte keserken tekrar ekrana baktı. Kafasını salladı. "Ona saldırdılar, Grace."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pencereden ormana, ağaçların karanlıktaki hayaletimsi silüetlerine baktım. Kurdum oralarda bir yerdeyse bile onu göremiyordum. "Anne, bana defalarca, hem de *defalarca*, kurtlar genelde barışçıl hayvanlardır, diyen sen değil miydi?"

Kurtlar barışçıl hayvanlardır. Bu annemin yıllarca tekrarladığı bir nakarattı. Bence bu evde yaşamaya devam edebilmesinin tek yolu, kendim kurtların nispeten zararsız ve benim başıma gelen şeyin de bir defalık olduğuna inandırmasıydı. Onların gerçekten barışçıl hayvanlar olduğuna inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama ben inanıyordum. Tüm yaşamım boyunca ormanı gözlemiş, kurtları izlemiştim; onların yüzlerini ve kişiliklerini tanıyordum. Tabü ormanın gerilerinde duran, ancak en soğuk havalarda ortaya çıkan zayıf, hastalıklı görünen şu çizgili kurt da vardı. Onunla ilgili her şey -mat, kaba kürkü, dişlenmiş kulakları, haince bakan tek gözü- hasta bir bedeni bağırıyor ve vahşi gözlerinin beyazı hastalıklı bir ruhu fısıldıyordu. Dişlerinin tenimde gezindiğini hatırlıyordum. Onu ormanda tekrar bir insana saldırırken hayal edebiliyordum.

Bir de şu beyaz dişi kurt vardı. Kurtların hayat boyu eşli yaşadıklarını okumuştum, onu sürünün lideriyle görmüş-tüm, dişi ne kadar beyazsa, lider de o kadar siyah, iri yapılı bir kurttu. Burnu ile itekleyerek, dişiye yapraklarını dökmüş ağaçlara doğru götürürken izlemiştim onu, tüyleri sudaki bir balık gibi yanıp sönüyordu. Dişinin güzelliği vahşi ve huzursuz bir güzellikti; onu da bir insana saldırırken hayal edebiliyordum. Ama ya diğerleri? Ormanda dolaşan sessiz ve güzel hayaletlerdi. Onlardan korkmuyordum.

"Doğru, barışçıl/- Annem kesme tahtasına çentik attı. *"Belki onları yakalayıp Kanada'ya yâ da başka bir yere götürmeleri lazım."*

Asık suratla ödevime döndüm. Kurdumun olmadığı yaz mevsimleri fazlasıyla kötü geçirdi. Çocukken o aylar bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelir, kurdumun tekrar ortaya çıkmasını bekleyerek zaman öldürürdüm. Sarı gözlü kurdum ortaya çıktıktan sonra her şey daha da beter olurdu. Çünkü bu uzun aylar boyunca, geceleri, bir kurt olduğumu ve kurdumla birlikte, hiç karın yağmadığı altından bir ormana kaçtığımızı hayal ederdim. Şimdi Altın Orman'ın var olmadığını biliyordum ama sürü -ve sarı gözlü kurdum- oradaydı.

İç çekerek matematik kitabımı mutfak masasının üzerinde bırakıp annemin yanına gittim. "Bırak ben yapayım, sen yüzüne gözüne bulaştırıyorsun!"

Karşı çıkmadı, çıkmasını da beklemiyordum zaten. Tam tersine, beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi ve sanki yaptığı işin ne kadar kötü olduğunu anlamamı bekliyormuş gibi hemen bıraktı. "Eğer yemeği halledersen seni sonsuza kadar severim," dedi.

Suratımı buruşturup bıçağı ondan aldım. Annem hep her tarafı boyaya batmış bir halde ve dalgın olurdu. Hiçbir zaman arkadaşlarımla anneleri gibi olmamıştı: önlük takıp yemek pişiren, ev süpüren bir Betty Crocker. Onlar gibi olmamı da istemiyecekti zaten. Ama ödevlerimin de yapılması gerekiyordu gerçekten.

"Teşekkürler, tatlım. Ben stüdyoda olacağım." Eğer annem kanuna basınca beş ya da altı cümle söyleyen şu oyuncak bebeklerden olsaydı cümlelerinden birisi kesin bu olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Terebentin kokusundan bayılma salan/" diye bağırdım ama çoktan yukarı çıkmıştı. Sakatlanmış mantarları bir kâsenin içine doldurup parlak san renkteki duvarda asılı sate baktım. Babamın işten eve gelmesine daha bir saat vardı. Yemeği hazırlamak ve sonra da belki kurduma şöyle bir göz atmak için yeterli vaktim olacaktı.

Buzdolabında et vardı, muhtemelen mantarlarla birlikte pişmesi gerekiyordu. Eti alıp kesme tahtasının üzerinde dilimledim. Arkamda, haberlerde bir "uzman" Minnesota'daki kurt nüfusunun sınırlandırılması ya da başka bir yere taşınmasıyla ilgili sorulan yanıtlıyordu. Bütün bunlar moralimi bozuyordu.

Telefon çaldı. "Alo!"

"Merhaba, n'aber?"

Rachel'dı. Onun sesini duyduğuma sevinmiştim; annemin tam zıddıydı; tamamıyla organize biriydi ve başladığı işleri bitirmekte harikaydı. Onun yanında kendimi daha az uzaylı gibi hissediyordum. Telefonu kulağımla çenemin arasına sıkıştırarak konuşurken eti kesmeye devam ettim ve yumruğum büyüklüğündeki bir parçayı kenara ayırdım. "Yemek hazırlayıp, aptal haberleri dinliyorum."

Neden bahsettiğimi hemen anlamıştı. "Biliyorum. Sanki gerçeküstü bir şeyden bahseder gibüer, değü mi? Çok büyüttüler; niye çenelerini kapayıp bu işi bize bırakmıyorlar? Okula gidince sürekli bunlan dinlemek yeterince kötü zaten. Kurtlarla ve her şeyle sanlısın, senin için de gerçekten can sıkıcı olmaya başlamıştır, sahiden, Jack'in ailesi de televizyoncuların çenesini kapamasından başka bir şey istemiyormuş." Rachel öyle hızlı konuşuyordu ki ne dediğini anla-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

yamıyordum. Ortada söylediği bir şeyi kaçırmıştım, derken sordu: "Olivia bu gece aradı mı?"

Olivia bizim *üçlünün* üçüncü kanadı ve benim kurtlara duyduğum hayranlığı anlamaya yaklaşan tek kişiydi. Telefonda Rachel'la ya da Olivia'yla konuşmadığım gece yok gibiydi. "Herhalde dışarıda fotoğraf çekiyordur. Bu gece bir meteor yağmuru yok muydu?" dedim. Olivia dünyayı fotoğraf makinesinin vizörünün arkasından görürdü; okul hatıralarımın yarısı ona-on beş santimetre boyutunda, parlak, siyah beyaz renkte olacaktı.

Rachel, "Sanırım haklısın. Olivia bu heyecanlı astreoid faaliyetini yakalamak isteyecektir kesin. Konuşacak zamanın var mı?"

Saate baktım. "Pek sayılmaz. Akşam yemeğini hazırlayıp ödevimi bitireceğim."

"Tamam. Bir dakika o zaman. İki sözcük bebek, söyle bakalım: *kaç. mak?*"

Gözlerimi ocağın üzerinde kararan ete dikmişim. "Bu tek bir sözcük, Rach."

Duraksadı. "İyi, tamam. Bana böylesi daha iyi geliyor. Neyse, mesele şu: Annemle babam bu yıl Noel tatilinde istediğim yere gidebileceğimi söylediler, bunun için para verecekler. Dolayısıyla ben de bir yere gitmek istiyorum. Mercy Falls dışında herhangi bir yere. Tanrım, Mercy Falls dışındaki *herhangi* bir yere! Yarın okuldan sonra gelip Olivia'yla birlikte yer seçmeme yardım eder misiniz?"

"Tabii ki!"

"Eğer gerçekten hoş bir yer bulursak belki sen ve Olivia da gelirsiniz," dedi Rachel.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yamt vermedim. Noel sözcüğü hemen, Noel ağacımızın kokusunu, arka bahçede yıldızlı aralık göğünün karanlık sonsuzluğunu ve karla kaplı ağaçların arkasından beni izleyen kurdumun gözlerini hatırlatan anılar canlandırmıştı gözümde. Yılın geri kalanında hiç görünmese bile kurdum her Noel'de kesin gelirdi.

Rachel homurdandı. "Şu sessiz şimdi-uzaklara-bakıp-düşünüyörüm bakışını takınma, Gracel Aynen öyle yaptığına bahse girerim! Bana bu yerden çıkıp gitmek istemediğini söyleyemezsin!"

Evet, bir şekilde istemiyordum. Bir şekilde buraya aittim. "Öyle demedim," diye karşı çıktım.

"*Aman Tanrım, tabii ki* de demedin ama. Demen gereken buydu." Rachel içini çekti. "Ama yarın geleceksin değil mi?"

"Geleceğimi biliyorsun," dedim, arka bahçeye göz atmak için boynumu pencereye doğru uzatarak. "Şimdi gerçekten kapatmam lazım."

"Tamam tamam tamam," dedi Rachel. "Kurabiye de getir. Unutma. Öptüm canım." Gülerek telefonu kapattı.

Aceleyle tencereyi ocağın üzerine, kısık ateşe oturttum, böylece ben yokken de işini görebilirdi. Askıdan paltomu aldım, bahçeye açılan sürme kapıyı açıp verandaya çıktım.

Soğuk hava yüzüme çarpıp kulaklarımın ucunu ısırdı; yazın resmen bittiğini ilan ediyordu. Yün berem, paltomun cebindeydi aüia onu taktığımda kurdumun beni her zaman tanıyamadığını biliyordum, bu yüzden takmadım. Bahçenin kenarından bakındım ve heyecanımı belli etmemeye çalışarak verandadan aşağı indim. Elimdeki et parçası soğuk ve ıslaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

BaKçenîrv ortasındaki kuru ve *renksiz* of/arın *arasına* çö-
mellp keMedim, günbatımının eflatunumsu pembesi, ağaç-
ların çırpınıp duran siya/ı *yaprakları arasından süzülerek*
gözüme giriyordu. Bu çıplak arazi, kolay yaşamın rahatla-
tıcı kokulanyla dolu küçük ve sıcak mutfaktan uzak, başka
bir dünyaydı. Ait olmam gereken o yerden... ait olmayı is-
temem gereken yerden uzaktı. Ama ağaçlar beni çağırıyor,
tanıdığım şeyleri terk etmeye, gelen gecenin içinde kaybol-
maya zorluyordu. Bugünlerde sık sık hissettiğim kafa karış-
tırıcı bir arzuydu bu.

Ormanın kenarındaki bir karaltı yer değiştirdi ve bir ağa-
cın yanında duran kurdumu gördüm, burun delikleri kıpır-
dıyor, elimdeki etin kokusunu alıyordu. Ama başını çevirip
sürme kapıdan gelen kare şeklindeki san ışık parçasının
içine girince, onu görmenin verdiği teselli çok uzun sürme-
di. Çünkü artık çenesindeki kurumuş kam görebiliyordum.
Günler öncesine ait olmalıydı.

Burun delikleri çalışıyor; elimdeki etin kokusunu çeki-
yordu içine. Ya etin ya da varlığımın aşinalığı onu orman-
dan birkaç adım daha çıkarmaya yetmişti. Sonra birkaç adım
daha. Daha önce hiç olmadığı kadar yalandı.

Yüz yüzeydik, uzanıp o göz alıcı kürküne dokunabilecek
kadar yakınmdaydım. Ya da çenesindeki o koyu kan lekesi-
ni elimle süebilecek kadar.

Bu kanm ona ait olmasım deli gibi arzuluyordum. Bir
kavgada edindiği eski bir yara ya da kesik olmasım...

Ama pek öyle durmuyordu. Başka birisinin kam gibiydi.

"Onu öldürdün mü?" diye fısıldadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tahmin ettiğim gibi sesim onu kaçınmamıştı. Bir heykel gibi orada durmaya devam ediyordu, gözleri elimdeki ette değil yüzümdeydi.

"Haberlerde hep bundan bahsediyorlar/" dedim sanki beni anlayabilecekmiş gibi. "Buna Vahşet' diyorlar. Vahşi hayvanların yaptığını söylüyorlar, Taptın mı?"

Bir dakikadan daha uzun bir süre, kıpırdamadan, gözünü bile kırpmadan baktı yüzüme. Sonra, altı yıldır ilk defa, gözlerini kapadı. Bir kurdun sahip olması gereken tüm içgüdülerle aykırıydı bu. Bir yaşam boyu gözünü kırpmadan bakarken, şimdi neredeyse insanî bir üzüntüyle donmuş parlak gözleri kapalı, başı önde, kuyruğu düşük öylece duruyordu.

Hayatımda gördüğüm en hüzünlü şeydi bu.

Yavaş yavaş, neredeyse kıpırdamadan, ona yaklaştım; kırmızıya boyanmış ağzından ya da bu ağzın içinde saklı dişlerden değil, onu ürkütmekten korkuyordum. Eti yanıma, karnı üzerine bırakarak yere çömeldim. Et yere düşerken ürktü. Kürkünden yayılan yabancı kokuyu duyabilecek ve nefesinin sıcaklığım hissedebilecek kadar yakındaydım.

Soma hep istediğim şeyi yaptım; elimi boynuna koydum, ürkmediğini görünce iki elimi birden kürkünün içine gömdüm. Kürkü görüldüğü kadar yumuşak değüdi ama kaba ve sert üst kılların altında tüy gibi yumuşak bir tabaka vardı. Alçak bir iniltiyle başım vücuduma bastırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. Onu sanki köpeğimmiş gibi öylece tuttum ama yabancı, keskin kokusu gerçekte ne olduğunu unutmama izin vermiyordu.

Bir an için nerede olduğumu -kim olduğumu- unuttum.

Bir an için bunun hiçbir önemi yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi vi - <https://rantey.org>

Gözüme bir kareket ilişti. Uzakta, so/an günüşiği *altında* zar zor sekiyordu; beyaz kurt, ormanın kıyısında durmuş *bizi izliyor, gözleri alev alev yanıyordu.*

Vücudumda bir hırıltı hissettim ve kurdumun ona hırladığım fark ettim. Dişi kurt yaklaştı, olağandışı derecede cüretkârdı, kolumun altındaki kurdum ona doğru döndü. Ona dişlerini gösterirken çıkardığı sestten irkildim.

Öteki hırlamıyordu, ki bu çok daha kötüydü. Kurtlar hırlardı. Ama o sadece bakıyor, gözlerim bir ona bir bana çeviriyordu; beden dili her açıdan nefret soluyordu.

Kurdum neredeyse duyulmaz bir şekilde hırlamaya devam ederek vücutuma daha çok yaslandı, beni bir adım geri gitmeye zorladı, sonra bir adım daha, verandaya doğru götürüyordu. Ayaklarım basamakları buldu ve sürme kapıya doğru geri geri üerledim. Ben kapıyı kapatıp kilitleyene kadar o basamakların dibinde kaldı.

Ben içeri girer girmez, beyaz kurt üeri atılıp yere bıraktığım eti kaptı. Kurdum ete daha yakın olmasına ve yiyecek için açık bir tehdit oluşturmalarına rağmen, dişi kurdun gözleri cam kapının gerisinde beni buldu. Bir hayalet gibi ormanın içinde kaybolmadan önce bakışlarını uzun süre üzerimde tuttu.

Kurdum ormandan endişeliydi, verandanın solgun ışığı gözlerini aydınlatıyordu. Hâlâ kapıdan siluetimi izliyordu.

Avcumu soğuk cama bastırdım.

Aramızdaki uzaklık hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Altıncı Bölüm • Grace

5°C

Babam eve geldiğinde, avcumun içinde kurdumun sert tüylerinin bıraktığı hissin peşinde, kurtların sessiz dünyasının içinde kayıptım hâlâ. Yemeği hazırlamak için gönülsüzce ellerimi yıkasam da üzerime sinmiş misk kokusu hatırasını canlı tutuyordu. Ona dokunmama, onu tutmama izin vermesi altı yıl almıştı. Beni korumuştı, hep yaptığı gibi. *Birine* anlatmayı ölesiye istiyordum ama babamın heyecanını paylaşmayacağını biliyordum, özellikle de saldırının haberi arkadaki televizyonda bangır bangır verilirken. Çenemi kapadım.

Babam koridorda ayaklarım silkeliyordu. Daha beni görmemiş olmasına rağmen, "Yemek çok güzel kokuyor Grace," diye bağırdı.

Mutfğa gelip başımı okşadı. Gözlüklerinin arkasından yorgun yorgun bakıyordu ama gülümsedi. "Annen nerede? Resim mi yapıyor?" Paltosunu bir iskemlenin üzerine fırlattı.

"Hiç ara veriyor mu ki?" Gözlerimi kısıp paltosuna baktım. "Bunu burada bırakmayacağını biliyorum."

Sıcak bir gülümsemeyle paltoyu geri alıp merdivenlerden yukarı seslendi. "Rags, yemek vakti!" Annemi böyle çağırması keyfinin yerinde olduğunu gösteriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Annem birkaç saniye içinde san *renkli mutfaktaydı*. Mer-
divenleri koşarak indiğinden nefes nefeseydi —hiçbir yere
yürüyerek gidemezdi-, *yanığı yeşil boya* olmuştu.

Babam boyadan uzak durarak annemi öptü. "Nasıl, uslu
bir kız oldu mu bugün benim küçük kedim?"

Annem gözlerini kırıştırdı. Suratmda babamın ne söy-
leyeceğini zaten bildiğini gösteren bir ifade vardı. "En us-
lusu."

"Ya sen Gracie?"

"Annemden bile uslu."

Babam boğazım temizledi. "Baylar ve bayanlar, bu cuma
itibanyla maaşıma zam almış bulunuyorum. Bu sebeple..."

Annem ellerini çırpı ve holdeki aynada kendini izleye-
rek etrafında döndü. "Şehirdeki şu daireyi tutuyorum!"

Babam sırtıp başını salladı. "Gracie, kızım, fırsat buldu-
ğum ilk anda galeriye gidip senin şu hurdayı da değiştiriyo-
ruz. Seninkini tamirciye taşımaktan yoruldum artık."

Annem güldü, zıp zıp zıplayarak tekrar ellerini çırpı.
Saçma sapan bir şarkı söyleyerek mutfağın içinde dans et-
meye başladı. Eğer annem şu şehirdeki stüdyoyu kiralaya-
cak olursa, herhalde ikisinin de yüzünü bir daha pek göre-
mezdim. Şey, akşam yemekleri hariç tabü. Genelde yemek
için ortaya çıkarlardı.

Ama şu güvenli ulaşım vaadiyle kıyaslandığında bu du-
rum gözüme önemsiz göründü. "Gerçekten mi? Kendi ara-
bam mı olacak? Yani çalışan bir tane?"

"Biraz daha az döküntü diyelim," diye söz verdi babam.
"İdare eder ama."

Babama sarıldım. Bir araba özgürlük demekti.

Özgürlük demekti. <https://rantey.org>

O gece yatağıma uzanıp uyuyabilmek için gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Pencerenin dışındaki dünya sanki kar yağmış gibi çok sessizdi. Yün bu vaktinde daha kar yağmazdı ama sanki bir şey tüm sesleri yutuyordu. Fazla sessizdi.

Nefesimi tutup geceyi dinledim, durgun karanlığın içinde bir kıpırtı duymayı bekliyordum.

Yavaş yavaş dışarıdaki sessizliği bozan, kulağımı tırma-layan hafif tıkırtıları fark ettim. Sanki pencerenin dışmda verandada bir hayvan dolaşıyor, tırnakları tahta zemin üzerinde fıkırdıyordu. Verandada bir kurt olabilir miydi? Belki de bir rakundu. Derken daha yumuşak bir tırmalama ve hırıltı duydum; kesinlikle bir rakun değildi. Tüylerim diken diken oldu.

Yorganıma pelerin gibi sarınıp yataktan çıktım, ay ışığıyla yan aydınlanmış çıplak tahta zeminde yürümeye koyuldum. Bir an tereddüt ettim, acaba sesi hayal mi etmiştim? Ama aynı ses tekrar duyuldu, *tıkır, tıkır, tıkır*. Panjuru kaldırıp dışarı, verandaya baktım. Odamı çevreleyen dikdörtgen avlunun boş olduğunu görebiliyordum. Ağaçların çıplak siyah gövdeleri ilerideki karanlık ormanla aramda sanki bir çit gibi uzanıyordu.

Aniden hemen önümde bir yüz belirince şaşkınlıkla geri sıçradım. Beyaz kurttu, camın diğer tarafında duruyordu, pençelerini pencerenin pervazına dayamıştı. O kadar yakınımdaydı ki kürkünün çizgi çizgi tüylerinin üzerindeki ıslaklığı görebiliyordum. Kıymetli taşları andıran gözlerini benimkilere dikmiş, beni bakışlarını çevirmeye zorluyordu.

Camın gerisinden hafif bir hırıltı geldi; her nasılsa, sanki ca-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

mm üzerine yazılıymtş gibi, bu sesin anlamını *çok iyi bildi-*
rimi 'hissettimi *Burada onun koruması altında değilsin.*

Ben de ona baktım, donra, hiç düşünmeden, dişlerimi göstererek hırladım. Ağzımdan kaçan bu hırıltı hem onu hem beni şaşırtmıştı, pencereden indi. Geriye doğru karanlık bir bakış fırlattı ve ormana doğru koşmaya başlamadan önce verandanın köşesine işedi.

Hırlamanın ağzıma verdiği tuhaf şekli bozmak için dudaklarımı ısırarak yerden kazağımy alıp yatağa girdim. Yastığımy kenara çekip dertop yaptığım kazağımy başımın altına koydum.

Kurdumun kokusunu içime çekerek uyuyakaldım. Çam iğneleri, soğuk yağmurlar, toprağın kokusu, sert tüyleri yüzümdeydi.

Sanki işte oradaydı.

Yedinci Bölüm • Sam

5 °C

Kürkümün üzerindeki kokusunu hâlâ alabiliyorum. Başka bir dünyanın hatırasıyla gövdeyi sarmalıyor.

Onunla sarhoşum, kokusuyla... Çok yakınım geldi. İçgüdülerim beni uyarıyor. Özellikle de şu oğlanın başma gelenleri hatırladığımda.

Tenindeki yaz kokusu, sesindeki yarım yamalak hatırladığım ahenk, parmaklarının kürküne dokunuşu. Her bir parçam yakınlığının hatırasını söylüyor.

Fazla yalan.

Uzak duramadım.

Sekizinci Bölüm * Grace

13° C

Sonraki hafta boyunca okulda bir türlü dikkatimi toplayamadım, derslerde başka bir âleme dalıyor, çok ender not alıyordum. Tek düşünebildiğim kurdumun kürkünün parmak uçlarındaki hissi ve beyaz kurdun camın dışından bana hırslayan suratıydı. Ama Bayan Ruminski sınıfa bir polisle gelip, *Yaşam Becerileri* dersimize katıldığında dikkatimi hemen toparlamıştım.

Bayan Ruminski adamı tahtanın önünde yalnız bıraktı, yedinci derste olduğumuz ve çoğumuzun kaytarma umuduyla kıpır kıpır olduğu göz önüne alındığında, bunun çok acımasızca olduğunu düşündüm. Belki de lise öğrencileriyle sadece yasaları uygulayan birinin baş edebileceğini düşünmüştü. Ama suçluları vurabilirsiniz, çenesini kapatmayan bir sınıf dolusu genci değil.

"Merhaba," dedi polis memuru. Kılıfının içinden kabzası çıkan tabancasının, biber gazı ve muhtelif silahlarının dışında polis *genç* görünüyordu. Sınıfın açık duran kapısının eşiğinde ilgisizce oyalanan Bayan Ruminski'ye bir bakış attı ve yakasındaki, üzerinde isminin yazdığı parlak rozeti işaret etti: WILLIAM KOENIG. Bayan Ruminski' onun bizim okuldan mezun olduğunu söylemişti ama ne ismi ne de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yüzü tamdık geliyordu. "Ben memur Koenig. Öğretmeniniz -Bayan Ruminski-geçen hafta benden gelip *Yaşam Becerileri* dersinizde bir konuşma yapmamı rica etti."

Bu duruma nasü tepki verdiğini anlamak amacıyla yanımında oturan Olivia'ya baktım. Her zaman olduğu gibi, Olivia'nım her şeyi muntazam ve tertipliydi: Yıldızlı pekiyi karnesinin somutlaşmış hali olan duruşu, güzelce balık-sırtı örülmüş koyu renk saçları, jüet gibi ütülü gömleği», Olivia'nım ne düşündüğünü hiçbir zaman dudaklarından anlayamazdınız. Bakmanız gereken yer gözleriydi.

"Sevimli biri," diye fısıldadı Olivia. "Saç tıraşını sevdim, ustura yakışmış. Annesinin ona 'Will' diye seslendiğini hayal edebiliyor musun?"

Olivia'nım oğlanlara karşı bu yeni ve sakınmazılgı ile ilgili henüz çözemiştim, bu yüzden gözlerimi devirdim. Evet, sevimliydi ama benim tipim değildi. Benim tipimin nasıl biri olduğuna gelince, bunu henüz bildiğimi sanmıyordum.

"Liseyi bitirince kanun adamı olmaya karar verdim," dedi memur Will. Bunu söylerken çok ciddi görünüyordu; suratında, bunu halkıma *hizmet etmek ve onları korumak* için yaptım bakışı vardı. "Bu hep yapmak istediğim ve ciddiye aldığım bir meslekti."

"Apaçık ortada," diye fısıldadım Olivia'ya. Annesinin onu Will diye çağırdığım düşünmüyordum. Memur William Koenig bize bir bakış atıp elini silahına götürdü. Sanırım bu onda bir alışkanlık olmuştur ama daha çok fısıltıyla konuşanları vuracakmış gibi görünüyordu. Olivia oturduğu sandalyeye gömüldü ve birkaç kız kıkırdadı.

"Bu. Karika bir meslek, üniversiteye gitmeyi *gerektirmeyen* ender mesleklerdenbiri," diye devam etti. "Şey, hımmm, *içinizde polis olmayı düşünen var mı?*"

İşte onu ele veren bu *hımmm* oldu. Eğer orada duraksamasaydı sınıf daha terbiyeli davranabilirdi.

Bir el kalktı. Jack'in ölümünden beri siyahlar giyen Mercy Falls öğrencileri güruhundan Elizabeth'ti bu. "Jack Culpeper'm cesedinin morgdan çahndığı doğru mu?"

Kızın bu atılganlığı üzerine sınıfı bir fısıltı dalgası sardı. Memur Koenig şimdi artık kızı vurmak için gerçekten bir sebebi varmış gibi bakıyordu. Ama tüm söylediği şu oldu: "Devam eden bir soruşturma hakkında konuşma yetkisine sahip değilim."

"Bir soruşturma mı?" dedi bir erkek sesi ön sıradan bir yerlerden.

Elizabeth onun sözünü kesti: "Annem bunu morgda çalışan bir görevliden duymuş. Doğru mu? Niye birinin cesedini çalsmlar ki?"

Havada ardı ardına teoriler uçuştı.

"Bir şeyi gizlemek için. Belki de bir intiharı."

"Uyuşturucu kaçakçılığı için!"

"Tıbbi deneyler için!"

"Jack'in babasının doldurulmuş bir kutup ayısı olduğunu söylüyorlar. Belki de Culpeperlar Jack'i de doldurtacaklardır." Biri son yorumu yapan çocuğa bir şaplak attı; Jack ya da ailesi hakkında kötü bir şey söylemek hâlâ tabuydu.

Memur Koenig, açık duran kapının eşiğinde duran Bayan Ruminski'ye şaşkın şaşkın baktı. Bayan Ruminski de

ona ciddi bir ifadeyle bakarak bize döndü ve "Sessiz olun!" dedi.

Biz de sessiz olduk.

Sonra memur Koenig'e döndü. "Ne yanı, ceset çalınmış mı?"

Polis yineledi: "Bu konuda konuşmaya gerçekten yetkili değilim." Fakat bu sefer sesi daha çaresiz çıkıyordu, sanki cümlesinin sonunda bir soru işareti vardı.

"Memur Koenig," dedi Bayan Ruminski. "Jack bu okulda çok sevilen biriydi."

Bu düpedüz bir yalandı. Ama kör ölünce badem gözlü oluyordu. Konferans salonunun ortasında, hatta derslerde nasıl öfke nöbetlerine tutulduğunu kimsenin hatırladığını sanmıyordum. Şu patlamaları anlamlı bir şey için olsaydı bari! Herkes unutulmuyordu ama ben unutmamıştım. Mercy Falls söylentilerden ibaret bir yerdi ve Jack'le ilgili söylenti de bu öfkeli mizacı babasından aldığıydı. Bu konuda bir fikrim yoktu. Ailesi nasıl olursa olsun, insan nasıl biri olacağı kendi seçmeliydi.

"Hâlâ yastayız," diye ekledi Bayan Ruminski sınıftaki siyah giysi denizini işaret ederek. "Bunun soruşturmayla ilgisi yok. Birbirine yalandan bağlı bir topluluğun içinde olmakla alakalı."

Olivia bana doğru dönüp dudaklarını kıpırdattı: "Aman Tanrım!" Kafamı salladım. Şaşırtıcıydı.

Memur Koenig kollanm göğsünde kavuşturdu. Bu haliyle, kendisine zorla bir şey yaptırılan küçük huysuz bir çocuğa benziyordu. "Bu doğru. Araştırıyoruz. Böyle genç birini kaybetmenin," -bunu söyleyen kişi de, olsa olsa yirmisin-deydi- "hepinizi çok üzdiğini tahmin edebiliyorum ama

kerkeşten ailenin mahremiyetine *ve soruşturmanın gizliliği-ne* saygı göstermesini rica ediyorum."

Saygınlığını tekrar kazanmıştı.

Elizabeth tekrar elini salladı. "Siz kurtların tehlikeli olduğunu düşünüyor musunuz? Onlarla ilgili çok ihbar alıyor musunuz? Annem onlarla ilgili bir sürü olaya çağrıldığınızı söylüyor."

Memur Koenig tekrar Bayan Ruminski'ye baktı ama artık onun da en az Elizabeth kadar bu soruların yanıtını merak ettiğini anlamış olmalıydı ki, "Kurtların genel olarak topluluğu tehdit ettiğini düşünmüyorum, hayır. Hem ben hem de diğer meslektaşlarım bunun, tekil bir olay olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Elizabeth: "Ama o da saldırıya uğradı."

Ah ne kadar güzel! Elizabeth'in elini göremiyordum ama birini işaret ettiği belliydi, çünkü herkesin suratı bana dönmüştü. Herkesin bana bakmasını kafaya taktığımdan değil ama ne zaman birisi lastik salıncağımdan kurtlar tarafından sürüklenip götürüldüğümü hatırlasa, bunun her an herkesin başma gelebileceği de hatırlanıyordu. Daha kaç kişi gerekliydi, büemiyorum, kurtların peşine düşmeleri için.

Kurdumun peşine düşmeleri için.

Jack'i öldüğü için affedemememin asıl sebebi buydu, biliyordum. Bu olayla okuldaki şaibeli tarih arasında, herkesi saran genel yas halinin ikiyüzlülüğünü hissettiren bir şey vardı. Tamam, görmezden gelmek de doğru değildi; keşke ne hissetmem gerektiğini bilebilseydim.

"Bu uzun süre önceydi," dedim Memur Koenig'e. "Yıllar önceydi. Üstelik köpekler de yapmış olabilir," diye ekleyince polisin yüzündeki rahatlamayı gördüm.

Tabii ki yalan söylüyordum. Ama kim aksini iddia edebilirdi ki?

"Kesinlikle," dedi memur Koeing beni onaylayarak. "Kesinlikle. Tesadüfi bir olay için vahşi hayvanları suçlamaya gerek yok. Üstelik resmi kurumlar tarafından açıklanmadan panik yaratmanın da anlamı yok. Panik insanları dikkatsizliğe iter ve dikkatsizlik de kazalara yol açar."

Tam olarak benim duygularıma tercüman olmuştu. Konuşmayı tekrar yasa uygulayıcısı olarak kariyerine getirirken, mizah duygusundan yoksun bu polisle aramda belli belirsiz bir kardeşlik hissetmiştim. Ders bittikten sonra diğer çocuklar tekrar Jack hakkında konuşmaya başladılar ama Olivia'yla biz dolaplarımıza doğru kaçtık.

Birinin saçımı çektiğini hissettim, dönüp bakınca hüznü bir ifadeyle bize bakan Rachel'ı gördüm. "Bebekler, öğleden somaki tatil planlama işimiz suya düştü. Bizim üvey garabet, Duluth'a aile bağlarım güçlendirme gezisi yapmamızda ısrarlı. Şayet onu sevmemi istiyorsa bana yeni bir çift ayakkabı almak zorunda. Yarın ya da başka bir zaman toplanabilir miyiz?"

Rachel ikimize de kocaman bir gülümseme fırlatıp kordorda kaybolmadan önce başımı sallayacak zamanı zar zor bulabüdüm.

"İstersen bize gidelim," dedim Olivia'ya. Böyle bir şeyi sormak hâlâ tuhaf geliyordu. Ortaokuldayken Rachel ve Olivia'yla birlikte tek bir kelime edip plan yapmadan bütün günü birlikte geçirirdik. Rachel ilk sevgilisini edinip, beni ve Olivia'yı salakça ve ilgisizce geride bıraktıktan, arkadaşlığımızı kolayca parçalara ayırdıktan sonra işler bir şekilde değişmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Olur tabii," dedi Oiivia eşyasını toplayıp hol boyunca beni takip ederken dirseğini çimdirdi. "Bak." Jack'in kız kardeşi, sınıf arkadaşımız IsabeY'ı işaret ediyordu. Kız Culpeperlann çekiciliğini almıştı, üstüne bir de san buklelerle çevrili meleksi bir yüze sahipti. Beyaz bir cipi ve kıyafetine uygun el çantasını andıran çivava cinsi bir köpeği vardı. Hep merak etmişimdir, acaba Minnesota'da, Mercy Falls'ta yaşadığının ne zaman farkına varacak diye, çünkü burada hiç kimsenin böyle şeyleri yoktu.

Tam o anda Isabel, sanki içinde başka bir âlem varmış çasma dolabının içine bakıyordu. Oiivia, "Siyah giymiyor," dedi.

Isabel onun hakkında konuştuğumuzu anlamış gibi o trans halinden çıkıp bize baktı. Bakışlarımı hemen başka bir yöne çevirdim ama hâlâ gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Belki artık yas tutmuyordur," dedim bizi duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra.

Oiivia bana kapıyı açtı. "Belki de gerçekten yas tutmuş olan tek kişi oydu."

Eve geldiğimizde kahve yapıp kızılık marmeladı çöreklerden çıkardım, mutfak masasına oturup san tavan lambasının altında Olivia'nın çektiği son fotoğraflara baktık. Oiivia için fotoğraf çekmek bir dindi; fotoğraf makinesine tapıyordu ve sanki yaşaması bunlara bağıymış gibi teknikler üzerinde çalışıyordu. Fotoğraflarım görünce neredeyse benim de onun müridi olasım geldi. İnsana kendini fotoğrafın içinde hissettiren karelerdi bunlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Gerçekten çok *hoştu*. Aksini iddia edemezsin/" dedi.

"Hâlâ şu memur Suratsız'dan mı bahsediyorsun? Senin neyin var?" Kafamı sallayıp bir sonraki fotoğrafı aldım. "Bugüne kadar senin hiç *gerçek* birine kafayı taktığım görmedim."

Olivia sırtı ve dumanı tüten kupanın üzerinden bana doğru eğildi. Çöreğinden bir ısırık aldıktan sonra ağzı dolu halde konuşmaya başladı, ağzından püsküren kırıntıları tutmak için eliyle ağzım kapatmıştı. "Sanırım üniformalı tiplerden hoşlanan şu kızlardan birine dönüşüyorum. Ah, yapma, sen de hoş olduğunu düşünmüyor musun? Acil olarak .. acil olarak kendime bir sevgili bulmam lazım. Ara sıra pizza söylemeliyiz. Rachel, pizzacı oğlanlardan birinin çok hoş olduğunu söyledi."

Yine gözlerimi devirdim. "Nerden çıktı bu adı sevgili ihtiyacı?"

Olivia başını fotoğraftan kaldırmadı ama sorumun üzerinde düşündüğünü anladım. "Sen istemiyor musun sanki?"

Lafı geveleyerek, "Sanırım doğru kişi olduğunda isterim," dedim.

"Çevrene bakmazsan nasıl bulacaksın o doğru kişiyi?"

"Sanki sende bir oğlanla konuşacak cesaret var da, sen olsa olsa James Dean posterleriyle konuşursun." Sesim tahminimden daha hırçın çıkmıştı, havayı yumuşatmak amacıyla sonuna bir kahkaha ekledim. Olivia'nın kaşları çatıldı ama bir şey demedi. . Uzunca , bir süre sessizce oturup Olivia'nın fotoğraflarına baktık.

Olivia, Rachel ve benim yakından çekilmiş bir fotoğrafımızda takılıp kaldım; zil çalmadan hemen önce annesi çekmişti. Çilli suratı çılgınca gülüşüyor, ağız sıkışmış, otlar Rachel

kir elini Ötivia'mn, *diğer elini de benim omzuma sıkıca sar-*
mıştı> sarvki bizi çerçevenin içine sıkıştırmaya çalışır gibiydi.
her zamanki gibi yine üçümüzü bir arada tutan kişiydi) biz
sessizlerin, birbirine yıllarca tutunmasını sağlayan dışadö-
nük kişiydi.

Fotoğrafta Olivia yazı çağnştırıyordu, buğday rengi teni
bronzdu ve yeşil gözleri capcanlıydı. Dişleri fotoğraf için
yüzüne yerleştirdiği harika gülümsemeyi tamamlıyor, gam-
zeleri seçiliyordu. İkisinin yanındaki bense kışa aittim; koyu
sarı saçlar, ciddi kahverengi gözler, soğukla solgunlaşmış bir
yaz kızı. Olivia'yla benzediğimizi düşünürdüm hep, ikimiz
de burnu sürekli kitaplara gömülü içedönük tiplerdik. Ama
şimdi bu yalnızlığın sadece bana ait olduğunu, Olivia'nım
ise aşın derecede ürkek olduğunu görebiliyordum. Bu yıl
birlikte daha çok zaman geçirdikçe sanki arkadaş kalmamız
daha da zorlaşıyordu.

"Bunda çok aptal çıkmışım," dedi Olivia. "Rachel deli
gibi görünüyor. Sen de kızgın görünüyorsun." Asla hayır
denmeyecek birine benziyordum, huysuz. Hoşuma gitmiş-
ti. "Hiç de aptal görünmüyorsun. Bir prensese benziyorsun,
ben de bir canavara."

"Canavara falan benzemiyorsun."

"Baksana, nasıl kasılmışım," dedim.

"Ya Rachel?"

"Onu sen söyledin ya. Deli gibi görünüyor. En azından
aşırı kafein almış gibi duruyor, hep olduğu gibi yani." Fo-
toğrafa tekrar baktım. Gerçekten de Rachel güneşe benzi-
yordu, panl panldı, enerji yayıyor, birer ay olan bizi, o ince
irade gücüyle yörüngesinde tutuyordu.

"Şunu gördün mü?" diye düşüncelerimi böldü Olivia, başka bir fotoğrafı göstererek. Benim kurdumdu, armanın derinliklerinde bir ağacın arkasına yarı saklanmıştı. Ama Olivia yüzünün küçük bir kısmını net bir şekilde fotoğraflamayı becermişti, gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. "Bunu alabilirsin. Aslında hepsini alabilirsin. İyi olanları bir dahaki sefere bir albüme koyabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedim, bu aslında söylemek istediğimden daha fazlasını ifade ediyordu. "Bunu geçen hafta mı çektin?"

Başıyla onayladı. Fotoğrafa baktım; nefes kesiciydi ama gerçeğiyle kıyaslandığında sönüktü, onu anlatmakta yetersizdi. Parmağımı hafifçe üzerinde gezdirdim, sanki kürkünü hissedebiliyordum. Göğsümde buruk ve kederli bir şey düğümlendi. Olivia'nın gözlerini üzerimde hissettim ama bu daha da kötüydü, kendimi daha da yalnız hissediyordum. Bir zamanlar ona bundan bahsetmeyi düşünmüştüm ama artık çok özel olduğunu biliyordum. Bir şeyler değişmişti, herhalde değişen bendim.

Olivia, diğerlerinden ayırdığı bir grup fotoğrafı elime tutuşturdu. "Bunlar benim en beğendiklerim."

Dalgın dalgın fotoğraflara göz gezdirdim. Etkileyiciydiler; su birikintisinde yüzen bir yaprak, okul otobüsünün camma yansıyan öğrenciler, Olivia'nın gayet başarılı bir siyah-beyaz portresi. *Aaaa, oooo* gibi sesler çıkardıktan sonra, en üste yine kendi kurdumun fotoğrafını koyup bakmaya başladım.

Olivia boğazının derinliklerinden sinirli bir ses çıkardı.

Hemen desteyi karıştırıp en üste suda yüzen yaprak fotoğraflarından birini çıkardım. Bir şey söylemiş olmağın için

Ücretsiz PDF Kütüphaneleri - www.pdfbooks.org

annemin sanat hakkında konuşurken kurduğu *cümleleri* hatırlamaya çalıştım. "Bunu beğendim. Şey... renkleri bence *harika*," demeyi becerdim.

Fotoğrafları elimden kaptı, soma kurdumun fotoğrafını alıp yüzüme öyle sert fırlattı ki fotoğraf göğsüme çarpıp yere düştü. "Evet. Bazen Grace, anlamıyorum niye..."

Olivia cümlesini bitilmedi, başım sallamakla yetindi. Anlamamıştım. Ne yani, diğer fotoğrafları kurdumun fotoğrafından daha çok beğenmişim gibi yapmamı mı bekliyordu?

"Merhaba! Kimse yok mu?" Beni Olivia'nın gazabından kurtaran John'du, Olivia'nın abisi. Koridorda durup bana sırtıttı, kapıyı kapattı. "Hey güzellik!"

Olivia suratında soğuk bir ifadeyle oturduğu yerden başını kaldırıp baktı. "*Umarım* benden bahsediyorsundur."

"Tabu ki," dedi John bana bakarak. Klasik anlamda yakışıldı bir çocuktı: uzun boyluydu, kardeşi gibi esmerdi ama onun çabucak gülümseyiveren, dost canlısı bir hali vardı. "Kız kardeşinin en iyi arkadaşına vurulmak pek hoş bir durum olmasa gerek. Saat dört oldu. Siz böyle," -durdu, önümüzde birer yağm fotoğrafı karşılıklı oturan bize baktı- "hiçbir şey yapmazken vaktin nasıl geçtiğinin farkında mısınız? Siz kendi başınıza hiçbir şey yapamaz mısınız?"

Olivia sessizce önündeki fotoğraf yığınınını düzeltirken ben açıkladım. "Biz içedönüğüüz. Birlikte bir şey yapmaktan hoşlanmıyoruz. Hep laf, faaliyet yok!"

"Kulağa büyüleyici geliyor. Olive, ödevlerinin hallolmasını istiyorsan şimdi gitmemiz lazım." Koluma hafifçe vurdu. "Hey, sen niye bizimle gelmiyorsun, Grace? Anneler evde mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Homurdandım. "Dalga mı geçiyorsun? Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ödevlerime eklenen ev angaryalarımın başında olmalıyım." John muhtemelen benim sözlerimin yaratabileceği etkiden daha büyük bir iştahla güldü, bunun üzerine Olivia bana küçük bir hayvanı öldürebilecek denli zehir dolu bir bakış attı. Hemen çenemi kapadım.

"Hadi Olivia," dedi John, kardeşinin gözleriyle fırlattığı hançerlerden habersiz. "Öyle ya da böyle ödevler için para ödüyorsun. Geliyor musun, Grace?"

Pencereden dışarı bakıp, aylardır ilk kez, ağaçların arasında kaybolduğumu, bir yaz ormanında kurdumu bulana dek koştuğumu hayal ettim. Başımı iki yana salladım. "Bu sefer değil. Ama bir dahaki sefere kesin."

John bana yamuk bir gülüş attı. "Tamam. Hadi Olive. Hoşçakal, güzellik. Konuşmanın yamnda biraz da hareket istersen kimi arayacağım biliyorsun."

Olivia sırt çantasını ona doğru savurdu; çanta John'a çarpınca sert bir *tak* sesi çıkardı. Ama sanki John'u flört etmeye cesaretlendiren benmişim gibi, o karanlık bakışın hedefi yine bendim. "Yürü. Hadi yürü. Hoşçakal Grace."

Onları kapıya kadar geçirdim, sonra amaçsızca mutfağa döndüm. Arkamdan hoş ve duygusuz bir ses geldi; NPR kanalında bir spiker tanıdık bir klasik parçayı tanıtıyordu; babam mutfağın bitişiğindeki çalışma odasında radyoyu açık unutmuştu. Annemle babamın varlığını hatırlatan sesler bir şekilde yokluklarım daha çok hissettiriyordu. Eğer ben yemek pişirmezsem bu akşam konserve fasulye yiyeceğimizi bildiğimden buzdolabımı karıştırdım ve dünden kalan çorbayı annemler gelene dek yavaş yavaş ısınsın diye ocağın üzerine koydum.

Bahçe kapısından vuran soğuk akşam ışığının altında mutfakta öylece durdum, halime aadım ama sebep evin boşluğundan çok Olivia'nın fotoğrafıydı. Yaklaşık bir hafta önce ona dokunduğum günden beri kurdumu hiç görmemişim, böyle olmaması gerektiğini biliyordum ama yine de yokluğu yüreğimi hançer gibi deliyordu. Kendimi bütün hissetmek için, bahçenin kıyısında onun belli belirsiz hayalini görmeye ihtiyacım vardı ve bu çok aptalcaydı. Çok aptalcaydı ama çaresizdim.

Gidip arka kapıyı açtım, ormanın kokusunu duymak istiyordum. Ayağımda çoraplarla verandaya çıktım ve parmaklıkların üzerine yaslandım.

Eğer dışarı çıkmamış olsaydım çılgılığı duyar mıydım bilmiyorum.

Dokuzuncu Bölüm • Grace

14° C

Ağaçların gerisinden gelen çığlık tekrar duyuldu. Bir an için bunun bir uluma sesi olduğunu sandım, soma sözcükler duyuldu: "İmdat! İmdat!"

Bunun Jack Culpeper'ın sesi olduğuna *yemin edebilirdim*.

Ama bu imkânsızdı. Sadece bana öyle gelmişti, kafeteryadaki halini hatırlıyordum; onu hep gördüğüm yerde, diğerlerini etrafına toplamış, koridorda kızlara laf atarken canlandırıyordum zihnimde.

Ama yine de sesi takip ettim, ormanın içinden geliyor, avluyu aşır kulağıma çalmıyordu. Yerler ıslaktı ve ayaklanma bir şeyler batıyordu, ayağımda ayakkabılarım olmadan iyice sakarlaşmıştım. Yere düşmüş yaprakları ve dalları ezen adımlarımın sesi diğer sesleri bastırıyordu. Durdum, tekrar dinledim. Ses yok olmuştu, şimdi sadece bir inÜti vardı, hayvan sesi olduğu belliydi, ardından sessizlik çöktü.

Arka bahçenin güvenliği şimdi çok uzağımda kalmıştı. *Çığlığın ne taraftan gelmiş olabileceğini anlamaya çalışarak* uzunca bir süre orada durdum. O sesi duyduğumdan eminim.

Ama sessizlikten başka bir şey yoktu. Bu sessizlikte ormanın kokusu giysilerimi aşır tenime sızıyor, bana onu ha-

tirlatıyOTÚu. Ezilmiş çam iğneleri, ıslak toprak ve ormanın pusu.

Bunun ne kadar aptalca olduğu umurumda değildi. Kurdumu tekrar görmek için biraz daha ileri gitmenin kimseye zararı dokunmazdı. Eve döndüm, ayakkabılarımı giyip hemen çıktım ve serin sonbahar akşamının içine daldım. Esinti hafif hafif insanın tenini ısıyor, kışın yaklaştığım haber veriyordu. Ama güneş hâlâ parlıyordu ve ağaçların altında hava, çok da gerilerde kalmamış olan yazın hatırasıyla ılıktı.

Dört bir yanım, harikulade kırmızılara ve turunculara bürünmüş kuru yapraklarla kaplıydı. Kargalar başımın üzerinde o çatlak ve çirkin sesleriyle birbirlerine sesleniyordu. On bir yaşımdan beri ormanın bu kadar derinlerine girmemiştım; etrafım kurtlarla çevrili olarak kendime geldiğim ve tuhaf bir şekilde hiç korku hissetmediğim o günden beri.

Ağaçlardan damlayan sulardan ıslanmamaya çalışarak dikkatle Üerledim. Aslında burası benim için bilinmedik bir dünyaydı ama kendimi çok rahat ve güvende hissediyordum. Sanki altmcı bir hissin rehberliğinde, kurtların sürekli kullandığı patikayı takip ettim.

Tabü ki bunun aslında bir altmcı his olmadığı biliyordum. Bendim o, bu duyular da normalde hissettiklerimden farklı değüdi. Duyularına yoğunlaşıp onların beni yönlendirmesine izin verdikçe daha keskin ve etkin bir hal aldılar. Esinti nereye gideceğimi söyleyen izleri getiriyor, hangi hayvanın buradan ne kadar süre önce geçtiğini söylüyordu. Kulaklarım daha önce fark etmediğim en ufak seslere bue

Ucrétsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dikilir olmuştı: tepemdeki bir ağaçta yuva yapan kuşun dallarda çıkardığı hışırtı, metrelerce uzakta sessizce sıçrayan bir geyiğin toynak sesleri.

Sanki yuvamdaydım.

Orman bu dünyanın dışındaki yabancı bir haykırıyla cınladı. Durup dinledim, inilti yine duyuldu, bu sefer öncekinden daha yüksekti.

Bir çam ağacının çevresinden dolanarak sesin kaynaşma ulaştım: üç kurttan geliyordu. Beyaz kurt ve siyah sürü lideri -dişi kurdun görüntüsü karnıma bir ağrı girmesine yetmişti- üçüncü bir kurdun üzerine çullanmıştı; pek gelişmemiş genç bir kurttu bu, gri postunun üzerinde mavimsi bir hare ve omzunun üzerinde iyileşmekte olan çirkin bir yara vardı. İkisi, genç kurdu hâkimiyetlerini gösterecek şeküde yere, yaprakların üzerine yatırmıştı; beni gördüklerinde hepsi de donup kaldı. Yerde yatan kurt kafasını çevirip gözlerini gözlerime dikti, gözleri yalvarıyordu. Kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı. Bu gözleri tanıyordum. Onları okuldan hatırlıyordum; onları haberlerde defalarca görmüştüm.

"Jack?" diye fısıldadım.

Yerde yatan kurt burun deliklerinden açması bir ısıkl sesi çıkardı. O gözlerle öylece bakmaya devam ettim. Elaydılar. Kurtlar ela gözlü olur muydu? Belki olurlardı. Ama o zaman bu gözler niye garip geliyordu bana? O gözlerle bakarken kafamın içinde tek bir söz cınlıyordu: *insan, insan, insan*.

Dişi kurt bana doğru hırslayarak yerdeki kurdun kalkmasına izin verdi. Onu sert bir hareketle iterek benden uzaklaştırdı. Bütün bu süre içinde gözlerini benden hiç ayırmamıştı, onu durdurmaya yeltenmem için bana meydan okuyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

içimden bir ses, bunu *belki de* denemem gerektiğini söylüyordu. Ama ben aklımı başıma toplayıp kotumun arka cebindeki çakıyı *hatırlayana dek üç kurt uzaktaki* ağaçların arasında çoktan bir karaltı olup yitmişti.

Artık kurdun gözlerini göremediğimden, acaba tüm bunları uydurdum mu diye düşünmeye başladım. İki haftadır Jack'i görmemiştim ve daha önce de ona hiç öyle çok dikkat etmemiştim. Gözlerini yanlış hatırlıyor olabilirdim. E, o zaman ne düşünmem gerekiyordu? Ne yani, Jack bir kurda mı dönüşmüştü?

Derin bir nefes aldım. Aslına bakılırsa düşündüğüm şey doğrudu. Jack'in ne gözlerini yanlış hatırlıyordum ne de sesini. O insan çılgınlığını ya da umutsuz ulumayı da uydurmamıştım. Onun Jack olduğunu biliyordum, aynen ağaçların arasında yolumu nasü bulacağımı bildiğim gibi.

Karnıma bir ağrı girmişti. Sinir. Beklenti. Bence bu ormandaki tek sır Jack değildi.

O gece yatağıma yatıp pencereden dışarıyı seyrettim, gökyüzünü görebilmek için perdeleri açmıştım. Binlerce parlak yıldız zihnimin içinde çakıp duruyor, içimi özlemle dolduruyordu. Yıldızları saatlerce izleyebilirdim, onların sonsuzluğu ve derinliği, benliğimin gündüzleri ihmal ettiği bir parçasının içine çekiyordu beni.

Dışarıdan, ormanın derinlerinden gelen uzun, keskin bir feryat duydum, soma bir tane daha, derken kurtlar ulumaya başladı. Buna başka sesler de katıldı, bazıları boğuk ve kederli, bazıları tiz ve kısaydı; ürkütücü ve renkli bir koroydu bu. Kendi kurdumun ulumasını tanıyordum; onun gür sesi

sanki benim duymam için yalvarırcasına diğerlerininkini bastırırdı.

Kalbim ağrıyor, ikiye parçalanıyordu, bir yanım onları durdurmak istiyor, bir yanım sonsuza kadar devam etmelerini diliyordu. Kendimi Altın Orman'da onların arasında, başlarını geriye atıp sonsuz yıldızlarla kaplı gökyüzüne doğru ulurken hayal ettim. Gözümden bir damla yaş aktı, kendimi çaresiz ve zavallı hissediyordum, tüm kurtlar sessizliğe gömülene dek uyuyamadım.

Onuncu Bölüm • Grace

15° C

"Sence kitabı eve götürmemiz gerekir mi? *Sindirimi Keşfediyoruz* muydu neydi adı, işte onu," diye sordum Olivia'ya. "Okumak için... Yoksa burada mı bırakayım?"

İtip kaktırarak dolabımı kilitledi, kolları kitap doluydu. Gözünde okuma gözlükleri vardı, boynuna asabilmek için ucuna bir zincir bağlanmıştı. Olivia'nın üzerinde çalışan birinin hali vardı, çekici bir kütüphane faresini andırıyordu. "Okunacak bir sürü şey var. Yanımda götürüyorum."

Ders kitabım almak için dolabıma uzandım. Arkamızdaki hol gürültüyle uğulduyordu, herkes eve gitmek için hazırlanıyor, eşyasını toparlıyordu. Bütün gün kurtlarla ilgili şu meseleyi Olivia'ya anlatabilmek için cesaretimi toplamaya çalışmıştım. Aslında böyle bir şeyi çok önemsemezdim ama önceki gün neredeyse kavga etmenin eşiğine geldiğimizden pek uygun bir zaman olup olmadığından emin değildim. Fakat işte gün bitiyordu. Derin bir nefes aldım. "Dün kurtları gördüm," dedim.

Olivia dalgın dalgın kolundaki yığının en üstündeki kitabın sayfalarını çeviriyordu. İtirafının büyüklüğünün farkında değildi. "Hangülerini?"

"Şu huysuz dişi kurtla, siyah olanım, bir de yeni bir kurt vardı." Ona söyleyip söylememesi konusunda yine tereddüde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

düştüm. Kurtlar konusunda Rachel'dan daha ilgili olduğu kesindi ve ben de başka kiminle konuşabileceğimi bilmiyordum. Değü başka birine, kendi kendime söylediğimde bile çılgınca geliyordu. Ama o akşamdan beri bu sır göğsümü sıkıyor, boğazımı düğümlüyordu. Alçak sesle sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Olivia, bunun kulağa çok aptalca geldiğinin farkındayım. Şu yeni kurt... sanırım kurtlar Jack'e saldırdığında bir şey oldu/"

Bana öylece baktı.

"Jack Culpeper," dedim.

"Kimi kastettiğini anladım." Olivia dolabına bakarak kaşlarını çatı.

Kaşları birbirine öyle yanaşmıştı ki konuşmaya tekrar başlamamı engelliyordu. İç çektim. "Onu ormanda gördüğümü düşünüyorum. Jack'i. Şey olarak..." Duraksadım.

"Kurt olarak mı?" Olivia topuklarını birbirine çarpı -bugüne dek *Oz Büyücüsü* filmi dışında bunu yapmayı beceren başka birini daha görmemiştim-ve tek kaşını kaldırarak suratına baktı. "Sen çıldırmışsın." Koridorda her tarafımızı saran öğrencilerin gürültüsü yüzünden sesini güç bela duyabiliyordum. "Yani, hoş bir fantezi, kabul ediyorum ve böyle bir şeye niye inanmak istediğini de anlayabiliyorum. Ama çılgınca, kusura bakma."

Salon birbirimizi duyamayacağımız kadar gürültülü olmasına rağmen yine de eğilip ona yaklaştım. "Olivia, ben ne gördüğümü biliyorum. Onlar Jack'in gözleriydi. *Onun* sesiydi." Onun şüphelenmesi tabii ki benim de şüphelenmeme neden olmuştu, fakat şu anda bunu kabul etmeye niyetim yoktu. "Sanırım kurtlar onu kendülerinden biri haline

dönüştürdüler. Dur bir dakika, biraz önce ne demek istedin sen? Hani şu inanmak *istemekle ilgili?*"

Olivia sınıfa doğru yürümeye başlamadan önce yüzüme uzun uzun baktı. "Grace, cidden. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmediğimi sanma/"

"Neyle ilgiliymiş peki?"

Soruma başka bir soruyla yanıt verdi. "O zaman bütün kurtlar öyle yani?"

"Ne? Bütün sürü mü? Bilmiyorum. Bunun hakkında düşünmedim." Bunu düşünmemiştim, öyle olmalıydı. Ama yok artık, bu imkânsızdı. Uzun süre ortada görünmedikleri o dönemler tekrar insana mı dönüşüyorlardı yani? Bu dayanılmaz bir fikirdi, dayanılmazdı, çünkü doğru olmasını öyle çok istiyordum ki, kalbim sıkıştıyordu.

"Evet, eminim düşünmemişsinizdir. Bu takıntının giderek korkutucu bir hal aldığıнын farkında değil misin Grace?"

Yanıtlam istediğimden daha sert çıktı. "Ben takıntılı değilim"

Olivia tek parmağım çenesine koymuş holün ortasında dikiliyor, gelip geçen öğrencüler ise ona kızgın kızgın bakıyorlardı. "Hımmm, hep bundan bahsediyorsun, hep bundan bahsetmek istiyorsun. Allah aşkına, buna takıntı değü de ne denir? Bu resmen bir takıntı işte."

"Sadece ilgüeniyorum," diye terslendim. "Senin de ügilediğini sanıyordum."

"Evet *ben* kurtlarla ilgileniyorum. Ama bu seninki gibi delice bir ilgi değil. Onlardan biri olduğum fantezisini kurmuyorum ben." Gözleri gözlüklerinin arkasında kısılmıştı. "Artık on üç yaşmda değiliz ama sen pek bunun farkmda gibi görünmüyorsun."

Hiçbir şey söylemedim. Tek düşünebildiğim bana çok haksızlık ettiğiydi ama bunu ona söylemeyecektim. Ona artık hiçbir şey söylemek istemiyordum. Onu öylece koridorun ortasında bırakıp yürüyüp gitmek geldi içimden. Ama yapmadım. Aşırı derecede duygusuz ve tekdüze bir sesle, "Bu kadar uzun süre canını sıktığım için özür dilerim. Eğleniyormuş gibi görünmek sana çok zor gelmiş olmalı," dedim.

Olivia yüzünü ekşitti. "Cidden, Grace. Kabalık yapmak istemiyorum ama inanılmaz bir haldesin."

"Yooo, bana sadece benim için önemli ol'an bir şeye ürkütücü derecede takıntılı olduğumu söylüyorsun. Bu çok..." -aradığım sözcüğü bulmak çok uzun sürdü, dolayısıyla bulduğumda artık hiçbir etkisi kalmamıştı- "*humanistçe* bir davranış. Yardımın için teşekkürler."

"Ah, *büyük artık*," diye terslendi ve beni iterek yürüyüp gitti.

Olivia gittikten sonra hol nedense bana çok sessiz geldi, yanaklarım alev alev yanıyordu. Eve gideceğime boş sınıfa doğru yöneldim. Bir sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Olivia'yla en son ne zaman kavga ettiğimizi hatırlamıyordum bue. Çektiği her fotoğrafa bakmıştım. Aüesiyle ve başardı olması için ona yaptıkları baskıyla ilgili bitmez tükenmez şikâyetlerinin hepsini dinlemiştim. En azmdan bana bunu borçluydu, beni dinleyebilirdi.

Düşüncelerim odaya giren yüksek topuklu ayakkabıların sesiyle kesildi. Başımı kaldırıp sıramın önünde duran Isabel Culpeper'ı görmeden önce burnuma pahalı bir parfüm koku çarptı.

"Sizin geçen gün kurtlarla ilgili olarak şu polisle konuştuğunuzu duydum." Isabel'in sesi tatlıydı ama gözlerinde ki ifade sesini yalanlıyordu, sözleri duruşundaki sempatiyi yok ediyordu. "Bak, sana şüphayla yaklaşma lütfunda bulunuyorum. İnsanları, istemeden, masum hislerle, tamamen geri zekâlılıktan yanlış bilgilendirdiğini düşünmek istiyorum. İnsanlara kurtların sorun olmadığım söylüyormuşsun. Ama herhalde anlamadığın bir şey var: O hayvanlar kardeşimi öldürdü."

"Jack için çok üzgünüm," dedim. Hiç düşünmeden kurdumu savunma pozisyonuna geçmiştim. Bir an Jack'in gözlerini hatırlayıp böyle bir şeyi söylesem Isabel'in nasıl tepki vereceğini düşündüm ve bu fikri acüen kafamdan kovdum. Eğer Olivia kurt adamlara inandığım için çılgın olduğumu düşünüyorsa, Isabel daha ben lafımı bitirmeden tımarhaneyi arıyor olurdu herhalde.

"Kapa çeneni," diyerek düşüncelerimi böldü. "Bana kurtların tehlikeli olmadığım söyleyeceğini biliyorum. Ama tabu ki tehlikeliler. Ve tabii ki birileri bu konuda bir şeyler yapacak."

Aklıma sınıftaki konuşma geldi: Tom Culpeper ve doldurulmuş hayvanlarla ilgili olan şu konuşma. Kurdumu doldurulmuş bir halde, cansız ve cam gibi gözlerle hayal ettim. "Kurtların yaptığını bilmiyorsun. O şey yapmış olabilir..." durdum. Tabii ki kurtlar yapmıştı, biliyordum. "Bak, gerçekten kötü giden bir şeyler var. Ama tuhaf olan sürünün geri kalanının hiçbir şey yapmamış ol..."

"Ne müthiş bir nesnellik," diye sözümü kesti Isabel. Gözlerini yüzüme dikip uzunca bir süre baktı. O kadar uzun

süre baktı ki artık ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım. "Cidden/" dedi, "şu Greenpeace tarzı kurt sevginin san kırıntılarını da ortalığa döksen iyi olur, çünkü yalanda bu sevgini gösterecek kurt bulamayacaksın ortalıkta, memnun olsan da olmasan da."

Sesim sert çıkmıştı. "Bana bunu niye söylüyorsun?"

"İnsanlara onların zararsız olduğunu söylemen beni hasta ediyor. Onlar kardeşimi öldürdü. Ama senin hiçbir şeyden haberin yok. Artık bitti. Bugün." Isabel parmaklarını sıramın'üzerinde tıkırdattı. 'Tak."

Elini çekmeden önce bileğinden yakaladım. Bir avuç dolusu tombul bilezik tutuyordum. "Ne demek şimdi bu?"

Isabel bileğini tutan elime baktı ama elini çekmedi. Benim sormamı istiyordu. "Jack'e olanlar bir daha asla olmayacak. Kurtlan öldürüyorlar. Bugün. Şimdi."

Gevşemiş olan elimden bileğini çekti ve sınıftan çıkıp gitti.

Bir an için orada öylece oturup kaldım, yanaklarım yanıyordu, sözleri kafamda parçalara ayrılıyor, sonra tekrar bir araya geliyordu.

Oturduğum sandalyeden fırladım, notlarım yorgun kuşlar gibi etrafa saçılmıştı. Onlan öylece düştükleri yerde bıraktım ve arabama koştum.

Direksiyonun başına geçtiğimde nefes nefeseydim. Isabel'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Bugüne dek kurtlan hiç savunmasız, incinebilir varlıklar olarak düşünmemiştim ama küçük bir kasaba savcısıyla Tom Culpeper gibi kendini beğenmişin biri bir araya geldiğinde, -bas-

tırlmış kızgınlık ve 'kederin ateşi, zenginliğin ve nüfuzun yardımıyla birleştğinde- *neler* olabileceğini *hayal etmeye* başladığımda, aniden gözüme korkunç derecede savunmasız ve incinebilir görünmeye başladılar.

Kontak anahtarım çevirdim, araba isteksizce çalıştı. Gözlerim kaldırım kenarında okul otobüsünü bekleyenlerin oluşturduğu sarı çizgide ve hâlâ kaldırımın üzerinde dolaşıp duran gürültücü çocukların üzerindeydi ama hayalimde evimizin arkasındaki huş ağaçlarının oluşturduğu bembeyaz çizgi vardı. Kurtlar için bir av mı düzenlemişlerdi? Yoksa onları şu anda avlıyorlar mıydı?

Eve gitmeliydim.

Motor stop etti, ayağım debriyajda tedirgin bekliyordu.

"Aman Tanrım," dedim ve arabanın stop ettiğini kaç kişi gördü diye etrafıma bakındım. Arabanın ikide bir durması yetmiyormuş gibi şimdi bir de hararet göstergesi saçmalıyordu ama genelde vitesi boşa alıp çok fazla alay konusu olmadan yola çıkmayı becerirdim. Dudaklarımı ısırıp tekrar yüklendim ve çalıştırmayı becerdim.

Okuldan eve gitmenin iki yolu vardı. Biri daha kısaydı ama bir sürü trafik lambası ve *dur* işaret vardı; bugün o yol imkânsız görünüyordu, hassas arabama bugün o kadar dur kalk yaptırıamazdım. Yolun kenarında durup bekleyecek vaktim yoktu. Diğer yol biraz daha uzundu ve sadece iki *dur* işareti vardı. Üstelik yol kurtların yaşadığı Sınır Orman'ndan geçiyordu.

Yolda cesaret edebildiğim kadar sürat yaparken sinirden midem kasılıyordu. Göstergeleri kontrol etmiştim; motor sağlıksız bir şekilde titriyor ve hararet yapıyordu. Aptal ara-

ba. Keşke babam söz verdiği gibi beni şu galeriye götürmüş olsaydı.

Gökyüzü ufukta ateş gibi yanmaya başlamıştı, süzgül bulutlar ağaçların üzerinde kan lekeleri gibi duruyordu ve kalbim sanki kulaklarımda atıyor, tenim elektrik verilmiş gibi titreyordu. Bütün vücudum çılgık çılgığa ters giden bir şeylerin varlığını haber veriyordu. Beni en çok rahatsız edenin hangisi olduğunu bilmiyordum; sinirden titreyen ellerim mi yoksa dudaklarımı büken kavga etme isteği mi?

Biraz ileride yolun kenarına arka arkaya park etmiş birkaç pikap gördüm. Dörtlülere solgun solgun yanıp sönüyor, yolun kenarında uzayan ormanı dağınık bir şekilde aydınlatıyordu.. En arkadaki aracın yanında biri duruyordu, elinde bir şey tutuyordu ama uzaktan ne olduğunu seçemiyordum. Midem tekrar kasıldı, ayağımı gazdan çektim, arabam sar-sılıp stop edince kendimi ürkütücü bir sessizliğin ortasında buldum.

Anahtarını çevirdim ama gergin ellerim ve kırmızıya dayanmış hararet göstergesi arasında motor sarsıldı. Keşke babamın çek defterim alıp şu galeriye kendim gitmiş olsaydım.

Söylenerek arabayı boşa aldım ve yavaşça son pikabın arkasına doğru ilerledim. Cep telefonumdan annemin atölyesini aradım ama yanıt vermedi. Galeri açılışına gitmiş olmalıydı. Ama canımı sıkın şu pikaplardı. Çünkü Isabel'in doğru söylediğini gösteriyorlardı.

Yolun kenarına doğru yanaşırken, pikabın yanında duran kişiyi tanıdım. Memur Koenig'di, üniforması üzerinde değildi, parmaklarıyla kaportanın üzerine vuruyordu. Mi-

dem hâlâ kasılarak yaklaşırken kafasını kaldırıp beni gördü ve parmakları hareketsiz kaldı. Başmda parlak turuncu renge bir kep vardı, omzunda bir tüfek asılıydı.

"Araba mı bozuldu?" diye sordu.

Arkamda çarpan bir kapı sesiyle aniden döndüm. Başka bir pikap daha gelip yanaştı ve turuncu kepli avcı yanımdan geçip gitti. Nereye doğru gittiklerini anlamak için gözlerimle onları takip ettim ve nefesim kesildi. Hepsı de tüfekli bir düzine kadar avcı vardı, huzursuzdular, alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Gözlerimi kısıp sığ bir hendeğin ötesinde hayal meyal görünen ağaçların oraya bakınca, ormanın içinde dolaşan başka turuncu kepler daha gördüm, ormanı istila ediyorlardı.

Av başlamıştı.

Koenig'e dönüp elindeki tüfeği işaret ettim. "Bu kurtlar için mi?"

Koenig sanki omzundaki şeyin varlığından habersizmiş gibi baktı bana. "Bu..."

Arkasından, ormanın içlerinden gelen yüksek bir ses ikimizi de yerinden sıçrattı. Yolun aşağısındaki gruptan sevinç çığlıkları yükseldi.

"Bu da neydi?" diye sordum. Ama ne olduğunu biliyordum. Süah sesiydi. Sınır Ormanı'nda. "Kurtlan avlıyorlar, değil mi?"

"Küçük hanım, sizden arabada kalmanızı rica edeceğim," dedi Koenig. "Sizi daha soma evinize bırakabilirim. Ama biraz beklemeniz lazım."

Ormanın içinde uzaklardan süah sesleri geliyordu, daha gerilerden ardı ardına patlamalar duyuldu. Tanrım! Kurtlar!

Kurdum! Koenig'in koluna sarıldım. "Onlara durmalarını söylemek zorundasın! Orada ateş edemezler!"

Koenig bir adım geri giderek kolunu elimden kurtardı. "Küçük hanım..."

Uzaktan bir başka patlama sesi daha geldi, bu seferki daha alçak bir sestti. Bir kurdun, böğründe bir delikle, gözleri ölü, vurulmuş yerde yuvarlanırkenki görüntüsü geçti gözlerimin önünden. Düşünmedim. Sözcükler öylesine döküldü ağzımdan. "Telefon. Telefon edip onlara durmalarım söylemelisiniz. Bir arkadaşım orada! Bu öğleden sonra fotoğraf çekmeye gitmişti. Ormana. Lütfen, onları'aramanız lazım!"

"Ne?" Koenig donup kalmıştı. "Ormanda biri mi var? Emin misin?"

"Evet," dedim, çünkü emindim. "Lütfen. Arayın onları!"

Tannya şükür, memur Koenig sıcak bir insan değüdi de bana başka bir şey sormadı. Cebinden telefonunu çıkarıp hızlı hızlı bir numara tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. Kaşları düz bir çizgi halini almıştı ama birkaç saniye sonra telefonu indirip ekranına baktı. "Çekmiyor," diye mırıldanıp tekrar denedi. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş pikabın yanında dikiliyordum, soğuk içime işliyor, güneş ağaçların gerisinde kaybolurken yola çöken gri alacakaranlığı izliyordum. Hava karardığında durmak zorunda kalacaklardı. Ama içimden bir ses, yolun kıyısına bu polisi diktiklerine göre yaptıkları işin yasal olmadığını söylüyordu.

Koenig tekrar telefonuna bakarak başını salladı. "Çalışmıyor. Ama sakın olun, çok dikkatlidirler, bir insana ateş etmeyeceklerinden eminim. Ama yine de gidip onları uyuracağım. Önce silahımı bırakayım, birkaç saniye sürer."

Koenig silahını pikaba koyarken uzaktan bir silah sesi daha gelince içimde bir şeyler burkuldu. Artık daha fazla bekleyemeyecektim, Koenig'i geride bırakarak hendeğin üzerinden atladım ve ağaçların arasına daldım. Arkamdan bağırdığını işittim ama çoktan ormana girmiştim bue. Onları durdurmak -kurdumu uyarmak- için bir şey yapmalıydım.

Ama ağaçların arasından sıyrılarak ve yere düşmüş dalların üzerinden atlayarak koşarken tek düşünebildiğim *çok geç* kaldığımdı.

On Birinci Bölüm • Sam

10°C

Koştuk. Adamlar bizi önüne katmış sürerken, ağaçların arasından dolaşıp çalılıkların üzerinden atlayan sessiz ve karanlık birer su damlasıydık.

Tanıdığım orman, beni koruyan orman, keskin kokularının ve silah seslerinin istilası altındaydı. Diğer kurtların arasında, bir arada kalmamızı sağlayarak, kâh takip edip kâh önderlik ederek koşuyordum. Ayaklarımın altındaki devrilmiş ağaçlar ve çalılıklar hiç tamdık gelmiyordu; uzun ve sonsuz sıçramalarla ayaklarım neredeyse yere değmiyordu, uçarcasına gidiyordum.

Bulunduğun yeri tanımamak dehşet vericiydi.

Sözsüz ve zararsız dilimizle birbirimize basit görüntüler anlatıyorduk: arkamızdaki karanlık figürler, neşeli bağırışları tepemizden aşan figürler; hareketsiz soğuk kurtlar; burnun deliklerimizde ölümün kokusu.

Bir silah sesi kulaklarımı sağır edip dengemi bozdu. Yanı başımda bir inilti duydum. Başımı çevirmeden bunun hangi kurt olduğunu biliyordum. Duracak zaman yoktu; dursam bile yapacak bir şey yoktu.

Burnuma yeni bir koku geldi; topraktaki çürüme ve durgun su kokusu. Göl. Bizi göle doğru sürüyorlardı. Kafamda-

ki o net görüntü sürü lideri Paul'ün kafasındaki görüntüyle aynı zamanda oluştu. Ağır ağır kıyıya vuran dalgalar, verimsiz toprakta tek tük büyümüş ağaçlar ve iki tarafa doğru uzanan göl.

Kıyıya sıkışıp kalmış bir kurt sürüsü. Kaçış yok.

Gafil avlanıyorduk. Önlerinden kayarak gidiyorduk, ormandaki hayaletler, savaşsak da savaşmasak da düşüyor-duk.

Diğerleri koşmaya devam etti, göle doğru.

Ama ben durdum.

On İkinci Bölüm • Grace

9°C

Daha birkaç gün önce içinde yürüdüğüm, sonbaharın bütün tonlarını resmettiğim orman değildi bu. Alacakaranlıkta siyaha dönmüş yüzlerce karanlık ağaç gövdesinden oluşan sık bir ormandı. Beni yönlendirdiğini hayal ettiğim altıncı hissim yok olmuştu; büdük tüm patikalar turuncu kepli avcılar tarafından bozulmuş, darmadağın edilmişti. Kaybolmuştum; durup silah seslerini ve kuru yapraklar üzerinde uzaklaşan ayak seslerini dinlemek zorunda kaldım.

Alacakaranlıkta uzakta parlayan ök turuncu kepi gördüğümde nefesim boğazımı yakmaya başlamıştı. Bağırardım ama kepli adam dönmedi büe; beni duyamayacak denli uzaktaydı. Diğerlerini de gördüm; turuncu noktalar ormanın her yerine yayılmıştı, hepsi de aynı yöne doğru ağır ağır ama hiç durmaksızın hareket ediyordu. Bir sürü ses çıkarıyor, kurtları önlerinde sürüyorlardı.

"Durun!" diye bağırardım. Elinde tüfeğiyle en yakın avcıyı seçebilecek kadar yaklaşmıştım. Yorgunluktan titreyen bacaklarımın itirazına rağmen aramızdaki uzaklığı kapattım.

Yürümeyi kesip döndü, şaşkın bir halde yaklaşmamı bekledi. Yüzünü görecekt denli yaklaşmak zorundaydım; ağaçların yarattığı karanlığın içinde çok yaklaşmak demekti bu. Çizgi-

lerle kaplı yaşlı yüzünü bir yerlerden tanıyordum ama onukasabada daha önce görüp görmediğimi hatırlamıyordum. Avcı tuhaf bir şekilde kaşlarım çattı, sanki suçlu suçlu bakıyordu ya da bana öyle geldi. "Ne arıyorsun sen burada?"

Tam konuşmaya başlayacaktım ki konuşamayacak denli nefes nefese olduğumu fark ettim. Sesimin çıkmasını beklerken saniyeler akıyordu. "Siz; durmak zorundasınız. Ormanda bir arkadaşım var. Fotoğraf çekiyordu."

Gözlerini kısarak önce bana, sonra giderek kararan ormana baktı. *"Bu vakitte mi?"*

"Evet, bu vakitte!" dedim sesimin sert çıkmamasına gayret ederek. Belinde siyah bir kutu gördüm, bir telsizdi. "Onları arayıp durmalarım söylemek zorundasınız. Hava neredeyse karardı. Onu göremezler!"

Avcı başını öne arkaya sallamadan önce acı verici derecede uzun bir süre yüzüme baktı. Belinden telsizi çıkarıp ağzına götürdü. Sanki her şeyi ağır çekimde yapar gibiydi.

"Acele edin!" Endişe fiziksel bir acı gibi tüm vücudumu sarmıştı.

Ava konuşmak için telsizinin düğmesine bastı.

Aniden yakınlarda birbiri ardına silahlar patladı. Yol tarafından gelir gibiydi, silah sesi olduklarına şüphe yoktu. Kulaklarım çınılıyordu.

Tuhaf bir şekilde kendimi tamamen nesnel hissediyordum, sanki bedenimin dışına çıkmış gibiydim. Niye olduğunu bümüyordum ama dizlerim titriyordu ve kalbimin atışlarım duyabiliyordum, gözlerimden akan kızıl sızıntıyı görebiliyordum, sanki kızü bir düş gibiydi. Korkunç derecede canlı bir kâbus gibiydi, ölüm kâbusu.

Ağızımda metalik bir tat vardı, kan bulmayı umarak dudaklarıma dokundum. Hiçbir şey yoktu. Acı yoktu. Sadece hissizlik.

"Ormanda biri var," dedi ava telsize, bir parçamın ölmekte olduğunu görmüyor gibiydi.

Kurdum. Benim kurdum. Onun gözlerinden başka bir şey düşünemiyordum.

"Hey! Bayan!" Bu ses avadan daha genç birine aitti ve bir el omzumu sertçe tuttu. "Böyle koşarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Bu adamların elinde silah var."

Ben daha yamıt vermeden Koenig avaya döndü. "Şu silah seslerini duydum. Eminim ki Mercy Falls'taki herkes de duymuştur. Bunu yapmak tamam da," -avcının elindeki tüfeği indirdi- "bununla övünmek ayrı bir şey." Memur Koenig'in parmaklarından kurtulmaya çalışıyordum, önce tepkisel olarak parmaklarını daha da sıkı, soma ne yaptığını fark edince beni bıraktı. "Seni okulda görmüştüm. Adm ne?"

"Grace Brisbane."

Avcının yüzünden ismi tanıdığını belirten bir ifade geçti. "Lewis Brisbane'in kızı mısın?"

Koenig ona baktı.

"Brisbanelerin evi hemen yakınlarda. Ormanın kenarında." Ava eliyle ormanın çıkışına doğru işaret etti. Ev ağaçların oluşturduğu karmaşık yığının arkasında görünmüyordu.

Koenig ne yapacağını anlamıştı. "Sana eve kadar eşlik edeceğim. Soma gelip arkadaşımı ararız. Ralph, telsizle *şu şeyleri vurmaya kesmelerini* söyle."

"Bana eşlik etmenize ihtiyacım yok," dedim ama Koenig telsizle konuşan ava Ralph'ı geride bırakmış, benimle

birlikte yürümeye başlamıştı bile. Soğuk hava ısıyor, yanaklarımı acıtıyordu, güneş battıktan sonra hava hızla soğuyordu. Aynen vücudumun dışı gibi, içimin de donduğunu hissediyordum. Gözlerimin üzerine düşen o kızıl perdeyi hâlâ görebiliyordum. Süah sesleri devam ediyordu.

Kurdumun orada olduğundan emindim.

Ormanın kenarına gelince durdum, verandaya açılan camlı arka kapı simsiyah görünüyordu. Ev bomboştu ve gölgeler içindeydi. Koenig şüpheli bir ses tonuyla konuştu: "Bana ihtiyacın olmadığına..."

"Bundan sonrasını kendim görebilirim. Teşekkürler."

Ben bahçeye girene dek tedirgin bir şekilde bekledi, sonra onun geldiğimiz yoldan geri döndüğünü belirten ayak seslerini duydum. Uzunca bir süre gümüşü alacakaranlık içinde durup ormandan gelen sesleri ve rüzgârın tepemdeki ağaçların yapraklarında çıkardığı hışırtıları dinledim.

Orada sessizlik içinde durduğumu sanırken, yavaş yavaş daha önce fark etmediğim sesleri işitmeye başladım. Hayvanların ormanda çıkardığı hışırtılar, pençelerin kuru yaprakları ezişi. Otoyoldaki pikapların uzaktan gelen gürültüleri.

Kesik kesik ve hızlı hızlı alman nefesler.

Donup kaldım. Nefesimi tuttum.

Ama bu düzensiz nefesler bana ait değüdi.

Sesi takip ederek dikkatle verandanın basamaklarını tırmanmaya koyuldum, tek tek her basamağın, ağırlığım altında çıkardığı sesleri acı verici bir şekilde hissediyordum.

Onu görmeden önce kokusunu aldım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Kurdum. Derken arka kapımda üzerindeki sensörlü lamba yandı ve verandayı san

bir ışıkla aydınlattı. Oradaydı, camlı arka kapıya dayanmış, yarı oturur, yarı yatar şekilde duruyordu.

Tedirgin bir şekilde yaklaşırken nefesim boğazımı yakıyordu. Güzel kürkü yoktu, çıplaktı ama daha gözlerini açmadan onun benim kurdum olduğunu biliyordum. Öylesine tamdık olan soluk sarı gözleri, yaklaşırken çıkardığım sesleri duyunca açıldı ama yerinden kıpırdamadı. Kulağından insan olan omzuna kadar bedeni kıpkırmızıydı; ölüm-cül savaş boyası.

Oydu biliyorum, bunu nasıl anladığımı söyleyemem ama bir an bile şüphe etmedim.

Kurt adam diye bir şey yoktur.

Olivia'ya Jack'i gördüğümü söylemiş olsam da buna gerçekten inanmıyordum. Hayır, böylesine değil.

Esinti yine kokusunu getirince kendime geldim. Kan. Zaman kaybediyordum.

Anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açmak için üzerinden uzandım. Çok geçti, bir elinin uzanıp havayı yardığım gördüm, eli cama çarptı, camın üzerinde kıpkırmızı bir kan lekesi kalmıştı.

"Özür dilerim/" dedim. Beni duyuyor muydu bilmiyordum. Üzerinden geçip mutfığa girdim, ışıkları yaktım. Çekmecedem bir tomar kurulama bezi çekip aldım, bunu yaparken babamın arabasının anahtarlarının tezgâhın üzerinde olduğunu gördüm. Eğer mecbur kalırsam babamın arabasını kullanabilirdim.

Arka kapıya koştum. Bir an ben arkamı döndüğümde onun gitmiş olabileceğinden korktum ama oradaydı, kıpırdamamıştı. Tirtir titreyerek bedeninin bir yansı içinde bir yansı ise dışarıda yatıyordu.

Hiç düşünmeden koltuk altlarından kavrayıp onu kapıyı kapatabileceğim kadar içeri çektim. Yere akıp gölcük oluşturmuş olan kan masanın ışığında çok gerçek görünüyordu.

Telaşla yanma diz çöktüm. Sesim bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Ne oldu?" Yanıtı biliyordum ama onun konuşmasını duymak istiyordum.

Ellerini boynuna bastırıldığı yerlerde eklemeleri bembeyazdı, parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Ateş ettiler."

Midem kasıdı ama söylediklerinden dolayı değil, sesinden dolayı. Oydu. Sadece bu sefer uluma değil, gerçek sözcüklerdi ağzından çıkan ama tim aynıydı. *Oydu*. "Bırak da bakayım."

Ellerini boynundan zorla sökmem gerekti. O kadar çok kan vardı ki yarayı göremiyordum. O yüzden havlulardan birini çenesinden köprücük kemiğine dek uzanan kırmızı lenin üzerine bastırdım. Bu benim ükyardım becerilerimle halledebileceğim bir şey değüdi. "Tut şunu." Gözlerini bana çevirdi, tanıdıktı ama biraz farklıydı. Bu gözlerdeki vahşilik daha önce var olmayan bir anlayışla yumuşamıştı.

"Geri dönmek istemiyorum." Sözlerindeki acı beni bir anıya götürdü: Önümde sessiz bir keder içinde duran bir kurdun görüntüsüne. Bedeni sarsıdı, düşünmesi bile acı veren, garip, doğal olmayan bir hareketti. "Değişmeme, değişmeme izin verme."

Tüyleri diken diken olmuştu, daha büyük ikinci bir havluyu üzerine örttüm. Başka zaman olsa çıplaklığından utanırdım ama şimdi üstü kan ve çamurla kaplıydı, bu da durumunu daha açması bir hale getiriyordu. Sözlerim yu-

muşak ve nazikti, sanki her an sıçrayıp kaçabilirmiş gibi.
"Adın ne?"

Usulca inledi. Havluyu boynuna bastıran eli hafifçe titriyordu. Havlu kandan sırlıslılandı ve çenesinden uzayan kıpkırmızı bir yol boyunca yere kan damlıyordu. Kendini yavaşça yere bırakarak yanağı tahtaya dayadı, nefesi cılayı buğulandırıyordu. "Sam."

Gözlerini kapadı.

"Sam," diye tekrarladım. "Benim adım Grace. Şimdi gidip babamm arabasını çalıştıracağım. Seni hastaneye götürmem lazım." .

Olduğu yerde titredi. Sesini duymak için iyice üzerine eğilmem gerekiyordu.

"Grace... Grace... ben..."

Sözünü bitirmesi için birkaç saniye daha bekledim. Bitirmeyince zıplayıp tezgâhtan anahtarı kaptım. Bunun benim hayal gücümün ürünü olmadığına hâlâ inanamıyordum; yıllardır istediğim şey gerçek olmuştu. Ama her ne olursa olsun, artık buradaydı ve onu kaybetmek istemiyordum.

On Üçüncü Bölüm * Sam

7°C

Bir kurt değildim, Sam de değildim, ne o ne de o.

Bilinçli düşüncelerin vaadi olan bir rahimden ince ince sızıyordum: arkamdaki donmuş orman, lastik salıncaktaki kız, metal kordonlar üzerindeki parmakların sesleri. Gelecek ve geçmiş, ikisi de aynı, kar, sonra yaz ve sonra yine kar.

Bir sürü renkten oluşmuş paramparça bir örümcek ağı, buzda parçalanmış, inanılmaz derecede üzgün.

"Sam," dedi kız yine. "Sam."

O geçmiş, şimdi ve gelecekti. Yanıt vermek istiyordum ama parçalanmıştım.

On Dördüncü Bölüm • Grace

7°C

Öyle gözünü dikip bakmak çok kaba bir davranıştı biliyorum ama kendinden geçmiş birine bakmanın en güzel yanı onun senin bu yaptığının farkında olmamasıdır. Ve gerçek şu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Eğer bizim okulda olsaydı, muhtemelen bir *emo* ya da Beatles'm uzun süredir kayıp elemanı olarak çoktan atılmış olurdu. Beatles tarzı kesilmiş siyah saçları ve hiçbir kızın fark etmeden geçemeyeceği biçimli bir burnu vardı. Kurda benzer bir yanı yoktu ama her şeyi benim kurdumla aynıydı. Şimdi bile, o büdük gözleri kapalıyken bile, içimin küçük bir parçası coşkun bir neşeyle şahlanıyor, bana şunu hatırlatıyordu; *karşımdaki kişi oydu*.

"Ah, tatlım, sen hâlâ burada mısın? Gittiğini sanmıştım."

Yeşil perdeler açıldı ve içeri geriş omuzlu bir hemşire girdi. Yaka kartında SUNNY yazıyordu.

"Uyanana dek yanında kalacağım." Beni buradan çıkarmalarının ne kadar güç olduğunu ispatlamak istercesine yatağın kenarlarım sıkı sıkı tutmuştum.

Sunny bana acır gibi gülümsedi, "Tatlım, ona yoğun miktarda sakinleştirici verdik. Sabaha kadar uyanmaz."

Ben de ona gülümsedim, sesim kararlıydı. "Demek ki o zaman sabaha kadar bekleyeceğim." Saatlerdir zaten bekliyordum, kurşunu çıkarıp yarayı dikmişlerdi, saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Uykum gelir sanmıştım ama kendimi çok dinç hissediyordum. Onu her görüşümde yeniden sarsılıyordum. Annemle babam galeri açılışından döndüklerinde beni arama zahmetine girmemişlerdi herhalde. Muhtemelen, aceleyle yerdeki kanı sildiğim havluyu ya da babamın arabasının kayıp olduğunu da fark etmemişlerdi. Belki de daha eve dönmemişlerdi. Ne de olsa gece yarısı onlar için erken bir vakitti.

Sunny⁷ nin gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Tamam, o halde," dedi. "İnanılmaz derecede şanslıymış, biliyorsun. Kurşun sıyrıp geçmiş." Gözleri parladı. "Niye yaptığını biliyor musun?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, gerilmiştim. "Ne demek istediğinizi anlayamadım, niye ormanda olduğunu mu soruyorsunuz?"

"Tatlım, ikimiz de onun ormanda olmadığını biliyoruz."

Tek kaşımı kaldırıp devam etmesini bekledim. Bir şey demedi. "Ama ormandaydı. Avcımm biri ona kazara ateş etti." Söylediğim yalan değüdi. "Kazara" kısmı hariç. Kaza olmadığından gayet emindim.

Sunny dilini şaklattı. "Bak Grace, Grace'ti değil mi? Grace, sen onun kız arkadaşı mısın?"

Dinleyen kişinin yorumuna bağlı olarak hem evet hem hayır anlamına gelebüecek bir ses çıkardım.

Sunny bunu evet olarak aldı. "Durumun çok içinde olduğunun fartandayım ama bunun hiçbir faydası olmaz."

Birden kafama dank etti. Az daha gülüyordum. "Onun kendini vurduğunu düşünöyorsunuz. Bak, Sunny, Sunny'yi değö mi? Sunny, yanılıyorsunuz/"

Hemşire yüzöme dik dik baktı. "Aptal olduğümüzü mu sanıyorsunuz? Sence şunu fark etmemiş olabilir miyiz?" Yatağın diğör tarafında Sam'in kolunu kaldırıp avucunu çevirdi; Sam'in avucu dua edermiş gibi sessizce yukarı bakıyordu şimdi. Bileğindeki yara izlerini işaret etti; zamanında ölümcöl olması gereken, bilerek yapılmış derin kesiklerin izleri vardı.

Yara izlerine baktım ama bana yabancı dilde yazılmış sözcükler gibi geliyorlardı. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Omzumu silktim. "Bunlar ben onu tanımadan önce olmuş. Size tek söyleyebileceğim bu gece kendini vurmaya falan çalışmadığı. Manyak avcmm tekiydi."

"Tabu, tatlım. Bu çok iyi. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa çekinme." Sunny perdeyi çekip beni Sam'le yalnız bırakmadan önce yüzöme yine öyle dik dik baktı.

Yüzüm kızarmıştı, yatağm kenarlarını sıkı sıkı tutmaktan bembeyaz olmuş eklemelerime baktım. İnsanı böyle hor gören yetişkinler kadar sinirimi bozan bir şey yoktu.

Sunny gittikten birkaç dakika sonra Sam gözlerim araladı, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Nabzımın tekrar normale dönmesi için ona bakarak öylece uzun süre durmam gerekti. Mantığım bana gözlerinin ela olması gerektiğini söylüyordu, ama hayır resmen sarıydılar ve bana kilitlenmişlerdi. Sesim istediğimden de alçak çıktı. "Uyuyor olman gerekiyordu."

"Sen kimsin?" Sesi ulumasından hatırladığım aynı kederli tondaydı. Gözlerini kısü. "Sesin tanıdık geliyor."

İçime bir acı saplandı. Bir kurt olarak geçirdiği zamanı hatırlamayabileceğim düşünmemiştim. Bu işin kurallarını bilmiyordum. Sam uzanıp elimi tuttu. Hiç düşünmeden parmaklarını kavradım. Suçlu bir tebessümle elimi burnuna götürüp kokladı, sonra bir kez daha kokladı. Gülümsemesi genişledi ama hâlâ ürkekti. Çok sevimliydi, nefesim boğazımın bir yerlerinde takılıp kalmıştı. "Bu kokuyu tanıyorum. Seni tanıyamadım, farklı görünüyorsun. Özür dilerim. Hatırlayamadığım zaman kendimi çok aptal hissediyorum. Zihnimin... geri gelmesi... birkaç saat alıyor."

Parmaklarımı bırakmadı, teni tenime değerken aklımı başıma toplamam güç olmasına rağmen ben de elimi geri çekmedim. "Nereden geri gelmesi?"

"Neyden geri gelmesi diyecektin," diye düzeltti. "Şey olduğum zamandan geri gelmesi..."

Sam bekledi. Benim söylememi istiyordu. Bunu yüksek sesle dülendirmek düşündüğümünden daha zordu. Öyle olmaması gerekiyordu ama öyleydi.

"Kurt olduğun zamandan," diye fısıldadım. "Niye buradasın?"

"Çünkü vuruldum," dedi hoş bir ifadeyle.

"Yani *böyle* olmanı kastetmişim." Bedenini işaret ettim, aptal hastane geceliğinin altından insan vücudu açıkça seçiliyordu.

Gözlerini kırıştırdı. "Ah! Çünkü bahar geldi. Çünkü havalar ısındı. Sıcaklık beni *ben* yapıyor. Beni Sam yapıyor."

Sonunda elimi çekip gözlerimi kapadım, akhımı başıma toplamaya çalışıyordum. Gözlerimi açıp konuşmaya başladığımda olası en zorunlu şeyi söyledim. "Daha bahar gelmedi. Eylüldeyiz"

İnsanların yüzünden ne düşündüğünü anlamakta çok becerikli olduğumu söyleyemem ama yüzünden tedirgin bir ifadenin geçtiğinden emindim. "Bu iyi değil/" dedi. "Senden bir şey rica edebilir miyim?"

Sesini duyunca yine gözlerimi kapamak zorunda kaldım, bu sesi daha önce duymuş olamazdım ama sesinin çok derinlerinde, kurtken gözlerinde gördüğüm şeyin aynısı vardı. Kabul etmek sandığımdan daha da zordu. Gözlerimi açtım. Hâlâ oradaydı. Tekrar denedim, gözlerimi bir kez daha kapayıp açtım. Ama hâlâ oradaydı.

Güldü. "Saran falan mı var? Belki bu yatakta sen de olmalısın."

Yüzüne dik dik bakınca sözlerinin çekilebileceği anlamı kavrayarak kızardı. Sorusuna yanıt vererek onu bu utançtan kurtardım. "Rican nedir?"

"Şey, giysiye ihtiyacım var. Onlar bendeki anormalliği anlamadan önce buradan çıkmalıyım."

"Ne demek istiyorsun. Ben arkanda kuyruk falan görmedim."

Sam uzanıp boynundaki bandajları çıkarmaya başladı.

"Delirdin mi?" Uzanıp elini tutmaya çalıştım ama geç kalmıştım. Geceliğin , yakasını açıp artık kapanmış birer yara izine dönüşmüş olan dikişleri gösterdi. Kan sızan o yara izlerinden eser kalmamıştı, parlak pembe bir yara izinden başka kurşunun izi yoktu. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Sam gülümsedi, şaşkınlığım hoşuna gitmişti. "E... hâlâ bir şeylerden şüphelenmeyeceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Ama çok fazla kan vardı.. /"

"Evet. Çok kanama olunca derim kendini onaramıyor. Ama bir kez dikildikten sonra..." Omuzlarını silkip sanki küçük bir kutuyu açıyormuş gibi bir jest yaptı. "Abrakadabra." Belli ki daha öğrenmem gereken çok şey vardı. Sözleri neşeliydi ama bütün bunlara vereceğim tepkiyi beklerken suratındaki ifade gergindi. Varoluş biçimine nasıl tepki vereceğimi büemiyordu.

"Tamam, bir şeyler ayarlamaya çalışırım," dedim. "Sadece..." bir adım geri çeküip parmak uçlarımla boynundaki yara izine dokundum. Pürüzsüz sert derisine dokunmak beni sözlerinden çok daha fazla ikna etmişti. Hafifçe pürüzlü siyah dikiş izlerinin altındaki eski yara izlerine baktıkça, Sam önce şöyle bir yüzüme bakıp sonra gözlerini çevirdi, nereye bakacağım bilemiyordu. Elimi boynunda gereğinden biraz daha uzunca bir süre gezdirdim ama yara izi üzerinde değil, onun hemen yanındaki pürüzsüz kurt kokulu derisi üzerinde. "Tamam. Onlar yarana bir daha bakmadan buradan çıkman gerektiği çok açık. Ama onların onayı olmadan ve taburcu kâğıtlarını imzalamadan çıkarsan peşine düşerler."

Suratını buruşturdu. "Hayır, düşmezler. Sigortası olmayan bir sokak çocuğu olduğumu düşünürler. Eh, doğru da sayılır. En azından sigorta kısmı."

Kurnazca. "Hayır, senin psikolojik rehberlik almamak için kaçtığını sanırlar. Senin kendini vurduğunu düşünüyorlar. Şeyler yüzünden..."

Sâm şaşırmıştı.

Bileklerini işaret ettim.

"Ah, onlar mı? Onları ben yapmadım."

Bu sefer kaşlarını çatma sırası bendeydi. Ona, "Evet, tabii ki bir nedenin vardır," ya da "Bana söyleyebilirsin, seni yargılamayacağım," türünden bir şeyler söylemek istemiyordum, bu onun kendini öldürmeye çalıştığını düşünen Sunny'ninki kadar kötü bir davranış olurdu. Ama bu yara izlerinin merdivenden düştüğü için olduğunu da söyleyemezdi.

Düşünceli düşünceli başparmağıyla bileğini ovuşturuyordu. "Bunu annem yaptı. Ötekini de babam. Geriye doğru saydıklarını hatırlıyorum, bu yüzden aynı anda yapmış olmalılar. Banyo küveti görmeye hâlâ dayanamıyorum."

Söylediğinin manasını kavramam biraz zaman aldı. Ne yapacağımı bilmiyordum; bunu söylerkenki duygusuz hali, anlattığı şeyin kafanın içinde oluşan hayali ya da bütün bir akşamın şokuyla aniden başım döndü. Başım fırl fırl dönüyor, kalbim kulaklarımda atıyordu, muşamba zemine yapıştım. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama perdenin açılmasıyla birlikte Sam'in hızla yatağa girdiğini ve bandaj yeri görülmeyecek şekilde örtüyü boğazma kadar çektiğini gördüm. Bir hastabakıcı yanıma diz çöküp olduğum yerde oturmama yardım etti.

"İyi misin?"

Baymıştım. Hayatımda ilk kez bayılıyordum. Gözlerimi kapayıp soma tekrar açtım, hastabakıcının bir değil üç başı vardı ve hepsi de yan yana havada yüzüyordu. Sonra uydurmaya başladım. "Onu bulduğumda üzerinde o kadar çok kan vardı ki... *ahhhhh...*" Kendimi hâlâ sersem hissettiğim için *ahhhhh* kısmı çok ikna edici çıkmıştı.

"Bunu düşünme artık," dedi dostça gülümseyerek. Eli olağan bir temas için göğüslerime fazla yakm gibiydi, bu

durum kafamda bir ışık çakmasına sebep oldu ve benim için gayet aşığılayıcı olan o planı yapiverdim.

"Sanırım, size biraz utanç verici bir soru sormalıyım," diye mırıldandım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Gerçeğı söylemiyor olsam da yine de çok utanç vericiydi. "Bana bir doktor önlüğü verebilir misiniz, şey, sanırım, pantolonum..."

"Ah!" diye bağırdı zavallı hastabakıcı. Utancım onun çekici bakışlarıyla iyice artmıştı. "Tabii ki. Tabii ki. Hemen dönerim."

Dediğı gibi birkaç dakika içinde döndü. Elinde inşam hasta eden şu hastane yeşili doktor önlüklerinden vardı. "Biraz büyük gelebilir ama bağcıkları var, onlarla ayarlayabilirsin."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Üstümü burada değiştirmemin bir sakıncası var mı? Bir şey görebilecek hali yok nasıl olsa." Baygımmış gibi yatan Sam'i işaret ettim.

Hastabakıcı derhal perdenin arkasında kayboldu. Sam hemen gözlerini açtı, çok eğlendiğı belliydi.

"Şu adama altına işediğini mi söyledin?"

"Kapa çeneni," diye tısladım kızgın bir sesle ve elimdeki önlüğü kafasına fırlattım. "Altıma işemediğimi anlamadan önce buradan çıksak iyi olacak. Bana ciddi biçimde borçlusun."

Sırıtarak önlüğü ince hastane örtüsünün altına soktu, biraz boğuşttuktan sonra sargıları boynundan, tansiyon ölçerini manşetini kolundan sıyrıp çıkardı. Manşet yatağın üzerine düşerken üzerindeki geceliğı çıkarıp doktor önlüğünü giydi. Monitör itiraz eden sesler çıkardı, çizgi dümdüz oldu ve hastanın öldüğünü bildiren sinyalleri vermeye başladı.

"Gitme vakti," dedi ve perdeyi aralayıp çıktı. Ortılığı ko-laçan etmek için duraksayınca arkamızda kalan perdeli bölmeden hemşirelerin seslerini duydum.

"Uyuyor olması lazımdı." Sunny'nin sesi diğer sesleri bastırıyordu.

Sam dünyadaki en doğal şeymiş gibi uzanıp elimi tutarak beni parlak ışık altındaki koridora doğru çekti. Şimdi giyinik olduğundan -en azmdan üzerinde bir önlük vardı- hemşireler odasının önünden geçip çıkışa doğru giderken kimse bize bakmadı. Bütün bu süreçte görebildiğim, kurdumun durumu analiz eden zekâsıydı. Başının eğik duruşu dinlediğini gösteriyor, çenesinin hafif yukarı kalkık hali kokulan algıladığım işaret ediyordu. Uzun boylu sıska yapısına rağmen çevikti, lobiye gayet becerikli bir şekilde kat ettik.

Spor ayakkabılarım koyu mavi çirkin ekoseli halı üzerinde gıcırdarken, hoparlörlerden ağdalı bir *country* şarkısı çalıyor, Sam'in çıplak ayakları ise hiç ses çıkarmıyordu. Gecenin bu saatinde lobi boştu, girişte tek bir danışma memuru bile yoktu. Vücudumdaki adrenalin o kadar fazlaydı ki babamın arabasına kadar uçabilirmişim gibi geliyordu. Zihnimin hiç uyumayan pratik bir parçası, çekiciyi arayıp arabamı yolun kenarından çektiğim gerektiğini hatırlattı. Ama şimdi buna kafayı takacak halde değildim, tek düşündüğüm Sam'di. Kurdum yakışıklı bir delikanlıydı ve elimi tutuyordu. Mutluluktan ölebilirdim.

Birden Sam'in duraksadığını hissettim. Hafifçe geri çekildi, gözlerini cam kapının gerisindeki karanlığa dikmişti. "Dışansı soğuk mudur?"

"Seni buraya getirdiğim zamankinden çok da soğuk de-
ğildir herhalde, bu kadarı fark eder mi?"

Sam'in yüzü karardı. "Bu tam geçiş dönemi. Yılın bu vak-
tinden nefret ediyorum. İki de olabilirim."

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Değişirken canın yanı-
yor mu?"

Uzaklara daldı. "şu anda insan olmak istiyorum."

Ben de onun insan olmasını istiyordum. "Arabayı çalıştı-
rıp kaloriferi açacağım. Böylece soğukta sadece birkaç sani-
ye kalmış olursun."

Çaresizce baktı yüzüme. "Gidecek bir yerim yok."

"Normalde nerede yaşıyorsun?" ok kötü bir şey söyle-
yecek, mesela sokakta yatıyorum falan diyecek diye dm
patlıyordu. Bileklerini kesen anne babasıyla yaşadığım san-
mıyordum.

"Beck -kurtlardan biri-, değiştiğimizde çoğumuz onun
evinde kalıyoruz ama o değiştiyse kalorifer kapalı olabilir.
Bende,./" ;

Başımı sallayıp elini bıraktım. "Tamam. Gidip arabayı
getiriyorum ve sen de benimle eve geliyorsun."

Gözleri irileşti. "Ya ailen?./"

"Bilmedikleri şey onları öldürmez," dedim kapıyı iterek.
Soğuk hava dalgası içeri gerince Sam irkilip geri çekildi, kol-
larını bedenine sardı. Ama soğuktan titrerken bile dudakla-
rını ısırdı ve çekingen bir şekilde gülümsedi.

Karanlık otoparka yöneldim, kendimi hiç olmadığım ka-
dar canlı ve mutlu hissediyor, hiç olmadığım kadar korku-
yordum.

On Beşinci Bölüm • Grace

6°C

"Uyuyor musun?" Sam'in sesi neredeyse fısıltı halindeydi. Ama karanlık odada, ait olmadığı bu yerde sanki nara atar gibi geliyordu.

Yatağında ona doğru döndüm, yerde yastık ve battaniyelerle yaptığımız yığının ortasına kıvrılmıştı. Varlığı öyle tuhaf ve öyle muhteşemdi ki bütün odayı dolduruyordu. Tekrar uyuyabileceğimi düşünemiyordum bile. "Hayır."

"Sana bir soru sorabüir miyim?"

"Sordun bile."

"

Duraksayıp düşündü. "Sana *iki* soru sorabilir miyim o zaman?"

"Sordun bile."

Sam homurdanarak küçük yastıklardan birini bana doğru fırlattı. Yastık ay ışığının aydınlatığı odada bir yay çizip yumuşakça kafama çarptı. "Seni çok bilmiş ukala."

Karanlıkta sırttım. "Tamam, pekâlâ, ne bilmek istiyorsun?"

"Sen ısırıldın." Ama bu bir soru değüdi. Sesindeki merakı, vücudundaki gerilimi odanın diğer tarafından bile sezebiliyordum. Söylediği şeyden saklanır gibi battaniyemin altına girdim.

"Bilmiyorum."

Sam'in sesi fısılı olmaktan çıkıp hafifçe yükseldi. "Nasıl bilmezsin?"

Beni görmemesine rağmen omuzlarımı silktilim. "Çok küçüktüm."

"Ben de çok küçüktüm. Ama neler olduğunu biliyordum." Ben yamı vermeyince bir soru daha sordu: "O yüzden mi orada öylece yatıyordun? Seni öldüreceklerini bemediğin için mi?"

Bir kurt olarak Sam'in hatırasında kaybolmuş halde, pencereden görünen geceye baktım. Sürü etrafımda dönüyor, hırılıyor, dilleri ve dişleriyle üstümü başımı çekiştiriyorlardı. Bir kurt geride duruyordu, buzla kaplı boyun tüyleri dimdik olmuş, karın içinde yatan beni seyrederken titriyordu. Giderek kararan bembeyaz göğün altında, soğukta yatarken gözlerimi ona dikmiştim. Güzeldi: vahşi ve karanlık sarı gözlerinde manasım kavrayamayacağım çetin bir karmaşa vardı. O da etrafımda dönen kurtlarla aym kokuyu yayıyordu; yoğun ve vahşi bir misk kokusu. Şu anda odamda yatarken bile onun kurt kokusunu alabüiyordum, üzerinde yeni bir giysi Ve yeni bir deri olmasına rağmen.

Dışarıda alçak ve keskin bir uluma duydum, soma bir tane daha. Gece korusu yükselerek, Sam'in ağlamaklı ama yine de muhteşem sesini örttü. Kalbim hızlandı, içim sebebini bilmediğim bir özlemle dolmuştu, Sam'in yerde alçak sesle inlediğini işittim. Yarı kurt yarı insan olan bu kederli ses dikkatimi dağıttı.

"Onları özledin mi?" diye fısıldadım.

Sam ona yaptığımız uyduruk yataktan çıkıp pencerenin yanında durdu, kollarını uzun ve sıksa bedenine sarmıştı;

gecenin içinde yabancı bir siluetti. "Hayır. Evet. Bilmiyorum. Bu beni... hasta ediyor. Sanki buraya ait değil gibiyim."

Tamdık sesler. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim ama sahici olabilecek hiçbir şey gelmiyordu aklıma.

"Ama bu benim," diye devam etti çenesiyle bedenini işaret ederek. Kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalışıyordu emin değildim. Kurtların uluması yükselip zirveye tırmanırken orada durdu, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Buraya gel ve benimle konuş," dedim, ikimizin de dik-katini dağıtmak için. Sam bana doğru hafifçe döndü ama yüzündeki ifadeyi göremiyordum. "Yer soğuk, boynun tutulacak. Buraya gel."

"Ya annenle baban?" dedi. Aynı soruyu hastanede de sormuştu. Tam ona anne babamı niye bu kadar dert ettiğini soracaktım ki, kendi anne babasıyla ilgili hastanede anlattığı olay ve bileğindeki parlak, buruşuk yara izi geldi aklıma.

"Ailemi tanımıyorsun."

"Neredeler?"

"Sanırım galeri açılışında. Annem bir sanatçı."

Sesi şüpheliydi. "Saat sabahın üçü."

Sesim istediğimden daha yüksek çıktı. "Buraya gel. Ter-biyeli davranacağına ve örtüyü kapmayacağına güveniyorum." Hâlâ tereddüt ettiğini görünce ısrar ettim: "Çabuk ol, gece bitecek neredeyse."

Uysal bir şekilde yerdeki yastıklardan birini aldı, yatağın öteki ucunda yine tereddüt etti. Loş ışıktaki yatağın yasaklı alanına bakarken yüzündeki hüzünlü ifadeyi seçebiliyordum. Bir kızla ayna yatağı paylaşmaktaki isteksizliğinden etkilenmiş miydim, yoksa uyduruk bir yatağı tercih etmesi-

ne sebep olacak denli'soğuk bulunduğum için kendimi aşağılanmış mı hissediyordum, emin değildim.

Sonunda yatağa girdi. Yatak ağırlığı altmda çatırdadı, ürkerek yatağın en uzak ucuna yerleşti, battaniyenin altına bür girmemişti. Şimdi kurt kokusunu daha iyi alabiliyordum, tuhaf bir hoşnutlukla iç çektim, o da iç çekti.

"Teşekkür ederim/" dedi, yatağımı paylaştığım için oldukça resmi bir tonla.

"Bir şey değü."

O an gerçek birden yüzüme bir tokat gibi çarptı. Yatağmda biçim değıştirmiş biriyle birlikteydim. Sadece biçim değıştirmiş biriyle değü, kurdumla birlikteydim. Verandanın ışığının yandığı anı tekrar yaşadım, onu ilk kez gördüğüm o anı. Heyecan ve sinirliliğin tuhaf bir karışımı yalayıp geçti bedenimi. Sanki sinirli halim bir parıltı yaymış gibi, Sam kafasını çevirip bana baktı. Loş ışıktaki biraz ötede gözlerinin parladığını görebiliyordum. "Seni ısırdılar. Sen de değışmiş olmalıydın, biliyorsun."

Kafamın içinde kurtlar etrafmda çember çizerek dönüyordu, ağızları kanlıydı, dişlerini gösteriyor, öldürdükleri avlarının üzerinde hırılıyorlardı. Bir kurt, Sam cesedi çemberin ortasından sürükleyip çıkardı. Karda insan izleri bırakarak, iki ayağı üzerinde onu ağaçların arasından taşıdı. Uykuya dalmak üzere olduğumu biliyordum, uyumamak için başımı salladım; Sam'e yamı verip vermediğimi hatırlamıyordum.

"Bazen keşke öyle olsaydı diyorum," dedim.

Yatağın diğer tarafında, kümetrelerce uzakta gözlerini kapadı. "Bazen bunu ben de istiyorum."

On Altıncı Bölüm • Sam

5 °C

Telaşla uyandım. Bir an için, beni uyandıranın ne olduğunu anlamaya çalışarak öylece hareketsiz yattım. Önceki gecenin olaylarım hatırlayınca beni uyandıranın bir ses değil bir his olduğunu fark ettim: Kolumun üzerindeki bir eldi. Grace uykusunda döndü, kolumun üzerinde duran eline bakmaktan kendimi alamıyordum.

Burada, beni kurtaran kızın yanında yatıyor, yalın insanlığını bir zafer gibi hissediyordum.

Yan tarafıma döndüm ve bir an için, uyuyuşunu, yüzüne düşen saçlarını, hafifçe titreten uzun ve sakın nefeslerini izledim. Uykudayken güvende olduğundan tamamen emin, yanındaki varlığımdan tümüyle habersiz görünüyordu. Bu da incelikli bir zafer gibi geliyordu bana.

Babasının kalktığını işittiğimde hareketsiz öylece yatmaya devam etti, kalbim hızla ve sessizce atıyordu, onu okul için uyandırmaya gelirse diye yataktan her an atlamaya hazır bir halde bekliyordum. Ama ardında ardıç aromalı bir tıraş losyonu kokusu bırakarak evden çıkıp gitti, koku kapının altından süzülüp burnuma geliyordu. Bir süre sonra annesi de çıkârkert mutfa kta bir şey düşürdü ve kapıyı çekip kapatırken tatlı bir sesle küfretti. Gecenin köründe gelip onu

görmedikleri halde, hayatta olup olmadığım anlamak için odaya şöyle bir göz bile atmadıklarına inanamıyordum ama kapı sımsıkı kapalıydı ve hiç açılmamıştı.

Kendimi o önlük içinde budala gibi hissediyordum) üstelik benim için ara bir dönem olan bu soğuk havada hiçbir işe de yaradığı yoktu, bu yüzden Grace uyurken yataktan çıktım. Ben çıkarken kıpırdamadı bile. Verandaya çıkıp kırağı tutmuş çimlere baktım. Babasının botlarından birini giymiş olmama rağmen soğuk sabah havası çıplak dizlerimi ısıırıyordu- Midemde değişimin yarattığı bulantıyı hissedebiliyordum.

Sam, dedim kendi kendime, vücuduma inanmaya istekli bir şekilde. *Sen Sam'sin*. Isınmam lazımdı, kendime bir palto bulmak için içeri girdim. Bu havalara lanet olsun! Yaza ne olmuştu ki? Anı ve naftalin kokan içi tıka basa dolu portmantoda şişkin, parlak mavi bir mont buldum, montu giyin-ce balona benzemiştım ve arka bahçe seferine daha güven-le devam edebilirdim. Grace'in babasının ayakları Yeti'nin ayakları kadardı, bu yüzden bir bebek evindeki kutup ayısının zarafetiyle ormanda yürümeye başladım.

Hava nefesimi buharlaştıracak denli serin olmasma rağmen, orman yılın en güzel zamanını yaşıyordu, bütün renkler capcanlıydı: kurumuş yaprakların sarı ve kırmızısı göz alıcıydı, gökyüzü parlak ve berrak bir maviydi. Bir kurt olarak asla fark etmediğim detaylardı bunlar. Ama giysilerin içine sarmalanmış bir halde yürürken, bir insan olarak farkına varmadığım şeyleri kaçırdığımı anladım. Duyularım hâlâ çok keskin olmasma rağmen, çahlıkların altında hayvanların bıraktığı fark edilmesi güç izlerin ya da günün daha ileri sa-

atlerindeki sıcak havanın belirtilerinin kokusunu alamıyordum. Normalde uzaktaki otoyoldan gelen araba ve kamyon seslerinin endüstriyel senfonisini duyabilir, her bir aracın hızını tahmin edebilirdim. Ama şimdi tek hissedebildiğim sonbaharın puslu kokusu, kuruyan yaprakları ve yarı ölü ağaçlarıydı; tüm işitebildiğim ise trafiğin uzaktan gelen belli belirsiz uğultusuydu.

Bir kurtken Shelby'nin yaklaşırkenki kokusunu onu görmeden önce alabilirdim Ama şimdi yapamıyordum. Bir şeyin yakınıma geldiğini hissettiğimde o neredeyse tepemde oluyordu. Tetikte olduğumdan boynumdaki ince tüyler dimdik olmuştu, nefesimi başka biriyle paylaşıyor olmanın huzursuzluğunu hissettirdi. Döndüğümde onu gördüm, bir dişi için çok iriydi, kürkü günışığında olağan beyaz ve sarımsı renkteydi. Avdan fazla yara almadan kurtulmuşa benziyordu. Kulakları hafifçe geriye yatmıştı, dimdik başıma ve komik giysüerime bakıyordu.

"Şışşışışt," dedim, kokumu alabilirsin diye elimi uzatıp avucumu açtım. "Benim."

Yavaş yavaş geri giderken uzaktan ağzının kıvrıldığını gördüm ve Grace'in üstüme sinmiş olan kokusunu aldığımı tahmin ettim. Öyle olduğunu biliyordum; şu anda bile, yatağında yattığım için saçlarımda ve tuttuğu elimde onun o hafif sabunsu kokusunu alabiliyordum.

Shelby'nin gözlerinde, insankenki ifadesini yansılayan temkinli bir 'bakış' yamp söndü. Shelby'ye ilişkimiz böyleydi; aramızın açık olmadığı bir zamanı hatırlamıyordum. Boğulan bir insan gibi, insanlığımıza ve Grace'e olan tutkuma sarıldım ama Shelby kurtlara has o unutuşa bürünmüştü. Tabu ki unutmak için pek çok sebebi vardı.

Şimdi eylül ışığıyla aydınlanmış bu ormanda birbirimize bakıyorduk. Kulaklarım bana doğru eğip geri çeküdi, benim insan kulaklarımdan kaçan bir sürü sesi topluyordu; burun delikleri kıpırdıyor, nerede olduğumu keşfediyordu. Kurtken sonbaharın ormandaki o mahmur yoğun ve keskin kokulalım, pençelerimin altındaki kuru yaprakların hissini hatırladım birden.

Shelby gözlerini gözlerime dikmişti; çok insani bir jestti bu; sürü içinde, Paul ve Beck dışında kimsenin benimle dalaşmak istemeyeceği denli yüksek olan konumumu düşünüyordu ve insan sesinin bana, daha önce defalarca olduğu gibi, *Bunu özlemedin mi?* dediğini duyar gibi oluyordum.

Bakışlarının ve kurt halindeki bedenimin canlılığının hatırasından kaçmak için gözlerimi kapattım ve onun yerine evi, Grace'i düşündüm. Bir kurt olarak yaşantımda Grace'in eli elimdeyken hissettiklerimle kıyaslanacak hiçbir şey yoktu. Kafamdaki bu düşünceler hemen bir şiire dönüştü. *Sen benim değişen bedenimsin / yazım-kışım-baharım / Seni izlemek için doğarım, yay gibi fırlarım / kayıpsa bile ne fark eder, güzel ya.* Saniyeler içinde şiiri bestelemiş ve ona uygun atacağım gitar rifllerini bile kafamda hazırlamıştım. Shelby bir fısıltı kadar usulca ormanm içinde yok olmuştu.

Geldiği gibi sessizce yok oluvermesi ne kadar savunmasız bir konumda olduğumu hatırlatmıştı bana. Hızlı adımlarla giysilerimi sakladığım barakaya yöneldim. Bu eski barakayı yıllar önce Beck ile birlikte, onların arka bahçesinden ormanın açıklık bir yerine taşıdığımız malzemelerle parça parça yapmıştık.

İçerde portatif bir ısıtıcı, piller, yanlarında isim yazılı bir sürü plastik kova vardı. Yan tarafında ismimin yazılı olduğu kovayı çekip açtım ve içine sokuşturulmuş sırt çantasını çıkardım. Diğer kovalarda yiyecek, battaniye ve yedek piller vardı -bunlar değişmeyi beklerken diğer sürü üyelerinin kulübede saklanması için gerekli ekipmandı- ama benimkinden kaçmak için gerekli şeyler vardı. Buraya koyduklarım, insan yaşamına olabildiğince çabuk dönebilmemi sağlayacak şeylerdi ve bunun için Shelby beni affedememişti.

Hemen üzerimi değiştirip uzun kollu birkaç gömleği üstüste giydim, altına bir kot pantolon çektim ve Grace'in babasının dev botlarım yün çoraplar ve deri ayakkabılarımla değiştirdim. İçinde yazın kazandığım paranım olduğu cüzdanım aldım ve kalan her şeyi de sırt çantasma tıktım. Barakanın kapısını kapatırken gözümün ucuyla siyah bir şeyin kımıldar gibi olduğunu gördüm.

"Paul," dedim ama siyah kurt, sürü liderimiz gitmişti. Şimdi beni tanıdığından bue şüpheliydim: Onun için ben, belli belirsiz aşına kokuma rağmen, bu ormandaki insanlardan herhangi biriydim. Bunu bilmek boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine sebep oldu. Bir tür pişmanlık yalayıp geçti içimi. Geçen yıl Paul ağustosun sonuna dek insana dönüşmemişti. Bu yıl belki de hiç değişmeyecekti.

Benim kalan dönüşümlerimin de sayılı olduğunu biliyordum. Geçen yıl haziranda değişmiştim; önceki yü baharın başlarında, yerde daha kar varken değiştiğim düşünülürse arada korkutucu bir sıçrama vardı. Ya bu yıl? Eğer Tom Culpeper beni vurmamış olsaydı insan bedenime ne zaman kavuşacaktım kim bilir? Vurulmanın bu soğuk havada in-

san bedenine dönmemi nasıl sağladığını hâlâ anlayabilmiş değildim. Grace üzerime eğilip boynuma o havluyu bastırduğunda ne kadar soğuk olduğunu düşünmüştüm. Uzun süredir yaz değildi demek ki.

Barakanın etrafını kaplayan kuru yaprakların canlı renkleri benimle alay eder gibiydi; ben onların farkında olmadan bir yıl yaşayıp ölmüşlerdi, bunun kanıtıydılar. Anı ve ürkütücü bir kesinlikle bunun son yılım olduğunun farkına vardım; bu artık benim son yitimdi.

Grace'le karşılaşmam olsa olsa kaderin acımasız bir oyunu olabilirdi.

Bunun hakkında düşünmek istemiyordum. Bunun yerine koşarak eve döndüm ve içeri girmeden önce Grace'in anne babasının arabalarının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim. İçeri girdiğimde, kısa bir süre Grace'in odasının kapısının önünde dolaştım, sonra uzun uzun mutfakta oyalanıp aslında aç olmamama rağmen mutfak dolaplarının içine baktım.

Şunu kabul et. İçeri giremeyecek denli heyecanlısın. Onu tekrar görmeyi delice istiyordum; beni yıllarca ormanda izlemiş olan o demir iradeli hayaleti. Ama onunla şu kahrolası gün ışığında yüz yüze gelmenin bir şeyleri değiştirmesinden ödüm patlıyordu. Ya da, daha kötüsü, bir şeyleri değiştirmesinden demeliyim. Dün gece beni evlerinin verandasında ölümüne kan kaybederken bulmuştu. O durumda beni kim olsa kurtarırdı. Bugün kurtarılmaktan daha fazlasını istiyordum- Ama ya bu ona çılgınca gelirse, o zaman ne olacaktı?

Sen Tanrı'nın yarattığına bir küfürsün. Bir hilkat garibesi. Lanetlisin sen. Şeytansın. Oğlum nerede? Ona ne yaptın? Gözle-

rimi kapadım, kaybettiğim onca şeyi düşündüğümde, niye diye düşünüyordum. Ailemle ilgili anılarım da bunlar arasında olamazdı.

"Sam?"

İsmimi duyunca sıçradım. Grace odasından bana sesleniyordu, sesi bir fısıltıdan biraz yüksekti, nerede olduğumu merak etmişti. Sesinde korku yoktu.

Kapıyı açıp odaya göz gezdirdim. İlerleyen sabahın güçlü ışığında buranın-bir yetişkin odası olduğunu görebiliyordum. Grace için pembe tuhaf eşyaların, pelüş hayvanların devri kapanmıştı, eğer tabii onun için böylebir devir açıldıysa. Duvarlarda ağaç fotoğrafları vardı, hepsi de sade siyah çerçevelere konmuştu. Mobilyalar da siyahtı, hepsi de sade ve kullanışlı şeylerdi. Havlusu ve lifi şifoniyerin üzerinde, yine siyah renkte sade bir saatin ve bir dizi kitabın yanında düzgünce katlanmış duruyordu. İsimlerinden kitapların çoğunun gerçek ve gizemli olaylar hakkında olduğu anlaşıyordu, muhtemelen ya alfabetik olarak ya da kalınlıklarına göre dizilmişlerdi.

Birden birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu fark ettim. Eğer Grace ile ben birer eşya olsaydık, Grace herhalde Greenwich saatine ayarlı, teknik açıdan mükemmel, incecelikli bir dijital saat olurdu, bense bir kar küresi olurum, salladıkça amları ortaya çıkaran cam bir top. Söyleyecek bir şey bulmaya çabaladım, türler arasında seyahat eden bir yolcunun selamına benzemeyen sözler. "Günaydın," demeyi becerdim.

Grace yatakta oturdu, saçının bir tarafı kabarmıştı, diğer tarafı ise düzdü; koyu renk gözlerinde tamdık bir mutluluk

vardı. "Hâlâ buradasın! Aa, giysilerin var. Yani önlük yerine demek istemiştım."

"Sen uyurken gidip aldım."

"Saat kaç? Offff, okula çok geç kaldım, değil mi?"

"Saat on bir."

Grace inleyerek omuzlarını silkti. "Büyüyor musun, liseye başladığımdan beri hiç ders kaçırmadım. Geçen yıl bunun için bir ödül aldım. Bedava pizza falan filan." Yataktan çıktı, gümşığmda atletinin üzerine nasıl yapıştığını ve onu nasıl dayanılmaz şeküde seksi gösterdiğini görebiliyordum. Kafamı çevirdim.

"Bu kadar utangaç olmak zorunda değilsin. Çıplak falan değilim ki!" Dolabın önünde duraksayıp bana baktı, yüzünde kurnaz bir ifade vardı. "Beni hiç çıplak görmedin, değil mi?"

"Hayır." Yamt dikkat çekici derecede çabuk çıkmıştı ağzımdan.

Yalanıma gülümsedi ve eğilip dolaptan bir kot pantolon çıkardı. "İyi o zaman, şimdi de görmek istemiyorsan arkam dönsen iyi olur." Yüzümü onun kokusuyla dolu yastıklara gömüp yüzükoyun yatağa uzandım. Soyunup giyinirken çıkardığı hisırtıları dinliyordum, kalbim saatte bir milyon kilometre hızla çarpıyordu. Yalanımı daha fazla saklayamayarak suçlu suçlu iç çektim. "Aslında öyle demek istememiştım."

Yatağın üzerine çıkarken yatak altında gıcırdadı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı, "Her zaman bu kadar çok mu af diler-sin?"

Sesim yüzümü bastırdığım yastık nedeniyle boğuk çıkı-yordu. "Benim terbiyesiz biri olduğumu düşünmeni istemi-

yorum. Seni başka bir türdeyken çıplak olarak gördüğümü . söylememin bu durumda bir yardımı olmaz/7

Güldü. "Benim de perdeleri kapatmam gerektiğine göre, seni hoş görebilirim/7 Söylenmeyen yüzlerce sözün havada dolaştığı uzun bir sessizlik oldu. Sinirli ruh halinin kokusunu alabiliyordum, hareket ettikçe hafifçe yayılıyordu teninden. Altımsızdaki yataktan geçip kulağıma gelen kalp atışlarım da duyabiliyordum, hızlı hızlı atıyordu kalbi. Ağzılarımız arasındaki beş on santimlik uzaklığı aşıp dudaklarına uzanmam çok kolaydı. Kalp atışlarındaki umudu duyuyordum sanki: *Öp beni öp beni öp beni*. Normalde karşımdaki kişinin duygularını sezmekte iyiyimdir ama Grace söz konusu olduğunda düşündüğüm her şeyin isteklerime gölge düşürdüğünü biliyordum.

Sessizce kıkırdadı, korkunç derecede sevimli bir sest ve normalde ona yakıştırdığımdan o kadar farklıydı ki! "Ben açlıktan ölüyorum," dedi sonunda. "Hadi gidip kahvaltı edelim ya da *brunch* daha uygun olur herhalde/7

Dönüp yataktan kalktım, arkamdan o da kalktı. Birden sırtımda ellerini hissettim, beni kapıya doğru itiyordu. Birlikte ağır adımlarla mutfığa girdik. Güneş öyle parlaktı ki verandaya açılan camlı kapıdan parlıyor, beyaz tezgâha yansıyor, mutfığın çimlerini aşıyor ve ikimizi bembeyaz ışığa boğuyordu. Daha önce yaptığım küçük keşif nedeniyle neyin nerede olduğunu biliyordum, bu yüzden kahvaltılıkları çıkarmaya başladım.

Ben mutfakta oraya buraya hareket ettikçe Grace⁷'in parmakları dirseğime dokunuyor, avucu sırtımı süpürüp geçiyor, bana dokunmak için bir bahane yaratıyordu. Gözümün

ucuyla, benim fark etmediğimi düşündüğü sıralarda bana nasıl utanmazca baktığını görebiliyordum. Sanki hiç değişmemiştim, hâlâ ona ormanın kıyısından bakıyordum ve o da sanki hâlâ beni hayranlıkla izleyerek lastik salıncağında sallanıyordu. *Soy beni bedenimden /sadece gözlerimi bırak geride / kafamın içini göreceksin / hâlâ benim olduğunu göreceksin.*

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum bir yumurtayı tavaya kırıp, aniden çok değerli hale geliveren insan parmaklarımla ona bir bardak portakal suyu doldururken.

Grace güldü. "Bana kahvaltı hazırladığını."

Çok basit bir yanıtı; inanıp inanmadığımdan emin değildim. Aynı anda benim kafamda yüzlerce düşünce birbiriyle yarışıyordu çünkü. "Başka ne düşünüyorsun?"

"Senin ne kadar tatlı olduğunu. Yumurta pişirmeyi bildiğini umduğumu." Ama bir anlığına bakışlarını tavadan dudaklarıma çevirmişti ve tek düşündüğünün yumurtalar olmadığım biliyordum. Dönüp storları indirdi, mutfağın havası aniden değişivermişti. "Ve buranın çok fazla aydınlık olduğunu." Işık starların arasmdan süzülerek geliyor, iri kahverengi gözlerine yatay çizgüer düşürüyor, dudaklarının oluşturduğu düz çizgiyi belirginleştiriyordu.

Yumurtaları ters çevirdim ve ekmekler ekmek kızartma makinesinden fırlarken yumurtaları bir tabağa aldım. Ekmeklere Grace'le aynı anda uzandık; ellerin birbirine değdiği ve karakterlerin öpüşeceğini bildiğiniz şu mükemmel film karelerinden biriydi. Ama bu sefer kazara onun kolunu çembere alan, ekmeklere uzanırken onu tezgâha yaslayan ve öne eğürken onu buzdolabının kenarına sıkıştıran bendim. Beceriksizliğimden dolayı o kadar utanmıştım ki, Grace'i

gözleri kapalı, yüzünü bana doğru kaldırmış halde görene dek mükemmel anın bu olduğunu anlamadım büe.

Onu öptüm. Dudaklarımı onun dudaklarına şöyle bir dokundurdum, o kadar. O anda bile öpücüğü çözümlüyordum: olası tepkülerini, olası yorumlarını, tenimi sertleştiren o ürpertiği, dudaklarına dokunduğum anla gözlerini açtığı an arasındaki saniyeleri.

Gülümsedi. Sözleri alaycıydı ama sesi nazikti. "Hepsi bu mu?" Dudaklarımı tekrar dudaklarına uzattım ama bu seferki farklı türde bir öpücüktü. Altı yıla değen bir öpücüktü, dudakları, benim dudaklarımda yaşam buluyor, portakalın lezzetini ve arzuyu tadıyordu. Parmakları favorilerimde, saçlarımda dolaşıyor, soma boynuma iniyordu; sıcak tenim üzerinde canlı ve serindi. Hem vahşi hem uysaldım, parçalara ayrılmış ve bütün olmaya zorlanmışım. İnsan hayatımda ilk kez zihnim lirik bir şarkı besteleme ya da daha soma hatırlamak üzere bir şarkıyı aklında tutma peşinde değildi.

Hayatımda ilk kez,
buradaydım
ve başka hiçbir yerde değüdim.

Soma gözlerimi açtım, sadece Grace ve ben vardık -artık hiçbir yerde hiçbir şey yoktu, Grace'den ve benden başka-, sanki öpücüğümü ve beni içinde tutmak istermişçesine dudaklarım birbirine bastırıyor, avucumdaki bir kuş kadar kıvrılmalı olan bu anı tutuyordu.

On Yedinci Bölüm • Sam

15° C

Bazı günler vardır ki sanki vitray camlar gibi birbirini tamamlar. Farklı renk ve hallerdeki yüzlerce küçük parça, bir araya geldiğinde, tam bir resim oluşturur. Son yirmi dört saat de işte böyleydi. Bir pano hastanedeki geceydi, titrek ve hastalıklı bir yeşü. Grace'in yatağında geçen sabahm karanlık ve erken saatleri puslu ve mordu. Soma bu sabah, bana diğer yaşamımı hatırlatan soğuk mavi geliyordu. En son pano da kristal berrakhındaki öpüşmemizdi.

Şu andaki panoda ise kasabanın dışındaki, otların sardığı eski bir galeride, hurda olmanın kıyısındaki eski bir Bronco'nun yıpranmış koltuğunda oturuyorduk. Tüm resmin odak noktası yok gibiydi; sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeyin titrekçe parıldayan portresiydi bu.

Grâce parmaklarını düşünceli ve şefkatli bir ifadeyle Bronco'nun parıldayan direksiyonu üzerinde gezdiriyordu, derken bana döndü. "Hadi on iki soru oyunu oynayalım."

Gözlerim kapalı yolcu koltuğuna uzanmıştım, ön camdan süzülüp gelen ikinci güneşinde ısınyordum. İyi geliyordu. "Başka bir araba bakmıyor musun? Biliyorsun araba almak genelde... bakmayı gerektirir."

"Alışverişte çok becerikli değilimdir/" dedi Grace. "Sadece, ihtiyacım olan şeyi görür ve alırım, o kadar."

Buna güldüm. Tam bir Grace olmanın nasıl bir durum olduğunu anlamaya başlıyordum.

Alaya bir kızgınlıkla gözlerini kısıp baktı, kollarım göğsünde kavuşturmuştu. "E... sorular. Bunlar seçmeli değü."

Grace'in arabasının getirilip getirilmediğini anlamak için galerinin otopark kısmım gözlerimle boydan boya taradım; burada, Mercy Falls'ta, ikinci el arabaları satan firmayla çekici firma aynıydı. "Tamam. Utanç verici bir şey olmazsa daha iyi."

Grace oturduğumuz yerde kayarak bana biraz daha yaklaştı, aynen benim gibi kendini koltuğa bırakarak oturdu. Sanki bu ilk soru gibiydi: Bacaklarım bacaklarıma, omuzlarım omuzlarıma dayanmıştı, sıkı sıkı bağladığı ayakkabı benim deri ayakkabılarımin üzerindeydi. Kalp atışlarım hızlandı, sözsüz bir yanıt.

Grace'in sesi sanki üzerimde, yarattığı etkiden habersizmişçesine pratikti. "Seni kurt haline getirenin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Bu kolay bir soruydu. "Havalar soğuyüp ısı düştüğünde kurda dönüşüyorum. Geceleri soğuk, gündüzleri ılık olduğunda, bunun yaklaştığını hissedebiliyorum, nihayet hava iyice soğuduğunda ilkbahara kadar kurda dönüşüyorum."

"Diğerleri de mi?"

Evet anlamında kafamı salladım. "Ne kadar uzun süre kurt olarak kalırsan insana dönüşmek için o kadar sıcak olması gerekiyor." Ona bunu söylemenin uygun zamanı olup olmadığını düşünerek duraksadım. "Bu dönüşme halinin ne kadar süreceğini kimse bilmez. Kurttan kurda değişir."

Grace yüzüme öylece baktı; daha küçükken, karların üzerinde yatıp bana bakarkenki ifade vardı yüzünde. O zaman nasıl çözemediysem, şu anda da anlamını çözebilmiş değildim bu bakışın. Yanıtını beklerken sanki biri boğazımı sıkıyordu, neyse ki konuyu değiştirdi. "Kaç kişisiniz?"

Emin değüdim, çünkü çoğumuz artık insana dönüşmüyordu. "Yirmi kadar."

"Ne yiyorsunuz?"

"Yavru tavşanları." Gözlerini kıstı, bunun üzerine sırtım. "Yetişkin tavşanları da, bir tavşan yiyicisi olarak ben herkese eşit şans tanırım."

Gülmedi. "O gece sana dokunduğumda ağzımın etrafındaki neydi?" Sesi soruyu sorarken hiç değişmemişti ama gözleri kısüdü, sanki yanıtı işitmek istediğinden emin değildi.

O geceyi hatırlamaya çalıştım; çenemde gezinen parmaklarını, yüzümün kenarındaki ince tüylere çarpan soluğunu, ona çok yakın olmanın yarattığı suçluluk dolu hazzı, Çocuk. Işınlan çocuk. Aslında onu soruyordu. "Yüzümdeki kam mı kastediyorsun?"

Grace başıyla onayladı.

Bir yanım bunu sormak zorunda kaldığı için biraz üzgündü ama sormuştu işte. Bana güvenmemek için çok nedeni vardı. "Ona, o çocuğa ait değildi."

"Jack."

"Jack," diye yineledim. "Saldırıyı biliyordum. Ama ben orada değildim." Çenemdeki kanın nereden gelmiş olabileceğini hatırlamak için hafızamı daha fazla zorlamam gerekiyordu. İnsan beynim mantıklı yanıtlar üretiyordu; tavşan,

geyik, arabaların çarpıp öldürdüğü bir hayvan. Hepsi de aniden kurt hafızamın gerçek öğelerinden daha güçlü bir hal alıvermişti. En sonunda, gerçek yanıtı hafızamın derinliklerinden çekip çıkarmayı başardım ama pek gurur duyacağım bir yanıt değildi. "Kediye aitti. Kan. Bir kedi yakalamıştım."

Grace tuttuğu nefesini bıraktı.

"Bir kedi olduğu için üzgün değil misin?"

"Karnını doyurmak zorundasın. Jack olmasın da, ufak bir kanguru yavrusunu bile dert etmem," dedi. Ama aklının hâlâ Jack'te olduğu belliydi. Saldırıyla ilgili bildiklerimi hatırlamaya çabaladım, sürüm hakkında kötü düşünmesinden nefret ediyordum.

"Onları kıskırttı, biliyorsun."

"Ne yaptı, ne yaptı? Orada değilim demiştin hani?"

Başımı iki yana sallayıp açıklamaya çabaladım. "Biz -kurtlar yani- Ütüşim kurarken bunu görüntülerle yaparız. Karışık bir şey değü. Çok uzaktan da olmaz. Ama eğer yan yanaysak başka bir kurtla bir görüntüyü paylaşabiliriz. Saldırıya katılan diğer kurtlar bana görüntüleri gösterdüler."

"Diğerlerinin zihnini okuyabiliyorsun yani?" dedi Grace kuşkulu bir bakışla.

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır. Bunu... insan halimle açıklamam zor biraz. Bir tür konuşma biçimi ama kurt olarak bizim beynimiz farklı. Soyut kavramlar yok aslında. Zaman, ısınlar falan. Karışık duygular olmaz. Aslına bakarsak avlanma, tehlikeye karşı birbirimizi uyarma gibi şeyler."

"Peki Jack'le ilgili ne gördün?"

Gözlerimi indirdim. Bir insan zihniyle kurt hafızamı hatırlamaya çalışmak kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyordu. Aklımın içindeki bulanık görüntüleri taradım, kurtların postunun üzerindeki kırmızı lekelerin kurşun yarası olduğunu ve ağızlarında Jack'in kanının görüldüğünü hatırladım. "Kurtların bazıları bana onun tarafından vurulduklarıyla ilgili görüntüler gösterdiler. Bir... silahla? Havalı tabancası varmış. Kırmızı bir gömlek giyiyormuş." Kurtlar renkleri pek göremez ama kırmızıyı seçebiliriz.

"Bunu niye yaptı peki?"

• Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, bu konuştuğumuz türden bir şey değil."

Grace sessizdi, sanırım hâlâ Jack'i düşünüyordu. İkimiz sessizlik içinde yan yana oturduk, üzgün olup olmadığımı merak etmeye başlamıştım. Derken konuştu. "Bu durumda sen hiç Noel hediyesi almadın."

Nasıl yanıt vereceğimi bilemediğimden öylece yüzüne baktım. Noel bir başka hayata aitti, kurt olmadan önceki hayata. Grace başım eğip direksiyona baktı. "Yazın ortalıkta hiç görünmediğini düşünüyordum. Noel'i hep sevdim, çünkü orada olacağım biliyordum. Ormanda. Bir kurt olarak. Sanırım soğuk oluyordu da ondan, değil mi? Ama bunun anlamı hiç Noel hediyesi almadığım olmalı."

Başımı salladım. Vitrinlerdeki Noel süslemelerini görece kadar erken değişmiştim.

Grace direksiyona bakarak kaşlarım çattı. "Kurtken beni düşünüyor muydun?"

Kurtken bir insanın hafızasına sahiptim, anlamsız sözcükleri aklımda tutmaya çalışırdım. Ona gerçeği söylemek istemedim: ismini hatırlayamadığım gerçeğini.

"Kokunu düşünüyordum," dedim doğruyu söyleyerek. Uzanıp burnumun üzerine gelen saçlarını çektim. Şampuanının kokusu bana teninin kokusunu hatırlattı. Yutkunup saçlarını omuzlarına saldım.

Grace gözleriyle omzundan kucağıma ellerimi takip etti, o da yutkundu. O aşikâr soru -ne zaman tekrar kurt haline dönüşeceğim sorusu- aramızda asılı duruyordu ama ikimiz de bunu sözcüklere dökmüyorduk. Bunu ona söylemeye hazır değildim. Bütün bunları geride bırakacağımı düşününce göğsüm sıkıştı.

"Ee," dedi tekrar elini direksiyonun üzerine koyarak. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

Pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkarıp ona kanıtı gösterdim.

"Minnesota eyaleti öyle düşünüyor görüldüğü kadarıyla."

Ehliyetimi çekip aldı, direksiyonun üzerine koyup yüksek sesle okudu: "Samuel K. Roth." Şaşkınlıkla ekledi. "Aa, bu gerçek bir ehliyet. Sen gerçek olmalısın."

Güldüm. "Buna hâlâ şüphesi mi var?"

Grace yanıt vermedi, cüzdanımı geri verip sordu: "Bu gerçek ismin mi? Jack gibi ölü sayılmıyor musun?"

Bu konuda konuşmak istediğimden emin değildim ama yine de yanıt verdim. "Aynı şey değil. Beni çok kötü şekilde ısırdılar ama bazı yabancılar beni alıp götürmelerini engelledi. Jack gibi, kimse öldüğümü düşünmedi o yüzden. Bu yüzden, evet, bu benim gerçek ismim."

Grace düşünceli bir ifadeyle baktı, ne düşündüğünü merak ettim. Sonra birden yüzünde karanlık bir ifadeyle bana döndü. "Ailen ne olduğunu biliyor o halde, ha? Yani onlar

bu yüzden../' Duraksayıp gözlerini hafifçe kapadı. Tekrar yutkunduğunu görebiliyordum.

"Isırıldıktan soma haftalarca hasta oluyorsun," dedim onu cümlesini tamamlama zahmetinden kurtararak. "Kurt toksini, sanırım. Seni o değiştiriyor. Hava ne kadar sıcak ya da soğuk olursa olsun değişmeyi engelleyemiyordum." Duraksadım, anılar zihnimin içinde başkasının çektiği fotoğraflar gibi belirip kayboluyordu. "İçime şeytan girdiğini sandılar, sonra havalar ısındı, düzeldim. Daha normal oldum, iyileştiğimi sandılar. Kurtulduğumu düşündüler, sanırım. Kışa kadar. Bir süre. benim için kiliseden falan yardım almaya çalıştılar. En son kendileri bir şey yapmaya karar verdiler. İkisi de şimdi ömür boyu hapis cezası çekiyor. Bizim çoğu insandan daha zor öldüğümüzü bilmiyorlardı."

Grace'in yüzü solmuş, direksiyonu tutan parmakları bembeyaz olmuştu. "Hadi başka bir şeyden bahsedelim."

"Üzgünüm," dedim, gerçekten de öyleydim. "Hadi arabalardan bahsedelim. Bu konuyu sever misin? Mesela performans iyi midir? Ben arabalardan hiç anlamam ama en azmdan anhyormuş gibi yapabilirim. Performansı iyi' gibi laflar ettiğin zaman karşındaki senin bu işlerden anladığını düşünür, değü mi?"

Direksiyona hafifçe vurarak konuyu devam ettirdi. "Ben öyle yapıyorum."

"Bu çok çirkin," dedim onurlu bir tavırla. "Ama karda yüzünü güldürür gibi görünüyor. Eğer bir geyiğe çarpacak olursan bir iki hık mık edip yoluna devam eder."

Grace devam etti. "Üstelik, ön koltuğu ve paneli çok hoş. Ben sadece..." Grace oturduğumuz koltukta bana doğru eğildi, bir eli bacağınım üzerinde duruyordu.

Şimdi benden üç beş santim uzakta, nefesinin sıcaklığım dudaklarımın üzerinde hissedebileceğim kadar yakındaydı. Benim de ona doğru eğilmemi beklediğini hissedeceğim kadar yalanımda.

Gözümün önünde Grace'in arka bahçedeki bir görüntüsü canlandı, ellerini uzatmış, ona yaklaşmam için yalvanyordu. Ama o zaman bunu yapamazdım. Başka bir dünyadaydım, aramızdaki mesafeyi korumam gereken bir dünyada. Şimdi acaba hâlâ o dünyada mı yaşıyorum, onun kurallarına mı bağlıyım diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. İnsan bedenim benimle alay ediyor, ilk donda kaybolacak bu güzellikler bana ıstırap veriyordu.

Ondan uzaklaşıp geri yaslandım ve yüzündeki hayal kırıklığını görmemek için başka bir yöne baktım. Aramızda ağır bir sessizlik oldu. "Bana ısıtıldıktan soma olanları anlat," dedim sadece bir şey söylemiş olmak için. "Hastalandın mı?"

Grace içini çekerek geriye yaslandı. Onu acaba daha kaç kez hayal kırıklığına uğratmıştım? "Bümiyorum, çok uzun zaman önceydi. Sanırım oldum, belki de. Hemen sonra grip olduğumu hatırlıyorum."

Isırıldıktan sonra ben de kendimi grip olmuş gibi hissetmiştim. Bitkinlik, titremeler, boğazımda yanma ve kusma işteği, dönüşümün kemiklerimde yarattığı ağrı.

Grace omuzlarını silkti. "Arabada kilitli kaldığım yıldı o. Saldırıdan bir ya da iki ay soma. İlkbahardı ama hava gerçekten sıcaktı. Babam birtakım işlerini halletmeye giderken beni de yanında götürdü, beni evde yalnız bırakamayacağı kadar küçüktüm." Dinleyip dinlemediğimi anlamak için bana baktı. Dinliyordum.

"Neyse, sanırım griptim ve aptal gibi sürekli uyumak istiyordum. Bu yüzden eve dönerken arka koltukta uyuyakalmışım. .. gözümü açtığımda hastanedeydim. Babam eve varmış, soma markete diye çıkmış ve beni orada unutmuş. Beni arabada kilitli bırakmıştı herhalde. Dediklerine göre çıkmaya çalışmışım ama hatırlamıyorum. Hastaneye kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum, orada hemşire Mercy Falls'taki kayıtlara geçen en sıcak gün olduğunu söylemişti. Doktor babama, arabanın içinde sıcak ben öldürmüş olması gerektiğini söylemiş, bu yüzden ben biraz mucize çocuğum yani. Gördüğün gibi anne babam çok sorumlu ebeveynler!"

Şaşkınlık içinde başımı iki yana salladım. Kısa bir sessizlik oldu, bu arada yüzündeki üzüntüyü gördüm ve daha birkaç dakika önce onu öpmeyi reddettiğim geldi aklıma. *Biraz önce, hani ön koltuktan hoşlandığını söylerken ne demek istemiştin, bir daha göstere bana,* demek geçti içimden. Ama ağzımdan bu sözlerin çıktığını hayal bile edemiyordum, onun yerine, elini alıp parmaklarımı avucunda, parmaklarının arasında gezdirdim, elindeki çizgileri takip ederek, parmak uçlarımda tenini hafızasına kazımasına izin verdim.

Grace hoşuna gittiğini belirten küçük bir ses çıkardı, parmaklarım teninin üzerinde gezinirken gözlerini kapadı. Her nasılsa, bu öpmekten daha güzeldi.

Birisi benim olduğum tarafın camına vurunca ikimiz de sıçradık. Çekicinin şoförüyle otoparkın sahibi gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Sesi camın gerisinden boğuk geliyordu. "Aradığınızı bulabildiniz mi?"

Grace camı açtı. Onunla konuşuyordu ama "Kesinlikle," derken manalı manalı baktığı kişi bendim.

On Sekizinci Bölüm • Grace

3 °C

O gece Sam yine benim yatağında yattı, yatağım olası en uzak ucuna utangaç bir şekilde büzülmüştü ama her nasılsa gece bedenlerimiz birlikte hareket etmişti. Şafak henüz sökmeden önce uyanır gibi oldum, odanın içi solgun ay ışığında net bir şekilde görülebüyordu ve Sam'in sırtına dayandığımı fark ettim, ellerimi mumya gibi göğsümde kavuşturmuştum. Omzunun koyu kıvrımını belli belirsiz görebüyordum, bedeninin oluşturduğu şekilde, ima ettiği hareketteki bir şey içimi tutkuyla ve şiddetli bir şefkatle doldurdu. Bedeni sıcaktı ve güzel kokuyordu. Kurtlar, ağaçlar ve yuva gibi kokuyordu. Yüzümü omzuna gömüp gözlerimi tekrar kapadım. Yumuşak bir ses çıkarıp omzunu geriye doğru yatırdı ve sırtıma iyice yaslandı.

Uygunun kollarına sürüklenmeden hemen önce nefesim yavaşça onunkiyle buluştu ve kısa bir an şu yakıcı düşünce geçti aklımdan: *Bu olmadan yaşayamam.*

Bir tedavisi olmalıydı.

On Dokuzuncu Bölüm • Grace

22° C

Ertesi gün mevsime göre çok güneşliydi, okula gidilme-
yecek denli güzel bir gündü ama iyi bir bahanem olmadan
iki gün üst üste okulu ekemezdim. Bu normalde çok sıradı-
şı bir şey olduğundan değil; uzun bir süre tek bir gün bile
gitmemelik yapmayıp da iki gün üst üste okula gitmezse-
niz herkesin dikkatini çekeceğinden. Rachel çoktan iki kez
aramış ve *Grace Brisbane, okulu kırmak için yanlış gün seçtiniz!*
diyen meşum bir sesli mesaj bırakmıştı bile. Olivia holdeki
tartışmamızdan beri aramamıştı, ben de bunu şu sıra onunla
konuşmadığımız şeklinde yorumlamıştım.

Bir gün önce yapmadığım dilbUgisi ödevini alelacele ya-
parken Sam beni Bronco'yla okula götürdü. Park ettikten
sonra kapıyı açınca mevsim normallerinin üstünde bir hava
dalgası içeri hücum etti. Sam, gözleri yarı kapalı, yüzünü
açık kapıya doğru çevirdi.

"Bu havalan çok seviyorum. Tam benim havam işte!"

Onu güneşin keyfini çıkararak seyrederken kış milyon-
larca yıl uzakta görünüyordu ve onun beni terk edeceğini
hayal büe edemiyordum. Günün geri kalanında hayal etmek
için burnunun kavsini hafızama kazımak istiyordum. Bir an
için, kurduma hissettiklerimin yerini Sam'e olan duyguları-

mın aldığı düşüncesiyle mantıkdışı bir suçluluk duygusuna kapıldım. Soma şunu hatırladım, o benim kurdumd«. Bir kez daha, varlığını düşününce o tuhaf duyguyla yer ayaklarımın altından kayar gibi oldu ama hemen ardından rahatladım. Takıntımdı; şimdi gerçek olmuştu. Arkadaşlarıma açıklamam gereken tek şey, erkek arkadaşımın nereden geldiği idi.

"Sanırım gitmem lazım," dedim. "Ama gitmek istemiyorum."

Sam gözlerini açıp yüzüme dikti. "Geri döndüğünde burada olacağım/ söz veriyorum." Soma resmi bir ifadeyle ekledi, "Arabam kullanabilir miyim? Beck'in hâlâ insan olup olmadığına bakmak istiyorum, eğer değüse bakayım evde elektrik açık mı?"

Kafamı salladım ama içimden Beck'in evinde elektrikerin kesik olması için dua ediyordum. Sam'in yine yatağında olmasını istiyordum, böylece onun bir düş gibi -ki zaten öyleydi- kaybolup gidivermesini engelleyebilirdim. Sırtımda çantam Bronco'dan atlardım. "Lütfen ceza yeme, hızlı yarışçı."

Ben arabamın önünden dolaşırken Sam camı indirdi. "Hey!"

"Efendim?"

Çekingeni bir edayla, "Buraya gel, Grace," dedi. İsmimi söyleme biçimine gülerek cama döndüm ve ne istediğini anlayınca yüzümdeki gülümseme iyice genişledi. Dikkatli öpücüğü beni aptala çevirmedi, dudaklarımız yavaşça ayrılırken içini çekip geri yaslandı. "Benim yüzümden okula geç kalacaksın."

Sırıttım. Ayaklarım yere basmıyordu. "Üçte burada olacaksın."

"Kaçırır mıyım!"

Onun park alanından çıkışını izledim, okulda geçireceğim saatler gözümde iyice uzuyordu.

Biri koluma bir defterle vurdu. "Kimdi o!?"

Rachel'a dönüp söyleyecek bir şeyler bulmaya çabaladım, hakikatten daha kolay bir şeyler. "Beni okula bırakan mı?"

Rachel bunun üzerinde durmadı, zaten çoğu zaman aklı başka birtakım meselelerle meşgul olurdu. Dirseğimden tutup beni okula doğru itmeye başladı. Sam'le arabamda geçirdiğimiz o şahane günün karşılığında, tabii ki, elbette ki, beni okulda bekleyen ebedi bir ödül olmak zorundaydı. Rachel dikkatimi çekmek için kolumu dürtükledi. "Grace. Hey, burada mısın? Dün okulun dışında bir kurt vardı. Otoparkta. Okul dağılırken onu herkes gördü."

"Ne?" Geriye dönüp omzumun üzerinden otoparka baktım, arabaların arasında bir kurdun gezindiğini hayal etmeye çalışıyordum. Otoparkın etrafındaki tek tük çam ağaçları Sınır Ormanı'yla birleşmiyordu; kurtlar buraya gelebilmek için bir sürü caddeden ve bahçeden geçmek zorundaydılar. "Nasıl bir şeydi?"

Rachel bana tuhaf bir bakış attı. "Kurt mu?"

Kafamı salladım.

"Kurda benziyordu. Griydi." Rachel yüzümdeki hayal kırıklığına uğramış ifadeyi görünce omuzların silketti. "Bilmiyorum Grace. Mavimsi griydi. Omzunda, yeni açılmış gibi duran yaralar vardı. Tüyleri yoluk yoluktu."

O zaman bu, Jack'ti. O olmak zorundaydı. "Tam bir kaos yaratmıştır herhalde," dedim.

"Evet, senin burada olman lazımdı kurt-kız. Tanrı'ya şükür kimseye bir şey olmadı ama Olivia tam anlamıyla çıldırdı. Tüm okul çıldırdı. Isabel isterik bir haldeydi ve tabii ortalığı birbirine kattı." Rachel kolumu sıktı. "Sen niye telefonunu açmadın?"

Okula girmiş yürüyorduk, ılık hava içeri girsin diye kapılar açık bırakılmıştı. "Şarjım bitti."

Rachel yüzünü buruşturdu, holdeki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşuyordu. "Ee, sen hasta mıydın peki? Senin okula gelmediğin bir günü göreceğim hayatta aklıma gelmezdi. Sen okula geliniyorsun ve otoparkta vahşi hayvanlar dolaşıyor; dünyanın sonunun geldiğini düşünmeye başlamıştım. Ortalığın kan gölüne dönmesini bekliyordum."

"Sanırım yirmi dört saatlik bir virüs kaptım," dedim.

"O zaman senden uzak durmalıyım belki, ha?" Ama Rachel benden uzaklaşacağına sırtarak bana omuz attı. Ben de gülüp onu ittim ve bunu yaparken Isabel Culpeper'ı gördüm. Gülümsemem kayboldu. Su içtiğimiz çeşmelerden birinin duvarına dayanmış, kamburunu çıkarmış duruyordu. Önce cep telefonuna baktığını sandım ama soma ellerinin boş olduğunu ve yere baktığımı fark ettim. Eğer kendisi buzlar kraliçesi olmasaydı ağladığımı düşünürdüm. Acaba onunla konuşmalı mıydım?

Isabel, sanki düşüncelerimi okumuş gibi kafasını kaldırdı ve Jack'inkine çok benzeyen gözleri benimkiyle buluştu. Gözlerindeki meydan okumayı altlayabiliyordum: *Ne bakıyorsun, bir şey mi var?*

Hemen gözlerimi kaçırıp RachelTa birlikte yürümeye devam ettim ama söylenmeyen sözlerin huzursuzluğunu hissediyordum içimde.

Yirminci Bölüm • Sam

4°C

O gece, Jack'in okul bahçesinde görüldüğü haberiyle sarılmış bir halde Grace'in yatağında yatarken, uyuyamayıp gözlerimi karanlık boşluğa diktim, bu karanlığı bölen tek şey yastığın üzerinde Grace'in saçlarının oluşturduğu soluk haleydi. Kurt gibi davranmayan kurtlan düşündüm. Christa Bohlmann'ı düşündüm.

Christa'yı düşünmeyeli yıllar olmuştu. Ama Grace, kaşlarını çatmış, Jack'in ait olmadığı bir yerde dolaşmasını anlatırken, bütün her şeyi tekrar hatırladım.

Onu gördüğüm son günü anımsadım, Christa ile Beck mutfakta, oturma odasında, holde ve yine mutfakta kavg ediyor, birbirlerine hırlıyor, bağırıyor, kurtlar gibi birbirlerinin etrafında daireler çiziyorlardı. Küçüktüm, sekiz yaşmda falandım, o zaman Beck bana dev gibi görünüyordu; öfkesini kontrol edemeyen zayıf ve öfkeli bir tanrı. Yüzü öfkeden al al olmuş iriyan bir kadm olan Christa'nın peşinde bütün evi dolaşıp duruyordu.

"İki kişiyi öldürdün, Christa. Bununla ne zaman yüzleşeceksin?"

"Öldürmek mi? Öldürmek mi?" Christina'nın sesi kulaklarımda çınılıyordu, camlardaki pençeler gibiydi. "Ya ben? Bana bir bak. Hayatım sona erdi."

"Sona ermedi," diye atıldı Beck. "Hâlâ nefes alıyorsun, öyle değil mi? Kalbin çarpıyor. Ama iki kurbanın için bunu söyleyemeyeceğim."

Christa'nın sesindeki korkulu titremeyi hatırlıyorum; boğuk, anlaşılmaz bir çığlık. "Bu hayat değil!"

Beck onun bencilliğine ve sorumsuzluğuna öfkelen-di. Christa ona beni dehşete düşüren küfürlerle karşılık verdi; bu sözcükleri daha önce hiç duymamıştım.

"Ya bodrumdaki şu çocuğa ne olacak?" diye patladı Beck. Holde durduğum yerden sadece Beck'in sırtını görebiliyordum. "Onu ısırdın Christa. *Onun* hayatml mahvettin ve şu ana dek iki kişiyi öldürdün. Hem de sadece sana hoş olmayan şeyler söylediler diye. En azından vicdan azabı duyma-nı beklerdim. Kahretsin, bunun bir daha olmayacağına dair söz vermelisin."

"Niye sana bir şeyler için söz verecekmişim? Sen bana ne verdin ki?" Christa hırladı. Omuzlan kamburlaşmış, titriyordu. "Bir de kendinize sürü diyorsunuz. Cadılar meclisinden başka bir şey değilsiniz. İğrençsiniz. Bir tarikatsmız. İstedigimi yaparım. Bu hayatı istediğim gibi yaşayacağım."

Beck'in sesi korkunç, gerçekten korkunç derecede sakindi. Christa için birden üzüldüğümü hatırlıyorum, çünkü Beck ancak gerçekten en kötü haline ulaştığında kızgın konuşmayı bırakırdı. "Bana bunun bir daha olmayacağına dair söz ver."

Christa bunun üzerine doğrudan bana baktı; hayır, bana değil, gözleri beni delip geçiyordu. Akli başka bir yerlerdeydi, değişen vücudunun gerçeğinden kaçıyor-du. Alnının ortasındaki bir damarın attığını görebiliyordum, tırnaklarının

pençe halini aldığını fark ettim. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Cehenneme kadar yolun var."

Beck çok alçak bir sesle konuştu: "Evimden defol."

Christa gitti. Camlı kapıyı o kadar sert çarptı ki mutfak raflarındaki bardaklar şangırdadı. Birkaç dakika sonra kapının açılıp çok daha sessizce tekrar kapandığını duydum, Beck de arkasından gitmişti.

Dışarısının soğuk olduğunu hatırlıyorum, çünkü Beck'in kış için kurda dönüşüp beni evde yalnız bırakacağından korkmuştum. Bu korku holden süzülüp oturma odasına geçmeme yetti, o anda büyük bir *çatırtı* duydum.

Beck sessizce eve girdi, soğuktan ve değişme tehdidi yüzünden titriyordu, sanki camdan yapılmış gibi büyük bir dikkatle tezgâhın üzerine bir silah koydu. Sonra beni fark etti, kollarımı göğsüme kavuşturmuş, parmaklarımla kollarımı sıkı sıkı kavramıştım.

"Buna dokunma Sam," derkenki sesini dün gibi hatırlıyordum. Bomboş. Pürüzlü. Çalışma odasına gitti ve günün geri kalanında başını ellerine gömmüş bir halde orada kaldı. Şafak sökerken Ulrik'le birlikte dışarı çıktılar, sesleri alçak ve boğuktu; pencereden Ulrik'in garajdan bir kürek aldığını gördüm.

Şimdi, burada Grace'in yatağında yatıyordum ve Jack dışarıda bir yerlerdeydi. Öfkeli insanlardan iyi kurt adam olmazdı.

Grace okuldayken Beck'in evine gittim. Garaj yolu boş, pencereler karanlık; eve girip ne kadar süredir kullanılmadığını anlayacak cesareti bulamadım. Sürünün güvenliğini sağlayan Beck olmazsa Jack'i kim hizaya sokabilirdi ki?

Sevimsiz bir sorumluluk duygusu boğazımı yakıyordu. Beck'in cep telefonu vardı ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım numarayı hahrlayamıyordum. Yüzümü yastığa gömdüm ve Jack'in kimseyi ısırması için dua ettim, çünkü bir problem halini alırsa gerekeni yapacak kadar güçlü olduğumu sanmıyordum.

Yirmi Birinci Bölüm • Sam

14° C

Ertesi sabah Grace'in saati 6.45'te iğrenç elektronik sesler çıkararak çalmaya başladığında, birden ayağa fırladım, kalbim hızla çarpıyordu, tıpkı bir önceki gün gibi. Kafamın içi rüyalarla doluydu: kurtlar, insanlar, ağızlara bulaşmış kanlar.

"Hımmmm." Grace mırıldanarak kayıtsızca yorgam bo-
gazına kadar çekti. "Şunu kapatsana. Kalkıyorum. Şimdi... birkaç dakika içinde." Diğer tarafına döndü, sarı saçları yorganın altında kaybolmuş, sanki yatakla kaynaşmıştı.

Evet, işte durum buydu. O uyuyordu, ben uyumuyordum.

Yatağın başlığına yaslandım ve yam başımda birkaç dakika daha rüyalarla dolu sıcak uykusuna devam etmesine izin verdim. Kulaklarının etrafından alınına ve uzun boyuna, saçlarımın bitip onların yerini bebeksi minik tüylerin aldığı yere giden çizgiyi parmaklarımla takip ederek, alındaki saçları dikkatle çektim. Daha sonra büyüyüp saç halini alacak olan bu yumuşak tüyler muhteşemdi. İçimden eğilip o tüyleri yavaşça ısırmak geldi, onu öylece uyandırmak ve öpmek, varsın okula geç kalsın; ama Jack'i, Christina'yı ve kötü kurt adamlar yaratan insanları düşünmeden edemiyor-

dum. Eğer okula gitseydim azalmış bu koklama duyumla Jack'in izini sũrebilir miydim?

"Grace," diye fısıldadun. "Hadi kalk."

Yumuşak bir ses çıkardı, uyku dilinde *ekil git* manasına gelecek bir ses.

"Kalkma vakti," diyerek parmağımla kulağını tıkadım.

Sũylenerek beni ptũ. Kalkmıştı.

Sabahlarımız sakın bir rutinle başlıyordu. Grace uykulu uykulu duşa girerken tost makinesine ekmekleri koydum ve kahve makinesinin kahve yaptığını dũřũndũrecek sesler çıkarmasını sağladım. Yatak odasına dũnũp, Grace'in duş alırken detone bir sesle sũylediđi şarkıyı dinleyerek panto-lonumu giydikten soma, çok da kız işi olmayan bir çorap bulmak için çekmecesini karıştırmaya başladım.

Bir an nefesim kesilir gibi oldu. Dũzgũnce katlanmış çorapların arasına fotoğraflar konmuştu. Kurt fotoğrafları. Bizim fotoğraflarımız. Fotoğrafları özenle çorapların altından çıkarıp yatağın ũzerine koydum. Gizli bir şey yapıyormuş gibi sırtım kapıya dũnũk, yavaş yavaş fotoğraflara bakmaya başladım. Bu grũntũleri insan gzũyle görmenin bũyũleyici bir tarafı vardı. Kurtların bazılarının insan isimlerini bile hatırlayabiliyordum; benden önce değişen daha yaşlı kurtlarınkini. Beck, iri, cũsseli, mavimsi gri. Paul, siyah, kusursuz grũnũřlũ. Ulrik, kahverengimsi gri. Salem, kesik'kulaklar ve çılgınca bakan gözler. Niye olduğunu bilmeden içimi çektim.

Arkamdaki kapı açıldı ve içeri Grace'in sabununun karıştığı bir buhar dalgası yayıldı. Grace arkamda durarak başını omzumaya dayadı. Kokusunu içime çektim.

"Kendine mi bakıyorsun?" diye sordu.

Fotoğrafları çeviren parmaklarım dondu. "Burada ben de var mıyım?"

Grace yatağm kenarından dolaşıp yüzü bana dönük olarak yatağm üzerine oturdu. "Elbette. Coğunda sen varsm. Kendini tanımıyor musun? Tabii ki tanımıyorsun. Bana tek tek isimlerini söyle."

Yavaşça fotoğraflara tekrar bakmaya başladım, yanıma oturmak için kayarken yatak hareketleriyle gıcırdıyordu. "Bu Beck. Yeni kurtlarla hep o ilgilenir." Aslında benden sonra sadece iki yeni kurt gelmişti: Christa ve onun yarattığı kurt, Derek. İşin aslı, genç olan yemlere pek alışık değildim, sürümüz genelde bizi gelip bulan ve bize katılan daha büyük kurtlarla genişlerdi, Jack gibi vahşice doğmuş yeni bebeklerle değil. "Beck benim için baba gibidir." Böyle söyleyince kulağa tuhaf geliyordu ama doğruydı. Bunu daha önce hiç kimseye söylemek zorunda kalmamıştım. Evden kaçtıktan soma beni kanatlarının altına alan ve aklımı başıma toplayana dek parçalarımı tek tek dikkatle bir araya getiren oydu.

"Ona karşı neler hissettiğini tahmin etmiştim," dedi Grace, kendi sezgüerine kendi de şaşırmış gibiydi. "Onunla konuşurken sesin hep farklı oluyordu."

"Öyle mi?" Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. "Nasıl yani?"

Ürkek bir bakışla omuzlarımı silkeledi. "Bilmem. Ağırbaşlı, sanırım. Çok tatlı. Bu kim?"

"Shelby," dedim, sesimde ondan gurur duyduğuma dair hiçbir belirti yoktu. "Ondan sana daha önce bahsetmiştim."

Grace gözlerini yüzüme dikti. Shelby'yle son karşılaşmamızı hatırlayınca huzurum kaçmıştı. "Onunla olaylara aynı

şekilde bakmıyoruz. O kurt olmanın bir ayrıcalık olduğunu düşünüyor."

Grace başım iki yana salladı, bu hareketi yapmayı bana bırakmadığı için ona minnettardım.

Somaki fotoğraflara geçtim, Shelby ile Beck'in başka fotoğraflarına. Paul'ün siyah gövdesini görünce durdum. "Bu Paul. Kurtken sürü liderimiz odur. Yanındaki Ulrike." Paul'ün yanında duran kahverengimsi gri kurdu gösterdim. "Ulrike çüğün amcalar gibidir. Alman bir amca. Bol bol küfreder."

"Kulağa harika geliyor."

"Çok komiktir." Aslında çok *komikti* demem gerekirdi. Sanırım son yılını geçirmişti ama belki bir yazı daha olabildi. Havalanan bir karga sürüsünü andıran gülüşünü hatırladım ve Alman aksanım... o aksan olmadan Ulrike asla Ulrike olmazdı.

"İyi misin," dedi Grace yüzünde kaygılı bir ifadeyle.

Fotoğraftaki kurdara bakarak başımla onayladım, insan gözlerimle baktığımda hayvan oldukları o kadar açık görünüyordu ki. Ailem. Ben. Geleceğim. Fotoğraflar henüz geçmeye hazn" olmadığım bir çizgiyi gözümde bulanıklaştırıyordu.

Grace'in kolunu omzuma atıp yanağımı sırtıma dayadığımı fark ettim. Canımı sıkmanın ne olduğunu anlaması pek mümkün değilse de beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Onlarla tanışmanı isterdim," dedim. "Hepsi insanken yani." Ona nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum; büyük bir parçamı onlar oluşturuyordu: sesleri, insan oldukları zamanlardaki yüzleri, kurt oldukları zamanlardaki kokuları ve bedenleri. İnsan kılığına girmiş bir tek benken, kendimi nasıl da kaybolmuş hissettiğimi.

"Bana onlardan bahset," dedi. Başını tişörtüne gömdüğünden sesi boğuk geliyordu.

Anıların zihnime üşüşmesine izin verdim. "Sekiz yaşındayken Beck bana nasıl avlanacağımı öğretti. Bundan nefret ediyordum." Beck'in oturma odasında ayakta durduğumu, kışın ilk soğuklarıyla buzlanmış, sabah güneşinde parıltıyan dallara baktığımı hatırlıyordum. Arka bahçe tehlikeli ve¹ yabancı bir gezegen gibi görünüyordu.

"Bundan niye nefret ediyordun?" diye sordu Grace.

"Kan görmekten hoşlanmıyordum. Bir şeye zarar vermekten hoşlanmıyordum. Sekiz yaşındaydım." Anılarımda küçük, bir deri bir kemik ve masum görünüyordum. Bir önceki yazı, kendimi, o kışın Beck'le birlikte farklı olacağına inandırarak geçirmiştim, değişmeyecektim ve sonsuza dek Beck'in benim için pişirdiği yumurtaları yemeye devam edecektim. Ama geceler giderek soğumaya ve yaptığımız küçük gezintiler bue kaslarımın titremesine sebep olmaya başlarken, zamanın geldiğini, kendimi değiştirmekten alıkoymayacağımı ve Beck'in bana yemek pişirmek için ortalıkta olamayacağı o anın geldiğini anlamıştım. Ama yine de bunu seve seve yapacağım anlamına gelmiyordu.

"O zaman avlanmasaydın," dedi Grace gayet mantıklı bir şekilde. "Niye dışarıya kendine yiyecek bir şeyler bırakmadın?"

"Hah. Ben de aynı şeyi Beck'e söyledim ve Ulrik 'Ja, tabii rakunlar ve oposumlar da senin diye yiyeceklere dokunmaz hani,' dedi."

Grace güldü, Ulrik'in kötü şivesinin taklit etmem çok hoşuna gitmişti.

Yanaklarımın kızardığını hissettim, onunla sürü hakkında konuşmak bana iyi geliyordu. Gözlerindeki ısıltıyı, dudaklanmı merakla kıvrılışını seviyordum. Ne olduğumu biliyordu ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ama bu, sürü dışından birine anlatmamın doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Beck hep şöyle derdi: *Bizi koruması gerekenler yine bizleriz.* Ama Beck Grace'i tanııyordu. Üstelik Grace sadece insan değildi. Değişmemiş olabilirdi ama ısırılmıştı. içinde bir kurt vardı. Öyle olmalıydı.

"Ee soma ne oldu?" diye sordu Grace. "Ne avladın?"

"Tavşan tabii ki," diye yanıtladım. "Beck'le biz dışarıdayken, değişmeyecek denli heyecanlı olursam diye, Paul bir minibüsün içinde beni almak için bekledi." Dışarı çıkmadan önce Beck'in beni kapının yanında durdurup, yüzüme bakabilmek için nasıl eğildiğini unutamıyordum. Öylece hareketsiz duruyor; bedenimin değişimini ve dişlerimle bir tavşanın boynunu nasıl koparacağımı düşünmemeye çalışıyordum. Kış boyunca Beck'i artık bir daha göremeyecek oluşumu da aklıma getirmiyordum. Zayıf omzumdan tuttu ve "Sam, üzgünüm. Korkma," dedi.

Hiçbir şey söylemedim çünkü havanın soğuk olduğunu, Beck'in avdan soma bir daha değişmeyeceğini ve yumurtamı istediğim gibi pişirecek kimseimin kalmayacağını düşünüyordum. Beck mükemmel yumurta pişirirdi. Mükemmelden de öteydi. O benim Sam olarak kalmamı sağlamıştı. Daha soma, bileğimdeki açık yaralarla, ne insan ne kurt, arada kalıp paramparça olmaya korkunç derecede yaklaşımışım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Grace. "Konuşmayı kesttin."

Başımı kaldırdım, gözlerimi ondan uzağa çevirdiğimin farkında değildim. "Değişmeyi."

Grace yüzüme bakarken çenesini omzuma dayadı, sesi tereddütlüydü. Daha önce de sorduğu soruyu yineledi. "Acıtıyor mu?"

Değişmenin ağır ve ıstıraplı sürecini düşündüm, kasların kıvrılışı, derinin esnemesi, kemiklerin gıcırdayışı... Yetişkinler beni korumak amacıyla değişimlerini hep benden gizlemeye çalışırlardı. Ama beni korkutan onları değişirken görmek değildi; Beck'in acıyla inlediğini gördüğümde bu sadece ona acımama neden olmuştu. Beni korkutan kendi varlığımın değişiyor olmasıydı, bugün bile bu hâlâ böyle. Beni asıl korkutan Sam'i unutmak.

Kötü bir yalancıydım, bu yüzden denemedim bile; "Evet," dedim.

"Küçük bir çocukken bunu yapmak zorunda olduğunu düşününce üzülüyorum," dedi Grace. Kaşlarını çatmış bana bakıyor, pırl pırl gözlerini kırıştırıp duruyordu. "Aslında bu benim canımı çok sıkıyor. Zavallı küçük Sam." Parmaklarıyla çeneme dokundu, başımı eline doğru eğdim.

O sefer değişirken gururumdan ağlamamıştım, halbuki daha küçükken ve ailem korku dolu gözlerle beni izlerken hep ağlardım. Sıçrayarak önümden giden ve beni ormana sokan Kurt Beck'i hatırladım; ilk avım ağzımın içindeki o ılık ve acı hissi hatırladım. Paltosuna ve şapkasına bürünmüş, beni bulup geri getiren Paul'ün arkasından yine değişmiştim. Arayla eve dönerken, işte o zaman yalnızlık içime oturmıştu. Yalnızdım; o yıl Beck bir daha insana dönüşmeyecekti.

Şimdi sanki yine sekiz yaşında, yalnız ve yaralıydım. Göğsüm ağrıyor, nefesim sıkışıyordu.

"Hangisi benim, göster bana," dedim fotoğrafları Grace'e doğru sallayarak. "Lütfen."

Fotoğraf destesini elimden aldı, fotoğrafları teker teker geçerken birine geldiğinde yüzü aydınlandı. "İşte. Bu benim en sevdiğim."

Bana uzattığı fotoğrafa baktım. Bir kurt gözlerim dikmiş ormanın içinden bana bakıyordu, kürkünün kenarları güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Bana bir şey ifade etmesi beklentisiyle fotoğrafa baktım... baktım. Küçük bir aşinalık bekliyordum. Fotoğraftaki tüm kurtlar çok iyi tanımama rağmen kendimi tanıyamamak bana biraz haksızlık gibi gelmişti. Bu fotoğrafta, bu kurtta, Grace'in gözlerinin parlamasına sebep olan ne vardı?

Ya o ben değilsem? Ya başka bir kurda âşıkса ve onun ben olduğumu düşünüyorsa? Bunu nasıl bilebilirdim ki?

Grace bu şüphelerimden habersiz suskunluğumu büyülenmeme yordu. Ayağa kalkıp yüzüme bakarak parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Elini burnuna götürüp derin derin kokladı. "Biliyor müsün, hâlâ kurt olduğun zamanki gibi kokuyorsun."

Ve böylece beni rahatlatacak yegâne şeyi söylemiş oldu. Fotoğrafi ona geri verdim

Grace kapıda durdu, solgun sabah ışığı üzerine düşmüştü, bana baktı, gözlerime, ağzıma, ellerime... bu bakışıyla içimde bir şeyler tarifsiz biçimde düğümlenip çözüldü.

Buraya, onun dünyasma ait olduğumu düşünmüyordum, iki yaşam arasına sıkışıp kalmıştım, kurtların tehlikelerini de yanımda sürüklüyordum ama adımı söyleyip gelmem için beni beklediğinde, onunla kalabilmek için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Yirmi İkinci Bölüm • Sam

17° C

Grace'i okula bıraktıktan sonra park alanında dolanıp durdum uzun bir süre, Jack'e, yağmura, insan bedenimin sınırlarına kızgın ve kırgındım. Oradan bir kurt geçmişti, bunun kokusunu alabiliyordum -kurt kokusunun belli belirsiz, miski andıran rayihasını hissediyordum- ama kokunun yönünü saptayamadığım gibi, kokunun Jack'e ait olup olmadığını bile söyleyemiyordum. Kör olmak gibi bir şeydi bu.

Sonunda vazgeçtim, arabanın içinde bir süre oturduktan sonra gidip Beck'in evine bakmaya karar verdim. Jack'i aramaya başka nereden başlayabileceğimi bilmiyordum ama evin arkasındaki orman doğal olarak genelde kurtların bulunabileceği bir yerdi. Bu yüzden eski yazlık evimin yolunu tuttum.

Bu yıl boyunca Beck'in insana dönüşüp dönüşmediğini bilmiyordum; geçen yılki yaz aylarımı bu net biçimde hatırlayamıyordum. Anılar kafamın içinde birbirine karışıyor, mevsimler ve kokular kökeni belirsiz bir şekilde bir bütün oluşturunuyordu.

Beck benden daha uzun süredir dönüşüyordu, bu yüzden benim bu yıl insana dönüşmediğim düşünüldüğünde, onun

dönüşmüş olması pek mümkün değildi. Ama sanki ben de bundan daha fazla bir zamandır değişiyordum. Uzun süredir dönüşmemiştim. Peki, yazlarım nereye kaybolmuştu?

Beck'i istiyordum. Onun rehberliğini istiyordum. Gövdeme yediğim kurşunun beni niye insana dönüştürdüğünü bilmek istiyordum. Grace'le daha ne kadar süre birlikte olabüleceğimi öğrenmek istiyordum. Bunun son olup olmadığını bilmek istiyordum.

"Sen içlerinde en iyisisin," demişti bir keresinde bana; bunu söylerkenki yüz ifadesini hâlâ hatırlıyordum. Dürüst, güvenilir, sahici. Dalgalı denizde bir çapa. Ne demek istediğini biliyordum: Sürünün içinde en insan olandım. Bu Grace'i lastik salıncağından çekip götürmelerinden sonraydı.

Ama eve gittiğimde ev hâlâ boş ve karanlıktı, umutlarım boşa çıkmıştı. Diğer bütün kurtların kış için dönüşmüş olduğunu hissediyordum, geriye pek fazla genç kurt kalmamıştı. Tabii Jack dışında. Posta kutusu zarflarla ve postaneden gelen, Beck'in postanedeki posta kutusunu boşaltması gerektiğini belirten uyarı notlarıyla doluydu. Posta kutusundaki her şeyi alıp Grace'in arabasına koydum. Postanedeki posta kutusunun anahtarı vardı .bende ama o işe daha sonra bakacaktım.

Beck'i bir daha hiç göremeyeceğimi düşünmek istemiyordum.

Ama eğer Beck ortalıkta değüse, Jack tamamen başıboş kalmış demekti, bu gerçeği unutmam mümkün değildi. Yeni bir kurt olmasının yarattığı tahmin edilemez sık değişimi durana dek, birileri onu okuldan ve uygarlıktan uzak tutmalıydı. Ölümü sürüye yeterince zarar vermişti zaten.

Ortalık yerde değişim geçirerek ya da birisini ısıarak sırrımızı ortaya çıkarmasına izin veremezdim.

Jack okula gittiğine göre eve gitmeyi de denemiş olmalıydı, bu yüzden Culpeperların evine yöneldim. Yaşadıkları yer sır değüdi, kasabadaki herkes ta otoyoldan görülebilen devasa Tudor maliknesini bilirdi. Mercy Falls'taki tek malikneydi. Günün bu vaktinde evde kimsenin olacağını sanmıyordum ama yine de her ihtimale karşı Grace'in Bronco'sunu evin iki kilometre uzağına park edip am ormanını yürüyerek geçtim.

Tepemde, peri masallarından fırlamış devasa bir bina gibi yükselen evin boş olduğu kesindi. Kapının yakınlarında biraz dolaşınca burnuma o keskin kurt kokusu geldi.

İçeri girmiş miydi, yoksa benim gibi, herkes dışarıdayken gelip tekrar ormana mı dönmüştü bilmiyordum, insan biçimindeyken ne kadar korumasız olduğumu hatırlayıp hızla dolanarak havayı kokladım ve bir hayat izi var mı diye etrafımdaki amları gözden geçirdim. Hiçbir şey yoktu. En azmdan insan duyularımın algyayabileceği kadar yakmda bir şey yoktu.

Tam bir araştırma yapmış olmak için eve girmem gerekiyordu, Jack'in orada olup olmadığına bakmalıyım, canavarlara ayrılmış kilitli bir odaya kapatılmış olabilir miydi? Eve gizlice girme içinde pek titiz değildim, bu yüzden bir tuğla atarak arka kapının camını kırdım ve kırık camdan elimi sokup kapının kolunu çevirdim.

İçeride tekrar havayı kokladım. Burnuma kurt kokusu geliyordu ama belli belirsizdi ve tuhaf bir şekilde eski bir kokuydu. Jack'in böyle kokacağından emin değildim ama yine

de evin içinde kokuyu takip ettim. Burnum beni çift kanatlı kocaman meşe bir kapıya götürdü, kokunun kapının arka tarafında devam ettiğine emindim.

Kapıyı dikkatle açtım, derken burnuma sert bir koku çarptı.

Önümdeki devasa salon hayvanlarla doluydu. Doldurulmuş hayvanlarla. Pek de sevimli görünmüyorlardı. Yüksek tavanlı loş oda bir müzeyi andırıyordu: *Kuzey Amerika Hayvanları* müzesi ya da bir tür ölüm mabedi. Aklıma bir şarkı geldi ama sadece bir dizesini hatırlayabiliyordum: *Gülen cesedin sırtışını taşıyoruz.*

Ürperdim.

Başımın çok yukarısındaki yuvarlak pencerelerden süzülüp gelen loş ışıktaki, Nuh'un gemisini doldurabilecek kadar çok hayvan varmış gibi görünüyordu. İşte bir tilki, ağzında doldurulmuş bir bildircin tutuyordu. Şurada da pençelerini kaldırmış siyah bir ayı tepemde dikiliyordu. Bir kütüğün içindeyse ebediyen sürünen bir vaşak vardı. Kutup ayısının sa pençeleri doldurulmuş balıklarla doluydu. İnsan bir balığı nasıl doldurabilirdi ki? Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Sonunda, her boydan geyiklerin oluşturduğu bir sürünün ortasında, evin girişinde aldığım kokunun kaynağını buldum. Bir kurt omzunun üzerinden bana bakıyordu, bütün dişleri ortada, cam gözleri tehditkardı. Ona doğru yürüyüp yumuşak tüylerine dokunmak için elimi uzattım. Parmaklarımın altında yoğunlaşan bayat koku sırlarını açığa vurdu, ormanımın eşsiz kokusunu tanıdım. Ellerimi yumruk yaptım, kurttan bir adım uzaklaştım, tüylerim diken diken olmuştu. İçimizden biriydi. Belki de değildi, sadece bir kurttu.

Ormanımızda daha Önce, hiç normal bir kurtla karşılaşmamıştım. Yani eğer öyleyse, bunun dışında.

"Sen kimsin?" diye fısıldadım. Kurt adamlarla normal kurtlar arasındaki tek ayırıcı özellik olan gözlerinin yerini çoktan bir çift cam göz almıştı. Benim vurulduğum gece kurşunlarla deliş deşik olan Derek'in bu ürpertici hayvan koleksiyonunun bir parçası olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce karnıma bir ağırlık saplanmasma neden oldu.

Salona bir kez daha bakıp ön kapıya doğru yöneldim. Arkamda kalan hayvanların her biri salonu dolduran bu ağır ölüm kokusundan kaçıp uzaklaşmam gerektiğini haykırmıyordu. Jack burada değildi. Kalmam için bir sebep yoktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm • Grace

l r c

"Günaydın." Babam termos bardağına kahve doldururken bana şöyle bir baktı. Bir cumartesi günü için çok şık giyinmişti, zengin bir yatırımcıya bir yazlık'satmaya çalışıyor olmalıydı. "Sekiz buçukta ofiste Ralph üe buluşacağım. VVyndhaven'daki yazlık için."

Gözlerimi kırıştırdım. Uykudan dolayı tüm bedenim yapış yapıştı ve ağırlaşmıştı. "Benimle konuşma. Daha uyanmadım." Uyku mahmurluğu içinde çok da dostça davranmadığım için kendimi biraz suçlu hissettim; aslında onu günlerdir görmüyordum, doğru düzgün konuşmayalı daha da uzun zaman olmuştu. Geceyi Sam ile birlikte Culpeperların evindeki, doldurulmuş hayvanlarla dolu oda ve Jack'in bir daha nerede görüleceği hakkında, oldukça huzursuzluk verici konuşmalarla geçirmiştik. Babamla geçirdiğim bu sıradan sabah Sam'den önceki yaşamıma ani bir dönüş gibiydi.

Babam elindeki kahve demliğini işaret etti. "Biraz ister misin?"

Avuçlarımı birleştirip babama doğru uzattım. "Buraya biraz dök. Yüzümü yıkayacağım. Annem nerede?" Üst kat-tan gelen gürültülerini duymamıştım. Annem genelde ev-

den çıkmaya hazırlanırken üst kattan bol miktarda takırtı ve ayakkağı sesleri geÖrdi.

"Minneapolis'te bir galeride."

"Niye bu kadar erken gitti? Aslında niye dün gitti demem gerek." Babam yamıt vermedi; başımın üzerinden televizyona bakıyordu, ekranda sabahlan yayınlanan şu söyleşi programlarından biri vardı. Hakiler giymiş olan konuğun çevresi, her türden yavru hayvanla dolu kafes ve kutularla çevrilmişti. Bunlar bana Sam'in anlattığı, hayvanlarla dolu odayı hatırlattı. Programın sunucularından biri, kendisine tıslayan yavru bir opossumu ihtiyatla okşarken babam kaşlarım çattı. Boğazımı temizledim. "Baba, hey! Bana bir kahve fincan ver, yoksa burada ölüp gideceğim. Eğer becerebilirsem üzerime boca etmeyeceğim."

Babam hâlâ televizyona bakarak dolapta bir fincan aramaya koyuldu. Parmaklarıyla en sevdiğim fincanı bulup —annemin arkadaşlarından birinin yaptığı, ardıçkuşu yumurtası renginde bir fincandı bu- tezgâhın üzerinde kahve demliğiyle birlikte bana doğru itti. Kahveyi fincana dökerken buharı yüzümü yaladı.

"Ee Grace, okul nasü gidiyor?" diye sordum kendi kendime.

Babam, gözlerini konuğun kollarında çırpınmakta olan yavru bir koaladan ayırmadan başım öne doğru salladı.

"Ah, çok iyi," diye devam ettim, babam onayladığını belirtecek şeküde mırıldandı. "Özel bir şey yok. Okula getirdikleri bir dolu pandanın ve öğretmenlerin bizi yamyam vahşüere terk etmesi dışında..." Dikkatini çekip çekemediğini anlamak için kısa bir an duraksadım, soma tekrar de-

vam ettim. "Okul binalarının hepsi yamp kül oldu, drama-
dan kötü not aldım ve soma seks seks seks *seks*."

Babamm gözleri aniden dikkat kesilip bana döndü, kaş-
larını çatı. "Size okulda ne öğretiyorlar dedin sen?"

Eh, sonunda her zamankinden daha kısa sürede dikkati-
ni çekmeyi başarmıştım. "İlginç bir şey yok. Kısa hikâyeler
yazıyoruz. İğrenç şeyler çıkıyor. Hikâye yazmaya hiç yete-
neğim yok."

"Seks hakkında hikâyeler mi?" diye sordu şüpheli bir ba-
kışla.

Başımı iki yana salladım. "İşe git baba. Geç kalacaksın."

Babam çenesini kaşıdı, tıraşı gelmişti. "Bak ne hatırladım.
Temizleyiciyi Tom'a geri vermem lazım. Gördün mü orta-
lıkta?"

"*Temizleyiciyi* kime geri vermen lazım?"

"Silah temizleyicisini. Tezgâhın üzerine koyduğumu sa-
nıyordum. Belki de altına koymuşumdur..." Eğilip lavabo-
nun altındaki dolabı karıştırmaya koyuldu.

Kaşlarımı çatıp babama baktım. "Niye bir sUah temizle-
yicin var?"

Aramaya devam etti. "Silah için."

Kafanun içinde küçük uyarı çanları çalmaya başlamıştı.
Babamm bir tüfeğinin olduğunu biliyordum; çalışma odası-
nın duvarında asılı dururdu. Ama onu daha önce temizledi-
ğini hiç görmemiştim. Silahlar kullanıldıktan soma temizle-
nirdi, değÜ mi? "Niye bir temizleyici ödünç aldın?"

"Tom eve dönünce silahımı temizleyeyim diye verdi.
Onu daha sık temizlemem gerektiğini biliyorum ama kul-
lanmadığım zaman aklıma gelmiyor işte."

"Tom Culpeper mı?" dedim.

Elinde bir şişeyle dolabın içinden kafasını çekti. "Evet."

"Tom Culpeper'la birlikte atış yapmaya mı gittin? Geçen gün aralarında sen de mi vardın?" Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Hayır desin diye içimden dua ediyordum.

Babam yüzüme baktı. Genelde bu bakışm ardından, *Grace, sen normalde oldukça mantıklı bir kızsın*, gibi bir laf gelirdi. "Bir şeyler yapılmalıydı."

"Sen de o ava katıldın mı? Kurtların arkasından gidenlerin arasmda mıydın?" diye sordum. "Sana inanamıyorum..." Babamm elinde tüfekte, önünden kaçan kurtların peşinde ağaçların arasmda koşarkenki görüntüsü gözümün önünde öyle canlı bir şeküde belirdi ki durmak zorunda kaldım.

"Grace bunu senin için de yaptım."

Sesim çok alçak çıktı. "Onlardan birini vurdun mu?"

Babam bu sorunun önemli olduğunu anlamış gibi görünüyordu. "Uyarı atışı," dedi.

Söylediği doğru muydu, değil mi bilmiyordum ama artık onunla konuşmak istemiyordum. Kafamı sallayıp gitmek için arkamı döndüm.

"Suratım asma lütfen," dedi. Gelip yanağımdan öptü -bunu yaparken öylece hareketsiz kalmıştım- sonra da kahvesiyle çantasını aldı. "Kendine iyi bak. Sonra görüşürüz."

Ellerim mavi fincanın etrafına sarı bir halde mutfakta öylece dikilip, babamm Taurus'unu çalıştırıp, soma da ağır ağır uzaklaşmasını dinledim. Babam gittikten soma ev hem rahatlatıcı hem de moral bozucu olağan sessizliğine kavuşmuştu. Sessizliğiyle ve elimde kahve fincanıyla herhangi bir

sabah olabilirdi ama değildi. Babamın sesi -uyarı atışı- hâlâ havada asılı duruyordu.

Kurtlara karşı ne hissettiğimi biliyordu ama yine de arkamdan iş çevirmiş, Tom Culpeper'la birlikte planlar yapmıştı.

Beni sırtımdan vurmuştu.

Kapıdan gelen hafif bir ses dikkatimi çekti. Sam duştan çıkmış, saçları ıslak ve dik dik holde duruyordu, gözleri üzümdeydi. Yüzünde soran bir bakış vardı ama hiçbir şey söylemedim. Eğer Sam hakkındaki gerçeği büse babamın ona ne yapacağını düşündüm.

Yirmi Dördüncü Bölüm • Grace

l r c

Sam elinde bir romanla koltukta uzanırken ben de sabahın ve öğleden sonranın büyük bir kısmını ingilizce ödevimi yaparak geçirdim. Onunla aynı odada olmak ama bir ders kitabıyla fiilen ayrılmış olmak bir tür işkenceydi. Kısa bir öğle yemeği arasıyla kesilen uzun saatler sonunda artık daha fazla dayanamadım.

"Burada birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvediyormuşum gibi geliyor/" diye itiraf ettim.

Sam yanıt vermedi, beni duymadığını fark ettim. Sözlerimi yineledim, daldığı dünyadan çıkarak gözlerini yavaşça bana çevirdi. "'Ben seninle olmaktan mutluyum. Bu bana yetiyor," dedi.

Gerçekten ne demek istediğini anlamaya çalışarak uzunca bir süre yüzüne baktım.

Sam kaldığı sayfayı işaretleyerek dikkatli bir şekilde kitabı kapattı. "Bir yere mi gitmek istiyorsun? Eğer yeterince चाह्तिysan Jack'in yolu oralara düşmüş mü diye gidip Beck'in evine bakabiliriz."

Bu fıkirden hoşlandım. Jack okulda görüldüğünden beri nerede olduğuna ve bir daha nerede görüleceğine dair endişeliydim. "Sence orada mıdır?"

"Bilmiyorum. Yeni kurtların yolu bir şekilde hep oraya düşer, sürünün yaşadığı yer orası, evin arkasındaki Sınır Ormanı'nın oralar," dedi Sam. "Sonunda sürüyü bulduğunu düşünmek hoş." Yüzünde üzgün bir ifade belirdiyse de sebebini söylemedi. Jack'in niye sürüye katılmasını istediğini biliyordum. Kimsenin artık kurtlarla karşılaşmasını istemiyorduk. Ama Sam daha başka şeyleri dert ediyor gibiydi, daha büyük ve daha isimsiz şeyleri.

Altın rengine bürünmüş akşamüzeri ışığında Bronco'yla Beck'in evine gittik, Sam yanımda oturmuş yolu bulmaya çalışıyordu. Eve varmak için, Sınır Ormanı'nı dolaşan virajlı bir yolda otuz beş dakika kadar gittik. Tüm o yolu kat edene dek ormanın ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Sanırım bunun bir anlamı vardı; yüzlerce dönümlük insan-sız boş bir arazi olmadan koca bir sürünün saklanması nasıl mümkün olabilirdi. Arabayı garaj yoluna çekip gözlerimi kısarak evin tuğla cephesine baktım. Karanlık pencereler kapalı gözlerle benziyordu; ev boştu. Sam arabanın kapısını açınca, bahçenin çevresinde muhafız gibi duran çamların tatlımsı kokusu burnuma doldu.

"Güzel ev." Öğleden soma güneşinde ısıldayan uzun pencerelere baktım. Bu büyüklükte tuğla bir ev insana kolayca çok azametli görünebilirdi ama bu evin sıcak bir havası vardı; belki evin önünde uzayıp giden, muntazam olmaksızın uzak çitler, belki de çimenliğin orasına burasına rastgele yerleştirilmiş, sanki orada kendiliğinden oluşuvermiş gibi duran kuş yuvaları insana bu hissi veriyordu. *Rahat* bir yerdi. Sam gibi birini yaratabilecek bir yere benziyordu. "Beck bu evi nası almış?"

Kaşlarını çatı. "Evi mi? Eskiden zengin para babalarının avukatlığım yapıyormuş, parası varmış yani. Burayı sürü için aldı."

"Bayağı cömert biriymiş," deyip arabanın kapısını kapattım. "*Kahretsin.*"

Sam, Bronco'nun kaputu üzerinden eğilip bana baktı. "Ne oldu?"

"Anahtarları arabanın içinde unuttum. Beynimi otomatik takmışım."

Sam önemsemez bir tavırla omuzlarını silkti. "Beck'in evinde bir maymuncuk var. Onu alabiliriz."

"Maymuncuk mu? Ne kadar ilginç," dedim sırtarak. "Gizli derinlikleri olan insanları severim."

"İyi işte, bir tane buldun bue," diye yamt verdi. Başıyla arka bahçedeki ağaçları işaret etti. "İçeri girmeye hazır mısın?"

Bu fikir hem çekici hem de korkutucuydu. O av gecesinden beri ormana gelmemiştim, ondan önce de, en son, diğer kurtların Jack'i sıkıştırdıklarını gördüğüm zaman gelmiştim. Bu ormana dair hatırladığım her şey şiddet doluydu. "Korkuyor musun?"

Korktuğumu kabullenmeden elini tutmanın bir yolu var mı acaba, diye düşünüyordum. Korku değildi, gerçekten. Derimin altında gezinip tüylerimin diken diken olmasına sebep olan bir histi sadece. Hava soğuktu ama kışın öldürücü soğukları gelmemişti daha. Kurtların bize saldırmasına sebep olan kıtlığı yaratan soğuklar yoktu henüz, yiyecek oldu. *Kurtlar ürkek canlılardır.*

Sam elimi tuttu. Kavrayışı sıkı, tenime değen teni serin sonbahar havasında ılıktı. Gözleriyle yüzümü inceledi,

gözleri akşamüzeri ışığında kocaman ve ısıltılıydı; bakışını yakaladığım bir an, bu gözlerin bir kurdun yüzünden bana baktığı o anı hatırladım. "Onu şimdi aramak zorunda değiliz."

"istiyorum/" dedim. Bu doğruydı. Bir yanıım, o soğuk aylarda, bizim bahçenin kıyısında dolaşmadığı zamanlarda Sam'in yaşadığı yeri görmek istiyordu. Başka bir yamm, geceleri kurtlar uluduğunda bir kaybın acısıyla ağrıyan yanıım ise, sürünün ormanın içine doğru giden o belli belirsiz kokusunu izlemek için yalvarıyordu. Bütün bunlar beni kaygılandıran her bir parçama baskın çıktı. İstekli olduğumu ispatlamak için, Sam'in elini bırakmadan ormanın hemen kenarında uzanan arka bahçeye doğru yöneldim. "Bize yanaşmazlar," dedi Sam, sanki hâlâ beni ikna etmesi gerekiyormuş gibi. "Bize tek yaklaşabilecek olan Jack."

Tek kaşımı kaldırarak yüzüne baktım. "Evet, şu mesele. Korku filmlerindeki gibi peşimize düşüp üzerimize atlamayacak değü mi?"

"Dönüşmek insanı canavarlaştırmaz. Bilinçaltına ittiğin şeyleri serbest bırakmana yol açar, o kadar. Okuldayken çok dayılanan bir tip miydi?"

Jack'in bir partiden soma hastanelik ettiği bir çocuğun hikâyesini okuldaki herkes gibi ben de duymuştum. Çocuğu daha sonra okulda kendi gözlerimle görene dek buna dedikodu gözüyle bakmıştım, çocuğun suratının yansı hâlâ şiş ve mosmordu. Jack'in canavarlaşmak için dönüşmeye ihtiyacı yoktu.

Yüzümü buruşturdum. "Evet, biraz dayılanırdı diyebiliriz."

"Eğer daha iyi hissetmene sebep olacaksa/" diye devam etti, "burada olduğunu sanmıyorum. Ama öyle olmasını umut ediyorum."

Böylece ormana girdik. Bizim evin bahçe sınırını çizen ormandan daha farklı bir ormandı karşımdaki. Ağaçlar daha sıkı ve çalılıklar ağaçların arasındaki boşlukları doldurmuştu. Dikenli çalılar pantolonuma takılıyor, Sam durup dizlerimize takılan dikenleri çıkarıyordu. Ağır ilerleyişimiz sırasında ne Jack'in ne de başka bir kurdun izine rastladık. Asılma bakılırsa Sam'in ormanı gözden geçirmekle çok iyi bir iş yaptığım düşünmüyordum. Ben de sanki arıyormuş gibi yapıyordum, çünkü ikide bir bana baktığını fark etmemiş gibi yapmanın başka yolu yoktu. En sonunda dikenli bir bitki saçıma takılıp kaldı, dallar saçlarımı çekiyor, canımı yakıyordu.

Sam dikenleri çıkarmak için durdu. "İlerisi daha iyi," dedi. İstersem arabaya dönebileceğimi söylemesi çok tatlıydı; sanki saçlarımdaki dikenler için üzüldüğünü hissetmekten başka yapabileceğim daha iyi bir şey varmış gibi.

"Bunu dert etmiyorum," dedi. "Eğer burada birisi varsa bue bunu anlamamızın hiçbir yolu yok. Orman sonsuza kadar devam ediyor."

Sam başka diken var mı diye kontrol eder gibi parmaklarım saçlarımdan arasından geçirdi, hepsini aldığını biliyordum oysa, belki o da biliyordu bunu. Duraksayıp gülümse-di, sonra derin bir nefes aldı. "Yalnızmısz gibi kokmuyor."

Bana baktı, benim de doğrulamamı beklediğini biliyordum; eğer denersem etrafımızı saran kokuyu, sürünün gizli yaşamının kokusunu alabileceğim doğruydı. Onun yerine

tekrar elini tuttum. "Hadi bakalım, yolu göster o zaman benim tatlı tazım."

Sam'in yüzünde özlem dolu bir ifade belirse de hafifçe yukarı çıkan yokuş boyunca çalılara doğru elimden çekmeye devam etti. Dediği gibi burası biraz daha iyiydi. Dikenli çalılar seyrelmiş, ağaçlar daha uzun ve düz bir hal almıştı, dallar artık hemen kafamızın üzerinden başlamıyordu. Huş ağaçlarının soyulmuş beyaz kabukları akşamın uzun ve eğimli gölgeleri içinde parıltılı ve yumuşak görünüyordu, yaprakları ise sanki altındandı. Sam'e döndüm, bana bakan gözleri aynı sarı ışığı yansıtıyordu.

Durdum. Burası benim ormanımdı. Hep kaçıp gelmeyi düşlediğim Altın Orman'dı burası. Sam beni izliyordu, elimi bıraktı ve yüzüme bakmak için bir adım geri çekildi.

"Yuva," dedi. Sanırım bir şey dememi bekliyordu. Belki de beklemiyordu. Belki onu zaten yüzümde görmüştü. Söyleyecek bir şeyim yoktu, titrekçe parıldaayan akşam ışığına ve dallarda tüy gibi asılı duran yapraklara baktım.

"Hey!" Kolumu tutup yandan yüzüme baktı, sanki yüzümde gözyaşı arıyordu. "Üzgün görünüyorsun."

Yavaşça döndüm, etrafımdaki hava alaca alaca ve titreşir gibiydi. "Burayı nasıl görmüş olabilirim bilmiyorum ama küçükken hep buraya gelmeyi düşlerdim," dedim. Muhtemelen söylediklerim kulağa saçma sapan geliyordu ama yine de mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak devam ettim. "Bizim evin arkasındaki orman böyle değil. Dikenler de yok. Sarı yapraklar da. Burayı nasıl tanıdığımı bilmiyorum ama biliyorum işte."

"Belki sana biri anlatmıştır."

"Birinin bana titreşen yaprakların rengine kadar ormanın bu kısmıyla ilgili her detayı anlattığını hatırlamıyorum. Bu kişi herşeyi nasıl anlatmış olabilir ki?"

"Ben anlattım," dedi Sam. "Sana söylemiştim. Kurtların tuhaf iletişim kurma yolları vardır. Yakın olduklarında birbirlerine kafalarındaki resimleri aktarabilirler."

Dönüp gölgeler içinde siyah bir leke gibi durduğu yere baktım. "Devam edeceksin, değil mi?"

Sam yüzüme bakmayı sürdürdü, çok iyi tanıdığım sessiz, kurtsu bakışıydı bu, hüznü ve manalı.

"Niye hep konuyu buraya getiriyorsun?"

"Çünkü ısıtıldın." Ayaklarıyla kuru yaprakları ezerek etrafımda yavaşça bir daire çizdi, koyu kaşlarının altından bana bakıyordu.

"Ee?"

"Bu senin kim olduğunla ilgili. Bizden biri olmanla ilgili. Eğer sen de bir kurt olmasaydın burayı tanıyamazdın Grace. Sana gösterdiğim şeyleri ancak bizden biri anlayabilirdi." Sesi ciddi ve gergindi. "Bizden biri olmasaydın seninle... seninle şimdi konuşamazdım bile. Bizim norrrtal insanlarla konuşmamamız gerekir. Bir ton kuralla yaşıyor değiliz ama Beck bana bunun asla çiğnenmemesi gereken bir kural olduğunu söylemişti."

Bu bana pek anlamlı gelmemişti. "Niye?"

Sam bir şey söylemedi ama parmaklarım boynuna, vurduğu yere götürdü; bunu yaparken büğindeki solgun ve parlak yara izini gördüm. Sam kadar nazık birinin, insanların uyguladığı şiddetin kanıtlarını taşıması insana yanlış geliyordu. Akşam üstünün artan ayazında titredim. Sam'in

sesi yumuşaktı. "Beck bana hikâyeler anlatırdı. İnsanlar bizi her tür korkunç şekilde öldürüyorlar. Laboratuvarlarda ölüyoruz, vuruluyoruz, zehirleniyoruz. Bizi değiştiren etken bilimle açıklanabilir Grace ama insanlar bunu büyü gibi görüyor. Ben Beck'e inanıyorum. Bize benzemeyen insanlara bunu söylememeliyiz."

"Ben değişmedim, Sam. Ben gerçekten sizin gibi değilim." Yaşadığım hayal kırıklığı boğazıma bir yumruk gibi oturmuştu, yutkunamıyordum.

Yanıt vermedi. İcini çekip tekrar konuşmaya başlamadan önce ormanın içinde karanlıkta öylece uzun bir süre durduk.

"Isırıldıktan sonra ne olduğunu biliyordum. Her gece senin değişmeni bekledim. Böylece kimse zarar vermeden seni buraya getirebilecektim." Soğuk bir rüzgar saçlarını uçuşturup altın yaprakları üzerine yağdırdı. Kollarım açıp yaprakların ellerine dolmasma izin verdi. Ebedi sonbahar ormanında karanlık bir meleğe benziyordu. "Yakaladığın her biri için mutlu bir gün kazanacağını biliyor muydun?"

Neden bahsettiğini bilmiyordum, avuçlarıma açıp elinin içinde titreşen buruşmuş yaprakları gösterdi.

"Yakaladığın her bir yaprak için bir mutlu gün." Sesi alçaktı.

Yaprakların kenarlarının usulca açılışını izledim, esintiy-le titreşiyorlardı. "Ne kadar bekledin?"

Eğer başım kaldıp yüzüme bakacak ve onun da bunu yüzüme bakarak söyleyecek cesareti olsaydı, dayanılmaz derecede romantik olacaktı ama o gözlerini yere, -sayısız mutlu gün ihtimali olan- yaprakların içine gömülmüş botlarına dikti. "Hiç vazgeçmedim ki!"

Benim de romantik bir şey söylemem gerekiyordu ama o cesareten bende de yoktu. Onun yerine utangaç utangaç dudaklarını kemirip yaprakları inceleyişini izledim. "Çok sıkıcı olmalı."

Sam güldü, söylediğime karşı çıkan keyifli bir kahkahaydı. "Çok okuyordun ve mutfak penceresinin içinde çok zaman geçiriyordun, seni oradan iyi göremiyordum."

"Herhalde yatak odamın penceresinin önünde çıplak olarak da yeterince zaman geçirmiyordum," diye iğneledim.

Sam kızardı. "Bu," dedi, "konumuz bu değil."

Utangaçlığına gülümsedim ve altın yaprakları tekmeleyerek tekrar yürümeye koyuldum. "O zaman konumuz ne yine?"

"Boş ver," dedi. "Burayı sevdin mi, sevmedin mi?"

Durup yüzümü ona çevirdim. "Hey." Onu işaret ettim, kaşlarını kaldırıp o da durdu. "Jack'in burada olabileceğini hiç düşünmedin, öyle değil mi?"

Kalın koyu kaşları daha da yukarı kalktı.

"Gerçekten niyetin onu aramak mıydı?"

Sam sanki teslim oluyormuş gibi kollarını kaldırdı. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Burayı tanıyıp tanıyamayacağımı görmek istedin, öyle değil mi?" Aramızdaki uzaklığı kapatarak bir adım daha yaklaştım. Öna dokumadığım halde giderek soğuyan havanın içinde vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Bu ormandan bir şekilde bana bahsettin. Bana onu nasıl gösterdin?"

"Sana söylemeye çalıştım. Ama dinlemiyordun. Çünkü inatçısın. Bizim sahip olduğumuz tek sözcük onlar. Sadece

resimler. Basit küçük resimler. Sen değıştin, Grace. Sadece bedenin değışmedi. Bana inanmanı istiyorum/' Elleri hâlâ havadaydı ama giderek kararan ışık altında bana sırtıtmaya başlamıştı.

"Beni buraya sadece bunu görmek için getirdin." Ona doğru bir adım daha attım, bir adım geri çekÜdi.

"Şevdin mi?"

"Beni kandırdın." Ben bir adım atınca o yine bir adım geri çekildi.

"Ee, şevdin mi?"

"Burada hiç kimseyle karşılaşmayacağımızı biliyordun." Sırtınca dişleri parladı. "Sevdin mi?"

Göğsüne bir yumruk attım. "Sevdiğimi biliyorsun. Seveceğimi biliyordun." Tekrar vurdum, büklerimi tuttu. Bir an için öylece durduk, yüzünde yarım bir sırıtışla yüzüme bakıyor, ben de başımı kaldırmış ona bakıyordum: Oğlan ile Kız'ın Natürmortu. Beni öpmesinin tam sırasıydı ama yapmadı. Sadece baktı, baktı, baktı, bu arada ben de onu kolayca öpebileceğimi fark etmişim, yüzündeki sırıtış kayboldu.

Büklerimi yavaşça indirip bıraktı. "Buna sevindim," dedi sessizce.

Kollarım hâlâ yanımda, onun bıraktığı yerde öylece duruyordu. Kaşlarını çatıttım. "Beni öpeceğini sanmıştım."

"Bunu düşündüm."

Dudaklarının yumuşak ve hüzünlü duruşuna baktım, dudakları da aym sesi gibiydi. Belki sadece bakıyordum ama beni öpmesini ne kadar çok istediğimi ve bunu böyle delice istemenin ne kadar aptalca olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. "Niye yapmadın?"

Üzerime eğilip olabilecek en hafif öpüşü kondurdu dudaklarıma. Dudakları soğuk ve kuruydu, inanılmaz derecede nazik ve çıldırtıcıydı. "İçeri girmem lazım," diye fısıldadı, "hava soğuyor."

Buz gibi esen ve ceketimin kollarından içeri giren rüzgârı o zaman fark ettim. İnsanın içini donduran ani bir esinti yerdeki yaprakları kaldırıp savurdu ve bir an için burnuma sanki kurt kokusu geldi.

Sam titredi.

Alacakaranlıkta yüzüne bakınca aniden gözlerindeki korkuyu gördüm.

Yirmi Beşinci Bölüm • Sam

3 °C

Evejkoşarak dönmedik. Koşmak sanki, onun önünde yüzleşmeye hazar olmadığı bir şeyi -gerçekte olduğum şeyi- kabullenmek anlamına gelecekti. Onun yerinö uzun adımlarla yürüdük, kuru yapraklar ve dallar ayaklarımızın altında çıtırdıyor, nefesimiz gecenin diğer seslerine karışıyordu. Soğuk, boynumdan içeri giriyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Elini bırakmadım, iyi olacaktım.

Yanlış bir yöne dönersek evden uzaklaşırdık ama dikkatimi çevremdeki ağaçlara veremiyordum. Zihnimden sarsılarak kurda dönüşen insan görüntüleri geçiyordu, sürümle geçirdiğim yıllar içinde tanık olduğum yüzlerce dönüşüm. Beck'in dönüşümünü gördüğüm ilk seferi hâlâ hatırlıyorum, önümüzdeki ağaçların ilerisinde uzanan kızıl günbatımmdan çok daha canlıydı hafızamda. Beck'in evinde oturma odasının pencerelerinden gelen soğuk beyaz ışığı hatırladım, kanepenin arkasına sarılırken omuzlarının titreyişini hatırladım.

Ona bakarak yanında öylece durmuştum, ağzımdan tek kelinle çıkmadan.

"Onu dışarı çıkar!" diye bağırmıştı Beck, gözleri yarı kapalı, yüzü hole dönüktü. "Ulrik, Sam'i dışarı çıkar!"

Ulrik'in kolumu kavrayan elleri şimdi elimi tutan, geldiğimiz yoldan geriye, daha önce bıraktığımız izleri takip ederek beni ormandan dışarı çeken Grace'in elleri kadar sıkıydı. Alacakaranlık ağaçların üzerine çöküyor, bizi de içine almayı bekliyordu, soğuk ve karanlıktı. Ama Grace, ona doğru yürürken, ağaçların arasmda kaybolmakta olan güneşten gözlerini ayırmıyordu.

Güneşin son haleleri gözlerimi alıyor, ağaçları parlak silüetlere çeviriyordu; birden işte yine yedi yaşındaydım. Çarşafımın yıldız desenleri gözümün önünde öyle canlı bir şekilde belirdi ki sendeledim. Parmaklarım çarşafı kavırıyor, çarşaf buruşup yırtılıyordu.

"Anne!" Sesim ikinci hecede kırıldı. "Anne, midem bulanıyor."

Annem, o tanıdık silüet odama geldiğinde, battaniyeye birlikte yere yığılmış, öğürüyor, kusuyor, titriyor ve bir şeyleri tutmaya çalışarak ellerimle yeri tırmalıyordum. Ona bakarken, yanağım yere dayanmıştı, anneme sesleniyordum ama hiç sesim çıkmıyordu.

Annem dizleri üzerine düşmüş ve ilk kez beni değişirken izlemişti.

"Sonunda," dedi Grace, beni tekrar içinde olduğumuz ormana geri getirerek. Sanki koşmuş gibi sesli nefes alıyordu. "İşte geldik."

Grace'in beni değişirken görmesine izin veremezdim. Şimdi değişemezdim.

Grace'in bu soğuk mavi akşamda kızıl-kahve sıcak bir yalım gibi ısıldayan eve bakışım izledim.

Ve koştum. Arabaya vannca Bronco'nun içine girip ism-

ma hayallerim tuzla buz oldu, Grace arabanın kilitli kapısını boş yere açmaya çabalıyordu. Grace kapıyı sarstıkça arabanın içindeki kontak anahtarı sallanıyordu. Grace'in yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu.

"Evi deneyeceğiz," dedi.

Beck'in evine olağan yollardan girebilirdik. Arka kapıda ki paspasın altında her zaman bir yedek anahtar bulunurdu. Bronco'nun içinde sallanan kontak anahtarını düşünmemeye çalışıyordum; eğer anahtar olsaydı içeri girip çoktan ısınmışım bile. Paspasım altından anahtarı alırken ellerim titriyordu, anahtarı deliğe sokmaya çabaladım. Canım yanıyordu. *Acele et, seni aptal. Acele et.*

Ama titrememi bir türlü engelleyemiyordum.

Grace neler olup bittiğini anlamış olmasına rağmen hiçbir korku belirtisi göstermeksizin anahtarı dikkatle elimden aldı. Sıcak ellerinden biriyle benim titreyen soğuk elimi kavradı, diğer eliyle de anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.

Tanrım, lütfen elektrikler kesik olmasın. Lütfen kaloriferi çalıştırabilelim.

Dirseğimden tutup beni karanlık mutfığa itti. Soğuğu bir türlü üzerimden atamıyordum, soğuk sanki üzerime yapışmıştı. Kaslarım kasılmaya başladı, omuzlarımı kısıp ellerimle yüzümü örttüm.

"Hayır," dedi Grace, sesi net ve kararlıydı, sanki basit bir soruya yanıt verir gibi. "Hayır, hadi gel."

Beni içeri çekip kapıyı arkamdan kapadı. Elleriyle duvarları yoklayarak elektrik düğmesini buldu ve sanki mucize gibi, floresan lambanın çirkin, soğuk ışığı göz kırparak ortalığı aydınlattı. Grace beni tekrar çekip kapıdan uzak-

laştırdı ama hareket etmek istemiyordum. Kendi içime kıvrılmak, teslim olmak istiyordum. "Yapamam, Grace. Yapamam."

Bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin değdim ama söylediysem bue beni dinlemiyordu. Onun yerine beni hava menfezlerinin birinin tam üstüne oturtup ceketini çıkardı ve başımı da örtecek şekilde ceketini omuzlarıma sardı. Soma önümde çömelip soğuk ellerimi vücuduna bastırdı.

Titredim, dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için çenemi sıktım, dikkatimi ona vermeye çalışıyordum, insan olmaya, ısınmaya. Bir şeyler söylüyordu; onu anlamıyordum. Sesi çok yüksekti. Her şey aşırı ses çıkarıyordu. Kokusunu alıyordum. Bu kadar yalandan kokusu burun deliklerimi sızlatıyordu. Canım yanıyordu. Her şey canımı yakıyordu. Usulca inledim.

Ayağa fırlayıp hol boyunca koştu, giderken elleriyle ışıkları yakıyordu, soma kayboldu. İnleyip başımı dizlerime dayadım. *Hayır, hayır, hayır, hayır*. Artık neyle mücadele etmem gerektiğini bue bilmiyordum. Acıyla mı? Titremeyle mi?

Geri geldi. Elleri ıslaktı. Bileklerimi tuttu, ağzı oynuyor, sesi anlaşılmaz biçimde çınlıyordu. Bu sesler başkalarının kulakları içindi. Ona öylece baktım.

Beni yine çekti; düşündüğümden daha güçlüydü. Ayağa kalktım, bu kadar yüksekten bakıyor olmam beni bir şekilde şaşırtmıştı. O kadar güçlü bir şekilde titredim ki ceket omuzlarımdan düştü. Boynuma çarpan soğuk beni başka bir titreme nöbetine soktu, az daha dizlerimin üzerine düşüyordum.

Kız kollarımdan daha sıkı kavrayıp beni yerde çekmeye başladı, konuşmayı hiç kesmiyordu, altında demirden bir sertlik bulunan alçak ve teskin edici sesler. Beni bir kapı eşiğinden itti; içeriden buram buram sıcaklık geliyordu.

Tamım, hayır. Hayır. *Hayır*. Kendimi çekip elinden kurtulmaya çalıştım, gözleri küçük seramiklerle kaplı odanın en uzak duvarına kilitlenmişti. Önümde aynen bir mezar gibi bir küvet uzanıyordu. Sudan buharlar çıkıyordu, sıcak baştan çıkana ve harikaydı ama vücudumun her bir parçası direniyordu.

"Sam, benimle mücadele etme! Özür dilerim. Özür dilerim, başka ne yapabüleceğimi bilmiyorum."

Gözlerim küvete kilitlenmiş bir halde parmaklarımla kapının pervazım kavradım. "Lütfen," diye fısıldadım.

Kafamın içinde, eller beni küvetin içinde tutuyordu, çocukluk ve aşinalık kokan eller, kucaklamaların, temiz çarşaf-ların, tanıdığım her şeyin kokusunu taşıyan eller. Beni suya batırdılar. Bedenim ısınıyordu. Seslerin hepsi birlikte geliyordu. İsmimi söylemiyorlardı. *Kes. Kes. Kes. Kes.* Derimde delikler açıyor, içerde ne varsa dışarı çıkmasını sağlıyorlardı! İncecik lifçikler halinde su kırmızıya kesti. Zorlukla soluk aldım, mücadele ettim, ağladım. Konuşmadılar. Kadın beni suyun içine sokup orada tuttu. *Ben Sam'im*, dedim onlara, yüzümü kıpkırmızı olmuş suyun üzerinde tutarak. *Ben Sam'im. Ben Sam'im. Ben...*

"Sam!" Kız beni kapıdan söküp aldı ve duvara doğru itti; sendeleyip küvetin içine düştüm. Dengemi tekrar kazanmaya çalışırken beni itti, başımı duvara çarptım, oradan da buharlar tüten suyun içine. Orada öylece hareketsiz yattım,

su yüzümü kapladı/ tenimi yaktı, vücudumu kaynattı, titremelerimi kesti. Grace özenle başımı suyun üzerine çıkarıp kollarına aldı, bir bacağı arkamda küvetin içindeydi. Islanmış, titriyordu.

"Sam," dedi. "Tanrım. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Lütfen affet beni. Özür dilerim."

Titrememi durduramıyordum, parmaklarımla küvetin kenarını kavradım. Dışarı çıkmak istedim. Kendimi güvende hissedebilmem için beni tutmasını istedim. Bileklerimdeki yara izlerinden akan kanı unutmayı istedim. "Beni çıkar," diye fısıldadım. "Lütfen beni çıkar."

"Yeterince ısındın mı?"

Yanıt veremedim. Ölesiye kanıyordum. Ellerimi yumruk yapıp göğsüme çektim. Suyun bileklerime her dokunuşu vücuduma yeni bir titreme dalgası yayıyordu. Yüzü acı içindeydi.

"Gidip termostatu bulacağım ve ısıyı yükselteceğim. Sam, ben havlularla gelene kadar burada kalmalısın. Çok özür dilerim."

Gözlerimi kapadım.

Başımı suyun üzerinde zar zor tutarken sanki bir ömür geçti. Hareket edemiyordum, derken Grace geri geldi, elinde bir sürü havlu vardı. Küvetin yanma diz çöküp üzerimden uzandı. Kafamın arkasında bir çağıldı duydum. Kırmızı küçük daireler çizerek akıp giden suya karışacağımı, onunla birlikte akıp gideceğimi sandım.

"Eğer bana yardım etmezsen seni oradan çıkaramam. Sam, lütfen." Bana sanki hareket etmemi bekliyormuş gibi

bakıyordu. Su bileklerimden, omuzlarımdan, sırtımdan çekildi, artık boş bir küvetin içinde yatıyordum. Grace üzerime bir sürü havlu serdi; sanki bir yerde ısıtılmış gibi havlular sıcacıktı. Sonra bileğimdeki yara izinden tutup bana baktı. "Şimdi çıkabilirsin."

Bacaklarım, dev bir böcek gibi, mozaiklerle kaplı duvara dayanmış, gözlerimi kırpmadan ona baktım. Uzamp kaşlarına dokundu. "Gerçekten çok güzel gözlerin var."

"Onlar kalıyor," dedim.

Grace sesime tepki verdi. "Nasıl, anlamadım."

"Onlar değişmiyor. Gözlerimiz aym kalıyor." Yumruklarımı gevşettim. "Bu gözlerle doğdum. Bu yaşama doğdum."

Grace sesimde sanki hiç burukluk yokmuş gibi yanıtladı. "Evet, çok güzeller. Güzel ve hüznü." Uzanıp parmaklarımı tuttu, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Şimdi ayağa kalkabilir misin?"

Kalktım. Sadece onun kahverengi gözlerine baktım, başka hiçbir şeye değü, küvetten çıktım, beni banyodan çıkardı ve hayatıma geri götürdü.

Yirmi Altıncı Bölüm • Grace

2°C

Kafamı bir türlü toplayamıyordum. Mutfakta durup, gülen insanların fotoğraflarıyla dolu olan dolaplara baktım; sürü üyelerinin insan halleriydi. Normalde bu fotoğraflara Sam'i bulmak için bakardım ama vücudunun küvetteki o kırık dökük hali ve sesindeki dehşet hâlâ gözlerimin önündeydi. Ne olup bittiğini anlamamdan hemen önce ormandaki titreyişi tekrar tekrar gözümün önünden geçiyordu.

Tencere. Hazır çorba. Buzluktan ekmek. Kaşıklar. Beck'in mutfakı belli ki kurt adamların tuhaf takvimine aşına olan biri tarafından doldurulmuştu; uzun raf ömrü olan konserve hazır yiyeceklerle doluydu her yer. Uyduruktan bir akşam yemeği hazırlayabilmek için bulabildiğim tüm malzemeyi tezgâhın üzerine dizdim, dikkatimi yaptığım işe verebilmek için kendimi zorluyordum.

Yan odada Sam kanepede bir battaniyeye sarınmış oturuyor, giysileri çamaşır makinesinde yıkıyordu. Pantolonum hâlâ ıslaktı ama şimdi onun sırası değildi. Çorbayı ısıtmak için ocağı yaktım, dikkatimi parlak alüminyum yüzey üzerindeki kaygan siyah düğmelere vermeye çalıştım.

Ama onun yerine, Sam'in yerde, gözleri bomboş, kendini kaybettiğini fark ettiğinde çıkardığı hayvan inlemeleriyle kasılarak kıvranışını hatırladım.

Çorbayı tencereye dökerken ellerim titredi.

Onu tutamıyordum.

Onu tutamıyordum.

Herhalde aynen anne babasının da yaptığı gibi, onu küvete iterkenki yüzündeki bakışı hatırladım.

Tamım, bunu düşünemiyordum bile. Buzdolabını açınca bir şişe günlük süt görüp şaşırdım, evde bulduğum tek bozulabilir yiyecekti. O kadar yersiz bir hali vardı ki düşüncelerimin netleşmeye başladığını hissettim. Son kullanma tarihine baktım, -sadece üç hafta öncesiydi-, bozulmuş sütü lavaboya döktüm ve başka yaşam işareti bulabilir miyim diye buzdolabını araştırdım.

Mutfaktan elimde bir kâse çorba ve tostlarla çıktığımda Sam hâlâ kanepenin üzerinde kıvrılmış oturuyordu. Çorbayı alırken yüzünde normalden daha kederli bir bakış vardı. "Benim bir hükât garibesi olduğumu düşünüyor olmalısın."

Ekose kumaşlı bir sandalye çekip karşısına oturdum, bacaklarımı altına topladım, kendi çorba kâsemi alıp ısınmak için göğsümde tuttum. Oturma odasının tavanı ta çatıya kadar yükseliyordu ve oda hâlâ esintiliydi. "Çok özür dilerim."

Sam başım salladı. "Yapabileceğin tek şeydi. Ben... ben kendimi o şekilde kaybetmemeliydim."

Başı duvara çarptığında çıkan sesi, küvetin içine batarken parmaklarının uzanıp gerilişini hatırlayıp irkildim.

"Sen en iyisini yaptın," dedi tostunu alırken bana bakarak. Sarf ettiği sözcükleri düşünür gibiydi, sonra yineledi, "Sen sahiden iyi yaptın. Sen..." Duraksadı ve sonra ondan yirmi otuz santim uzakta oturduğum yere baktı. Bakışındaki bir şey, yanındaki boşluktan duyduğu acıyı anlatıyordu.

"Senden korkmuyorum!" dedim. "Düşündüğün buydu, değil mi? Yerken rahat edesin diye buraya oturdum."

Aslında, başka bir zaman olsa, battaniyenin altına süzülüp onun yanına seve seve sokulurdum, -hele de odasından alıp giydiği o eski kazakla öyle sıcak ve seksi görünürken- ama şimdi düşüncelerimi düzene sokmam gerekiyordu ve şu anda bunu onun yanında otururken yapabüceğimi düşünmüyordum.

Sam gülümsedi, rahatlamıştı. "Çorba güzel olmuş."

"Teşekkürler." Aslında hiç de güzel değildi, teneke kokuyordu ve tatsız tuzsuz bir şeydi ama bunu önemsemeyecek kadar açtım. Ayrıca mekanik yeme hareketi Sam'in küvetin içindeki o cansız ve donuk halini unutmama yardımcı oluyordu. "Şu zihin okuma meselesinden biraz daha bahset-sene," dedim, insan sesini duymak için onu konuşturmaya çalışarak.

Sam yutkundu. "Neyden dedin?"

"Kurtken bana ormanı gösterdiğini söylemiştin ya. Kurtların birbirleriyle bu şeküde konuştuğunu anlatmıştın. Bana bundan bahset. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

Sam öne doğru eğilip kâseyi yere koydu, arkasına dayanıp yüzüme baktığında yorgun görünüyordu. "Öyle bir şey değü o."

"Ben şöyle bir şey demedim ki!" dedim. "Nasıl bir şey değil?"

"Bir süper güç falan değil yani," diye yanıtladı. "Bir teselli mükafatı." Yüzüne hiçbir şey demeden bakınca konuşmaya devam etti, "İletişim kurabilmemizin tek yolu bu. Sözcükleri hatırlamıyoruz. Kurt beynimiz onları biraz algılasa bile söyleyemiyoruz. O yüzden sadece birbirimize gönderebildiğimiz küçük görüntüler var elimizde. Basit görüntüler. Diğer tarafa gönderilen posta kartları."

"Şimdi bana bir tane gönderebilir misin?"

Sam battaniyeye daha sıkı satılarak kanepeye gevşekçe oturdu. "Şu anda nasıl yapıldığını bile hatırlamıyorum. Ben *kendimken* yani. Yalnızca kurtken yapabiliyorum. Hem şimdi buna niye ihtiyaç duyayım ki? Sözcükler var. İstedığimi söyleyebilirim."

Sözcükler bazen yetmez, demek geçti içimden ama bunu sırf düşünmek bue tuhaf bir şekilde içimi acıttı. O yüzden bunun yerine, "Sen bana ormanı gösterdiğinde ben kurt değilim/" dedim. "Kurtlar diğer sürü üyeleriyle insanken de konuşabilir mi yani?"

Sam'in göz kapaklarının örttüğü gözleri yüzümü yalayıp geçti. "Bilmiyorum. Biriyle bunu denediğimi bile hatırlamıyorum. Sadece kurtlarla," dedi yine. "Niye buna ihtiyaç duyayım ki?"

Sesinde buruk ve yorgun bir tını vardı. Kâsemi sehpanın ucuna koyup kanepeye; onun yanına oturdum. Battaniyeyi kaldırdı, böylece ona yaslandım, başını benimkine dayadı, soma gözlerini kapatıp eğüerek alnım alnıma dayadı. Uzunca bir süre öylece kaldık, tekrar gözlerini açtı.

"Benim tek düşündüğüm sana eve nasıl gidileceğini göstermekti/' dedi. Sesi alçaktı. Nefesi dudaklarımı ısıttı. "Değiştüğimde, beni nasıl bulacağını bilmeni istedim."

Parmaklarımı kazağının geniş yakasından görünen çıplak göğsünde gezdirdim. Sesim düzensiz çıkıyordu. "Evet, seni buldum."

Holden çamaşır kurutma makinesinin sesi geldi, bu boş evde hayata dair tuhaf bir sestti. Sam gözlerini kırıştırıp arkasına yaslandı. "Giysilerimi almalıyım." Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama onun yerine kızardı.

"Giysilerin bir yere gitmiyor," dedim.

"Biz de. Şayet Bronco'ya bir şekilde girip anahtarları almazsak," dedi. "Bence ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Özellikle bu işi senin yapacağın düşünüldüğünde. Burada böyle durmaya daha fazla dayanamayacağım."

İstemeye istemeye geri çekildim, böylece o da ayağa kalkıp battaniyeyi bir kabûe şefi gibi vücuduna sardı. Battaniyenin altında kare şeklindeki omuzlarının hatlarını seçebiliyor, parmaklarımın alfanda teninin yarattığı hissi düşünüyordum. Ona baktığımı fark edip birkaç saniye bakışlarıma yanıt verdi, soma karanlık holde kayboldu.

İçimi bir şey kemirdi, aç ve arzulu bir şey.

O gittikten soma, arkasmdan gidip gitmemeyi düşünerek kanepede oturdum, ta ki mantığım galip gelece kadar. Tabaklan mutfağa götürdüm, soma oturma odasına dönüp şöminenin üzerindeki şeylere bakmaya koyuldum. Beck isimli o kurt adamı tanımamı sağlayacak izler bulmayı umuyordum. Bu evin sahibi olan, Sam'i büyüten o kişiyi.

Oturma odası, aynen evin dış görünüşü gibi rahattı ve yaşanmışlıkla dolu bir hali vardı. Ekose kumaşlar kırmızı

tonlarındaydı ve koyu renk ahşaplarla tamamlanmıştı. Oturma odasının bir duvarının tamamı upuzun bir pencereyle kaplıydı ve şimdi karanlık kış gecesi oradan izinsiz içeri girmekteydi. Pencereye sırtımı dönüp şöminenin üstündeki fotoğraflara bakmaya koyuldum; bir grup insan kameraya gülümsüyordu. Rachel ve Olivia'yla birlikte çekilmiş fotoğrafımızı hatırladım, fotoğraftaki insanlara yoğunlaşmadan önce bir kayıp sancısı kıvrandı içimde. Fotoğraftaki altı kişinin içinde gözlerim Sam'i hemen buldu. Biraz daha küçüktü, güneşten yanmıştı. Fotoğraftaki tek kız onun yanında duruyordu, aynı yaşlardaydılar, beyaza yakın sanlıktaki saçları omzuna geliyordu. Kameraya gülümsemeyen tek kişi oydu. Onun yerine midemin kasılmasına sebep olacak bir yoğunlukla Sam'e bakıyordu.

Sırtımda hissettiğim hafif bir dokunuşla, kendimi savunma duygusuyla aniden arkama döndüm. Sam ellerini havaya kaldırarak geriye sıçradı, gülüyordu, "Sakin ol!"

Boğazıma tıkanan homurtuyu yuttum, kendimi aptal gibi hissediyordum, hâlâ ürperen boynumu okşayıp öptü. "Biraz ses çıkarmalıydın." Fotoğrafta yanımda duran, adım bilmediğim kızı hiç de hoş olmayan hislerle işaret ettim. "Bu kim?"

Sam ellerini indirip belime sarıldı. Giysüeri temizlik ve sabun kokuyordu; teninden hâlâ yakın zamanda yaşadığı dönüşüm hazırlığının kokusu yayılıyordu. "Shelby." Başımı omzuma dayayıp yanağım yanağıma yapıştırdı.

Sesim alçaktı. "Hoş kızmış."

Sam içimin arzuyla titremesine sebep olan alçak ve vahşi bir sesle homurdandı. Dudaklarım boynuma bastırdı, tam

olarak bir öpücük gibi değildi. "Onunla karşılaşmıştın, biliyorsun."

Onu hangisi olduğunu tahmin etmem çok zor olmadı. "Beyaz dişi kurt." Sonra sordum, çünkü bilmek istiyordum. "Sana niye öyle bakıyor?"

"Of, Grace," dedi dudaklarını boynumdan çekerek. "Bilmiyorum. O... bilmiyorum. Bana âşık olduğunu sanıyor. Bana âşık olmak istiyor."

"Niye?" diye sordum.

Küçük bir kahkaha attı ama çok eğlenmiş görünmüyordu. "Niye böyle zor sorular soruyorsun? Bilmiyorum. Sanırım sürüye katılmadan önce kötü bir hayatı olmuş. Kurt olmaktan hoşlanıyor. Ait olmaktan hoşlanmıyor. Belki de Beck ile beni görüyor ve benimle olmanın onu daha çok sürüye ait kılacağını düşünüyordur."

"Sana sadece sen olduğun için âşık olması da mümkün," dedim.

Sam'in vücudunun arkamda gerildiğini hissettim. "Ama o yüzden değil. Çünkü o... takıntılı."

"Ben de takıntılıyım," dedim.

Sam uzun bir soluk verip benden uzaklaştı.

İç geçirdim. "Şışşışışt. Kıpırdama."

"Bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyorum."

Hüzünlü gözlerine bakarak ona dayandım. "Bu kadar sert olmak zorunda değilsin."

Nefesini tutup uzunca bir süre bekledi, sonra yavaşça boynumdan, çenemin hemen altmda öptü. Kollarının çemberinde ona dönüp hâlâ tereddüt eden dudaklarma uzandım.

"Buzdolabını düşünüyordum/" diye fısıldadım.

Sam kollarımdan ayrılmadan hafifçe geri çeküdi. "Buzdolabını mı düşünüyordun?"

"Evet. Kışın elektriklerin kapalı olmadığı nasü bilmediğini düşünüyordum. Halbuki açtı."

Kaşlarını çatarak bana baktı, elimi alındaki çizgüerin üzerinde gezdirdim.

"Faturayı kim ödüyor peki? Beck mi?" Kafasını evet anlamında sallaymca devam ettim. "Buzdolabında süt vardı, Sam. Sadece birkaç hafta öncesinden kalma. Birisi buradaymış. Yalanlarda."

Sam'in bedenimi saran kolları gevşedi ve hüznü gözleri daha da hüznüendi. İfadesi karmaşıklıştı, şimdi artık yüzü bilmediğim dildeki bir kitaptı.

"Sam," dedim tekrar bana dönmesini arzulayarak.

Ama vücudu gergindi. "Seni eve götürmeliyim. Annen baban merak eder."

Kısa ve keyifsiz bir kahkaha attım. "Tabu. Kesin. Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Sam başım iki yana salladı ama başka bir şey düşündüğü belliydi. "Yani tabü ki bir şey var. Korkunç bir gün geçirdim, hepsi bu. Ben... ben sadece yorgunum, sanırım."

Yorgun görünüyordu, ifadesinde karanlık ve sıkıntılı bir şey vardı. Acaba değışmek mi onu böyle yapmıştı, yoksa Shelby ve Beck konusunda çenemi tutmam mı gerekiyordu? "O zaman benimle eve geliyorsun."

Çenesiyle evi işaret etti.

"Hadi," dedim. "Hâlâ ortadan kayboluvoreceksin diye ödüm patlıyor."

"Ortadan kaybolmayacağım."

İster istemez holdeki halini düşündüm; yerde iki büküm olmuş yatıyor, inleyerek insan kalmaya çabalıyordu. Keşke bunu düşünmeseydim. "Buna söz veremezsin. Eve gitmek istemiyorum. Sen geliniyorsan ben de gitmek istemiyorum."

Sam usulca inledi. Avuçlarını tişörtümün bittiği yerde, çıplak tenimde gezdirdi, parmakları tenimdeki arzuyu izliyordu. "Beni ayartma."

Bir şey söylemedim, kollarının arasında öylece yüzüne baktım.

Yüzünü omzuma bastırıp tekrar inledi. "Sen yanımdayken terbiyeli davranmam çok zor." Benden uzaklaştı. "Seninle kalmalı mıyım bilmiyorum. Tanrım, sen daha... daha on yedi yaşındasın."

"Sen de çok büyüksün, öyle mi?" dedim aniden savunmaya geçerek.

"On sekiz," dedi sanki bu çok üzücü bir şeymiş gibi. "En azından reşidim."

Komik hiçbir şey olmamasına rağmen bir kahkaha attım. Yanaklarım kızarmış, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Grace," dedi, adım söyleyişi kalp atışlarımı anında yavaşlattı. Kolumu tuttu. "Ben sadece doğru şeyi yapmak istiyorum, tamam mı? Hayatımda ilk kez seninle doğru bir şey yapma şansını yakaladım."

Ona baktım. Cama çarpan dalların sesi dışında oda sessizdi. Sam'e baktığımda yüzümde nasıl bir ifade vardı acaba? Fotoğraftaki Shelby'nin suratındaki aynı yoğun bakış mı vardı gözlerimde? Takıntı mı?

Gecenin soğuşu yanımızdaki pencereden içeri girmeye çalışıyordu; bu gece aniden gerçek oluveren bir tehditti. Bu şehvet değildi, hayır. Bu korkuydu.

"Lütfen benimle *gel*," dedim. Eğer hayır derse ne yapacağımı bilmiyordum. Yarın buraya gelip onu bir kurt olarak bulmaya dayanamazdım.

Sam bunu gözlerimde görmüş olmalıydı, çünkü başım sallamakla yetindi ve gidip maymuncuşu aldı.

Yirmi Yedinci Bölüm • Sam

3 °C

Grace'in anne babası evdeydi.

"Hiç evde olmazlardı/" dedi Grace, sesinden canının sıkıldığı açıkça belli oluyordu. Ama evdeydiler, en azından arabaları oradaydı; babasının ay ışığında mavi ya da gümüş rengi görünen Taurus'u ve annesinin onun önüne sıkışmış küçük Volkswagen Golf'ü.

"Sakin 'ben sana demiştim' deme," dedi Grace. "İçeri gidip nerede olduklarına bakacağım. Sonra bilgi almak için geleceğim."

"Bana bilgi vermeye geleceksin yani," diye düzelttim. Sinirden mi yoksa soğğun anısından mı bilmiyorum, titremek için kendimi kasmıştım.

"Evet," diye yanıt verdi Grace farlan söndürerek. "Tamam. Hemen dönerim."

Oturduğum koltuğa biraz daha gömülerek eve koşuşunu izledim. Dondurucu bir gecede bir arabada saklandığıma ve birazdan gelip onun odasında uyumamın mümkün olup olmadığını söyleyecek bir kızı beklediğime inanamıyordum. Hayır, herhangi bir kızı değü. Onu. Grace'i.

Ön kapıda belirdi ve eliyle abartılı bir hareket yaptı. Arabadan çıkıp koşarak eve gelmemi söylediğini anlamam

bir saniye aldı sadece. Deddiğini yaptım; olabildiğince hızlı davranarak arabadan indim ve çabucak hole daldım. Soğuk üzerime abanmış, açıkta kalan yerlerime saldırmıştı. Grace bir an bile duraksamama izin vermeden beni içeri doğru itip arkamdan kapıyı kapattı ve mutfığa yöneldi.

"Sırt çantamı unutmuşum," diye bağırды öteki odadan yüksek sesle.

Onun konuşmasından yararlanarak odasına girip kapıyı usulca kapattım. Evin içi en az otuz derece daha sıcaktı ve buna minnettardım. Kaslarımın dışarıda olmaktan dolayı hâlâ titrediğini hissedebiliyordum; nefret ettiğim o *arada olma* hali.

Soğuk gücümü tüketmişti ve Grace'in anne babasının yanında daha ne kadar kalacağını bilmiyordum, bu yüzden solgun ay ışığı altında yalağa oturup arkama yaslandım. Donmuş ayak parmaklarımı ovalayarak canlandırırken, Grace'in uzaktan gelen sesini dinledim. Annesiyle televizyonda biraz önce oynamış romantik bir komedi hakkında tatlı bir sohbete koyulmuşlardı. Grace'in anne babasıyla önemsiz şeylerden bahsetme konusunda hiçbir sorunu olmadığını zaten fark etmiştim. Boş konularda birlikte sonsuza dek gülebilirlerdi ama onların anlamlı bir konu hakkında konuştuklarını bir kere bile duymamıştım.

Bu benim için, sürü ortamından gelen biri için çok tuhaftı. Beck beni kanatlan altına aldığından beri -bu bazen boğucu olsa da- etrafım bir aileyle sarılmıştı ve istediğimde, Beck bana dikkatini kesintisiz olarak vermeyi hiç ihmal etmemişti. Bunu her zaman doğal karşılamıştım ama şimdi şımartılmış olduğumu hissediyordum.

Kapının kulpu sessizce çevrildiğinde hâlâ yatakta otuyordum. Aniden donup kaldım ama sonra Grace'in nefes alışımı tanıyınca soluğumu koyuverdim. Kapıyı kapatıp pencereye doğru döndü.

Loş ışıktaki dişlerini gördüm. "Geldin mi?" diye fısıldadım.

"Annenle baban nerede? Gelip beni vuracaklar mı?"

Grace bir şey demedi. Gölgeler içinde sesi de olmayınca benim için görünmezdi. Bu sıkıntılı an geçiştirmek için tam bir şey diyecektim ki, "Hayır, yukarıdalar," dedi. "Annem babama poz verdiriyor. Eğer çabuk olursan gidip dişlerini falan fırçalayabilirsin. Tiz bir sesle şarkı söyle ki senin ben olduğumu sansınlar." Neden olduğunu anlamamıştım ama *babam* derken sesi biraz sertleşmişti.

"Perdesiz bir sesle yani," diye düzelttim.

Grace yanımdan geçip dolabına doğru ilerledi, geçerken popoma vurdu. "Hadi, yallah!"

Ayakkabılarımı odada bırakıp sessizce hole, oradan da banyoya geçtim. Hızlıca ayakta bir duş yaptım ki bunun için minnettardım, Grace içine bakmak zorunda kalmayayım diye küvetin perdelerini sıkı sıkı kapamıştı.

Grace'in diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Soma aynasının karşısında öylece dikildim; babasmm dolabından aldığı yeşü renkteki bol tişörtün içinde sıksa gibi bir yeniyetme gibi duruyordum; yüzümü çevreleyen kıvrıcık saçlarıma ve sarı gözlerime baktım. Gözlerimi kapadım, insanken bue bir kurdu andıran gözbebeklerimi gizlemek sanki gerçekte olduğum şeyi değiştirecekti. Merkezi ısıtma sisteminden gelen sıcak hava çıplak ayaklanma hafif hafif çarpıyor, beni

insan tutabilecek yegâne şeyi hatırlatıyordu. Ekim geceleri bu tenimi soyup benden alacak denli soğuktu zaten ve önümüzdeki ay, somaki günler daha kötü olacaktı. Bütün bir kış boyunca her kıpırtıda ürpererek Grace'in evinde mi saklanacaktım?

Tekrar gözlerimi açıp, artık rengi ve şekli hiçbir şey ifade etmeyene kadar aynada gözlerime baktım. Grace'in bende ne gördüğünü, onu büyüleyen şeyin ne olduğunu düşündüm. Kurt postum olmadan ben neydim ki? Ağzından döken sözcüklerle dolu bir genç.

Şimdi kafamın içindeki her dize, her şür .aynı sözcükle bitiyordu: *aşk*.

Bunun son yılım olduğunu Grace'e söylemeliydim.

Kimse var mı diye koridoru yoklayıp sessizce odaya süzıldüm. Grace çoktan yatağa girmişti, bedeni yorgamın altında uzun ve yumuşak bir kabartı oluşturunuyordu. Bir an için ne giymiş olabileceğini hayal ettim. Kurt hafızamda bir bahar sabahı onu yataktan çıkarken üzerine büyük gelen bir tişörtle hatırlıyordum, yorganın altından çıkarken uzun ve çıplak bacakları görünmüştü. İçimi acıtacak denli seksiydi.

Aniden böyle hayaller kurduğum için kendimden utan-dım. Birkaç dakika yavaş adımlarla yatağın etrafında dola-nıp soğuk duşlar, alakasız duygular gibi GraceTe hiç ilgisi olmayan şeyler düşündüm.

"Hey," diye fısıldadı, sesi uykuya dalmak üzereymiş gibi mahmurdu. "Ne yapıyorsun?"

"Şışışşt," dedim yanaklarım kızarak. "Uyandırdığım için özür dilerim. Sadece düşünüyordum."

Cümlesini bir esneme böldü. "Brak düşünmeyi o zaman."

Yatağa girip şiltenin kenarına doğru çekildim. Bu akşam yaşananlar beni değiştirmişti; Grace'in beni en kötü halimde, küvetin içinde öyle hareketsiz, vazgeçmeye hazır bir halde görmesiydi sebep. Bu gece yatak, kokusundan, uyku mahmuru sesinden, vücudunun sıcaklığından kaçamayacak kadar küçük görünüyordu. Battaniyeyi toplayıp aramıza bir engel yapıp yastığa başımı koydum, şüphelerimin uçup gitmesini ve uyuyakalmayı istiyordum.

Grace bana doğru uzanıp saçlarımı okşamaya başladı. Gözlerimi kapatıp arzusunun beni çıldırtmasına izin verdim. *Parmaklarıyla yüzüme desenler çiziyor / Bu çizgiler yerine konamaz şekiller yaratır / içimde tuttuğum beni çizer i seninle uzanırken, seninle uzanırken, seninle uzanırken.* "Saçlarını seviyorum," dedi.

Hiçbir şey demedim, bu sözlere uyacak bir melodi düşünüyordum.

"Bu gece için özür dilerim," diye fısıldadı. "Sınırlarını geçmek istememiştim."

Parmakları kulağımın ve boynumun etrafında dolarken iç çektim. "Sadece çok hızlı oldu. Seni istiyorum," -sev beni, demek için bir an durdum, çünkü bu çok olası geldi- "benimle olmayı iste, bunu ezelden beri istiyorum. Ama olabüceğini hiç düşünmemiştim." Çok ciddi olmuştu, bu yüzden ekledim: "Ben mitolojik bir varlıktan başka bir şey değilim. Teknik olarak var olmamam gerekiyor."

Grace güldü, alçak sesli bir gülüş, sadece benim için. "Aptal çocuk. Benim için çok gerçeksin."

"Sen de benim için," diye fısıldadım.

Karanlıkta uzun bir sessizlik oldu.

"Keşke değişebilseydim/" dedi sonunda zar zor duyulabilen bir sesle. Gözlerimi açtım, bunu söylerkenki yüzünün halini görmem gerekiyordu. Bugüne kadar yüzünde gördüğüm tüm ifadelerden daha çok şey anlatıyordu: İnanılmaz derecede hüznünlüydü ve dudakları özlemle kıvrılmıştı.

Uzanıp elimle yanağına dokundum. "Ah, hayır, Grace, bunu yapma. Hayır, yapma."

Yastığın üzerinde başım salladı. "Ulumaları duyduğumda kendimi çok mutsuz hissediyorum. Yazın ortadan kaybolduğunda kendimi o kadar kötü hissediyordum ki!.."

"Ah, meleğim, eğer yapabilsem seni de götürmez miyim?.." dedim ve aynı anda, ağzımdan çıkıveren *meleğim* sözüne şaşırdım; tam ona uygundu. Elimi saçlarının arama sokup kaydırdım. "Ama bunu istemezsin. Her yıl kendimi daha çok kaybediyorum."

Grace'in sesi biraz tuhaftı. "Bana sonunda ne olduğunu söyle."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. "Ah, son." Bunu söylemenin binlerce yolu vardı, renklendirmenin binlerce yolu. Grace, Beck'in bana ilk başta anlattığı pembe renkli versiyona inanmazdı, bu yüzden doğrudan gerçeği söyledim. "Her yıl baharın daha ileri bir zamanında insan oluyorum. Ve bir yıl, sanırım değişmeyeceğim. Daha yaşlı kurtlarda bunu gördüm. Onlar sadece... bir kurt. Normal kurtlardan daha uzun yaşıyorlar yalnız. Ama yine de, belki loppu topu elli yıl mesela."

"Kendi ölümün hakkında nasıl böyle konuşabüyorsun?"

Loş ııkta parlayan gözlerine baktım. "Başka nasıl konuşabilirim ki?"

"Sanki pişman olmuş gibi."

"Her gün yeniden pişman oluyorum."

Grace sessizdi ama söylediğim şeyi düşündüğünü, kafasında onları kolayca yerli yerine oturttuğunu *hissedebiliyordum*. "Vurulduğunda bir kurttun."

Dudaklarımı parmaklarına bastırmak, ağzından çıkmak üzere olan sözleri geri itmek istedim. Çok yakındı. Ona henüz söylemek istemiyordum.

Ama Grace devam etti, sesi alçaktı. "Bu yılın en sıcak ayları geçti. Vurulduğunda soğuk değildi. Soğuktu ama kışın ayazı yoktu henüz. Ama sen bir kurttun. Bu yıl ne zaman insan oldun?"

Fısıldadım. "Hatırlamıyorum."

"Ya eğer vurulmasaydım? Tekrar ne zaman sen olacaktın?"

Gözlerimi kapadım. "Bilmiyorum Grace." Ona söylemek için çok uygun bir andı. *Bu benim son yılım*. Ama söyleyemedim. Henüz değil. Bir dakika daha istiyordum, bir saat daha, son değilmiş gibi yaptığım bir gece daha.

Grace derin bir soluk aldı, titrek bir nefesti ve bunu yapış tarzındaki bir şey, bunu zaten bildiğini fark etmemi sağladı. Hep biliyordu.

Ağlamıyordu ama ağlayabileceğim düşündüm.

Grace parmaklarını saçlarımın üzerine koydu, benimkileri de kendi saçları üzerine götürdü. Çıplak kollarımız tenin soğuk karmaşasında birbirine dolandı. Kolumun her küçük hareketi, kokusunun ufak ufak kıvılcımlar halinde çakıp yayılmasına neden oluyordu; çiçek rayihali sabunla hafif terin ve bana duyduğu arzusun eziyet edici karışımı.

Teninin onu benim için ne kadar şeffaf hale getirdiğini, yüksek sesle dile getirmediğinde bile hislerini bana söylediğini biliyor muydu acaba?

Tabii ki onun da benim kadar sık havayı kokladığımı görmüştüm. Şu anda beni çddrtıyor olduğunu, her bir dokunuşunun tenimde kıvılcımlar çıkarttığımı biliyor olmalıydı.

Her dokunuşu yaklaşan kışın gerçeğini biraz daha uzaklaştı rıyordu.

Grace, beni doğrulamasına, aramızdaki battaniyeyi ayaklarıyla tekmeleyip bana daha da yanaştı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarımı aralamasına izin verdim, iç çekip nefesimin tadına varmasına. Kollarımı ona sararken neredeyse işitilmez olan solumalarım dinledim. Her bir parçam bana ona daha da çok yaklaşmamı söylüyordu. Çıplak bacaklarını benimkilere sardı ve nefessiz kalana kadar öpüş-tük ve dışarıdan gelen uzak ulumalar sağduyumu geri getirene kadar birbirimize iyice yaklaştık.

Bacaklarımı onunkilerden ayırırken Grace daha fazlasını arzu etmenin acısı ve hayal kırıklığıyla yumuşak bir ses çıkardı. Yanına uzandım, parmaklarım hâlâ saçlanndaydı. Dışarıda uluyan kurtlan dinledik, değişmemiş olanları. Ya da hiç değişmeyecek olanları. Başımızı birbirimizin bedenine gömdük, böylece kalp atışlarımızdan başka bir şey duymıyorduk.

Yirmi Sekizinci Bölüm • Grace

3 ° C

Pazartesi günü okul yabancı bir gezegen gibi geldi. Bronco'nun sürücü koltuğunda uzunca bir süre oturup kaldırımda yürüyen öğrencileri, otoparkta manevra yapan arabaları ve okula öğrenci taşıyan otobüsleri izledim, böylece okulun değişmediğini fark ettim. Değişen bendim.

"Okula gitmelisin," dedi Sam, eğer onu tanımasam sesindeki umut dolu soru vurgusunu hissetmezdim. Ben sınıfta otururken acaba nereye gidecekti?

"Biliyorum," diye yanıt verdim, okula doluşan, yaklaşan kışın habercisi rengârenk süveterlere ve atkılara bakıp somurtarak. "Öyle görünüyor." Görünen şeyin benimle ilgisi, yaşamımla bir bağlantısı yoktu. Gelecek yıl hiçbir anlamı kalmayacak bir yığın notla sınıfta oturmanın nası bir manası olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

Arabanın şoför kapısı açılıca, yanımda oturan Sam şaşkınlıkla yerinde zıpladı. Rachel sırt çantasıyla Bronco'ya bindi ve kayıp ona da yer açmam için bana işaret etti.

Kapıyı çarparak kapayıp derin bir göğüs geçirdi. Onun varlığıyla arabanın içi bayağı dolu görünüyordu. "Güzel kamyonet." Öne doğru eğilip Sam'e baktı. "Aa, bir delikanlı. Merhaba Delikanlı! Grace *çokhiperim*. Kahve! Bana kırgın mısın?"

Hayretle öne eğilip gözlerimi kırıştırdım: "Hayır, niye ki?"

"İyi! Çünkü beni sonsuza dek aramayınca ya ölmüş ya da bana kırgın olabileceğini düşünmüştüm. Ölü olmadığın açıkça görüldüğüne göre geriye bir tek kırgınlık meselesi kalıyor/" Parmaklarını arabanın direksiyonunda tıkırdattı. "Ama Olivia'ya biraz *bozusun*, değil mi?"

"Evet," dedim ama bunun hâlâ doğru olup olmadığından emin değildim. Niye kavga ettiğimizi hatırlıyordum, fakat bunun niye önemli olduğunu gerçekten hatırlamıyordum. "Aslında, hayır. Sanmıyorum. Çok aptalcaydı."

"Evet, bence de," dedi Rachel. Sam'e bakabilmek için öne doğru eğilip çenesini direksiyona dayadı. "Ee, Delikanlı, niye Grace'in arabasındasm?"

Hiç öyle bir niyetim olmamasına rağmen gülümsedim. Sam'in neyin sır olarak kalmasına ihtiyacı olduğunu biliyordum ama Sam'in kendisi sır olamazdı öyle değil mi? Rachel'm onu onaylaması için birden içimde büyük bir istek duydum. "Ee, Delikanlı," dedim, hemen yanımda oturan Sam'i görebilmek için başımı hafifçe eğerek. Yüzünde eğlenmekle şüphe etmek arasında bir ifade belirdi. "Niye arabamdasın?"

"Tamamen görsel bir ilgi nedeniyle," dedi.

"Vay!" diye yamtladı Rachel onu. "Kısa süreli mi, yoksa uzun süreli mi?"

"İlgüendiğim sürece." Sözsüz bir şefkat ifadesiyle bir an için yüzünü omzuma gömdü. Bir aptal gibi gülmemeye çalıştım.

"Ah, demek öyle ha? İyi o zaman ben Rachel, hiperim ve Grace'in en iyi arkadaşıyım," deyip elini uzattı. Dirseklerine kadar uzanan rengârenk parmaksız eldivenler giymişti. Sam elini tutup sıktı.

"Ben Sam."

"Tanıştığımıza sevindim, Sam. Buralardan mısın?" Sam başını iki yana sallayınca, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi. "Neyse bu çok hoş insanı senden çalıp sınıfına götürmek zorundayım, çünkü geç kalıyoruz ve onunla konuşmam gereken bir dolu şey var, üstelik en iyi arkadaşlarıyla konuşmadığı için şu çılgın kurt meselesiyle ilgili bir sürü şeyi kaçırdı. Yani senin anlayacağım, gitmemiz lazım. Normalde ben bu kadar hiper değilim, derdim ama öyleyim. Hadi Grace, gidelim!"

Sam ile bakiştık. Gözleri kısa bir süre bulutlandı, Rachel kapıyı açıp beni de çekti. Sam kayıp direksiyona geçti. Bir an için bana bir hoşçakal öpücüğü vereceğini düşündüm ama Rachel'a bakıp elini kısa bir süre elimin üzerinde tuttu. Yanakları pembeleşmişti.

Rachel hiçbir şey demedi, beni okula doğru çekmeden önce çarpık bir tebessümle gülümsedi. Soma kolumu çekip sarstı. "Bizi niye aramadığm belli. Çocuk süper yakışıklı. Ne bu, evde eğitim falan mı?"

Okulun kapısından girerken dönüp omzumun üzerinden geriye, Bronco'ya baktım. Sam'in başını tekrar park alanına çevirmeden önce el salladığını gördüm.

"Eh, öyle, iki konuda da," dedim. "Ama arkası yarın. Kurtlara ne olmuş dedin?"

Rachel abartılı bir hareketle kollarını omzuma sardı.

"Olivia birini görmüş. Ön verandalarındaymış. Yerde pençe izleri varmış, Grace. Kapıda da. Kapıyı tırmalamış."

Koridorun ortasında durdum, arkamdaki öğrencüler kızgın kızgın söylenip arkamızdan ittiler. "Bekle bir dakika. Olivia'nın evinde mi?"

"Yok, annenin." Rachel başını sallayıp rengârenk eldivenlerini çıkardı. "Tabii ki, Olivia'mn evinde. Eğer kavga etmeyi keserseniz kendisi de sana bunu anlatır herhalde. Ne hakkında kavga ediyordunuz Tamı aşkma? Cıvcıvlerimin iyi anlaşılamadığım görmek beni üzüyor?"

"Sana söylemiştim. Bu çok aptalca," dedim. Onun konuşmayı kesmesini, böylece Olivia'mn evindeki kurtla ilgili şeyler düşünmeyi, en azından bunu denemeyi istiyordum. Yine Jack miydi acaba? Peki, Olivia'mn evinde ne işi vardı?

"Pekâlâ, siz ikiniz tekrar barışmanın bir yolunu bulmalısınız, çünkü Noel tatilinde ikinizin de benimle gelmenizi istiyorum. Çok fazla kalmadı, biliyorsun. Yani, aslında daha zaman var ama planlama falan derken, biliyorsun işte. *Hadi Grace*, evet demen yeterli!" Rachel inledi.

"Belki." Canımı sıkın Oliviaların evinde görülen kurt değildi. Canımı sıkın daha çok pençe izleriydi. Olivia'yla konuşmam ve bunun ne kadarının gerçek olduğunu, ne kadarının ise Rachel'ın hikâye anlatma sevdasından kaynaklandığım öğrenmem gerekiyordu.

Rachel: "Mesele şu Delikanlı mı? O da gelebilir! Benim için fark etmez."

Koridor yavaş yavaş boşalıyordu; zü çaldı. "Tamam, bunu soma konuşuruz," dedim ve ilk derse girmek için Rachel'la birlikte aceleyle ilerledik. Her zamanki sırama oturup ev ödevimi düzenlemeye koyuldum.

"Konuşmamız lazım."

Tamamen farklı bir sesle yerimden sıçradım. Isabel Culpeper'dı. Botunun dev gibi mantar topuğunu yandaki sıranın altına kaydırıp bana doğru eğüdü, yüzünü çevrele-

yen saçları parıl parıl' mükemmel lüleler halinde dökölüyordu.

"Isabel, derse girmek üzereyiz," dedim sinilin ön kısmındaki televizyonda banttan gösterüen sabah duyurusunu işaret ederek. Öğretmen sınıfa girmiş masasında bir şeyler yapıyordu. Bize bakmıyordu ama ben de Isabel'le konuşmak için ölüp bitmiyordum. En iyi ihtimalle bir ev ödevinde falan yardımımı isteyecekti. Matematiğimin iyi olmasıyla meşhurdum, eh bu olabilirdi.

En kötü ihtimal ise Jack hakkında konuşmak istemesiydi.

Sam sürünün yegâne kuralının kurt adamlar hakkında dışarıdaki insanlarla konuşmamak olduğunu söylemişti. Bu kuralı çiğnemeyecektim.

Isabel'in yüzünde hâlâ o tuhaf somurtuk ifade vardı ama gözlerinde çakan şimşekleri görebiliyordum. Suufin kapısına bakıp bana doğru biraz daha eğüdi. Parfüm kokusu aldım; Minnesota soğuğunda gül ve yaz kokuyordu. "Yalnızca birkaç dakika."

Kaşlarını çatmış Isabel'e bakan Rachel'a çevirdim gözlerimi. Isabel'le gerçekten konuşmak istemişyordum. Onun hakkında çok şey bilmiyordum ama okuldaki itibarımı kolayca iki paralık edecek tehlikeli bir dedikoducu olduğundan habirim vardı. Popüler olmaya çalışan biri değildim ama Isabel'le ters düşen son kıza ne olduğunu hatırlıyordum. Kız futbol takımı ve kucak dansı içeren kuyruklu bir dedikoduyla sarmalanmıştı ve hâlâ bu beladan kurtulmaya uğraşıyordu.

"Özel olarak," diye tısladı Isabel. "Koridorda."

Sıradan kalkarken gözlerimi devirdim ve ayaklarımın ucuna basarak sınıftan çıktım. Rachel bana sıkıntılı bir ba-

kış fırlattı. Benim de yüzümde benzer bir bakış olduğundan emindim. "İki dakika. O kadar/" dedim Isabel'e, beni kordondan geçirip boş bir sınıfa iterken. Karşı duvardaki pano anatomik çizimlerle doluydu, birisi çizimlerin üzerine bir tanga tutturmuştu.

"Neyse, tamam." Kapıyı arkamızdan kapadı ve bana aniden sanki bir şarkıyı ortasında bölmüşüm gibi baktı. Ne beklediğini bilmiyordum.

Kollarımı kavuşturdum. "Evet, ne istiyorsun?"

Buna hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama "Kardeşim, Jack," dediğinde kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Hiçbir şey demedim.

"Onu bu sabah koşarken gördüm."

Yutkundum. "Kardeşini."

Isabel, Bronco'nun kaportasından daha parlak olan mü-kemmel tırnağıyla beni işaret etti. Bilezikleri şıngırdadı. "Ah, yapma! Onunla *konuştum*. O ölmedi."

Kısa bir süre Isabel'in koşu yaparkenki görüntüsüyle cebelleştirm kafamın içinde. Ama bir türlü canlandıramadım. Belki de Çivava'sıyla oynadığı kovalamacadan bahsediyordu. "Hımm."

Isabel üsteledi. "Başında bir dert var. Ama söylemiyor. Ve bana lütfen, 'Çünkü o ölü' deme. O ölmedi."

Isabel'in cazibeli kişiliği -ve belki de Jack'in ölmediğini biliyor olmam- onunla empati kurmamı çok güçleştiriyordu. "Isabel, bu konuşmada bana sanki hiç ihtiyacım yokmuş gibi geliyor," dedim. "Kendi başma işi zaten çözmüşsün."

"Kapa çeneni," dedi, ki bu sözü benim teorimin doğru olduğunu gösteriyordu. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki söylediği söz beni buz gibi dondurdu. "Jack'i gördüğüm-

de bana gerçekten ölmediğini söyledi. Sonra vücudu seğirmeye başladı, *hemeti gitmesi* gerektiğini söyledi. Nesi olduğunu sorunca bana bunu senin bildiğini söyledi."

"Benim mi?" Sesim boğuk çıkmıştı. Ama dişi kurt onu yere mıhladığında gözleriyle bana nasıl yalvardığını hatırladım. *Bana yanlım et*. Béni tanımıştı.

"Eh, bu da çok sürpriz sayılmaz, öyle değü mi? Olivia Marx'la senin nasü kurt manyağı olduğunuzu herkes büiyor ve bu mesele de kesinlikle onlarla ügili. Ee, neler oluyor GraCe?"

Soruyu sorma biçiminden hiç hoşlanmamıştım; sanki yanıtı biliyor gibiydi. Kulaklarımın kızardığını hissettim; kızarıklık yüzüme yayılıyordu. "Bak. Anlıyorum, üzgünsün. Ama cidden, yardım alman lazım. Beni ve Olivia'yı bu işe karıştırma. Ne gördüğünü bilmiyorum ama o Jack değildi."

Yalan ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Sürünün gizliliğinin arkasındaki mantığı anlayabiliyordum ama Jack, Isabel'in kardeşiydi. Bilmeye hakkı yok muydu?

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi ben kapıp açıp çıkar-ken. "Onu tekrar bulacağım ve senin bu işle ne ilgin olduğunu keşfedeceğim."

"Benim bu konuyla hiçbir ilgim yok," dedim. "Sadece kurtlan seviyorum. Şimdi sınıfa dönmem gerek."

Isabel kapının girişinde durarak gidişimi izledi. Merak ediyordum, acaba başından beri her şeyi söyleyeceğimi mi düşünmüştü?

Umutsuz bir hali vardı ya da belki de sadece rol yapıyordu.

Her halükârda, "Isabel, yardım al," dedim.

Kollarım kavuştu. "Ben de öyle yaptığımı sanıyordum."

Mië^ÎiSĖ

i

Yirmi Dokuzuncu Bölüm • Sam

12° C

Grace okuldayken uzunca bir süre otoparkta durup çığın Rachel'la karşılaşmamızı ve şu kurt meselesiyle ilgili ne demek istediğini düşündüm. Jack'in peşine 'düşüp düşmemeyi tartıyordum kafamda ama vahşi kaz avına çıkmadan önce Grace'in okulda neler öğrendiğini bümek istiyordum.

Grace'siz ve sürüm olmadan zamanımı nasıl geçireceğimi tam olarak bilmiyordum. Kendimi otobüsünün gelmesine bir saat kalan biri gibi hissediyordum; önemli bir şey yapmak için zamanın yoktur hani ama oturup beklemek için de çok uzun bir zamanm vardır.

Rüzgârın ardından kendini iyiden iyiye hissettiren ayaz, otobüse binmeyi sonsuza kadar geciktiremeyeceğimi hatırlattı bana.

Sonunda Bronco'yu postane yönüne çevirdim. Beck'in posta kutusunun anahtarı vardı bende ama asıl olarak yapmak, istediğim şey anıları hatırlamak ve sanki o oradaymış gibi içeri koşmaktı.

Beck'in okul kitaplarını almak için beni oraya götürdüğü günü hatırladım, bugün bile bir sah günü olduğunu hatırlayabiliyordum, çünkü o günden soma sahları en sevdiğim gün olmuştu. Niye olduğunu hatırlamıyorum ama a'yla

s'nin bir araya gelme'biçimi bana çok dostça görünüyordu. Beck'le postaneye gitmekten her zaman çok hoşlanmışım; sadece doğru anahtara sahip olanlar için sırlar ve sürprizlerle dolu, sıra sıra minicik kutularıyla tam bir hazine mağarasıydı orası.

Bugün bile aramızda geçen konuşmayı ve Beck'in suratındaki ifadeyi garip bir netlikle hatırlayabiliyordum: "Sam, hadi gel, evlat/"

"One?"

Beck elindeki kocaman kutuyu taşımaya çalışarak cam kapıyı omzuyla beceriksizce açmaya çalışmıştı. "Beynin."

"Benim zaten beynim var."

"Eğer beynin olsaydı bana kapıyı açardın."

Ona kötü bir bakış fırlatmış, kısa bir süre daha uğraşmasını seyredip sonra da kolunun altından uzanıp kapıyı açmışım. "Ne bu sahiden?"

"Okul kitapları. Seni doğru düzgün eğiteceğiz ki büyüüp bir budala olmayasm."

"Kutu içinde bir okul, biraz su ve Sam" fikrinin çok hoşuma gittiğini hatırlıyordum.

Sürünün geri kalanı da bu fikirden aynı şekilde hoşlanmıştı. İçimizde okul bitmeden ışınlan tek kişi bendim, bu yüzden beni eğitme fikri hepsini heyecanlandırıyordu. Yaz boyunca, mürekkep kokan koca koca ders kitaplarını sırayla ele alıp işe koyuldular. Gün boyunca beynimin içini dolduruyorlardı: Ulrik matematik, Beck tarih, Paul dilbilgisi ve ardından da fen dersleri veriyordu. Yemek sofrasında beni smava çekiyor, merhum başkanların isimlerini ezberleyebümem için şarkılar uyduruyorlardı, yemek odasının duvarla-

rından birine dev bir tahta asılmıştı, tahtanın üzerinde da-
ima günün sözü ve kimsenin cezalandırmadığı pis şakalar
yazılı oluyordu.

İlk kutuyu bitirdiğimde Beck onları topladı ve yerine
yeni bir kutu geldi. Kutu içindeki okulum için çalışmadığım
zaman, farklı bir tür eğitim için internette dolaşıyordum.
Sirk ucubelerinin fotoğraflarına bakıyor, *münasebet* sözcüğü-
nün eşanlamlılarını ve geceleri yıldızlara baktığımda kalbi-
min niye özlemle parçalandığını bulmaya çalışıyordum.

Üçüncü kutuyla birlikte sürüye yeni biri geldi: Shelby.
Bronz tenli, her yeri yara bereyle dolu, ağır Kuzey aksam yü-
zünden konuşurken sürekli yanlışlar yapan incecik bir kız.
Beck'in Paul'e, "Onu orada bırakamazdım. Tanrım! Paul,
geldiği yeri görmedin. Ona neler yaptıklarım görmedin,"
dediğini hatırlıyordum.

Shelby için üzülyordum, kimsenin ona yanaşmasına
izin vermiyordu. Shelby demlen bu adaya ulaşabüen, ağ-
zından birkaç sözcük ve bazen de bir tebessüm koparabi-
len yegâne cankurtaran sandalı bendim. Hayatı üzerindeki
kontrolünü tekrar eline alabilmek için her şeyi yapabilecek
tuhaf ve kırılgan bir hayvandı. Beck'ten bir şeyler alıyor,
böylece onun bunların nerede olduğunu sormasını sağlıyor-
du ya da termostatla oynuyor, böylece Beck'in onu tekrar
ayarlamak için divandan kalkmasını izliyordu, kitap okuya-
cağıma onunla konuşayım diye kitaplarımı saklıyordu. Ama
bu evde hepimiz kırık döküktük, öyle değil mi? Mesela ben
artık banyonun içine bakmaya dayanamayan bir çocuktum.

Beck postaneden Shelby'ye de bir koli kitap getirdi eve
ama kitaplar onun için benim için taşıdığı anlamı taşımıyor-

du. Onları tozlanması için bir köşeye atıp onun yerine kendini internetten kurtların davranışlarını araştırmaya verdi.

Şimdi burada postanede, Beck'in 730 numaralı posta kutusu önünde duruyordum. Numaranın boyası kazınmış rakamlarına dokundum, üç neredeyse tamamen yok olmuştu. Anahtarı kilide soktum ama çevirmedi. *Bunu* böyle çok istemenin neresi kötüydü? Grace'le sıradan yıllarla geçen sıradan bir yaşam; posta kutusunun anahtarını çevirdiğim yirmi, otuz yıl; 'yatakta yatmak ve kışın bir Noel ağacı süslemek.

Şimdi işte yine Shelby'yi düşünüyordum ve anılan; Grace'le olan anıların hemen yanında bölük pörçük, keskin anıları. Shelby insan yaşamına bağlılığını hep komik bulurdu. Ettiğimiz en kötü kavgam bu sebepten olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Ne ilk ne son kavgaydı bu ama en zalimiydi. Yatağında yatmış, Ulrik'in benim için aldığı, Yeats'in bir kitabını okuyordum. Shelby yatağın üzerine çıkıp kitabın üzerine bastı ve çıplak ayağı altında kitabın sayfalarını buruşturdu.

"Hadi gel, internetten bulduğum şu kurt ulumalarım dinle," dedi.

"Kitap okuyorum."

"Benimki daha önemli," dedi Shelby tepemde dikilerek, parmaklarıyla sayfaları buruşturmaya devam ediyordu. "Bu saçmalıklarla niye okuyorsun?" Yatağımın yanımda masamın üzerinde duran okul kitaplarımı işaret etti. "Sen büyüdüğünde böyle olmayacaksın. Bir insan olmayacaksın. Sen bir kurt olacaksın, bu yüzden kurtlarla ilgili şeyleri öğrenmelisin."

"Kapa çeneni," dedim.

"Ama doğru. Sam olmayacaksın. Bir alfa erkeği olacak - sm. Bu konuyu okudum. Ben de senin eşin olacağım. Alfa dişi." Yüzü heyecandan kızarmıştı. Shelby geçmişini geride bırakmaktan başka bir şey istemiyordu.

Yeats'ı ayağının altından zorla çekip aldım ve sayfayı düzelttim. "Ben *Sam olacağım*. Sam olmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Olmayacaksın!" Shelby'nin sesi giderek yükseliyordu. Yataktan inip masanın üzerindeki kitap yığına vurdu; yere binlerce sözcük saçıldı. "Sen öyle san! İsmimiz olmayacak, sadece kurt olacağız!"

"Kapa çeneni," diye bağırdım. "Ben kurt olduğumda da yine Sam olacağım."

Beck içeri şimşek gibi dalıp etrafına baktı: Kitaplarım, hayatım, düşlerim Shelby'nin ayakları altındaydı ve ben yatağımda, ellerimle kırışmış Yeats'i sımsıkı kavramış otuyordum.

"Ne oluyor burada?" dedi.

Shelby parmağıyla beni ittirdi. "Söyle ona! Ona kurt olduğumuzda artık Sam olmayacağım söyle. Olamayacak. İsmi bue bilmeyecek. Ben de Shelby olmayacağım." Öfkeden titriyordu.

Beck'in sesi öyle alçaktı ki zar zor duyabiliyordum. "Sam her zaman Sam olacak." Shelby omzundan yakalayıp, kitaplarının üzerinde sürükleyerek odamdan dışarı çıkardı. Shelby donup kalmıştı; Beck geldiğinden beri ona hiç dokunmamaya bilhassa özen göstermişti. Ama onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Ona aksini söyleme, Shelby. Yoksa seni geldiğin yere geri götürürüm. Seni *geri götürürüm*."

Shelby holde ılık atmaya başladı ve Beck Shelby'nin odasının kapısını kapatmıca de de durmadı. Geri dönüp odanın kapısına geldi, eikte durdu. Yerdeki kitapları toplayıp usulca masamın üzerine koyuyordum. Aynen benim gibi elimdeki sözcükler de titriyordu.

Beck'in bir şey söyleyeceğini sanmıştım ama o sadece yerdeki bir kitabı alıp yığının üzerine koydu ve çıkıp gitti.

Daha sonra Ulrik ile Beck'in konuştuğunu duydum; evin içinde, bir kurt adamın seslerini duyamayacağı çok fazla yer olmadığının farkında değildiler. "Shelby'ye çok sert davranrındı," diyordu Ulrik. "Shelby haklı. Tanrım, o muhteşem kitaplarla ne yapacağım düşünüyorsun? Sanki o senin yapabildiğinden başka bir şey yapabilecekmiş gibi."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Ulrik: "Ne yani, şaşırdığını söyleme. Ne düşündüğünü bilmek için lim olmaya gerek yok. Ama söyle bana, Sam'in niversiteye gideceğini nasıl düşünürsün?"

Bir sessizlik daha. Beck: "Yaz okulu. Ve evrimii alabileceği bazı dersler."

"Tamam. Hadi diyelim Sam diplomasını aldı. Onunla ne yapacak ki? O da internetten hukuk fakültesini mi bitirecek? Sonra nasıl bir avukat olacak? insanlar kışları kaybolduğın o tuhaf düzeni kaldıramazlar, ısırıldığın gün kaderin belli oldu. Sam her yıl öylesine kayboluşunu kaldıracak bir meslek edinmeli. Kafasına soktuğın bütün o bilgilerle gidip bir benzin istasyonunda çalışacak, hepimiz gibi. Tabii eğer yirmiye bulmayı başarabilirse."

"Ona vazgeçmesini mi söylemek istiyorsun. Ona sen söyle. Bunu ona asla söylemeyeceğim."

"Ona vazgeçmesini söylemeyeceğim. Ben *sana* vazgeçmeni söylüyorum."

"Sam istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Öğrenmek istiyor. Zeki."

"Beck. Onu mutsuz edeceksin. Ona başarması için gereken tüm araçları vereceksin, sonra da bir bakacak ki *-puf-* bunların hiçbirini kullanamıyor. Shelby haklı. Sonunda biz kurdunuz. Ona Alman şiirini öğretebilirim, Paul de ona dilbilgisi öğretebilir, sen de ona Mozart çalarsın ama sonunda hepimizi bekleyen ormanda uzun ve soğuk bir gece."

Beck yanıt vermeden önce uzun bir sessizlik daha oldu; konuştuğunda, öyle olmasını istememesine rağmen sesi yorgun çıkıyordu.

"Beni yalnız bırak, yirik, tamam mı? Beni yalnız bırak yeter."

Ertesi gün Beck bana, eğer yapmak istemiyorsam okul ödevlerimi yapmamamı söyledi, soma da arabaya binip tek başma gitti. Gidene kadar bekledim, soma ödevleri yaptım.

Şimdi Beck'in burada yammda olmasını her şeyden daha çok istiyordum. Kutunun içinde ne bulacağımı büerek anah-tarı kilitte çevirdim; aylardır birikmiş zarflar, belki de birkaç ihbarname olacaktı yalnızca.

Ama kutuyu açtığımda iki mektupla birkaç el ilanmdan başka şey bulamadım.

Birisi buraya uğramıştı. Hem de yakın zamanda.

Otuzuncu Bölüm ⁹ Sam

5°C

"Geçerken Olivialara uğrasam sorun olur mu?" diye sordu Grace, soğuk havayı da yanında getirerek arabaya binerken. Yolcu koltuğunda irkildim, bunun üzerine hızla kapıyı kapadı. "Özür dilerim. Gerçekten soğuk, öyle değil mi? Aslında, biliyorsun, içeri girmek istemiyorum. Sadece geçerken uğrayacağım. Rachel, Oliviaların evinin oralarda bir kurdun dolaştığını söyledi. Belki gidip bir iz var mı diye bakabiliriz?"

"Tamam," dedim. Elini tutup direksiyonun üzerine koymadan önce parmak uçlarımdan öptüm. Koltuğa gömülüp onu beklerken okurum diye getirdiğim Rilke'yi elime aldım.

Dokunuşum üzerine Grace'in dudakları hafifçe aralandı ama otoparktan çıkarken hiçbir şey demedi. Yüzüne baktım, dikkatini toplamıştı, dudakları düz bir çizgi halindeydi, aklındaki şeyi söylemeye hazır olmasını bekledim. Söylemeyince Rilke'yi açıp koltuğa iyice gömüldüm.

"Ne okuyorsun?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

Pragmatik Grace'in Rilke'nin adını bile duymadığımdan emindim. "Şiir."

Grace içini çekip dışarı, önümüzde uzanan yolun üzerine bastınıyormuş gibi görünen bembeyaz cansız gökyüzüne

baktı. "Ben şiir sevmem." Söylediği şeyden gücenebileceğini fark etmiş gibi telaşla ekledi, "Belki de yanlış şeyleri okuyorumdur."

"Büyük olasılıkla yanlış bir şekilde okuyorsundur," dedim. Grace'in başucuna okumak üzere koyduğu kitap yığının görmüştüm: Hiçbiri edebiyat değildi -şeylerin nasıl betimlendiğiyle değil, şeylerin kendisiyle ilgili kitaplar. "Sözcüklerin sırf anlamlarım değil ezgisini de takip etmelisin. Şarkı gibi." Kaşlarım çatanca kitabın sayfalarını çevirip koltukta ona biraz daha yanaştım, artık kalçalarımız birbirine değiyordu.

Grace başını eğip sayfaya baktı. "Bu ingilizce bue değil!"

"Bazı yerleri ingilizce," dedim. Geçmiş hatırlayarak içimi çektim. "Ulrik bana Almanca öğretmek için Rilke'yi kullanıyordu. Şimdi de ben onu sana şiiri öğretmek için kullanıyorum."

"Bu basbayağı yabancı dü."

"Basbayağı," diye onayladım onu. "Şunu dinle. *'Was soli ich mit meinem Munde? Mit meiner Nacht? Mit meinem Tag? Ich habe keine Geliebte, kein Haus, keine Stelle auf der ich lebe!'*"

Grace şaşırmıştı. Yılgın ama muhteşem güzellikteki bir ifadeyle dudaklarını ısıırıyordu. "E... ne diyor?"

"Mesele bu değil. Mesele sesler. Sadece manası değil." Söylemek istediğimi anlatacak sözcükleri bulmaya çabaladım. Yapmak istediğim ona bir kurtken bana nasıl aşık olduğunu hatırlatmaktı. Hiç sözcük olmadan. Kurt postumun apaçık anlamının ötesinde, içimdeki şeyi nasıl gördüğünü hatırlatmaktı. Beni daima Sam yapan her neyse, işte onu görüştünü.

"Tekrar oku," dedi Grace.

Tekrar okudum.

Parmaklarını direksiyonun üzerinde tıkırdattı. "Hüzünlü bir şey anlatıyor gibi. Gülümsediğine göre haklıyım."

Şiirin İngilizcesinin olduğu sayfayı çevirdim. "'Ya daha sonra ben ne yapacağım dudaklarımla? Gecemle? Günümle? Hiç olmadı benim... öf. Bu çeviriyi sevmiyorum. Sana yarm evden diğerini getireceğim. Ama evet, hüzünlü."

"Bir ödül alacak mıyım?"

"Belki," dedim ve elimi onun elinin altına sokup parmaklarım kavradım. Bakışlarını yoldan çevirmeden parmaklarımı alıp dudaklarına götürdü. İşaretparmağını öptü, sonra dişlerinin arasına alıp usulca ısırıldı.

Başımı çevirip bana baktı, gözlerinde söze dökülmemiş bir meydan okuma vardı.

Yakalanmıştım. Ona hemen arabayı kenara çekmesini çünkü onu öpmem *gerektiğini* söylemek istiyordum.

Ama tam o anda bir kurt gördüm.

"Grace. Dur, arabayı durdur!"

Başımı çevirip ne gördüğümü anlamaya çabaladı ama kurt çoktan yolun kenarındaki bir hendeğin içine atlayıp seyrek ağaçlardan oluşan ormana doğru yönelmişti bile.

"Grace/ *dur*," dedim. "Jack."

Frene bastı; Bronco ileri geri sarsılıp durdu. Arabanın durmasını beklemedim. Kapıyı açıp dışarı fırladım, donmuş zemine bastığım anda dizlerim sızladı. Önümde uzanan ormanı gözlerimle taradım. İs kokan duman bulutları ağaçların üzerinde sürükleniyor, yukarıdan bastıran yüklü beyaz bulutlarla karışıyordu; ormanm öteki ucunda birileri

i yaprakları yakıyor olmalıydı. Dumanın içinde, izlendiğinden şüphelenerek tam önümde duraksayan mavi-gri kurdu gördüm, ormanda. Soğuk hava tenimi ısıırıyordu, kurt omzu üzerinden bana baktı. Ela gözler. Jaek. O olmalıydı.

Derken gitti, aynen dumanın havaya karıştığı gibi yok oluverdi. Arkasından atıldım, yolun yanındaki hendeği bir sıçrayışta aşır, ölmekte olan kış ormanının soğuk, sert otları üzerinde koşmaya başladım.

Ormana girdiğimde Jack'in önümde çıkardığı sesleri duya-biliyordum, kaçmaktan çok gizlenmek derindeydi, korkusunun kokusunu alabüiyordum. Burada is kokusu daha yoğundu ve dumanın nerede bitip tepemdeki çıplak dalların kapattığı gökyüzünün nerede başladığım söylemek zordu. Jack önümde yarı görünmez haldeydi, dört ayağı üzerinde benden daha hızlı ve çevikti, üstelik soğuğa benden daha dayanıklıydı.

Parmaklarım gittikçe hissizleşiyor ve acıyordu; soğuk boynumu ısıırıyor, midemi düğüm düğüm yapıyordu. Önümdeki kurdu kaybetmek üzereydim; aniden içimdeki kişi bana çok daha yakm olmuştı.

"Sam!" Grace bağıırıyordu. Gömleğimden yakalayıp beni durdurdu ve paltosunu üzerime sardı. Öksürüyor, nefes almaya çalışıyor, içimden yükselen kurdu bastırmaya çalışı-yordum. Tüm vücudum titriyordu, bana sarıldı, "Ne düşün-üyorsun? Ne., i"

Sözünü bitirmedi. Beni çeke çeke ormandan çıkarıyordu; ikimiz de tökezliyorduk, ayağım burkulup duruyordu. Ya-vaşladım, özellikle de hendeğe geldiğimizde ama Grace bir an bile durmadı, bileğimden kapıp beni Bronco'nun içine soktu.

İçeride, buza kesmiş yüzümü boynunun sıcaklığına gömdüm, delice titrerken kollarıyla beni sarmasına izin verdim. Birden parmak uçlarımın farkına vardım, parmaklarımın uçları zonklıyor, sanki her birine iğneler batıyordu.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Grace, beni öyle sıkıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum. "Sam, bunu yapamazsın! Dışarısı buz gibi! Ne yapacağımı sanıyordun?"

"Bilmiyorum," dedim boynuna sokularak, ellerimi avuçlarının içine almış ısıtmaya çalışıyordu. Bilmiyordum. Tek bildiğim, Jack'in bir bilinmez olduğuydu; onun ne tür bir insan, ne tür bir kurt olduğunu bilmediğimdi. "Bilmiyorum," dedim yine.

"Sam, buna değmez," dedi ve yüzünü başıma sıkıca dayadı. "Ya değişseydin?" Parmakları gömleğimin kollarını sıkı sıkı kavramıştı, soluk soluğaydı. "Ne düşünüyordun?"

"Düşünmüyordum," dedim, doğruduydu. Sonunda titremem kesilecek kadar ısınınca arkama yaslanıp oturdum. Ellerimi arabanın kaloriferlerine doğru bastırdım. "Üzgünüm."

Uzun bir süre motorun düzensiz homurtusundan başka bir ses duyulmadı. Sonra Grâce, "Isabel bugün gelip benimle konuştu. Isabel, Jack'in kardeşi," dedi. Duraksadı. "Jack'in onunla konuştuğunu söyledi."

Hiçbir şey demedim, sadece, sanki sıcaklığı fiziksel olarak yakalayabilirdim gibi parmaklarımı kaloriferlere iyice bastırdım.

"Ama öylece onun peşinden gidemezsin. Hava giderek soğuyor, risk almaya değmez. Bana bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver."

Gözlerimi yere çevirdim. Şimdiki gibi konuştuğunda onun yüzüne bakamıyordum/"Ya Isabel? O ne dedi?" diye sordum.

Grace içini çekti. "Bilmiyorum. Jack'in hayatta olduğunu biliyor. Bunun kurtlarla ilgili bir şey olduğunu ve benim bir şeyler bildiğimi düşünüyor. Ne yapacağız?"

Başımı elime dayadım. "Bilmiyorum. Keşke Beck burada olsaydı."

Posta kutusundaki iki zarfı, ormandaki kurdu ve hâlâ sızlayan parmak uçlarımı düşündüm. Belki de Beck *buradaydı*.

Umut soğuktan daha çok acıtıyordu.

Belki de aramam gereken Jack değildi.

Otuz Birinci Bölüm • Sam

12° C

Beck'in hâlâ insan olabileceği fikri aklıma geldiğinden beri tamamen bunun esiri olmuştum. Berbat bir uyku uyudum, zihnim sürekli onu nasıl bulabileceğimle meşguldü. Aklıma pek çok şüphe üşüşüyor -sütü satm alan ve posta kutusunu boşaltan sürüden başka biri de olabilirdi- ama buna engel olamıyordum. Umut hepsine baskın çıkıyordu. Ertesi sabah kahvaltıda Grace'le matematik ödevi hakkında -ödevdeki her şey bana tamamen anlaşılmas görünüyordu- zengin ve hiper arkadaşı Rachel hakkmda ve kaplumbağaların dişlerinin olup olmadığı hakkında gevezelik ettik ama aslında ben hep Beck'i düşünüyordum.

Grace'i okula bıraktıktan soma kısa bir an, doğru Beck'in evine gitmeyecekmiş gibi yapmaya çalıştım.

Orada değildi. Bunu zaten biliyordum.

Ama tekrar kontrol etmenin de kimseye bir zararı olmazdı.

Yolda, önceki gece Grace'in elektrikle ve sütle ilgili söylediklerini düşündüm. Belki de, belki de, Beck orada olacak, Jack'in sorumluluğunu alıp beni rahatlatacak, türümün sonuncusu olmanm dayanılmaz ağırlığını omuzlarımdan alacaktı. Ev boşsa bile birkaç parça giysi üe Rilke'nin diğer kitabım alır, odalarda dolaşıp aÜe hatıralarını koklardım.

Üç kısacık yıl önce, hepimizin daha hayatımızın baha-rında olduğu/ilkbaharın o sıcak ilk öpücüğüyle gerçek insan biçimine dönebildiğimiz zamanları hatırlıyordum. O sıralar ev dopdoluydu; Paul, Shelby, ülrık, Beck, Derek ve hatta çatlak Salerri bile aynı anda insandı. Hep birlikte çılgnlığın içinde yuvarlanmak durumumuzu daha normal gösteriyordu.

Beck'in evinin yoluna döndüğümde yavaşladım, garaj yolunda bir araba görünce kalbim deli gibi çarpmaya başla-dı. Fakat arabanın hiç tanımadığım bir Tahoe olduğunu fark edince heyecanım geldiği gibi hızla kayboldu- Kurşuni gü-nün içinde fren lambaları donuk donuk parlıyordu, arabayı daha iyi görmek için pencereyi açtım. Henüz daha doğru dürüst bir Şey seçemedim, cipin şoför kapısının kapandığını duydum. Derken esinti şoförün kokusunu doğrudan burnu-ma getirdi, belirgin ve hafif puslu.

Beck. Bronco'yu yolun kenarına park ettim ve onu cipin yanında görünce sırttım. Gözleri bir an kocaman oldu, son-ra o da sırttı, güler yüzlü mizacı bu ifadeye kolayca bürü-nüvermişti.

"Sam!" Beck'in sesinde tuhaf bir şey vardı; şaşkınlık diye düşündüm. Gülümsemesi büyüdü. "Sam, Tanrı'ya şükür. Buradasın!"

Bana sarıldı ve sırtıma hafifçe vurdu, bunu her zamanki gibi zarif bir dokunuşla yaptı, sanki öylesine dokunmuştu. Avukat olmasından gelen bir özellik olmalıydı; insanlarla nasıl geyik muhabbeti yapılacağım biliyordu. Şişmanlamış diyemesem de bedeninin orta kısmının şiştiği açıkça fark ediliyordu. Kendini insan olarak tutabilmek için paltosunun

altına kim bilir kaç gömlek giymiş olmalıydı ama kol ağzlarından sadece ikisini seçebilmişim. "Neredeydin?"

"Ben..i" Vurulmamla başlayan tüm o çılgın hikâyeyi, Grace ile karşılaşmamı ve Jack'i görmemi anlatacaktım ki birden vazgeçtim. Niye vazgeçtiğimi bilmiyordum ama vazgeçtim. Kesin olan bir şey vardı ki, sebep, sert sert bakan koyu mavi, gözleriyle beni izleyen Beck değildi. Başka bir şeydi, tuhaf bir koku, belli belirsiz ama tanıdık, kaslarımın gerilmesine, dilimin ağzımın içine yapışmasına neden olan bir koku. Olması gerektiği gibi değildi. Hissetmem gerektiği gibi değildi. Cevabım istediğimden daha savunmacı bir tonda çıktı. "Buralardaydım. Evde değil. *Sen* de evde değildin, gördüğüm kadarıyla."

"Değildim," diye kabul etti Beck. Başıyla Tahoe'nin arkasını işaret etti. Aracın pis olduğunu fark ettim, üzeri çamurla kaplıydı. Çamur her yerini kaplamış, çamurluklarına dolmuş, kenarlarma sıçramıştı. "Salem'le birlikte Kanada'daydık."

Son dönemlerde Salem'i bu yüzden görmemiştim demek ki. Salem her zaman sorunlu biri olmuştu: İnsan olarak düzgün biri değildi, kurt olarak da öyle. Grace'i salmcağmdan sürükleyip getirenin Salem olduğundan hiç şüphem olmamıştı. Beck'in onunla nasıl yolculuk yapmayı başardığı ise benim için bir muammaydı. Onunla *niçin* bir araba yolculuğu yaptığı ise daha da büyük bir muammaydı.

"Hastane gibi kokuyorsun." Beck sorgulayan gözlerle bana baktı. "Ve cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. Sanırım devamını getirecektim. Hastane kokusunun bir hafta soma bue hâlâ üzerimde ola-

bileceğini düşünmüyordum ama Beck'in kırışmış burnu ak-sini söylüyordu. "Vuruldu."

Beck parmaklarım dudaklarına bastırarak, "Tanrım! Ne-
renden? Umarım yüzümün kızarmasına sebep olacak bir
yerden değildir," dedi.

Boynumu işaret ettim. "Tek ilginç bir yerden değil."

"Şimdi her şey yolunda mı?"

Hâlâ güvende miyiz, diye sormak istiyordu. Kimse bi-
liyor mu? *Bir kız var. Harika biri. O biliyor ama sorun değil.*
Kafamdan bu sözleri geçirdim ama bunu uygun şekilde dile
getirmenin hiçbir yolu yoktu. Beck'in sırrımızı bizim dışı-
mızda kimsenin bilmemesi hakkında söyledikleri aklıma ge-
liyordu. Bu yüzden omuzlarımı sallamakla yetindim. "Her
zamanki kadar güvendeyiz."

Derken karnıma bir ağrı saplandı. Grace'in evdeki koku-
sunu alacaktı.

"Tanrım, Sam," dedi. "Niye beni cep telefonumdan ara-
madın? Vurulduğunda yani?"

"Bende bu yılın numarası yok." Kış boyunca kullanmadı-
ğımız için her yıl yeni telefon alırdık.

Hoşlanmadığım bir bakış daha belirdi yüzünde. Sempatî.
Hayır, acıma. Görmemiş gibi yaptım.

Beck elini cebine atıp bir telefon çıkardı. "İşte, al bunu. Bu
Salem'inki. Sanki kullanabilecekmiş gibi."

"Evet için bir kez, hayır için iki kez havla, öyle mi?"

Beck sırtıttı. "Tamamen öyle. Neyse, hafızasında numaram
var zaten. Kullanabilirsin. Ama bir şarj aleti alman lazım."

Bana nerede kalacağımı soracağımı düşündüm, yanıt ver-
mek istemiyordum. Bunun için çenemle Tahoe'yi işaret şt-

tim. "Bu çamur ne böyle? Yolculuğun sebebi ne?" Arabanın yan tarafına elimle vurdum; şaşkınlık içinde, içerden birinin ses verdiğini duydum. Daha çok bir gümbürtü gibiydi. Bir tekme gibi! Tek kaşımı kaldırdım. "Salem içerde mi?"

"Ormana geri döndü. Kanada'da değişti, piç kurusu, onu buraya öyle getirmek zorunda kaldım, ortalığı kırıp döker, bilirsın, çılgının tekidir."

Sanki söylenmesine gerek varmış gibi ikimiz de güldük. Yumruğumun altında gümbürtüyü *'hisseyiUğıft* yere baktım. "İçerde gürültü çıkaran ne?"

Beck kaşlarını kaldırdı. "Gelecek. Görmek ister misin?"

Omuzlarımı silkip kapıyı açabilsın diye geri çekildim. Eğer içeride gördüğüm şeye hazırlıklı olduğumu düşünüyorsam en az kırk kere yanılmıştım.

Tahoe'nin arka koltuğu daha fazla alan açılın diye katlanmıştı ve içinde üç kişi vardı. İnsanlar. Biri koltuğun arkasına biçimsizce dayanarak oturuyordu. Biri cenin pozisyonundaydı. Biri de kapının önüne doğru kıvrılmıştı. Hepsinin de plastik kelepçeyle elleri bağlıydı.

Gözlerimi dikip baktım, koltuğa dayanmış oturan oğlan da bana baktı, gözleri kan çanağı gibiydi. Benim yaşlarımda, belki biraz daha küçüktü. Kolunda kırmızı bir leke uzanıyordu, aynı lekenin arabanın içinde boylu boyunca devam ettiğini fark ettim. Soma onları kokladım: kanın metalik kokusu, korkunun tatlımsı kokusu ve Tahoe'nin dışındaki çamurun toprak kokusu. Ve kurt, kurt, her yerde; Beck, Salem ve tanımadığım başka kurtlar.

Tortop olmuş kız titriyordu; karanlıkta gözlerini bana dikmiş olan oğlana baktığımda onun da titrediğini gördüm,

korku içinde parmaklarını birbirine kenetleyip duruyordu.

"Yardım edin/' dedi.

Kendimi arabadan uzağa attım, dizlerim titriyordu. Ağzımı kapadım, sonra onlara bakmak için yaklaştım. Oğlanın gözleri yalvarıyordu.

Beck'in yanımda durduğunun, beni izlediğinin hayal meyal farkındaydım ama onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Sesim bana ait değil gibiydi. "Hayır. *Hayır*. Bu çocuklar ısınmış. Beck, bunlar ısırılmış."

Ellerimi başımmın arkasına birleştirerek döndüm, sonra üçüne tekrar bakmak için geri döndüm. Oğlan tir tir titriyordu ama gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu. *Yardım edin*. "Kahretsin, Beck. Sen ne yaptın?"

"Bitirdin mi?" diye sordu Beck sakın bir edayla.

Tekrar döndüm, gözlerimi sıkı sıkı kapayıp yine açtım. "Bitirmek mi? Nasıl bitirebilirim? Beck, bu çocuklar değişiyorlar."

"Sen bitirene kadar konuşmayacağım."

"Beck, bunu *görüyor* musun?" Tahoe'ye doğru uzanıp kıza baktım, parmaklarıyla arabanın kana batmış zeminini kavramıştı. On sekiz yaşında falan olmalıydı, batık desenli dar bir bluz giymişti. Geri geri gittim, sanki böyle yaparak ortadan kaybolmalarım sağlayabilirdim. "Neler oluyor?"

Arabanın arkasındaki oğlan inlemeye başladı, yüzünü bağlı bileklerine bastırıyordu. Değişmeye başlarken teni siyahımsıydı.

Arkamı döndüm. Daha fazla seyredecektim. O ilk günlerin nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Parmaklarımı başımın arkasında kavuşturup kollarımı mengene gibi ku-

laklarıma bastırdım, bir yandan da sürekli olarak, *kahretsin kahretsin kahretsin*, diyordum, onların inlemelerini duymayayım diye aynı sözcükleri yineliyordum. Bağırıp yardım bile istemiyorlardı, belki de Beck'in evinin onları kimsenin duymayacağı denli تنها bir yerde olduğunu hissetmişlerdi. Belki de sadece vazgeçmişlerdi.

"Onları içeri sokmama yardım edecek misin?" diye sordu Beck.

Ona bakmak için döndüm, batikli kız ayaklarının dibinde inlerken, esneyen plastik kelepçelerden ve gömleğin kollarından bir kurdun hırlayarak çıktığını *gördüm*. Birden Beck bir hayvanın çevikliğiyle hızla aracın arkasına atılıp kurdun yere yatırdı. Tek eliyle çenesinden tutup kurdun gözlerinin içine baktı. "Kavga etmeyi düşünme bile," diye hırladı kurdun. "Burada sorumluluk bende."

Beck kurdun çenesini bırakınca kafası itaatkâr bir şekilde küt diye yere çarptı. Kurt yine titremeye başlıyordu; tekrar değişmeye hazırdı.

Tanrım. Bunu izleyemeyecektim. Hangi bedenim içinde olduğumdan emin olamıyorum, sanki aynı şeyi tekrar tekrar ben yaşıyor gibiydim. Gözlerimi ondan Beck'e çevirdim. "Bunu isteyerek yapmadım, öyle değil mi?"

Beck sanki arkasında kıvranıp duran bir kurt, yanımda feryat eden bir kız yokmuşçasma arabanın üstünde oturuyordu. Diğeriyse, hâlâ hiç hareket etmemişti. Ölü müydü? "Sam, muhtemelen bu benim son yılım. Seneye değişeceğimi sanmıyorum. Bu yıl son kez değişmiş ve hâlâ insan olarak kalabiliyorken çok fazla zamanım yoktu, bir sürü şeyi hızlı hızlı düşünmem gerekti." Gözlerim boynundan görü-

J • **I**nen farklı renkteki gömlek yakalarına takıldı, başım salladı. "Bu eve ihtiyacımız var. Sürünün bu eve ihtiyacı var. Sürünün hâlâ değişebilen koruyuculara ihtiyacı var. Bunu zaten sen de biliyorsun, insanlara güvenemeyiz. Kendimizi koruyacak olan yine bizleriz."

Bir şey söylemedim.

Derin bir iç geçirdi. "Bu senin de son yılın, öyle değil mi Sam? Bu yıl bir daha değişeceğini sanmıyorum. Ben değiştiğimde sen hâlâ bir kurtun, başka şekilde olmalıydı. Niye bu kadar erken olduğunu bilmiyorum. Belki ailenin sana yaptıkları yüzündendir. Lanet olsun. İçlerinde en iyisi sensin."

Bir şey söylemedim çünkü söyleyebilecek nefes yoktu boğazımda. Bütün bunlar olurken saçma nasıl bir parça kan bulaşabilmiş olduğuna kilitlenmiştim. Saçları koyu kestane rengi olduğu için daha önce fark etmemiştim ama kan kuruyup kalmış, bulaştığı yeri sertleştirmişti.

"Sam, sürüye kimin göz kulak olacağını düşünüyorsun, ha? Shelby mi? Sürümüzde başka kurtlar olmalı. İşin daha başlarında olan daha çok kurt; sekiz, on yıl boyunca bir daha böyle bir sorunumuz olmaz."

Saçımdaki kana baktım. Sesim cansızdı. "Ya Jack?"

"Silahlı çocuk mu?" Beck yüzünü ekşitti. "Bunun için Salem'le Shelby'ye teşekkür edebiliriz. Şimdi onu aramaya gidemem. Hava çok soğuk. O bizi bulmak zorunda. Umarım öncesinde aptalca bir şey yapmaya kalkışmaz. Neyse ki Tanrı'nın ona verdiği bir beyni var da sabit bir hale gelene kadar insanlardan uzak duracaktır."

Beck'in yanı başında kız acıyla haykırdı, titremeleri arasında zorlanmadan çıkmış tiz ve zayıf bir feryattı, teni siyah

bir kurdun kremsi mavi rengini alıyordu. Omuzlan sarsılıyordu, parmaklarının olduğu yerden bir pençe çıkarken elleri yukarı doğru kalkıyordu. Sanki ben değışiyormuşum gibi o acıyı tüm canlılığıyla hatırladım; bir kaybın acısı, Kendimi kaybettiğim o anın ıstırabını hatırladım. Beni Sam yapan şeyi kaybetmenin acısını. Bir yanımda Grace'in ismini hatırlıyordu.

Onun mücadele edişini izlerken gözüme dolan bir damla gözyaşımı sildim. Bir yanımda bunu yaptığı için Beck'i sarsıp kendine getirmek istiyordu. *Tann'ya şükür, Grace bunları asla yaşamayacak.* "Beck," dedim, ona bakmadan önce gözlerimi kırıştıtararak. "Bu yaptığın için cehenneme gideceksin."

Ne tepki verdiğini görmek için beklemedim. Çekip gittim. Bir daha oraya asla dönmemeyi dileyerek.

O gece, onunla karşılaştığımızdan beri her gece olduğu gibi, Grace'i kollanma alıp anne babasının oturma odasından gelen boğuk seslerini dinledim. Günün ya da gecenin her saati yuvalanna girip çıkan meşgul beyinsiz küçük kuşlar gibiydiler, yuva yapmanın hazzına öyle dalmışlardı ki yuvanın yıllardır boş olduğunu fark etmiyorlardı.

Gürültücüdüler de, gülüyor, konuşuyor, kıkırdıyor, mutfakta tabak çanak sesleri çıkıp duruyorlardı; ne var ki ikisinden birinin yemek pişirdiğine dair evde tek bir kanıt görmemiştım. Sepet içinde bir bebek bulmuş, ne yapacağım bilemeyen üniversite öğrencileri gibiydiler. Eğer Grace benim aileme sahip olsaydı nasıl olurdu diye düşündüm. Sürüye? Beck'e?

Kafamın içinde Beck'in korktuğım şeyi doğruladığını işitiyordum. Doğruydı, bu benim son yılımdı.

Nefes aldım. "Son." Bunu yüksek sesle söylemedim. Sadece sözcüğün ağzımda nasıl şekillendiğini görmek istemiştım.

Grace güvenli kalelere benzeyen kollarımın içinde derin bir nefes çekip yüzünü göğsüme bastırdı. Uykuya zehirli oklarla gizlice yanaşması gereken benim aksime, o kolayca uyuyuveriyordu. Onu kıskanıyordum.

Beck ve o çocuklar gözümün önünden gitmiyor, aynı sahnenin sayısız versiyonları gözümün önünde dans ediyordu.

Grace'e anlatmak istiyordum. Grace'e anlatmak istemiyordum.

Beck'ten utanıyordum, ona ya da kendime sadık kalmak arasında sıkışıp kalmıştım, oysa bugüne dek bu ikisinin farklı şeyler olabüceğini bue düşünmemiştim. Grace'in onun hakkında kötü şeyler düşünmesini istemiyordum ama bir yandan da ona itiraf etmek, göğsümdeki bu dayanılmaz yükten kurtulmak istiyordum.

"Uyu," diye nurdandı belli belirsiz işitilen bir sesle, tişörtüme öyle bir tutunmuştu ki uyumaktan başka her şeyi düşünebilirdim. Kapalı gözlerinden öpüp içimi çektim. Hoşuna gittiğini belirten bir ses çıkardı, gözleri kapalı fısıldadı. "Şışşt, Sam. Her neyse sabaha kadar bekleyebilir. Beklemezse de, buna değmez. *Uyu.*"

O söylediği için uyuyabildim.

Otuz İkinci Bölüm • Grace

7°C

Sam'in bana ertesi gün söylediği ilk şey, "Artık seninle şöyle doğru düzgün bir çıkmanın zamanı geldi," oldu. Aslında söylediği ilk şey, "Saçların bu sabah çok güzel," idi. Fakat söylediği ilk aklı başmda şey (saçlarımın sabahları güzel olduğuna inanmayı reddediyorum), şu çıkma meselesiydi. Okuldaki öğretmenlerin "toplantı günü"ydü, o yüzden bütün gün bize aitti. Bunu yulaf ezmesini karıştırırken, omzu üzerinden kapıya doğru bakarak söylemişti. Annem babam evden erkenden çıkıp gitmiş olmasına rağmen, Sam sanki tekrar gelivereceklermiş gibi tedirgin görünüyordu, elimdeki çatalla onu dürttüm.

Yanma gidip mutfak tezgâhına dayandım ve tavamın içine baktım. Yulaf lapasına bayıldığım söylenemezdi. Daha önce ben de yulaf lapası yapmaya kalkışmıştım ve tadı çok... *sağlıklıydı*. "E... nedir bu çıkma meselesi? Beni nereye götüreceksin? Ormanın ortası gibi heyecan verici bir yer mi?"

Parmaklarını dudaklarıma, tam aralığma bastırdı. "Normal bir çıkma işte. Yemek, eğlence eğlence eğlence."

Yüzümü eline doğru çevirince parmakları saçlarıma değdi. "Evet, öyle görünüyor," dedim alaycı bir edayla, çünkü o hâlâ gülümsemiyordu. "Normal olduğunu düşünmemiştim."

"Bana iki kâse verir misin?" dedi. Kâseleri tezgâhm üzerine koydum. Sam yulaf lapasını iki kâseye paylaştırdıncı ortalığa tatlımsı bir koku yayıldı. "Çıkacağız işte, usulüne uygun şekilde, gidip dolaşacağız, böylece gerçek bir şey olacak hatırla..."

Durdu, başını eğip kâselere baktı, omuzlarını silktilti. Sonunda dönüp "Her şeyi doğru şekilde yapmak istiyorum. Normal olmayı deneyebüir miyiz?"

Başımı sallayarak uzattığı kâseyi aldım ve bir kaşık denedim; içinde esmer şeker, akçaağaç şurubu ve baharatlı bir şeyler vardı. Yulaf lapası dolu kaşığımınla orıu işaret ederek, "Normal olmakla ilgili bir sorunum yok. Ama bu şey çok tatlı."

"Nankör," dedi Sam. Hüzünlü hüzünlü kâsesine baktı. "Beğenmedin mi?"

"Aslında güzel."

Sam, "Yumurta saplantımdan kurtulduktan sonra Beck bana bundan yapardı," dedi.

"Yumurta saplantın mı vardı?"

"Ben tuhaf bir çocuktum." Kâsemi işaret etti. "Eğer hoşuna gitmediyse yemek zorunda değilsin. Bitirince gideriz."

"Nereye gideriz?" * [i; •

"Sürpriz."

Başka bir şey duymaya ihtiyacım yoktu. Yulaf lapasını hemen bitirip şapkamı, paltomu ve sırt çantamı aldım.

Sam o sabah ilk kez güldü ve ben bunu duymaktan saçma bir şeküde mutlu oldum. "Eniklere benziyorsun, anah-tarlarımı şingırdatıyorum ve hemen kapının yanımda bitip yürüyüşe hazır bekliyorsun."

"Havi"

Sam başımı okşadı ve birlikte pastel renklerdeki soğuk sabaha çıktık. Bronco'ya binip yola koyulduğumuzda tekrar listelemeye başladım, "E... bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Hayır. Söyleyeceğim tek şey, bugün seninle sanki ilk kez çıkıyormuşuz gibi yapacağım. Sanki vurulduğum gün değil de, ilk kez bugün birlikte oluyormuşuz gibi."

"Benim bu kadar hayal gücüm yok."

"Benim var. Bunu senin için öyle hayal edeceğim ki inanamak zorunda kalacaksın." Hayal gücünü göstermek için gülümsedi, gülümsemesi öyle hüzünlüydü ki boğazıma bir yumruk takıldı. "Sana esaslı bir şekilde kur yapacağım, sonra sana olan takıntım tüyler ürpertici olmayacak."

"Benimki kendime tüyler ürpertici geliyor." Camdan dışarı baktım. Gökyüzünden ağır ağır birbiri ardına kar taneleri düşüyordu. "Bende şundan var, neydi onun adı? Hani kendini seni kurtaran kişiyle özdeşleştirdiğin şu sendrom?"

Sam başım salladı ve okula giden yolun aksi istikametine saptı. "Kişinin kendini kaçırانlarla özdeşleştirdiği Münchhausen sendromundan bahsediyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Bu o değil. Münchhausen'de dikkat çekmek için hastalık uydurmuyor musun?"

"Öyle mi? Ben sadece 'Münchhausen' demeyi seviyorum. Bunu söylediğimde kendimi sahiden Almanca konuşabiliyormuş gibi hissediyorum."

Güldüm.

"Ulrik Almanya'da doğmuş. Kurt adamlarla ilgili her tür çocuk hikâyesini bilirdi." Şehrin içine giren anayola döndü

ve park yeri aranmaya başladı. "Eski günlerde insanların isteyerek ısırlıldığını söylerdi."

Camdan dışarıya Mercy Falls'a baktım. Grinin ve kahverenginin tüm tonlarını yansıtan dükkânlar kurşuni göğün altında daha da kahverengi ve gri görünüyorlar; bir ekim günü için kış kendini uğursuzca yalan hissettiriyordu. Cad-denin iki yanı boyunca uzanan ağaçlarda hiç yeşil yaprak kalmamıştı, kimisinin üzerinde tek bir yaprak bûe yoktu, kasabanın siyah görüntüsünü tamamlıyorlardı. Her yer göz alabildiğine betonu. "Bunu niye yapmak istesinler ki?"

"Masallarda, kıtlık olduğu zamanlarda kurda dönüşüp koyunları ve başka hayvanları çalışıyorlar. Bazısı da sadece eğlence olsun diye değişiyor."

Yüzüne baktım, sesinden duygularını anlamaya çalışıyordum. "Bunun nesi eğlenceliymiş?"

Gözlerini çevirip başka yöne baktı, yanıtından utandığım düşündüm, ta ki omzunun üzerinden parkın tam karşısındaki sıra sıra dükkânlara baktığını fark edene dek. "İçimizde bundan hoşlananlar var, belki insankenki hallerinden daha iyidir. Shelby hoşlanıyor mesela ama dediğim gibi, belki de insan olarak hayatı bundan çok daha korkunç olduğu içindir. Hayatımın kurt yarısı artık benim öyle bir parçam ki on-suz bir hayatı düşünemiyorum."

"İyi mi, yoksa kötü şekilde mi?"

Sam bana baktı, san gözleri beni bulup gözlerime kilitlendi. "Kendim, olmayı özleyorum. Seni özleyorum. Her zaman."

Gözlerimi ellerime çevirdim. "Şimdi özlemiyorsun."

Sam uzanıp saçlarıma dokundu, uçlarına gelene dek parmaklarım saçlarımin arasında kaydıldı. Bu cansız sarı buk-

lelerde sanki Grace'irisırılan gizliymiş gibi saçlarıma dikkatle bakıyordu. Yanakları hafifçe kızardı, bana iltifat ederken yanakları hâlâ kırmızıydı. "Evet," diye kabul etti, "şu anda değil. Şimdi mutsuzluğun nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum bile."

Sözleri gözlerimde yaşların birikmesine sebep oldu. O hâlâ hayran hayran saçlarıma bakarken gözlerimi kırıştırdım. Uzun bir sessizlik oldu.

"Saldırıya uğradığın günü hatırlamıyorsun," dedi.

"Nasıl?"

"Saldırıya uğrayışını tam olarak hatırlıyor musun?"

Kaşlarıma çatıp sırtımdaki çantayı düzelttim. Konunun böyle değişivermesinden dolayı afallamıştım. "Bilmiyorum. Belki. Bir sürü kurt var gibiydi, düşününce aslında olabileceğinden daha fazla. Ve seni hatırlıyorum; geride durduğunu hatırlıyorum, sonra elime dokunuşunu," Sam elime dokundu, "ve yanağıma", yanağıma dokundu, "diğerleri bana karşı hoyratken. Sanırım beni yemek istiyorlardı, değil mi?"

Sesi yumuşaktı. "Sonra ne olduğunu hatırlıyor musun? Nasıl hayatta kaldığını?"

Hatırlamaya çalıştım. Karm yağışım hatırlıyordum ve kızıllığı ve yüzümdeki nefesi... Sonra annemin çığlıkları. Arada bir şeyler olmuştu kesin. Ormandan eve bir şekilde gelmiş olmalıydım. Karm içinde tökezleye tökezleye yürüdüğümü hatırlamaya çalıştım. "Yürüdüm mü?"

Kendi soruma yanıt vermemi bekleyerek bana baktı.

"Yürümediğimi biliyorum. Hatırlayamıyorum. Niye hatırlayamıyorum?" Beynimin beceriksizliğinden hayal kırıklığına uğramıştım. Çok basit gibi görünüyordu. Ama

tek hatırlayabildiğim Sam'in kokuşuydu, her yerde Sam, soma annemin panik içinde telefona koşarkenki alışılmadık sesleri.

"Üzülme," dedi. "Önemli değil." Ama muhtemelen önemliydi.

Gözlerimi kapadım, ormanın o günkü kokusunu hatırlıyordum, eve doğru gelirken vücudumu saran kolların arasında sarsıldığımı. Gözlerimi açtım. "Beni sen taşıdın."

Sam birden başını kaldırıp bana baktı.

İnsanın ateşliyen gördüğü rüyaları hatırladığı gibi geliyordu anılar. "Ama insandın," dedim. "Seni bir kurt olarak gördüğümü *hatırlıyorum*. Ama beni taşımak için insan olmalısın. Bunu nasıl yaptın?"

Bir çaresizlik ifadesiyle omuzlarını silkti. "Nasıl dönüştüğümü bilmiyorum. Vurulduğumda nasıl olduysa aynı şekilde oldu herhalde, beni bulduğunda insandım."

Göğsümün içinde bir şeyin kıpırdandığını hissettim, umuda benzer bir şeyin, "istediğin zaman değişebiliyor musun?"

"Pek öyle denemez. Sadece iki kere oldu ve bunu tekrar yapamam, ne kadar istersem isteyeyim, inan bana, bunu yapabilmeyi o kadar çok isterdim ki!" Sam konuşmaya bir nokta koyarcasına motoru durdurdu, ben de çantama uzanıp içinden şapkamı çıkardım. O kapıları kilitlerken kaldırımda durup onu bekledim.

Sam arabanın arkasından dolaşıp yanıma geldi ve beni görünce birden donup kaldı. "Aman Tanrım, *bu* da ne?"

Baş ve işaretparmaklarımı birleştirerek kafamın tepesindeki rengârenk ponponlara bir fiske attım. "Bizim dilde buna şapka denir. Kulaklarımızı sıcak tutar."

"Aman Tanrım!" Sam bunu tekrar tekrar söyleyerek aramızdaki mesafeyi giderek kapatıyordu. Yüzümü avuçlarına alıp yakından baktı. "Çok şirin." Beni öptü, şapkaya baktı, beni tekrar öptü.

Bu ponponlu şapkayı ömür boyu kaybetmeyeceğime kendi kendine yemin ettim. Sam hâlâ yüzümü tutuyordu, kasabadaki herkesin şu anda bize baktığından emindim. Ama çekilmek istemiyordum, beni bir kere daha öpmesine izin verdim, bu seferki kar kadar yumuşacıktı, belli belirsiz fl bir dokunuş, sonra beni bırakıp elimi tuttu.

Tekrar konuşabilmem biraz zaman aldı, sesim çıktığımda süratimdaki sırtmaya engel olamıyordum. "Peki. Şimdi nereye gidiyoruz?" Hava çok soğuktu, gideceğimiz yer çok uzak olamazdı; uzun süre dışarıda kalamazdık.

Sam parmaklarını sıkıca benimkilere geçirdi. "Önce gercek bir beyefendinin yapacağı gibi bir Grace dükkânına."

Kıkırdadım, normalden tamamen farklı bir şekilde, Sam de güldü, çünkü büüyordu. Sam sarhoşu olduğumu biliyordu. Sokaktan aşağı doğru yürüyüp beni sade, beton bir binaya sokmasına müsaade ettim? Kırık Raf. Küçük bir kitapçı dükkânıydı, yaklaşık bir yıldır oraya uğramamıştım. Ne kadar çok kitap okuduğum düşünülduğünde bu aptalcaydı ama sonuçta kısıtlı harçlığı olan fakir bir lise öğrencisiydim ben. Kitapları kütüphaneden alıyordum.

"Burası bir Grace dükkânı, öyle değil mi?" Sam yanıtlı beklemeden kapıyı itip içeri girdi. İçeriden harika bir yeni kitap kokusu hücum etti, bu koku bana hemen Noel'i anımsattı, annemle babam Noel'de bana hep kitap alırlardı. Melodik bir çın sesiyle kapı arkamızdan kapandı ve Sam elimi

%

H

bıraktı. "Ne tarafa? Sana bir kitap alacağım. Kitaba hayır demeyeceğini biliyorum."

Kitap raflarına bakıp gülümsedim ve kokuyu tekrar içime çektim. Hiç çevrilmemiş binlerce sayfa beni bekliyordu. Raflar sıcak, sarı tahtadandı, üzerlerinde her renkten kitap sıralanmıştı. Dergiler sehpa­ların üzerine yayılmıştı, parlak kapakları ışığı yansıtıyordu. Kasiyerin oturduğu küçük gözün arkasında, bilinmeyen bir dünyaya çıkan ve bol tüylü bordo renkli bir halıyla kaplanmış olan merdivenler vardı. "Burada yaşayabilirim," dedim.

Sam keyifle yüzümü izliyordu. "Seni tekerlekten salıncağında kitap okurken izlerdim. Eh aptalca havalarda bile. Hava o kadar soğukken niye içerde okumuyordun?"

Gözlerimle kitap sıralarını takip ettim. "Kitaplar dışarıda okunduklarında daha gerçek oluyorlar." Gözlerimi raftan rafa dolaştırarak dudaklarımı ısırdım. "İlk önce nereye gitssek acaba?"

"Sana bir şey göstereceğim," dedi Sam. Bunu öyle söyledi ki bana herhangi *bir şey* değil, bütün gün boyunca göstermeyi beklediği şaşırtıcı bir şey göstereceğini düşündüm. Tekrar elimi tuttu, lakayt kasiyeri geçip dükkânı boydan boya kat ettik ve ayak seslerimizi yutan sessiz merdivene doğru yöneldik.

Yukarısı çatı katıydı ve yüksekliği alt katın yansı kadar­dı, kenarlara konulmuş tı­rabzan aşağıya yuvarlanmamızı engelli­liyordu.

"Bir yaz burada çalışmışım. Otur ve bekle." Sam beni, mekânın büyük bir kısmını kaplayan, iki kişilik, bordo rengi yıpranmış bir koltuğa doğru götürdü. Şapkamı çıkarıp otur-

dum, dediklerini büyülenmiş gibi yapıyordum, o raflarda aradığı şeye bakarken ben de poposunu izledim. Ona baktığımdan habersiz eğilip sanki eski birer dostmuş gibi kitap sırtlarında parmaklarını gezdirmeye başladı. O yere diz çökmüşken, omuzlarının eğimini, başının hafifçe yana yatışım, elinin kitapları kavrayıp parmaklarının zemine yengeç gibi yayılışını izledim. Sonunda aradığı şeyi buldu ve yanıma gelip koltuğa oturdu.

"Gözlerini kapa," dedi. Beni beklemeden, ellerini gözkapaklarıma bastırıp benim yerime gözlerimi kapadı. Altımızdaki koltuk sanki yanımdan kayıp gidiyordu, kitabın açılan kapağının bana tarifsiz derece yüksek gelen sesini duydum, çevirdikçe sayfalar birbirine çarpıyordu.

Derken nefesini kulağımda hissettim, sesi zar zor duyuluyordu, *"Bu dünyada her saatimi kutsal kılacak denli yalnız değilim. Karşısında karanlık ve zeki bir şey gibi durmak istemiyorum. Arzumu istiyorum, hayata geçiresin diye sana vereceğim onu."* Burada durdu, tek duyulan kesik kesik soluk alış verişleriydi, sonra devam etti, *"Bu sessiz ve tutuk zamanlarda, bunu bilen biriyle olmak istiyorum ya da yapayalnız. Her şeyi istiyorum seninle ilgili; titreşip duran o derin imgeni koruyacak denli kör olmak istemedim hiçbir zaman, ne de eskiye bağlı. Açmak istiyorum, açıklamak. Saklanmak istemiyorum hiçbir yerde, çünkü orada, saklandığım yerde, bir yalanım ben."*

Gözlerim hâlâ kapalı, yüzümü sesine doğru çevirdim, ağzı ağzımı yakaladı. Dudaklarını hafifçe dudaklarımin üzerine hissettim, bir an için, soma yere düşen kitabım hışırtısı ve kollarıyla sardı beni.

Dudakları sert ve serindi, nane ve kış tadında; ama sırtında duran elleri yumuşacıktı, uzun günleri, yazı ve sonsuzluğu vaat ediyordu. Sanki havasız kalmışım gibi, nefes alır almaz nefesim çalmıveriyormuş gibi, kendimi sersem hissediyordum. Sam koltukta arkasına yaslandı, beni bedeninin çemberinin içine çekti hafifçe ve öptü, öptü, öyle dikkatliydi ki, sanki dudaklarım bir çiçekti de, biraz sert olursa onları kolayca zedeleyebilirdi.

Koltukta birbirimize sarılmış, Sessizce öpüşerek, öyle ne kadar durduk bilmiyorum; ta ki Sam benim ağladığımı fark edene dek. Dudaklarında tuzlu su, duraksadığım hissettim, sonra tadın anlamını çözdü.

"Grace. Sen... ağlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim, çünkü bu gözyaşlarımı daha gerçek hale getirmekten başka işe yaramayacaktı. Sam başparmağıyla yaşları sildi, soma yüzümdeki izleri silmek için gömleğinin kolunu elinin üzerine doğru çekti.

"Grace, ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?" Ben başımı iki yana sallarken, Sam'in sarı gözleri yüzümü araştırıyor, bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Aşağıda, yazar kasanın sesini, kasiyerin bir müşterinin hesabımı aldığım duyduk. Sanki o kadar uzaktı ki!

"Hayır," dedim sonunda. Düşmesine kalmadan başka bir gözyaşımı yüzümden sildim. "Hayır, sen her şeyi doğru yaptın. Sadece..." Bunu söyleyemezdim. Yapamazdım.

Sam geri çekilmedi, "...bu benim son yılım/"¹

Dudaklarımı ısırtıp bir yaşı daha sildim. "Hazır değilim. Hiçbir zaman hazır olmayacağım."

Hiçbir şey söylemedi. Belki de söyleyecek bir şey yoktu. Kollarım tekrar vücuduma sardı ama bu sefer yanağımı

göğsüne dayayıp başımın arkasım okşadı, beceriksizce ama rahatlatıcı, gözlerimi kapatıp benimkiyle aynı hızda atana dek kalp atışlarını dinledim. Sonunda elini başımın üzerine koyup fısıldadı: "Üzülecek vaktimiz yok."

Kitapçıdan çıktığımızda güneş tepede parlıyordu, şaşkınlık içinde orada ne kadar uzun süre kaldığımızı fark ettim. Bir ipucu da açlıktan guruldayan karnımdı.

"Yemek," dedim. "Hemen. Kuruyup gideceğim. Sen de sonra suçluluktan mahvolacaksın."

"Bundan hiç şüphelen olmasın." Sam, yeni aldığımız kitapların olduğu küçük poşeti alıp koymak üzere Bronco'ya yöneldi. Ama sonra durdu, bakışları arkamda bir yere kilitlenmişti. "Kahretsin. Geliyorlar."

Bana arkasımı dönüp arabayı açtı, kitapları yolcu koltuğuna bıraktı, göze çarpmayacak şekilde davranmaya çalışıyordu. Arkamı döndüm ve Olivia'yı gördüm, dağınık ve yorgun görünüyordu. Derken arkasından John belirip bana kocaman sırıttı. Sam'le karşılaştığımdan beri onu görmemiştim, onu nasıl yakışıklı bulabildiğime şimdi inanamıyordum. Sam'in kabarık kıvrıkcık saçları ve san gözleriyle kıyaslandığında sıradan ve cansız görünüyordu.

"Hey, muhteşem," dedi John.

Bu Sam'in telaşla dönmesine yol açtı. Ona doğru bir hareket yapmadı ama zaten yapmasma gerek de yoktu, san gözleri John'u olduğu yere çivilemişti. Belki de Sam'in benim yanımda omuzları dimdik duruşu ona yetmişti. Birkaç saniye içinde Sam'in tehlikeli olabileceğine dair bir düşünce çakıp geçti; belki de normalde içindeki kurdu salıvermek-tense susturuyordu.

John'un yüzünde tuhaf, anlaşılmaz bir ifade vardı; flört eder gibi yaptığımız tüm o ayları benim düşündüğümünden daha gerçek mi sanmıştı acaba.

"Merhaba," dedi Olivia. Olivia Sam'e bakıyordu, Sam'in bakışları ise Olivia'nın omzunda asılı fotoğraf makinesine kilitlenmişti. Sam başım eğip sanki gözüne bir şey kaçmış gibi gözlerini ovaladı.

Sam'in tedirginliği ortadaydı ve benim samimiyetsizliğim de hissediliyordu. "Selam. Ne yapıyorsunuz bakalım buralarda?"

"Annemin yüklediği angaryaları halletmek için koşturup duruyoruz." John'un gözleri Sam'e takıldı, aşırı nazik bir tavırla gülümsedi. Bu sessiz testosteron savaşı karşısında yanaklarım kızardı; biraz garip olmakla birlikte bir tür iltifattı çünkü. "Olivia dışarı çıkmışken kitapçıya da uğrayalım istedim. Dışarı buz gibi. İçeriye gireceğim."

"Okuryazar olmayanları içeri almıyorlar," diye iğneledim onu eskiden olduğu gibi.

John sırttı ve bütün gerginlik kayboldu, Sam'e de gülümsedi. *Pekâlâ, sana yanındakiyle hayatta iyi şanslar*, diyen bir edayla kitapçıya yöneldi. Sam de yarım yamalak gülümsedi, gözlerini iyice kısmıştı, hâlâ sanki gözüne bir şey kaçmış gibi davranıyordu. Olivia kaldırımında dükkânın kapısının hemen yanında duruyordu, kollarını vücuduna sarmıştı.

"Bir tatil günü bu kadar erken bir saatte seni dışarıda göreceğimi rüyamda görsem inanmazdım," dedi. Benimle konuşuyor ama Sam'e bakıyordu. "Kış uykusuna yattığımı sanıyordum."

"Yok, bugün değü," dedim. Onunla bu kadar uzun süre konuşmadıktan soma artık ne yapacağımızı bilemez gibiydim. "Teki, beni bu kadar erken görmek nasıl bir duygu uyandırıyor"

"Şaşırtıcı," dedi Oiivia. Hâlâ Sam'e bakıyordu, havada sorulmamış bir soru asılıydı. Sam'i onlarla tanıştırmak istemiyordum, çünkü Sam etrafında Oiivia ve kamerası varken çok tedirgin görünüyordu ama bize bakışmm farkına varmamama imkân yoktu; aramızda uzanan ve ikimizden biri hareket ettikçe değişen boşlukta görünmez bağlar vardı. Olağan temas. Gözleri koluma değen eline, giysime hafifçe dokunan parmaklarına gidiyor, oradan hâlâ arabanm kolunun üzerinde -sanki onu daha önce yüzlerce kez açmış gibi rahatçaduran diğer eline kayıyordu. Sanki Bronco'ya ve bana sahip gibiydi. Oiivia sonunda, "Bu kim?" diye sordu.

Cevap vermesi için Sam'e kısa bir bakış attım. Gözkapakları hâlâ aşağıda, gözlerini gölgeliyordu.

"Sam," dedi yumuşak bir sesle.

Sesinin tınısında garip bir şey vardı. Fotoğraf makinesine bakmıyordu ama yine de sanki dikkatinin onun üzerinde olduğunu *hissede biliyordum*. Konuştuğumda sesim kaçınılmaz şekilde gerginliğimi yansıtıyordu. "Bu Oiivia. Olive, Sam ve ben çıkıyoruz."

Bir yorum yapmasını bekledim ama o sadece, "Seni tanıyorum," demekle yetindi. Sam yammda gerildi, ta ki Oiivia, "Kitapçıdan," diye ekleyene kadar.

Sam gözlerini kaldırıp ona baktı; bunun üzerine Oiivia, neredeyse fark edümecek denli yavaşça başım öne arkaya salladı. "Evet," dedi, "kitapçıdan."

Olivia'nın kollar hâlâ göğsünde bağlı, parmakları kazağının ucuyla oynuyor ama gözlerini Sam'den ayırmıyordu. Uygun sözcükleri bulmaya uğraşır gibiydi, "Ben... şey, lens mi takıyorsun? Bu kadar dobra olduğum için özür dilerim. Herhalde bunu soran çok olmuştur."

"Öyle," dedi Sam. "Çok soruldu, evet takıyorum."

Olivia'nın yüzünü hayal kırıklığına benzer bir duygu yalayıp geçti. "Evet, gerçekten çok havalı. Hımm. Seninle tanıştığıma sevindim." Bana döndü, "Özür dilerim. Tartışmaya değmezdi, gerçekten saçma bir şeydi."

Her ne söylemeyi planladırıysam, o *özür dilerim* dediği an çoktan uçup gitmişti.

"Ben de özür dilerim," diye yanıt verdim zayıf bir sesle, ne için özür dilediğimden pek emin değildim çünkü.

Olivia Sam'e, sonra tekrar bana baktı. "Şey, ben sadece... Beni arayabilir misin? Daha sonra?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Olur, tabii ki! Ne zaman?"

"Ben... aslında, seni arayabilir miyim? Ne zaman uygun olacağını bilmiyorum. Olur mu? Cep telefonundan arayabilir miyim?"

"Sen ne zaman istersen. Şimdi bir yerlere gidip konuşmak istemediğinden emin misin?"

"Hımm, yok, şimdi değil. Şimdi olmaz, John yüzünden." Başım iki yana sallayıp tekrar Sam'e baktı. "O takılmak istiyor. Sonra daha iyi olur, öyle, kesin. Teşekkürler, Grace. Yani. O aptalca tartışma için tekrar özür dilerim "

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana niye teşekkür ediyordu ki?

John dükkânın kapısından başını uzattı. "Olivie? Geliyor musun?"

Oiivia bize el salladı, dükkânın kapısından gelen küçük bir *çın* sesiyle kitapçının içinde kayboldu.

Sam ellerini başının arkasında kavuşturdu, ürkekçe derin bir iç çekti. Ellerini indirmeden yürüyerek kaldırımında küçük bir daire çizdi.

Onu geçip arabanın yolcu kapısını açtı. "Bana neler olup bittiğini anlatacak mısın? Yoksa sadece fotoğraf makinelerine fobin mi var?"

Sam Bronco'nun diğer kapısına dolaşıp içeri girdi ve kapıyı çarparak kapadı, sanki kapıyı değil de Olivia'yı ve tüm o tuhaf konuşmayı kapatıyordu. "Özür dilerim. Ben sadece... geçen gün kurtlardan birini gördüm ve bu Jack meselesi artık burama kadar geldi. Oiivia da... hepimizin fotoğraflarım çekti. Kurt olarak. Bir de gözlerim var... Olivia'nın benim hakkımda söylediğinden daha fazla şey bilmesinden korkuyorum, ben... heyecanlandım işte. Biliyorum. Saçma sapan davrandım, değil mi?"

"Evet, öyle yaptın. Şanslısın ki o senden daha saçma sapan davrandı. Umarım daha soma arar." Vücuduma bir huzursuzluk duygusu yayıldı.

Sam koluma dokundu. "Bir yere gidip yemek yiyelim mi, yoksa doğru eve mi gitmek istersin?"

İnleyerek elimi alnıma dayadım. "Hadi eve gidelim. Of! Neden bahsettiğini hiç anlamadım ya, kendimi çok garip hissediyorum."

Sam hiçbir şey demedi ama sorun yoktu. Tekrar tekrar düşünüyor, Olivia'nın neden bahsettiğini, konuşmalı mı diye

o kadar garip geçtiğini anlamaya çalışıyordum. Söylenmeyen şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordum. Üzgün olduğunu söyledikten sonra ona daha çok şey söylemeliydim. Ama söylenecek başka ne vardı ki?

Eve doğru giderken sessizdik; ne kadar bencilce davrandığımı farkına varana dek hiç konuşmadık.

"Özür dilerim, randevumuzu mahvettim." Uzamp Sam'in boştaki elini tuttum; parmaklarımı sıktı. "Önce ağlayıp sızladım, ki hiç yapmadığım bir şeydir, şimdi de tamamen Olivia'ya kaymış haldeyim."

"Kapa çeneni," dedi Sam tatlılıkla. "Daha bir sürü günümüz var. Ve seni o lanet stoacı halinle 'görmek yerine, bir kereliğine... *duygularım sergilerken...* görmek güzeldi."

Bu fikir beni güldürdü. "Stoacı ha? Bunu sevdim."

"Seveceğini biliyordum. Bir kereliğine olsun öyle tatsız tuzsuz olmamak güzel/'

Kahkahalara boğuldum. "Seni tarif ederken kullanacağım sözler bunlar olmazdı."

"Seninle karşılaştırıldığında benim narin bir çiçek olduğumu düşünmüyor musun?" Tekrar güldüm, devam etti, "Tamam, o zaman sen hangi sözcükleri *kullanırdın*?"

Oturduğum yerde öne doğru eğildim, ben düşünürken Sam kuşkuyla bana bakıyordu. Şüpheyile bakmakta haklıydı. Kafam sözcüklere çok iyi çalışmazdı; en azından soyut, betimleyici olanlarına. "Duyarlı," dedim.

Sam tercüme etti: "Yumuşak."

"Yaratıcı."

"Tehlikeli derecede duygularımı açığa vııran/'

"Düşünceli."

"Feng shui."

O kadar çok güldüm ki az daha boğuluyordum. "*Feng shui*'nin düşünceli olmakla ne ilgisi var?"

"Biliyorsun, feng shui'de evin içindeki eşyalar, bitkileri falan düşünceli bir biçimde düzenlersin." Sam omuzlarını silkti. "Kendini rahatlatmak, sakın olabilmek için. Zen gibi ya da öyle bir şey işte. Bunun nasıl işe yaradığından yüzde bir bue emin değilim ama düşünceli kısmı kesin."

Şaka yollu koluna bir tane yapıştırdım ve eve yaklaştırken başımı çevirip camdan dışarı bakmaya başladım. Eve giden yol meşe ağaçlarının altından geçiyordu. Donuk turuncu-kahverengi yapraklar, kuru ve cansız, dallara tutunmuş rüzgârla titreşiyor, onları yere düşürecek esintiye bekliyorlardı. İşte Sam buydu: geçici. Donmuş bir dala olabildiğince tutunmaya çalışan, yazdan kalma bir yaprak.

"Güzel ve hüzünlüsün," dedim sonunda ona bakmadan. "Aynı gözlerin gibi. Bir şarkısın, küçük bir çocukken işitip tekrar duyana kadar unuttuğum."

Uzunca bir süre sadece tekerleklerin yolda çıkardığı *vınlama* sesi duyuldu, soma Sam usulca, "Teşekkür ederim," dedi.

Eve gidip tüm öğleden sonrayı yatağımda uyuyarak geçirdik; pantolonlu bacaklarımız birbirine dolanmış, yüzüm boynuna gömülü, arkada radyo mırıldanırken. Akşam yemeği vaktinde yiyecek bir şeyler bulmak için mutfak kolacıca çıktık. Sam özenle bize sandviç hazırlarken ben Olivia'yı aramaya çalıştım."

John yanıt verdi. "Üzgünüm Grace. Olivia dışarıda. Ona bir şey iletmemi ister misin, yoksa dönünce seni ararsın mı?"

"Ona beni aramasını söyle," dedim sanki Olivia'yı hayal kırıklığına uğrattığımı hissederek. Telefonu kapatıp dalgın dalgın parmaklarımı tezgâhın üzerinde gezdirdim. Bana söylediği şeyi düşünüyordum; *tartışmaya değmezdi, gerçekten saçma bir şeydi*. "Fark ettin mi," diye sordum Sam'e, "eve geldiğimizde ön tarafta bir koku vardı, ön verandanın basamaklarında?"

Elime bir sandviç tutuşturdu. "Evet."

"Çiğ gibi bir şey," dedim. "Kurt çişi gibi."

Sam'in sesi aniden mutsuz bir tınıya büründü. "Evet."

"Sence bunu kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Aslında *biliyorum*. Shelby. Onun kokusunu tanıyabilirim. Daha önce dö verandaya işemişti. Dün dışarıdayken de almıştım kokusunu."

Yatak odamın penceresinden bana bakan gözlerini hatırladım. "Bunu niye yapıyor?"

Sam başım iki yana salladı, konuşurken sesi kararsızdı, "Seninle değil, sadece benimle ilgili olmasını umut ediyorum. Umarım sadece beni izliyordur/" Gözleri sokak kapısına açılan hole kaydı; aniden bir araba sesi işittim, "Sanırım annen, ortalıktan kaybolmalıyım." Elinde sandviçiyle odama girip kapıyı arkasından yavaşça kapatırken ve beni Shelby'yle ilgili tüm sorularla baş başa bırakırken kaşlarımı çatıp onu izledim.

Ön bahçede annemin arabası garaj yolunda çakılları sıçratarak ilerliyordu. Sırt çantamı alıp annem içeri gelene ka-

dar sahneyi hazırladım, mutfak masasında oturmuş önüm- J
deki problemlere bakıyordum.

Annem fırtına gibi içeri girip elindeki bir kâğıt yığını-
nı mutfak tezgâhının üzerine bıraktı, arkasından içeri bir araba
dolusu soğuk girmişti. Olduğum yerde sıçradım ve Sam'in
yatak odanın kapısının gerisinden bundan etkilenmeyece-
ğini umut ettim. Annemin anahtarları yere düşüp şingirda-
dı. Alçak sesle küfrederek anahtarlarını yerden aldı ve kâğıt
yığınının üzerine fırlattı. "Yemek yedin mi? Ben bir şeyler
atıştırmak istiyorum. Dışarıda *paintball* oynadık."

Ona hiddetle baktım. Beynimin yarısı hâlâ Shelby'yle,
onun evin etrafında dolaşıp Sam'i, beni ya da ikimizi birden
izlediğiyle meşguldü. "Grupla takıldınız herhalde?"

Annem yanıt vermedi. Buzdolabını açıp sordu: "Televiz-
yon seyrederken yiyecek bir şeylerimiz var mı? Tanrım! Bu
da ne?"

"Domuz filetosu, anne. Yarın ağır ağır pişecek."

Omuzlarım silkip buzdolabını kapadı. "Donmuş dev bir
salyangoza benziyor. Benimle film izlemek ister misin?"

Babam gelmiyor mu diye koridora doğru baktım ama hol
boştu. "Babam nerede?"

"Yeni iş arkadaşlarıyla futbol oynamaya gitti. Sanki o
burada yok diye sana soruyormuşum gibi yapma." Annem
mutfakta dolanıp kendine müsli aldı ve kutuyu kapatmadan
tezgâhın üzerinde bırakıp koltuğa geçti.

Eskiden olsa koltukta annemin kucağında kıvrılıp yatma
fırsatına atıldım. Ama şimdi bunun için çok geçmiş gibi bir
duygu vardı içimde. Beni bekleyen başka biri vardı.

"Biraz yorgunum. Sanırım erken yatacağım."

II

Yüzü aslına dek aslında bunu arzulamış olduğumu fark etmedim. Koltuğa kurulup uzaktan kumandayı eline aldı. Odama gitmek için dönünce, "Bu arada, çöpleri verandada bırakma, olur mu? Hayvanlar gelip karıştırıyor."

"Tamam," dedim. Özellikle hangi hayvanı kastettiğini biliyordum. Onu koltukta film izlerken bırakıp masanın üzerinden ödevimi toplayarak odama gittim. Odamın kapısını açınca Sam'in yatağa kıvrılmış, başucu lambamın altında bir roman okuduğunu gördüm, oraya aitmiş gibi görünüyordu. Girdiğimi duymuş olmalıydı ama okuduğu bölümü bitirene dek kafasını kitaptan bir an kaldırıp bakmadı. Sayfaların üzerine eğilen boynunun eğiminden, bacaklarının uzun biçimine kadar, okurken bedeninin aldığı şekle bakmayı seviyordum.

Sonunda parmağını kitabın araştırma soktu, bana gülümseyerek kitabı kapattı, kaşları sürekli hüzünlü bir şekilde birleşiyordu. Davet eder gibi kolunu bana uzattı, kitaplarımı yatağın ucuna fırlatıp yanma yattım. Tek eliyle kitabı tutup diğer eliyle saçlarımı okşamaya başladı ve kitabın son üç bölümünü birlikte okuduk. İlginç bir kitaptı; ana karakter ile âşığı hariç dünyadaki herkes alınıp götürülüyor ve bu kalan ikisi, son görev olarak, ya götürülenleri bulmak ya da kendileri çoğalıp dünyayı tekrar insan nüfusuna kavuşturmak gibi bir seçimle yüz yüze kalıyorlardı. Bitirdiğimizde Sam dönüp sırtüstü yatarak tavana bakmaya başladı, ben de parmağımla karnının üzerine küçük küçük daireler çiziyordum.

"Sen hangisini seçerdin?" diye sordu.

Kitaptaki karakterler diğerlerini aramayı tercih ediyor*

lardı ama sonunda ayrılıp yalnız kalıyorlardı. Nedendir bilmem Sam'in sorusu kalbimin hızla çarpmasına sebep oldu, tişörtünü avucumla kavradım.

"Peh!" dedim.

Sam'in dudakları kıvrıldı.

O zamana dek Olivia'nın beni geri aramadığının farkına varmamıştım. Evlerini aradığımda annesi hâlâ dışarıda olduğunu söyledi.

İçimde belli belirsiz bir ses *Dışarıda nerede? Mercy Falls'ta dışarıda nerede olabilir?* diye soruyordu.

O gece uykumda Shelby'nin yüzünü pencерemde ve Jack'in gözlerini de ormanda gördüm.

Otuz Üçüncü Bölüm • Sam

5°C

O gece, uzun süredir ilk kez rüyamda Bay Dario'nun köpeklerini gördüm.

Ter içinde uyandım, tir tir titriyordum, ağzımda kan tadı vardı. Çarpan kalbimin sesi sanki onu uyandıracakmış gibi Grace'ten uzaklaşıp dudaklarımdaki kam yaladım. Dilimi ısırmıştım.

İnsanken, Grace'in yatağında güvendeyken, ait olduğum dünyanın ilkel şiddetini unutmak çok kolaydı. Kendimizi, onun bizi görmesi gerektiği gibi görmek çok kolaydı: ormanın hayaletleri, sessiz ve büyüleydi. Eğer sadece kurt olsaydık belki de haklı olabilirdi. Gerçek kurtlar tehdit olmaya-caktı. Ama bunlar gerçek kurt değildi.

Rüya bana işaretleri görmezden geldiğimi fısıldıyordu. Kendi dünyamın şiddetini Grace'in dünyasına getirdiğimi söyleyen işaretleri. Okulundaki kurtlar, arkadaşının evindeki kurtlar ve şimdi de onun evindekiler. İnsan kalplerini kürklerinin içinde saklayan kurtlar.

Orada, odanın karanlığında Grace'in yatağında yatarken kulaklarımı dikip sesleri dinledim. Verandada onun ayak seslerini işittiğimi düşündüm ve pencereden Shelby'nin kokusunu alabileceğimi hayal ettim. Beni istediğini biliyor-

dum; aday olduğum şeyi istiyordu. Ben Beck'in gözdesiydim, insan sürü liderinin; aynı zamanda Paul'un de, kurt sürü liderinin; ve mantıken ikisinin de vârisiydim. Küçük dünyamızda güç sahibiydim.

Ve Shelby güç istiyordu.

Dario'nun köpekleri bunu ispatlamıştı. On üç yaşındaydım ve Beck'in evinde yaşıyordum, en yakın komşumuz (yaklaşık 30 hektar uzaktaydı) taşınmış, devasa evini Bay Dario isminde zengin bir kaçığa satmıştı. Ben şahsen Bay Dario'yu çok etkileyici bulmamıştım. Ölmüş de sanki mumya haline getirilmiş gibi tuhaf bir kokusu vardı. Evine gittiğimizde zamanının çoğunu, antika işini (Beck daha soma bana, "Uyuşturucu işini demek istiyor" diye açıklamıştı) korumak için taktırdığı karmaşık alarm cihazını ve kendisi olmadığında evini emanet ettiği bekçi köpeklerini anlatmakla geçirirdi.

Daha soma onlan bize gösterdi. Canlanmış canavar heykellere benziyorlardı; ağızları buruş buruş ve köpük içinde hırlayan bir maske, mat bir deriden ibaretiler. Güney Amerika cinsi, sürüleri korumak için, diye açıklamıştı Bay Dario. Bir insanın süratim parçalayıp yiyebileceklerini anlatırken bu durumdan çok hoşnut görünüyordu. Bay Dario'nun onlan arazisini koru malan için serbest bırakmayacağım umut ettiğini söylerken Beck'in yüzü şüpheliydi. Bay Dario, iç kısmında metalik tırnakların olduğu tasmaları işaret ederek ("Köpekleri cehenneme gönderecek şoklar," diye açıkladı Beck daha soma, voltajı yaratacağı sarsılma hareketim anlatan bir el işaretiyle) bizi temin etti; yüzleri parçalanacak yegâne insanlar, geceleri antikalarım çalmak için mülküne gizlice girmek

isteyenler olacaktı. Köpeklerin şok tasmalarını kontrol eden jeneratörü gösterdi ve onları evin yakınında tuttu; elinde siyah lekeler bırakan toz gibi siyah bir boyayla boyanmıştı.

Görünüşte köpekleri unutup gitmiştik ama ben onlara kafayı takmıştım. Tek düşündüğüm onları serbest bırakmaktı, böylece Beck'i ya da Paul'ü parçalayıp yüzlerini yiyeceklerdi. Haftalarca bu köpekleri düşündüm ve yazın sıcaklığında Beck'i mutfakta üzerinde şort ve tişörtle mangal için pirzoları hazırlarken yakaladım.

"Beck/"

Yaptığı işten başını kaldırmadı. "Ne istiyorsun, Sam?"

"Bana Bay Dario'nun köpeklerini nasıl öldürebileceğimi gösterir misin?" Beck bana bakmak için döndü, "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Yapmak zorunda değilsin?"

Yalvarmaktan nefret ediyordum ama yalvardım. "Lütfen!" " " 1

Beck irkildi. "Sende böyle bir işi yapacak mide yok/" Doğruydu, bir insan olarak kanın görüntüsüne karşı fena halde hassastım.

"Lütfen!"

-

Beck yüzünü buruşturup bana hayır dedi ama ertesi gün eve yarım düzine çiğ piliç getirip eklemelerin zayıf yerlerini nasıl bulup kıracağımı gösterdi. Ben çatır çatır çatırdayan tavuk kemiklerinin karşısında kendimden geçmeyince, bu sefer içinden kan sızan kıpkırmızı etler getirdi, bu görüntü kusma isteğiyle çenemin gevşemesine sebep oldu. Elimin altında kemikler sert, soğuk ve acımasızdı, eklemi bulmadan kırmanın imkânı yoktu.

"Bu kadarı yetti mi?" diye sordu Beck birkaç gün soma. Başımı salladım; köpekler rüyalarımı dadanmıştı, yazdığım şarkıların içinde geçiyorlardı. Beck köpek dövüş videoları buldu, birlikte köpeklerin birbirlerini parçalayışım izledik. Tek elimi ağızıma bastırıyordum, birbirini boğazlayan hayvanların görüntüsü karşısında midem altüst oluyordu ama izliyordum; köpeklerin bazısının boyun çukuruna, bazısının ön bacaklara dalışım, kaptığı parçayı koparıp rakibini güçsüz bırakışını. Beck özellikle eşitsiz koşullardaki bir dövüşü gösterdi, büyük bir pit bull'a karşı küçük bir kırma teriyer. "Küçük köpeğe bak," dedi. "Bu sen olacaksın. insanken birçok insandan daha güçlüsün ama yine de Dario'nun köpekleri kadar güçlü değilsin. Küçük köpeğin nasıl dövüştüğüne bak. Büyük köpeği güçsüz düşürüyor, sonra onu boğuyor."

Küçük teriyerin büyük köpeği öldürüşünü izledim. Ve sonra Beck'le dışarı çıkıp dövüştük, büyük köpek küçük köpeğe karşı.

Yaz geçip gitti. Birer birer değişmeye başladık, içimizdeki en yaşlı ve en ihmalkâr olan ilk önce değişti. Bir süre soma geriye bir avuç insan kaldık: Beck, inatçılığından dolayı ve Ulrik, saf kurnazlığından dolayı, Shelby, Beck'e ve bana yakın olmak için. Ben, belki de gençliğimden ve henüz kırılgan olmadığımından dolayı.

Köpek dövüşünün seslerini asla unutmayacağım. Bu sesleri duymamış olan biri birbirini yok etmek isteyen iki köpeğin bu ilkel vahşetini hayal bile edemez. Bir kurt olarak bue böyle bir mücadeleyle karşılaşmamıştım; sürü üyeleri egemenlik için savaşırdı, öldürmek için değil.

Ormandaydım; Beck evi terk etmememi söylemişti, dolayısıyla ben de dışarıda küçük bir yürüyüşe çıkmıştım. Gece ile gündüz arasındaki o hassas ana dair bir şarkı yazmak vardı aklımda ve köpek dövuşünün seslerini duyduğumda tam da şarkının bir dizesini yakalamıştım. Sesler yakmdan geliyordu, ormandan, Bay Dario'nun evinin oradan değil. Ama kurtlar değildi, biliyordum. Dalga dalga yayılan hırıltıyı hemen tamdım.

Derken görüş alamma girdiler. Akşam alacasmda dev gibi iki köpeğin beyaz hayaleti: Dario'nun canavarları. Siyah bir kurt, mücadele ediyor, yaralanmış Kan kaybediyor, çalılıkların arasmda yuvarlanıyordu. Kurt, Paul, sürü davranışının ona emrettiği her şeyi yapıyordu -kulakları geriye yatmış, kuyruk düşmüş, başı yarım yana dönmüştü-, her şey teslimiyeti haykırıyordu. Ama köpekler sürü davranışı nedir bilmiyordu; tüm bildikleri saldırmaktı. Paul'ü çekip parçalamaya başladılar.

"Hey!" diye bağırdım, sesim umduğum kadar güçlü değildi. Tekrar denedim, bu sefer yarı hırlama gibi çıkmıştı: "Hey/"

Köpeklerden biri Paul'ü bırakıp bana doğru yöneldi; eğilerek döndüm, gözlerim, dişlerini siyah köpeğin boğazına kilitlemiş olan beyaz iblisin üzerindeydi. Paul nefes almak için kesik kesik soluyordu, yüzünün bir tarafı kıpkırmızı kana bulanmıştı. Onu tutan kurdun üzerine atıldım, üçümüz yuvarlanarak yere yıkıldık. Canavar ağır, canlı ve kaslıydı. Acması derecede zayıf insan ellerimle boğazını kavradım ve kaçırdım.

Acımasız bir ağırlık sırtıma çarptı ve boynumdan akan kanın sıcaklığım hissettim. Köpeğin öldürücü ısırığından ani bir dönüşle kıl payı kurtuldum ama bu sefer diğeri dişlerini omzuma geçirdi. Kemiğin parçalandığını hissettim; köpeğin dişlerinin mide bulandırıcı, ateş gibi yakan hissi köprücük kemiğim boyunca yayılıyordu.

"Beck!" diye bağırdım. Paul gözümün önünde ölüyordu ve acıdan bir şey düşünmem çıldırıcı derecede zordu. O küçük teriyer geldi aklıma; hızlı, öldürücü, acımasız. Paul'ün boğazını sıkın köpeğe doğru elimi uzattım. Ön bacağını kavrayıp eklemine buldum ve kanı düşünmedim. Çıkacak sesi düşünmedim. Hiçbir şey düşünmedim, o mekanik hareket dışında - *çıt*.

Köpeğin gözleri devrildi. Burnundan ılık gibi ses çıkarıyordu ama dişlerini gevşetmedi.

Hayatta kalma içgüdüm diğer hayvandan kurtulmam gerektiğini haykırıyordu. Çenesi arasına aldığı omzumu eziyor, sallıyordu; demir gibi sert, ateş gibi yakıcıydı. Kemiğin parçalandığını hissettiğimi sandım. Kolumun koptuğunu sandım. Ama Paul bekleyemezdi.

Sağ kolumu hissetmiyordum ama sağ elim, sağ elimle köpeğin boğazını kavrayıp çevirdim, hayvanın kesik kesik soluduğunu iştene kadar sıktım, sıktım. Ben o küçük teriyerdim. Köpek yorulup Paul'ün boğazını gevşetti ama ben de aynı derecede güçsüz düşmüştüm. Omzumu kapmış olan diğer köpeğin altından uzanıp dermansız sağ kolumla ilk köpeğin burnuna uzandım ve burun deliklerini kapadım. Hiçbir şey düşünmüyordum; çok uzaklardaydım, evde, sı-

cak bir yerde, müzik dinliyor, şiir okuyordum bir yerlerde ama burada öldürüyordum.

Korkunç yavaş geçen bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Gözümün önünde kıvılcımlar çakıyordu. Derken köpek yere düştü ve Paul dişlerinden kurtuldu. Her yer kan içindeydi; benim, Paul'ün ve köpeğin kanı.

"Bırakma!" Beck'in sesiydi, ormandan gelen boğuk ayak seslerini duydum. "Bırakma, daha ölmedi!"

Artık elimi hissetmiyordum -hiçbir şey hissetmiyordum- ama hâlâ, Paul'ü ısırın köpeğin boynunu sıkıdığını düşünüyordum. Boğazımı kavramış olan köpek sendelerken omzumdaki dişlerin seğırdiğini hissettim. Bir kurt, Ulrik, hırlayarak köpeğin boynuna atılıp beni ondan kurtardı. Bir ses; *bam*. Silah atılıyordu. Bir *bam* daha, çok daha yalandan; parmaklarımın alfanda bir seğırilme. Ulrik nefes nefese geri çekildi ve sonra kulaklarımı çmlatan bir sessizlik çöktü her yere.

Beck ellerimi ölü köpeğin boğazından yavaşça çekip omzuma bastırdı. Kanın akışı yavaşladı, birden kendimi inanılmaz derecede iyi hissetmeye başladım, parçalanmış gövde kendini onarıyordu.

Beck önümde diz çöktü. Soğuktan titriyordu, derisinin griliği, omuzlarının duruşu normal değildi. "Sen doğrusunu yaptın, ha? Onu kurtardın. O kahrolası zavallı tavuklar boşa gitmedi."

Onun arkasında Shelby kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce duruyor, Paul'ün kuru ve cansız yaprakların üzerinde kesik kesik solumasını izliyordu. Başlarımız Beck'le birleşmişti, bizi izliyordu. Ellerini yumruk yapmıştı ve bir eline siyah barut tozu bulaşmıştı.

Şimdi, Grace'in odasının sakin karanlığında, ona doğru dönüp yüzümü omzuna bastırdım. Şiddet dolu en zorlu anlarımı bir kurt olarak değü de bir insan olarak yaşamam tuhaftı.

Dışarıda, verandada, ayak tırnaklarının çıkardığı o büdik sesi işittim. Gözlerimi kapatıp Grace'in kalp atışlarına yoğunlaşmaya çalıştım.

Ağzımdaki kan tadı bana kışı hatırlatmıştı.

O köpekleri serbest bırakanm Shelby olduğunu biliyordum.

Benim en tepede olmamı istiyordu, yanımda onunla birlikte. Paul ise benim önümde engeldi. Aynen şimdi Grace'in onun önünde olduğu gibi.

Otuz Dördüncü Bölüm • Grace

9°C

Günler birbirine eklenmiş büdik sahnelerden oluşan bir kolajdı, bulanık: okulun otoparkında sakın yürüyüşler, Olivia'nın sınıftaki sırasının boşluğu, Sam'in kulağımdaki nefesi, bahçemizin donmuş çimenleri üzerindeki pençe izleri.

Hafta sonu yaklaşırken, ne beklediğimi bilmesem de, beklemekten nefes alamaz haldeydim. Sam önceki gece bir kâbus görmüş, yatakta debelenip durmuştu, cumartesi sabahı korkunç görünüyordu, dışarı çıkmadık, onun yerine, annemler bir arkadaşlarına brunch'a gittikten sonra onu kanepeye yatırdım.

O hepsi de birbirinden berbat televizyon filmleri arasında dönüp dururken kucağma kıvrılıp yattım. Muhtemelen maliyeti Bronco'dan bile düşük bir bilimkurgu gerilim izledik. Plastik dokungaçlar *her yerdeydi*, nihayet Sam bir şey söyledi.

"Canım sıkıyor mu? Annenlerin bu tarzı yani?"

Yüzümü koltukaltıma gömdüm. Orası buram buram Sam kokuyordu. "Onlardan bahsetmeyelim."

"Onlardan bahsedelim."

"Of, *niye ki*? Söylenecek ne var. İyi işte. Onlar çok iyi. Olukları gibiler."

Sam'in parmakları nazikçe çeneme uzanıp yüzümü kaldırdı. "Grace, iyi değil. Ne kadar zamandır buradayım, kaç hafta oldu? Bilmiyorum bile. Ama nasıl olduğunu gördüm ve iyi *değil*."

"Onlar öyle işte. Okula başlayana dek başkalarının anne babalarının farklı olduğunu bile bilmezdim. Okumaya başlayana kadar. Ama cidden Sam, *sorun yok*"

Yanaklarım yanıyordu. Çenemi elinden kurtarıp ekrana baktım; küçük bir araba balçığının içine batıyordu.

"Grace," dedi Sam usulca. En ufak hareketinde kaçacak vahşi bir hayvanmışım gibi hiç kıpırdamadan öylece duruyordu.

Arabanın, içindekilerle birlikte un ufak oluşunu izledim. Ses kapalı olduğundan ne olup bittiğini anlamak zordu, fakat parçalar dokungaçlara dönüşüyor gibiydi. Arkada elinde köpekle yürüyen bir adam vardı, durumu fark etmemişti bile. Nasıl fark etmemiş olabüirdi ki?

Sam'e bakmadım ama televizyona değil bana baktığını biliyordum.

Ne söylememi beklediğini bilmiyordum. Söyleyecek bir şey yoktu. Problem değildi. Bu da bir hayat tarzıydı işte.

Ekrandaki dokungaçlar yerde dalgalanıp sürünmeye başladı, asıl canavarı arıyorlardı, ona eklenebilmek için. Ama mümkün değildi, çünkü asıl yaratık VWashington'da bir yangının içinde, Washington Anıtı'nın bir modelinin etrafında erimekle meşguldü. Yeni dokungaçlar dünyaya kendi başlarına işkence etmek zorundaydılar.

"Niye onların beni daha fazla sevmesini sağlayamıyorum?"

Bunu söyledim mi? Benim sesim değil gibiydi. Sam yanağımı okşadı ama gözyaşı yoktu. Gözyaşlarına yakın olacak bir yerde değildim.

"Grace, seni seviyorlar. Bu seninle *ilgili* değil. Onların sorununu."

"O kadar *çok* uğraştım ki. Hiç başımı derde sokmadım. Ev ödevlerimi hep yaptım. Evde oldukları zamanlarda onların kahrolası yemeklerini pişirdim, ki hiç eve uğradıkları..." Bu kesinlikle benim sesim değildi. Küfretmedim. "Ve iki kez neredeyse ölüyordum, bu da hiçbir şeyi değiştirmede. Yani üzerime düşünler falan istemiyorum. İstiyorum ki sadece, bir gün, sadece..." Cümlemi bitiremedim, çünkü nasıl bittiğini bilmiyordum.

Sam beni kollarına çekti. "Ah, Grace, üzgünüm. Seni ağlatmak istememiştim."

"Ağlamıyorum."

Başparmağıyla yanaklarımı sildi özenle ve bana parmağının ucundan damlayan yaşı gösterdi. Kendimi aptal gibi hissediyordum, beni kucağın alıp göğsüne bastırmasına izin verdim. Onun korunaklı kollarında çıkan ses yine bana aitti. "Belki fazla iyiyim. Eğer okulda başımı derde soksaydım ya da insanların garajını falan yaksaydım beni fark ederlerdi."

"Sen öyle biri değilsin. Olmadığını biliyorsun," dedi. "Onlar şapşal ve bencü insanlar, o kadar. Sorduğum için özür dilerim, tamam mı? Hadi şu aptal filmi izleyelim."

Yanağımı göğsüne dayadım ve kalbinin *güm güm* diye aüşünü dinledim. Çok normal görünüyordu, sanki normal bir insan kalbi gibi. O kadar uzun süredir insandı ki artık üzerindeki o hafif orman kokusunu alamıyor ya da parmak-

larımı tüyleri arasına daldırmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamıyordum. Sam filmin sesini açtı, ve uzunca bir süre, iki başlı bir yaratık gibi öylece oturduk, ta ki neye üzüldüğümü unutup tekrar kendim olana dek.

"Senin sahip olduğun şeye ben de sahip olmak isterdim," dedim.

"Neye sahipmişim?"

"Sürüne. Beck. Ulrik. Onlar hakkında konuşurken senin için ne kadar önemli olduklarını görebiliyorum," dedim. "Seni bu kişi haline getiren onlar." Parmağımı göğsüne bastırdım. "Onlar mükemmel. Dolayısıyla sen de mükemmelsin."

Sam gözlerini kapattı. "Emin değilim." Gözlerini tekrar açtı. "Neyse, ailen de seni sen yaptı. Eğer ortalıkta dolaşıp dursalardı bu kadar bağımsız olur muydun sence? En azından, onlar ortalıkta olmadığında *birisin*. Ben de daha önce olduğum kişi olmadığımı hissediyorum. Çünkü çok fazla ben olmak demek, Beck, Ulrik ve diğerleriyle olmak demek."

Araba yoluna bir arabanın girip park ettiğini işittim, Sam'in de duyduğunu biliyordum. "Yok olma vakti."

Ama kolundan tuttum. "Böyle gizli gizli yaşamaktan bıktım, sanırım onlarla tanışma vaktin geldi."

Bana karşı çıkmadı ama sokak kapısına doğru tedirgin bir bakış attığını fark ettim.

"Sona geliyoruz yani," dedi.

"O kadar trajik olma, seni öldürmezler."

Bana baktı.

Yanaklarım kızardı. "Sam, öyle demek istememiştim, Tanrım. Özür dilerim." Bakışlarımı kaçırmak istiyordum

ama sanki bir araba kazası izler gibi, bir türlü yapamıyordum. Çarpışma anım bekledim ama ifadesi hiç değişmedi. Sam'in ailesine dair anılarıyla duyguları arasında bir kopukluk var gibiydi; onu merhametli yapan bir şey.

Sam konuyu değiştirerek benden kaçtı, ki bu benim için de inanılmaz derecede asil bir davranıştı. "Sıcakkanlı erkek arkadaşı mı oynayayım, yoksa sadece arkadaşı mı?"

"Erkek arkadaşı. Ben rol yapmıyorum."

Sam benden on-on beş santim uzaklaştı ve kolunu omzumdan çekip arkama, koltuğun arkasına uzattı. Soma duvara, "Merhaba, Grace'in anne babası, lütfen aramızdaki edepli mesafeye dikkat edin. Ben sorumluluk sahibi bir insanım ve dilimi asla kızınızın ağzına sokmam."

Kapı açıldı, ikimiz aynı anda sinirli bir gülüşle yerimizden sıçradık.

"Grace, sen misin?" Annemin sesi holden geliyordu. "Yoksa hırsız mısın?"

"Hırsız," diye seslendim.

"Şimdi altıma kaçıracağım," diye fısıldadı Sam kulağıma.

"Grace, gerçekten sen misin?" Annemin sesi şüpheliydi; gülmeme pek alışık değildi. "Yanında Rachel mi var?"

Oturma odasının eşiğinde ilk önce babam belirdi; Sam'i derhal fark ederek durdu.

Sam belli belirsiz bir hareketle, ışığın gözlerine düşmesini engelleyecek kadar başını çevirdi; ilk kez, kurt olmasından bue öte, onda tuhaflık olarak fark ettiğim otomatik bir hareketi bu.

Babamın gözleri Sain'in üzerindeydi, sadece bakıyordu. Sam de ona bakıyordu, gergindi ama korkmuş görünmüyordu. Babamın ormandaki av partisine katılanlardan biri olduğunu bilse acaba bu kadar sakin oturabilir miydi? Aniden babamdan utandım, çünkü o da kurtların korkması gereken insanlardan biriydi; Sam'e bundan bahsetmemiş olduğuma sevindim.

Sesim gergindi. "Baba, bu Sam. Sam, bu babam."

Babam Sam'e birkaç saniye baktı, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Lütfen bana erkek arkadaşın olduğunu söyle."

"Evet baba, erkek arkadaşım."

Sam'in gözleri yusyuvarlak oldu ve tuttuğu nefesini salıverdi.

"Bu çok hoş. Böyle şeyler yapmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Baba."

"Orada neler oluyor?" Annemin sesi uzaktan geliyordu. Mutfağa girmiş buzdolabını karıştırmaya başlamıştı .bile. Brunch'daki yiyecekler kötü olmalıydı. "Sam kim?"

"Erkek arkadaşım."

Annemle birlikte içeri, yamnda her zaman sürüklediği o terebentin kokusu da geldi. Kolları boya içindeydi. Anne-mi tanıdığımdan, dışarı çıkarken kendini bu şekilde bilinçli olarak salıverdiğini tahmin ediyordum. Önce bana, soma Sam'e, sonra tekrar bana baktı. Bakışları meraklıydı* Hangisinin kime ait olduğunu kesin olarak söyleyemesem de, ikisinden de yayılan kokuları alabiliyordum. Annem Sam'in gözlerine bakıyordu, baktı, baktı, baktı; Sam olduğu yere sabitlenmiş gibiydi. Sam'in koluna vurdum.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Sam otomatik bir sesle.

"Anne," dedim tıslar gibi. "*Anne*. Dünyadan anneme."

Annem sonunda gözlerini Sam'den ayırdığında biraz mahcup olmuş gibiydi. Özür diler bir edayla Sam'e, "Özür dilerim. Yüzün çok tanıdık geldi de," dedi. Evet. Öyleydi. Küçük bir çocuk bile onun gözlerine bakmanın açık bir özü olduğunu söyleyemezdi.

"Bir dönem kasabada kitapçıda çalışmıştım," dedi Sam umut dolu bir sesle.

Annem parmağını ona doğru salladı. "Tamam, bahse girerim oradandır." Sonra Sam'e sıcak bir gülümseme gönderdi, yapmış olabileceği herhangi bir sosyal uygunsuzluğa telafi etmek için yüz vatlık gülümsemesini kullanmıştı. "Peki, tanıştığımıza memnun oldum, Sam. Yukarı çıkıp biraz çalışacağım." Çalışmaktan ne kastettiğini anlatmak için boyalı kollarını gösterdi; bir an içimde ona karşı bir öfke çaktı. Onun seri flörtlerinin sadece alışkanlık gereği olduğunu, ergenlik çağındaki tanımadığı oğlanlara karşı bunu düşünmeden yaptığını biliyordum.

Sam, "Stüdyonuzu görmek isterdim, eğer sizin için de sakıncası yoksa. Grace bana biraz sanatınızdan söz etti, görmek çok hoşuma gider," diyerek beni şaşırttı. Bu kısmen doğrudu. Mayolu kadın porteleri yaptığı halde bütün resimlerine bulut isimleri verdiğinden, kendini tiksindirici bir şekilde sergileyişinden bahsetmiştim. "Anlamlı" sanat sözcüğü kafamın içinde salınıp duruyordu. Anlamıyordum. Anlamak *istemi*yordum.

Annem yapmacık bir şekilde gülümsedi. Muhtemelen Sam'in anlamlı sanat anlayışının benimkinin benzeri olduğunu düşünüyordu.

Sam'e şüpheyle baktım. Bu tarz bir yaltaklığı ona yakıştıramıyordum. Annem yukarı çıkıp ortalıktan kaybolduktan, babam da çalışma odasına girdikten sonra, Sam'e sordum: "Ceza gerektiren bir yaltakçı mısın?"

Dokungaçlı bir şeyler kadının birini yerken Sam televizyonunun sesini kıstı. Saldırıdan geriye kalan, kaldırımda uzanan sahte olduğu belli bir kesik koldu. "Sadece onun benden hoşlanmasını sağlamam gerektiğini düşündüm."

"Bu evde senden hoşlanması gereken tek kişi benim. Onları kafana takma."

Sam koltuğun kırlentlerinden birini alıp sarıldı, sonra yüzüne bastırdı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Uzun süre bana katlanmak zorunda kalabilir, biliyorsun."

"Ne kadar uzun?"

Gülümsemesi olağanüstü tadıydı.

"Olabilecek en uzun."

"Sonsuza kadar mı?"

Sam'in dudakları bir gülümsemeyle ayrıldı ama sırtışına rağmen sarı gözleri hüznünlüydü, sanki bu söylediği yalanmış gibi. "Daha Uzun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, kollarının çemberine sığındım ve hiçbir şeyden habersiz bir şehrin kanalizasyonuna yavaş yavaş sızan dokungaçlı yarattığı izlemeye devam ettik. Sam'in gözleri, sanki sahiden nafîle bir galaksi savaşı izliyormuş gibi kırpışıp duruyordu ama ben orada oturup, neden onun değişmesi gerekirken benim değişmediğimi düşündüm.

Otuz Beşinci Bölüm • Sam

9°C

Bilimkurgu saçmalığından sonra (dünya kurtulmuştu ama toplumsal kayıplar çok yüksekti), Grace'le birlikte veranda kapısına yakın küçük kahvaltı masasında oturup bir süre onun ödevlerini yapışını izledim. İnanılmaz derecede yorgundum -giderek soğuyan hava beni değiştirecek kadar kıskacına alamıyorsa da, bir ağrı gibi bedenime yükleniyordu-, Grace'in yatağına kıvrılıp yatmayı ya da kanepede uyuklamayı istiyordum. Ama kurt yanımda beni huzursuz ediyor, etrafta tanımadığım insanlar varken uyumamı imkânsızlaştırıyordu. Bu yüzden uyamak kaldım, Grace'i solan gün ışığında ödevini yaparken bırakıp yukarıya stüdyoyu görmeye çıktım.

Bulmak zor olmadı; üst katta holde sadece iki kapı vardı ve birinden kimyevi bir portakal kokusu taşıyordu. Kapı biraz aralıktı. Kapıyı iterek açıp gözlerimi kırptırdım. Tüm oda doğal gün ışığını taklit etmesi tasarlanmış ampullerle ıslık ısıldı ve sonuç, bir öğle vakti çölle Wal-Mart arası bir şeydi.

Duvarlar, mümkün olan her yere dayanmış tuvallerin arkasında gizliydi. Göz kamaştırıcı renklerin karmaşası, gerçekçi olmayan pozlardaki gerçekçi figürler, anormal renk-

lerde normal şekiller, sıradan yerlerde beklenmedik olanlar. Resimler sanki bir rüyanın içine düşmeye benziyordu; bildiğiniz her şey alışılmışın dışında bir tarzla resmedilmişti. *Bu mükemmel tavşan deliğinde her şey mümkün / Bana verdiği bir portre mi, yoksa ayna mı / Düşlerin tüm bu permütasyonları kol gezecek / Bu gördüğüm renklerin güzel çölü.*

Duvarlardan birine dayanmış alışılmadık boyutta iki resmin önünde durdum. İkisi de bir kadının boynunu open bir adamı betimliyordu, pozlar aynıydı ama renkler radikal derecede farklıydı. Birinde kırmızı ve morlar baskındı. Parlak, çirkin ve ticariydi. Diğeri koyu renklerde, mavi ve lavanta rengindeydi, anlaması zordu. Nahif ve sevimliydi. Bana kitapçada Grace'i öpmemi hatırlattı, kollarımda neler hissettiğini; sıcak ve gerçekti.

"Hangisini sevdin?"

Annesinin sesi canlı ve sıcaktı. Bunun galeri sesi olduğunu düşündüm. Bakanları etkilemeye, onları cüzdanlarına davranmaya davet eden bir ses.

Başımı mavi olana doğru eğdim. "Tartışmasız."

"Gerçekten mi?" Sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Bunu daha önce kimse söylememişti. Bu çok daha popüler." Kırmızı olanını işaret ettiğini görebilmem için görüş alanıma girdi. "Bunun yüzlerce kopyasını sattım."

"Çok hoş," dedim nazikçe, bunun üzerine sesli bir şekilde güldü.

"İğrenç. Bunlara ne isim taktıklarım biliyor musun?" Önce maviyi, sonra kırmızıyı işaret etti. "*Aşk ve Şehvet.*"

Ona gülümsedim. "Sanırım testosteron testinden kaldım, öyle değil mi?"

"Çünkü *Aşk*ı seçtin, ha? Öyie olduğunu sanmıyorum. Grace bana aynı resmi iki kez yapmanm aptalca olduğunu söyledi. Zaten ikisinde de gözler birbirine çok yakınmış/"

Sırıttım. "Onun söyleyebileceği bir şeye benziyor. Ama o bir sanatçı değil."

Dudakları pişmanlık beürten bir ifadeye büründü. "Hayır. O çok pratik biri. Bunu nerden edindiğini bilmiyorum."

Diğer resim kümesine doğru yavaş yavaş yürüdüm; giysi askıları arasında yürüyen vahşi doğa, çok katlı bir binanın pencerelerine tünemiş oturan bir geyik, başını çıkarmış yağmur olduğundan bakan bir balık. "Bu sizi hayal kırıklığına uğratiyor gibi."

"Ah, hayır. Hayır. Grace sadece Grace'dir ve onu olduğu gibi kabul etmek gerekir." Geri çekilip bakmama izin verdi; yılların satış tecrübesi bilinçaltı düzeyde de çalışıyordu. "Ve sanırım o hayatı daha kolay yaşayacak, çünkü normal, düzenli bir işi olacak."

Ona bakmadan yanıt verdim. "Sanırım anne çok fazla itiraz ediyor/"

İç çektiğini işittim. "Tahmin ederim herkes çocuğunun öyle olmasını ister. Grace'in bütün önemsedığı rakamlar, kitaplar, şeylerin nasıl çalıştığı. Benim için onu anlamak zor."

"Ve tersi de geçerli."

"Evet ama sen bir sanatçısın, öyle değil mi? Sanatçı olmalısın."

Omuzlarımı silktim. Stüdyonun kapısının yakınında duran bir gitar kutusu gördüm ve kafamdaki melodiye bir akor bulabilmek için içimde dayanılmaz bir itki duydum. "Bo-yayla değil. Biraz gitar çalışıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu, ben park edilmiş bir arabanın altından kafasını uzatmış bakan bir tilki resmine bakıyordum, o da beni izliyordu. Daha sonra, "Lens mi takıyorsun?" dedi.

Bu soruyu o kadar çok duymuştum ki bunu sormak için insanların ne kadar cesaret toplaması gerektiğini artık merak bile etmiyordum. "Yok."

"Şimdi ressam hastalığına tutulmuş durumdayım. Hızlı bir şekilde resmini çizebilir miyim?" Yüksek sesle güldü. Oldukça sıkılgan bir sestti. "Aşağıda o yüzden sana gözlerimi ayırmadan baktım. İnanılmaz bir renk çalışması olacağım düşündüm, siyah saçların ve gözlerin. Bana bizim ormandaki kurtları hatırlatıyorsun. Grace sana onlardan bahsetti mi?"

Bedenim kasıldı. Sanki bir şeyleri araştırıyor gibiydi, Olivia'yla yaşadığımız anlaşmazlıktan sonra bu çok fazla olmuştu. Kurt içgüdüm derhal kaçıp gitmemi söylüyordu. Merdivenleri yıkarcasına inmemi, kapıyı çarparak açmamı ve kendimi ağaçların güvenliğine atıp kaybolmamı söylüyordu. Kaçma arzuma galip gelmem, bunu biliyor olamayacağına, muhtemelen sözcüklerine çok fazla anlam yüklediğime kendimi ikna etmem biraz zaman aldı. Bir süre daha geçmişti ki hiçbir şey söylemeden epeydir orada diküip durduğumu fark ettim.

"Ah, seni güç durumuna düşürmek istememiştım." Sözcükleri birbirini üstüne yığılıyordu. "Benimle oturmak zorunda değilsin. Bazı insanların gerçekten sıkıldığını hissedebiliyorum. Yani, o zaman bende de bir tür sıkılganlık peyda oluyor. Muhtemelen aşağıya Grace'in yanına inmek istiyorsundur."

Kabalığımı onarmak zorunda olduğumu hissettim. "Hayır... Hayır, sorun yok. Yani doğru, biraz çekindim. Siz resmimi yaparken bir şeylerle meşgul olabilir miyim? Yani öylece oturup, boşluğa bakmaktansa..."

Şövalesinin başma kelimenin gerçek anlamıyla koşarak gitti. "Tabii ki! Niye gitar çalmıyorsun? Ah, bu harika olur. Teşekkürler. Şuraya, şu ışıkların altına oturabilirsin." Ben gitar kutusunu alırken o da stüdyonun içinde koşturup duruyor, bana bir iskemle getiriyor, spot ışıklarını ayarlıyor ve bir tarafıma, yüzüme san ışığı yansıtsın diye san bir örtü seriyordu.

"Hareketsiz durmak zorunda mıyım?"

Sanki bu bir yanıt olabilirmiş gibi, elindeki fırçayı bana doğru salladı, soma şövaleye yeni bir tuval yerleştirip pale-tine siyah boya sıktı. "Hayır, hayır, istediğin gibi çal."

Bunun üzerine gitarı akortladım ve san ışıkların altına oturup çok alçak sesle şarkı mırıldanmaya başladım. Beck'in evinde kanepede oturup sürüye şarkılar çaldığım, Paul'un de bana gitarıyla eşlik ettiği ve uyum içinde şarkı söylediğimiz zamanları düşünüyordum. Arkada palet bıçağının *kırt, kırt, kırt* sesleriyle fırçanın tuval üzerinde çıkardığı hissettirmeyi duyuyordum. Ben dikkatimi başka bir şeye vermişken yüzümle ne yapıyordu acaba?

"Mııldandığımı duyabiliyorum," dedi. "Şarkı mı söylüyorsun?"

Parmakları öylesine gitarın tellerinde dolaştırmaya devam ederken kafamı salladım.

Fırçası hiç durmuyordu. "Bunlar senin şarkıların mı?"

"Öyle."

"Grace için de bir şarkı yazdın mı?"

Grace için yüzlerce şarkı yazmıştım. "Evet."

"Dinlemek isterim."

Çalmayı kesmedim, sadece dikkatle ana akoru değiştirdim. Bu yıl ilk kez yüksek sesle şarkı söyleyecektim. Yazdığım en mutlu ve en basit besteydi bu.

*Ona yazın âşık oldum, benim güzel yaz aşkım
Yazdan yapılmıştır o, benim güzel yaz aşkım
Bir kışını onunla geçirmek isterdim, benim güzel yaz aşkım
Ama hiç o kadar sıcak olamam ki, benim güzel yaz aşkım*

*O güldüğünde yaz gelir, ben de gülerim çocuklar gibi
ömrümüzün yazıdır; içimizde taşırız
Sıcağı o tutar, ellerinde yazın ılık meltemi
Ne kadar mutlu olurdum yaz hep olsaydı bizimle*

Bana baktı. "Ne söyleyeceğimi bÜemiyorum." Bana kollarını gösterdi. "Tüylerim diken diken oldu."

Gitarı dikkatle yere koydum, böylece telleri hiç tınlamadı. Aniden bu kıymetli ve sayılı anlan Grace'le geçirmem gerektiğini hissettim.

Tam bu kararı vermiştim ki aşağıdan korkunç bir şangırtı geldi. Öyle yüksek ve öyle berbat bir sesteki ki bir an annesi de ben de böyle bir sesin çıktığına inanamazmış gibi kaşlarımızı zı çatıp birbirimize baktık.

Ardından çığlık geldi.

Hemen sonra bir hırlama işittim, odanın hemen dışından geliyordu.

Otuz Altıncı Bölüm • Sam

9°C

Shelby'nin, "Yara izlerimi görmek ister misin?" diye sorarkenki yüzünü hatırlıyordum.

"Hangi yara izleri?" diye sordum.

"Saldırıdan kalma yara izleri. Kurtların saldırısından."

"Hayır."

Bana yine de gösterdi. Karnı sutyeninin altında kaybolan yara izleriyle topak topaktı. "Beni ısırıdıktan soma hamburger benziyordum."

Bümk istemiyordum.

Shelby bluzunu indirmedi. "Biz birini öldürdüğümüzde cehennemden beter olmalı. Biz ölümün en korkunç şekli olmalıyız."

Otuz Yedinci Bölüm • Sam

6°C

Oturma odasına girer girmez karmakarışık bir uyarıcı yığılı üzerine saldırdı. Buz gibi soğuk hava gözlerimi acıtırıyor, midemin kasılmasına neden oluyordu. Gözlerim arka veranda kapısındaki deliğı derhal seçti; yarısı kırılmış cam tehlikeli bir şekilde çerçevede sallanıyordu, pembeye boyanmış küçük küçük cam parçaları her yere saçılmış, ışıktı parlıyordu.

Kahvaltı köşesindeki sandalye yere devrilmişti. Sanki birisi yerlere kırmızı boya püskürtmüş gibiydi, düzensiz şekiller sonsuza kadar devam ediyordu, kapıdan mutfağın her yerine yayılmıştı. Derken Shelby'nin kokusunu aldım. Bir an orada öylece durdum, Grace'in yokluğuyla, soğuk havanın, kan ve ıslak kürk kokusunun etkisiyle donup kalmıştım.

"Sam!"

Grace olmalıydı ama sesi tuhaf ve tanınmaz bir şekilde çıkıyordu; sanki birisi Grace'in sesini taklit ediyordu. Kan damlalarının üzerine basıp kayınca sendeledim, kapı pervazına tutunarak mutfağı girdim.

Mutfağın sıcak ışığı altında, önümdeki manzara gerçe-küstü gibi duruyordu. Kanlı pençe izleri Shelby'nin kafasını hafifçe çevirerek titrediğı, Grace'i dolabın önünde sıkıştırdı-

ğı yere gidiyordu. Grace mücadele ediyor, tekmeler savuruyordu ama Shelby cüsseliydi ve adrenalinin etkisi altındaydı. Shelby vücudundan tutup savurduğunda Grace'in kocaman açılmış gözlerinde bir anlığına acı gördüm. Bu görüntüyü daha önce de görmüştüm.

Artık soğuğu hissetmiyordum. Ocağın üzerindeki dökme demir tavayı gördüm, tavayı kaptım; ağırlığıyla kolum ağrıdı. Grace'e vurmak istemiyordum, tavayla Shelby'nin kalçasma vurdum.

Shelby bana döndü ve dişlerini göstererek hırladı. Ne söylediğini anlamak için aym dili konuşmamız gerekmiyordu. *Geri çekil.* Gözümün önünde capcanlı ve net bir sahne belirdi: Grace mutfakta yerde yatıyor, Shelby onu izlerken çırpınarak ölüyordu. Gözümün önünde beliriveren bu net görüntüyle bir an donup kaldım; Grace'e Altın Orman'ın görüntüsünü gösterdiğimde o da böyle hissetmiş olmalıydı. Ustura keskinliğinde bir anıydı bu, Grace'in kesik kesik nefes almaya çalıştığı acı verici bir anı.

Tavayı bırakıp Shelby'nin üzerine atıldım.

Grace'in koluna geçirdiği ağızım bulup çenesini çektim. Parmaklarımı yumuşak deriye bastırarak sıktım, nefes borusuna doğru, ta ki Shelby acıyla bağırana kadar. Kavrayışını biraz gevşetince elimle dolabı ittirip Grace'i oradan çıkardım. Yere yuvarlandık, tırnakları yeri çiziyor, ayakkabılarımda yere kanm üzerinde kayarak gıcırdayıyordu.

Altımda hırladı, öfkeyle yüzüme atıldı, ısırmasına kalmadan onu durdurdum. Grace'in yerde cansız yatarkenki hayali kafamın içinde dönüp duruyordu.

Tavuk kemiklerinin kırılışımlarını hatırladım.

Kafamın içinde Shelby'yi nasıl öldürebileceğimi çok net görebiliyordum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi kendini benden, ellerimden kurtardı.

"Baba, hayır, *dikkat et*"

Bir silah patladı, yalandan.

Kısa bir an için zaman durdu. Aslında tam anlamıyla durmadı. Yerde titrekçe pârıldayıp dans ediyordu, ışıklar göz kırpıp sönüyor, soma tekrar belirliyordu. Sanki o an gerçekte, canlı bir şeydi, güneşe doğru kanat çırparak uçan bir kelebekti.

Shelby kollarıma yığıldı, ölü gibi ağırdı, arkamdaki dola-bın üzerine doğru düştüm.

Ölmüştü. En azından ölmek üzereydi, tüm vücudu seğiriyordu. Benim tek düşünebildiğim ise mutfağın yerlerini nasıl batırdığımdı. Yer kaplamasının beyaz karelerine baktım, gözlerim kana batmış ayaklarımın bıraktığı izleri takip ederek mutfağın tam ortasında, öylece hiç dokunulmadan kalmış kırmızı bir pençe izini buldu.

Kanın nasıl böyle güçlü bir şekilde kokabileceğim anlayamıyordum, soma titreyen kollanma baktım, ellerimde ve bileklerimdeki kan lekelerini gördüm. Bunun Shelby'nin kanı olduğunu hatırlamam için kendimi zorlamam gerekti. Ölmüştü. Bu onun kanıydı. Benim değil. Onundu.

Annemle babam ağır ağır geriye doğru sayıyorlar, kan damarlarımdan akıp gidiyordu.

Kusacaktım;

Ben buzdandım.

Ben...

"Onu taşımalyız!" Onun bağıışı sessizliğı parçalıyordu.
"Onu sıcak bir yere götürün. Ben iyiyim. Ben *iyiyim*. Sadece... onu taşımama yardım edin!"

Sesleri beynime saldırıyordu, çok yüksekti, çok fazla ses vardı. Etrafımdaki hareketi hissedebiliyordum, bedenleri ve tenim dönüyor, bükölüyordu ama içimin en derinlerinde tamamen hareketsiz bir yer vardı.

Grace. Bu isme tütündüm. Eğer onu aklımda tutabilirsem iyi olacaktım.

Grace.

Titriyor, titriyordum; derim soyuluyordu.

Grace ı

Kemiklerim kaslarıma baskı yapıyor, eziliyor, sıkışlıyordu.

Grace.

Parmaklarının kolumu sıkıtiğı hissetmez olduğımda bile gözleri beni tuttu.

"Sam," dedi. "Gitme."

Otuz Sekizinci Bölüm • Grace

3 °C

"Kim bunu bir çocuğa yapabilir ki?" Annem yüzünü buruşturdu. Ama sebebi ona demin söylediğim şey mi, yoksa hastanedeki çiş ve antiseptik kokusu mu emin değildim.

Omuzlarımı silkip hastane yatağında rahatsızca kıpırdandım. Burada olmamın hiçbir anlamı yoktu. Kolumdaki yaranın dikilmesi bile gerekmemiştir. Ben sadece Sam'i görmek istiyordum.

"O zaman sahiden başı dertte." Annem yatağım üzerinde asılı duran televizyona bakıp kaşlarını çatı, halbuki televizyon kapalıydı. Yanıt vermemi beklemedi. "Peki, tamam. Tabii ki o. O olmalı. Baş fena halde dertte olan bu kişi olmasaydı hayatta olmazdın. Zavallı çocuk. Gerçekten acı çekiyor gibiydi."

Sam hemşireyle konuşmasını bitirene dek annemin böyle saçma sapan konuşmayı bırakmasını umut ediyordum. Omuzlarının eğimini, bedeninin soğuk karşısında aldığı o doğal olmayan şekli düşünmek istemiyordum. Sam'in onun anne babasından aileme niye bahsettiğimi anlamasını umut ediyordum; onları bilmesi kurtları bilmesinden daha iyiydi çünkü. "Sana söyledim anne. Bunu hatırlamak *gerçekten* canım sıkıyor. Kolunda kan görünce o yüzden deliye döndü.

Klasik şartlama mı ne diyorlar, öyle bir şey işte. Google'da ara."

Annem kollarım kendi gövdesine sardı. "Yine de eğer orada olmasaydı..."

"Evet, ölüp gidecektim falan filan. Ama oradaydı. Niye herkes bundan benden daha çok etkilendi?" Shelby'nin dişlerinin izleri çoktan morarmaya başlamıştı ama yine de Sam vurulduğunda olduğu kadar çabuk iyileşmiyordum.

"Çünkü sende hayatta kalma içgüdüğü yok, Grace. Bir tank gibisin, tangır tungur ilerliyorsun, neyi düşünürsen düşün hiçbir şey seni durduramıyor, ta ki daha büyük bir tankla karşılaşana dek. Böyle geçmiş olan biriyle çıkmak istediğine emin misin?" Annem teorisine ısınmaya çalışıyor gibiydi. "Psikotik bir dönem yaşayabilir. Böyle insanların yirmi yedi yaşma geldiklerinde böyle şeyler yaşadığım okumuştum. Bayağı normal görünürken soma birden kafayı sıyrabilir. Yani, biliyorsun, bugüne kadar sana hayatında ne yapman gerektiğini hiç söylemedim. Ama ya... ya senden onu görmemem istersem?"

Bunu beklemiyordum. Sesim kırılıyordu. "Bu noktaya kadar ebeveyn gibi davranmamamıza dayanarak şu anda da herhangi bir güç kullanmaktan vazgeçmiş olduğunuzu söyleyebilirim. Sam ve ben birlikteyiz. Burada bir seçenek yok."

Annem Grace-tankının üzerine doğru gelmesini engellemek istemiş gibi elini kaldırdı. "Tamam. İyi. Sadece dikkatli ol o zaman, tamam mı? Her ne olursa. Ben kendime içecek bir şey alacağım."

İşte böylece ebeveynlik enerjisini tüketmiş oldu. Bizi hastaneye getirerek, hemşirenin yaralarımı temizlemesini sey-

rederek ve beni psikozlu bir erkek arkadaşı karşı uyararak anne rolünü oynamıştı ve artık işi bitmişti. Benim bunu yaşayacağım açtı, dolayısıyla onun görevi de bitmişti.

Annem gittikten birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Sam geldi, yeşilimsi ışıkların altında yorgun ve solgun görünüyordu. Yorgundu ama insandı.

"Sana ne yaptılar?" diye sordum.

Ağzı yapmacık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Yaramı sardılar ama onlar sargıyı yaptığından beri yara zaten çoktan iyileşti. Ona ne söyledin?" Etrafına bakıp annemi arandı.

"Ona aileden bahsettim, o da sendeki tuhaflığın sebebinin bu olduğunu söyledi. Bana inandı. Bu güzel. Sen iyi misin? Sen..." Ne soracağımdan emin değildim. Sonunda, "Babam öldüğünü söyledi. Shelby'nin. Sanırım senin gibi kendini iyileştiremedi. Çok hızlı oldu."

Sam iki eliyle yanaklarımdan tutup beni öptü. Alnını ahu-ma dayadı, böylece birbirimize bakmaya başladık, sanki tek gözü varmış gibi görünüyordu. "Cehenneme gideceğim."

"Ne?"

Tek gözünü kırptı. "Onun ölmüş olmasından dolayı kendimi kötü hissetmem gerekirdi."

Yüzündeki ifadeyi görebilmek için kafamı geri çektim; yüzü tuhaf bir şekilde anlamsızdı. Bu söylediği şey karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum ama Sam elimi alıp sıkarak beni bu zor durumdan kurtardı. "Şu arıda üzgün olmam gerektiğini biliyorum. Ama kendimi korkunç bir misillemeyi atlatmış gibi hissediyorum. Değişmedim, sen haklısın ve şu an, o benim için üzülecek bir şey değil. Sadece, sadece kendimi *sarhoş* hissediyorum."

"Annem senin defolu olduğunu düşünüyor/' dedim.

Sam beni tekrar öptü, bir an için gözlerini kapadı ve beni üçüncü kez öptü, hafifçe. "Öyleyim. Kaçmak ister misin?"

Hastaneden mi yoksa ondan mı kaçmayı kastettiğini bilmiyordum.

"Bay Roth," kapıda bir hemşire belirdi. "Burada kalabilirsiniz ama bunun için oturmanız lazım."

Benim gibi Sam'e de bir dizi kuduz aşısı yapacaklardı; bir tahrik olmadan gerçekleşen hayvan saldırılarında hastanenin uyguladığı standart prosedürdü bu. Hemşireye Sam'in hayvanı şahsen tanıdığını ve hayvanın kuduz değil kat'U ruhlu olduğunu söylememiz söz konusu olamazdı. Sam'e yer açmak için biraz kenara kaydım, yanıma oturdu ve huzursuz bir bakışla gözlerini hemşirenin elindeki şırıngaya dikti.

"İğneye bakma," dedi hemşire, lastik eldivenli eliyle Sam'in kana bulanmış gömlek kolunu sıvarken. Sam kafasını çevirip başka bir yöne, bana baktı ama gözleri uzaktı ve bir yere odaklanmış değüdi, hemşire iğneyi etine batırırken aklı başka yerlerdeydi. Hemşirenin şırıngayı batırışını izlerken bunun Sam'i tedavi edeceğini hayal ettim; tam damara enjekte edüen likit yaz.

Kapı çalındı, bir başka hemşire görüldü. "Brenda, işin bitti mi? Sanırım 302'de sana ihtiyaçları var. Çıldırılmış bir kız var orada."

"Ah, harika," dedi Brenda alaycı bir ifadeyle. "Siz ikiniz, işiniz bitti." Bana döndü, "Hazır olduğunda evraklarınızı annenize teslim edeceğim."

"Teşekkürler," dedi Sam ve elimi tuttu. İkimiz koridor-
dan aşağı yürüdük ve tuhaf bir şekilde, sanki karşılaştı-

ğımız ilk geceymiş, aradaki bütün o zaman hiç geçmemiş gibi hissettim.

"Dur bir dakika/" dedim acilin bekleme salonundan geçerken, çekip onu durdurdum. Kalabalık odaya göz gezdirdim ama gördüğümü sandığım kadın gitmişti.

"Kimi arıyorsun?"

"Bir an Olivia'nın annesini gördüğümü sandım." Bekleme salonunu tekrar gözden geçirdim ama sadece tanımadığımı yüzler vardı.

Sam'in burun deliklerinin titreştiğini ve kaşlarının birbirine biraz daha yakınlaştığını gördüm ama hastanenin cam kapılarına doğru ilerlerken bir şey söylemedi. Dışarıda annem arabayı çoktan kaldırımın kenarına yanaştırmıştı, yaptığıının Sam için ne büyük bir iyilik olduğunun farkında değildi.

Arabanın ilerisinde minik kar taneleri döne döne düşüyor, soğuk bastırıyordu. Sam'in gözleri otoparkın diğer tarafındaki ağaçlarda, belli belirsiz görünen sokak ışıklarındaydı. Kapının aralığından gelen öldürücü soğuğu mu düşünüyordu acaba? Yoksa Shelby'nin bir daha hiç insan olamayacak mahvolan bedenim mi? Ya da o da benim gibi, sadece şu hayali likit yaz iğnesini mi düşünüyordu?

Otuz Dokuzuncu Bölüm • Sam

6°C

Benim yamalı hayatım: sessiz bir pazar, Grace'in nefesiyle kahve, kolumdaki yumru şeklindeki yeni yara izinin görüntüsü, havadaki tehlikeli kar kokusu. Da farklı dünya birbirinin etrafında dolamp duruyor, gittikçe yaklaşıyor, hayal büe edemeyeceğim şekilde düğümleniyordu.

Değişimin kıyısına geldiğim o günün etkisi hâlâ üzerimdeydi, kurt kokusunun koyu hatırası hâlâ saçlarımda ve parmaklarımda uçundaydı. Teslim olmak çok kolaydı. Şimdi, yirmi dört saat sonra büe, vücudumun hâlâ mücadele ettiğini hissediyordum.

Çok yorgundum.

Yumuşak deri bir koltuğa kıvrılıp uyuklayarak kendimden geçmeye çalıştım. Son birkaç gündür sıcaklık akşamları aniden düşmeye başladığından beri, boş zamanlarımızı, babasının genelde kullanılmayan çalışma odasında geçirmeye başlamıştık. Burası, Grace'in odası dışmda, evdeki en sıcak ve en az cereyan alan yerdı. Bu odayı seviyordum. Duvarlar koyu cütli, faydalı olamayacak kadar eski ansiklopedülerle ve bir önem taşıyamayacak denli esküerdeh kalma, maraton koşularından kazanılmış, koyu ahşap çerçeveli plaketterle kaplıydı. Çalışma odası çok küçüktü,

koyu renk deri, evrak'zarfları ve tütün kokusu sinmiş ahşaptan ibaret kahverengi bir tavşan deliğini andırıyordu. Güvenli ve yaratıcı bir yerdi.

Grace masaya oturmuş ev ödevlerini yapıyordu; saçlan, altın rengi solgun bir ışık saçan bir çift eski masa lambasının ışığı altında, eski tablolardeki gibi parlıyordu. Başını azimli bir dikkatle eğmiş, okuduğum kitaba veremediğim bir dikkatle ödevini yapıyordu.

Grace'in kaleminin uzun süre kıpırdamadığını fark ettim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Bana bakmak için sandalyesini çevirdi ve kalemini du-daklarına bastırdı; içimde onu öpme arzusu uyandıran baş-tan çıkana bir hareketi bu. "Çamaşır makinesiyle kurutucu. Taşındığımda çamaşırhaneye gidip çamaşırlandı mı yıkamalıyım, yoksa bir kurutucu ile çamaşır makinesi mi satın almalıyım?"

Ona bakakaldım; kafasının bu tuhaf çalışma biçiminden aynı derecede hem etkilenmiş hem ürkmüştüm. "Dikkatini dağıtıp ev ödevini yapmanı engelleyen *bu* mu?"

"Dikkatim dağılmadı," dedi Grace sert bir şekilde. "Bu saçma sapan kısa hikâyeyi okumaya ara verdim, o kadar." Mutlu mutlu dönüp masamın üzerine doğru eğüdi.

Uzunca bir süre sessiz kaldık ama hâlâ kalemi kâğıda değmemişti. Sonunda başını kaldırıp, "Bunun bir tedavisi olabilirini?"

Gözlerimi kapatıp içimi çektim. "Ah, Grace."

Üsteledi. "O zaman söyle. Bu büm mi? Yoksa büyü mü? Nesin sen?"

"Hangisi olduğum fark eder mi?"

"Tabii ki/" dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Büyü maddi bir şey değildir. Bilimde ise tedavi vardır. Bütün bu şeyin nasıl başladığını hiç merak etmedin mi?"

Gözlerimi açmadım. "Bir gün bir kurt, adamın birini ısırır ve adam da onu yakalar. Büyü ya da bilim fark etmez. Büyüyle ilgili tek fark onu açıklayamamamızdır."

Grace daha fazla bir şey söylemedi ama huzursuzluğunu *sezebiliyordum*. Kitabımın arkasına saklanarak orada sessizce oturdum, benden beklediği sözleri biliyordum ve bunlar ona söylemek istemediğim sözlerdi. Hangimizin daha bencil olduğundan emin değildim; hiç kimsenin ona veremeyeceği bir sözü isteyen o mu, yoksa ıstırap verici derecede imkânsız bir talep karşısında söz vermeyen ben mi?

Bu huzursuz sessizliği ikimizden biri bozmadan önce, çalışma odasının kapısı açılıp içeri babası girdi, gözlük çerçeveleri sıcaklık değişiminden dolayı buğulanmıştı. Odada yaptığımız değişikliklere şöyle bir baktı. Annesinin stüdyosunda çok ender kullanılan gitar şimdi benim sandalyeme dayamıyordu. Yıpranmış kitaplarınım oluşturduğu yığın yanımdaki sehpanın üzerindeydi. Masasındaki kalemler sip-sivri açılmıştı. Gözleri Grace'in kafein arzusunu doyumak için odaya getirdiği kahve makinesine takıldı; bundan o da benim kadar etkilenmiş benziyordu. Çocuk boyutunda bir kahve makinesi idi bu. Emekleme çağındaki bir çocuk gibi kolayca kucaklanıp kaldırılıveriyordu. "Evdeyiz. Siz gençler şimdi benim odama mı el koydunuz?"

"Bu durum göz ardı edilebilir," dedi Grace başını ödevinden kaldırıp bakmadan, "inan ki şu anda düşünemeyeceğin kadar işe yarıyor. Şimdi onu geri alamazsm."

"Belli," dedi babası.' Bana baktı, sandalyeye gömülmüş oturuyordum. "Ne okuyorsun?"

"*Bel Carito*," dedim.

"Hiç duymadım. Ne hakkında?"

Kitabın kapağına bir göz attı; daha iyi görebilsin diye kitabı kaldırdım. "Opera şarkıcıları ve soğan doğramak. Ve silahlar."

Babasının yüzünde, beni şaşırtarak, net ve anlayış dolu bir ifade oluştu. "Grace'in annesinin okuyacağı bir şeye benziyor."

Grace oturduğu sandalyede döndü. "Baba cesedi ne yaptın?"

Babası gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Şu vurduğun kurt. Cesedini ne yaptın?"

"*Ahi* Onu verandaya bıraktım."

"Ve?"

"Ve ne?"

Grace sandalyesini ittirip masadan kalktı, sabrı taşmıştı. "E... ona daha sonra ne yaptın? Onu verandada çürümeye bırakmadın herhalde."

Midemin içinde ağır ağır bir bulantı peyda oluyordu.

"Grace bunu niye dert ediniyorsun? Eminim annen icabına bakmıştır."

Grace elini alına bastırdı. "Baba annemin onu taşıyabileceğini nasıl düşünürsün? Annem bizimle hastanedeydi."

"Aslında bu meseleyi hiç düşünmedim. Gelip alsınlar diye belediyeyi arayacaktım ama sabah ortalıkta yoktu, bu yüzden ben de sizden birinin onları çağırmış olduğunu düşündüm."

Grace boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Baba! Annem pizza bile ısmarlayamaz. Belediyeyi nasıl arayacak?"

Babası omuzlarını silkip çorbasını karıştırdı. "İlginç şeyler her zaman olmuştur. Bunu dert etmeye gerek yok. Belki vahşi bir hayvan gelip onu verandadan çekip götürmüştür. Diğer hayvanların ölü bir hayvandan kuduz kapacağı sanmıyorum."

Grace kollarını kavuşturup kızgın kızgın babasına bakmakla yetindi, sanki yaptığı yorum yamta bile layık olamayacak kadar aptalcaydı.

Babası, "Suratım asma," dedi ve odadan çıkmak için kapıyı omzuyla itti. "Olmuyor."

Grace'in sesi buz gibi soğuktu. "Her şeyin icabına bizzat benim bakmam gerekiyor."

Babası ona sevgiyle gülümsedi, öyle ya da böyle kızgınlığını azaltan bir ifadeydi bu. "Sensiz bizim kaybolacağımız apaçık ortada. Çok geç kalma."

Kapıyı ardından yavaşça kapadı; Grace gözlerini dikmiş kitap raflarına, masaya, kapalı kapıya bakıyordu. Aslında yüzünün dışında her yere bakıyordu.

Sayfayı işaretlemeyi okuduğum romanı kapattım. "O ölmedi."

"Annem belediyeyi aramış olabür," dedi Grace masaya bakarak.

"Annen belediyeyi aramadı. Shelby yaşıyor."

"Sam. Sus. Lütfen. Bilmiyoruz. Diğer kurtlardan biri cesedini verandadan çekip götürmüş olabilir. Hemen sonuç çıkarma." Sonunda bana baktı ve onun, insanları anlama konusundaki tüm yeteneksizliğine rağmen, Shelby'nin benden

ne istediğini çözmüş olduğunu gördüm. Bana daha önce pençe atmış, beni ondan, kıştan bile önce çalmaya kalkışmıştı.

Böyle şeylerin benden uzak olduğunu düşünmüştüm. Cenneti bulmuştum ve onu elimden geldiğince sıkı sıkı tutuyordum ama şimdi çözülüyordu, önemsiz, tutulamayacak denli ince bir iplik parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Kırkınıc Bölüm • Sam

14° C

Dolayısıyla onları aradım.

Her gün, Grace okuldayken onları aradım, gvenmediğim, biri l sanılan o iki kurdu. Mercy Falls küçüktü. Sınır Ormanı o kadar küçük değildi ama tanındıktı ve belki de gizlerini bana açmaya daha istekliydi.

Shelby ve Jack'i bulacak, onlarla kendi koşullarım altında yzleşecektim.

Ama Shelby verandada hiç iz bırakmamıştı, belki sahidenden de lmştı. Jack de hiçbir yerde yoktu; l, soğuk bir iz. Arkasında ceset bırakmayan bir hayalet. Sanki bütün bir ülkeyi tarayıp onların izini anyordum.

Jack'in de öldüğünü ve böylece sorunun çözüldüğünü düşünüyordum; belli belirsiz bunu umut ediyordum. Belki bir arabanın altında kalmış, bir mezbelelikte yatıyordu. Ama ne yollarda ne ağaçlarda bir iz vardı ve okulun otoparkında da yeni bir kurt kokusuna rastlayamamıştım. Yazın karın kaybolduğu gibi tamamen ortadan yok oluvermişti.

Memnun olmalıydım. Yok olması dilini tutacağı manasına geliyordu. Yok olması artık benim problemim olmadığı manasına geliyordu'.

Ama bunu kabul edemiyordum işte. Biz kurtlar pek çok şey yapabilirdik: Değişirdik, saklanırdık, soluk ve yalnız bir ayın altında şarkı söylerdik; ama tamamen ortadan kaybolduğumuz görülmemişti, insanlar ortadan kaybolurdu. İnsanlar bizden canavar yaratırdı.

Kırk Birinci Bölüm • Grace

14° C

Sam'le ben atlıkarıncada dönen atlar gibiydik. Aynı izi tekrar ve tekrar takip edip duruyorduk; ev, okul, ev, okul, kitapçı, ev, okul, ev vb. Ama aslında, yakınımından bile geçmeden büyük bir şeyin etrafında dönüp duruyorduk. Aslolan-sa şuydu: Kış. Soğuk. Kayıp.

Yakınıımızdaki korkunç olasılıklardan bahsetmiyorduk ama bu durumun üzerimize düşen dondurucu gölgesini her zaman hissediyordum. Gerçekten korkunç Yunan mitlerinden oluşan bir derlemede okuduğum bir hikâye vardı; Demokles adındaki bir adam hakkındaydı, bir kılıcı vardı ve bu kılıç, tek bir saç kılıyla asılmış, tahtının üzerinde sallanıp duruyordu. Bu bizdik; Sam'in insan olma hali, gergin bir ipe asılı, tepemizde sallanıyordu.

Olivia'nın okulda olmadığını görüp şaşırmıştım. Önceki yıl tek bir gün bile okula gelmemezlik etmemişti.

Öğle arasından önce ortak aldığımız iki dersten birine gelmesini bekledim ama gelmedi. Sınıftaki boş sırasına bakıp durdum. Belki de hasta olmuştu ama durumu görmezden gelmeye çalışan bir yarım meselenin bu kadar basit olmadığı söy-lüyordu. Dördüncü derste Rachel'in arkasındaki her zamanki yerime oturdum: "Hey, Rachel, Olivia'yı gördün mü?"

Rachel bana döndü, "Hıh?"

"Olivia. Seninle fen dersi yok muydu?"

Omuzlarını silktili. "Cumadan beri onu görmedim. Evi aradım ama annesi hasta olduğunu söyledi. Ya senden ne haber düğünçiceğim? Hafta sonu nerelerdeydin? Ne aradm, ne yazdın?"

"Bir rakunun azizliğine uğradım, beni ısırdı," dedim. "Kuduz aşısı olmam gerekti, pazar günü de bütün gün yat-tım. Ağzımm köpürüp insanları yemeye başlamadığıma emin olmak için."

"İğrenç. Rakun seni nerenden ısırdı?"

Kot pantolonumu işaret ettim. "Dizimden. Çok önemli bir şey değil ama Olivia'yı merak ediyorum. Telefonla ona bir türlü ulaşamadım."

Rachel kaşlarını çatıp bacak bacak üstüne attı. Her za-manki gibi üzerinde çizgili bir şeyler vardı, bu sefer çizgili tayt giymişti. "Ben de merak ediyorum. Sence bizden kaçıyor olabilir mi? Sana hâlâ kızgın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum."

Rachel yüzünü buruşturdu. "O zaman sorun *bizde* değil, ha? Yani şeylerden bahsetmiyoruz. Olanlardan. Ama bili-yorsun hiç konuşmadık. Evlerimizde olanlardan. Ya da baş-ka şeylerden."

"Bizimle ilgili değil," dedim kesin bir ifadeyle.

Kaşlarını çatıp dudaklarını ısırdı, sonra, "Sence gidip onu evde yakalamalı mıyız?" dedi.

Hemen yanıt vermedim, o da zorlamadı. Bu ikimiz için de yabancı bir alandı: Üçlümüzü bir arada tutmak için hiç-bir zaman gerçekten çabalamamız gerekmemiştir. Olivia'nın

peşine düşmenin yapılacak doğru şey olup olmadığından emin değildim. Gözüme biraz zorlayıcı görünüyordu ama onunla şöyle gerçek anlamda görüşüp konuşmalı ne kadar uzun süre olmuştu? "Haftanın sonuna dek beklemeye ne dersin/" dedim usulca. "Eğer o zamana dek ondan haber alamazsak, o zaman..."

Rachel rahatlamış bir ifadeyle başım salladı. "Tamamdır."

Bay Rink dikkatimizi çekmek için boğazını temizleyince Rachel önüne döndü. "Evet, çocuklar, bugün öğretmenlerinizden belki defalarca duyduunuz ama etraftaki çeşmelerden ağzınızı dayayıp su içmeyin ve muhteşem yabancıları öpmeyin lütfen, tamam mı? Niye mi? Zira Sağlık Departmanı'mn yaptığı açıklamaya göre, bölgemizde birkaç menenjit vakası görülmüş. Ve bu hastalığı herhangi birinden alabilirsiniz. Sümükf Mukus! Öpmek, yalamak, yok!"

Sınıfın arka tarafından anlayışlı bir uğultu yükseldi.

"Bunların hiçbirini yapamayacağınıza göre, biz de en az onlar kadar iyi bir şey yapacağız. Sosyal bilimler! Kitaplarınızın yüz yirminci sayfasını açın."

Olivia'nın içeri girivereceği umuduyla belki yüzüncü kez tekrar kapıya göz atıp kitabımı açtım.

Ders bitip Öğle tatili olduğunda konferans salonuna sıvışıp Oliviaların evini aradım. On iki kez çaldırdım, sonunda telesekreter devreye girdi. Mesaj bırakmadım; eğer hastalık dışında bir sebeple okulu kırıyorsa annesinin öğrenip ona nerede olduğunu sormasını istemiyordum. Tam dolabımı kapatmak üzereydim ki sırt çantamın en küçük cebinin fermuarının tam olarak kapanmamış olduğunu fark ettim.

Üzerinde adımın yazılı olduğu küçük bir kâğıt parçası çıkıyordu ucundan. Kâğıdı açtım; Sam'in savruk elyazısını görürnce yanaklarım birden yanmaya başladı.

"Tekrar ve tekrar, yine de, biliyoruz aşkın dilini

İçinde yas tutan adlarla küçük kilise mezarlığım ve başkalarının içinde sonlarım bulduğu o hayret verici gizli uçurumu: tekrar ve tekrar, yatağımızı yapıyoruz ikimiz o yaşlı ağacın altında, tekrar ve tekrar, çiçeklerin arasında, gökyüzüyle yüz yüze."

Bu dizeler Rilke'nin. Keşke senin için ben yazmış olsaydım.

Şiiri tam olarak anlamamıştım ama Sam'i düşünerek, sözleri kendi kendime fısıldayarak, dizeleri tekrar yüksek sesle okudum. Sözcüklerin biçimi ağzının içinde güzelleşiyordu sanki. Yüzüme bir gülümseme yayıldı, oysa etrafta görececek kimse yoktu. Kaygılarım hâlâ yerli yerinde duruyordu ama o an için onların üzerinde yüzüyordum, Sam'i düşünmek içimi ısıtmıştı.

Bu sessiz ve neşeli hisleri gürültülü kafeteryada yitirmek istemediğimden geri dönüp bir somaki dersin yapacağı boş sınıfa girdim. İngilizce kitabımı sıranın üzerine atıp notu tekrar okumak üzere sıranın üzerine koydum.

Boş sınıfta oturup öğrencilerin kafeteryadan gelen gürültülerini dinlerken, kendimi hasta hissedip revire gittiğim günleri hatırladım. Revir seslerin boğuk boğuk geldiği, okulun uzak bir köşesindeydi, sanki okul demlen gürültülü gezegenin uydusu içindeydim. Kurtların saldırısına uğra-

diktan sonra, muhtemelen grip olmayan bir grip nedeniyle oraya sık sık gitmek zorunda kalmıştım.

Süresini bilemediğim uzunca bir süre, açık cep telefonuma bakarak ısırılmış olmayı düşündüm. Isırılmış olmaktan dolayı hastalanışımı ve sonra da iyileşmemi düşündüm. Niye tek iyileşen bendim ki?

"Fikrini değiştirdin mi?"

Sesi duyunca birden kafamı çevirdim ve hemen yanımdaki sırada Isabel'le yüz yüze geldim. Hayret, her zamanki kadar mükemmel görünmüyordu; gözlerinin altında makayla kısmen gizlemeyi başarabildiği torbalar vardı ve hiçbir şey kan çanağı gözlerini gizleyemiyordu. "Pardon?"

"Jack'le ilgili olarak. Onun hakkında bir şey bilip bilmediğin konusunda."

Temkinli bir ifadeyle ona baktım. Avukatların yanı sıra bilmedikleri soruyu asla sormadıklarım duymuştum bir yerlerden ve Isabel'in sesi şaşırtıcı derecede emindi.

Doğal olamayacak denli bronz ve uzun kolunu çantasına sokup bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı şiir kitabımın üzerine fırlattı. "Arkadaşın bunları düşürmüş."

Önümdekilerin bir yığın parlak fotoğraf kâğıdı olduğunu ve bunların Olivia'nın çektiği fotoğrafların dijital baskıları olması gerektiğini fark etmek zamanımı aldı. Yüreğim hopladı. İlk birkaçı ormanım fotoğraflarıydı, dikkate değer bir şey göze çarpmıyordu. Sonrakilerde kurtlar vardı. Gri çizgili çügm kurt ağaçların arkasında yarı yarıya görünüyordu. Ve siyah kurt; Sam bana adımı söylemiş miydi? Parmaklarım fotoğrafın kenarında, bir diğerine geçmeye hazır bir halde duraksadım. Isabel yanımda gerilmişti, bir sonra-

ki fotoğrafı görmemi beklediği belliydi. Oliva'nın yakaladığı kare her neyse Orada açıklaması zor bir şey olacağını biliyordum.

Isabel sonunda dayanamayıp sıranın üzerine doğru eğildi ve en üstteki birkaç fotoğrafı çekip aldı. "Bir sonrakine bak."

Jack'in fotoğrafıydı. Kurt olarak. Gözleri yakından çekilmişti.

Bir sonrakinde Jack'in kendi vardı. İnsan olarak. Çıplak.

Karenin ham bir sanatsal gücü vardı, sanki poz verdirilerek çekilmişti; Jack kollarıyla bedenini sarıp, sırtının uzun ve solgun kavsindeki çizikleri sergileyerek başını omuzlarının üzerinden geriye doğru atmış kameraya bakıyordu

Dudaklarımı ısırarak iki pozdaki yüze baktım. Değişirken çekilmiş bir fotoğrafı yoktu ama gözlerdeki benzerlik inanılmazdı. Kardun yüzünün yalan çekimi tam on ikiden di. Birden bu fotoğrafların gerçek anlamı, gerçek önemi kafa-fama dank etti. Durumu Isabel'in bilmesi değüdi asıl mesele, Olivia'nın bilmesiydi. Bu fotoğrafları Oliva çektiğine göre, gerçeğı tabü ki biliyordu. Ama ne kadar süredir ve bana niçin söylememişti?

"Bir şey söyle."

Sonunda başımı fotoğraflardan kaldırıp Isabel'e baktım. "Ne söylememi istiyorsun?"

Isabel asabi bir ses çıkardı. "Fotoğrafları gördün. Yaşıyor. Orada bir yerlerde."

Ormanın içinden fotoğraf makinesine bakan Jack'e diktim gözlerimi. Yeni postu içindeki bakışları soğuktu, "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Benden ne istiyorsun?"

Kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. Bir an bana vuracaktı gibi baktı, sonra gözlerini kapadı. Tekrar açtığımda bana değil tahtaya bakıyordu. "Senin bir abin yok, öyle değil mi? Ya da bir kardeşin?"

"Hayır. Ben tek çocuğum."

Isabel omuzlarım silkti. "O zaman bunu nasıl açıklayabilirim, gerçekten bilmiyorum. O benim abim. Öldüğünü sanıyordum. Ama ölmemiş. Yaşıyor. *Orada bir yerlerde* ama nerede olduğunu bilmiyorum. Bunun *ne* olduğunu bilmiyorum. Ama sanırım; sanırım, sen biliyorsun. Fakat bana yardım etmeyeceksin." Gözleri alev alev yanıyordu. "Ben sana ne yaptım?"

Sözleri beni sersemletmişti. Gerçek şu ki Jack onun abisiydi ve görünüşe göre, bilmek onun hakkıydı. Ama keşke bunu soran *Isabel* olmasaydı. "Isabel... seninle konuşmaktan niye çekindiğimi biliyor olmalısın. Şahsen bana bir şey yapmadın, evet. Ama senin *mahvettiğin* insanlar tamyorum. Bana sadece... sana niye güvenmem gerektiğini söyle."

Isabel fotoğrafları kapıp çantasına soktu. "Senin de dediğin gibi işte. Çünkü ben sana hiçbir şey yapmadım. Ya da çünkü Jack'e ve o erkek arkadaşına ne olduğunu bildiğim için olabilir."

Yığının içindeki görmediğim fotoğrafları düşünerek donup kaldım. Sam'in de fotoğrafı var mıydı? Belki de Olivia kurtlardan düşündüğümünden daha uzun süredir haberdardı. Oliva'nım tartışmamız sırasında söylediklerini hatırlamaya çalıştım, başka anlamlara gelebilecek bir şeyler söylemiş miydi? Isabel bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyordu ve ben ne diyeceğimi bilmiyordum. Sonunda daha fazla da-

yanamadım. "Tamam, bana öyle bakmayı kes. Bırak biraz *düşüneyim*." Sınıfın kapısı çarpılarak açıldı, öğrenciler sınıfa doluşmaya başladı. Defterimden bir sayfa yırtıp üzerine telefon numaramı yazdım. "Bu benim cep telefonum. Okuldan sonra bir ara beni ara, buluşacağımız yeri saptayalım. Yani sanırım."

Isabel numarayı aldı, yüzünde bir memnuniyet görmeyi bekliyordum ama yüzü benim kendimi hissettiğim kadar kötü görünüyordu. Kurtlar kimsenin ortak olmak istemediği bir sırdı.

"Bir sorunumuz var."

Sam oturduğu sürücü koltuğunda dönüp bana baktı. "Senin hâlâ derste olman gerekmiyor muydu?"

"Erken çıktım." Son ders resimdi. Kimse ne beni ne de kil ve telden yaptığım o iğrenç heykeli özlemezdi. "Isabel biliyor."

Sam ağır ağır gözlerini kırptı. "Isabel kim?"

"Jack'in kız kardeşi, hatırladın mı?" Kaloriferi biraz kapattım. Sam kaloriferi *cehennem* sıcaklığına ayarlamıştı. Sırt çantamı ayaklarımın dibine bıraktım. Jack'in insan halinin fotoğrafının ne kadar ürpertici olduğunu atlayarak onunla karşılaşmamızı anlattım. "Diğer fotoğraflarda ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Sam Isabel sorununu hemen es geçti. "Onlar Olivia'nın çektiği fotoğraflar mıymış?"

"Evet."

Yüzünden endişe okunuyordu. "Bunun Olivia'nın kitapçısındaki davranışlarıyla bir ilgisi var mı acaba? Benimle bir ilgisi

var mı?" Sorusuna yanıt vermeyince direksiyona ya da onun ötesindeki bir yerlere bakmaya başladı. "Eğer bizim kim olduğumuzu biliyorsa, gözlerle ilgili yaptığı o yorum çok mantıklı demektir. İtiraf etmemizi sağlamaya çalışıyordu/"

"Evet, öyle olmalı. Bu çok akla yalan."

Derin bir iç geçirdi. "Birden aklıma Rachel'ın söyledikleri geldi. Olivia'nın evindeki kurtla ilgili söyledikleri."

Gözlerimi kapayıp tekrar açtım, gözümün önünde hâlâ Jack'in kollarım bedenine sarmış hali vardı. "Uf! Bunu düşünmek istemiyorum. Ya Isabel? Ondan kaçmama imkân yok. Yalan söylemeye devam edemem, Resmen aptal numarası yapıyorum."

Sam yarım ağızla gülümsedi. "Sana onun nasıl biri olduğunu sormam *gerekiyor* ve sence ne yapmamız gereki..."

"... ama ben insanları anlamak konusunda tam bir aptalım," diye tamamladım cümlesini.

"Bunu söyleyen sensin, ben değilim. Hatırlarsan eğer."

"Peki, şimdi ne yapacağız? Niye paniğe kapılmış tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Sen gayet... sakinsin."

Sam omuzlarım silktili. "Belki de böyle bir şeye tamamen hazırlıksız olduğun içindir. Onunla buluşmadan ne yapacağımıza karar verebieceğimizi sanmıyorum. Eğer elinde fotoğraflarla onunla konuşmuş olsaydım bu beni belki tedirgin edebilirdi ama şimdi somut olarak düşünemiyorum. Bilmiyorum, Isabel ismi şirin birini çağırıştırıyor."

Güldüm. "O zaman söyleyeyim, çok yanılıyorsun."

Yüzüme trajik bir ifade vermiştim ve bu ifadedeki kederli ıstırabım öyle abartılıydı ki kendimi daha iyi hissetmemе sebep oldu. "Korkunç biri mi?"

"Ben hep öyle olduğunu düşünmüşümdür. Peki şimdi?" Omuzlarımı silktim. "Ortada bir jüri falan yok. E... ne yapacağız?"

"Bence onunla buluşup konuşmalıyız."

"İkimiz mi? Nerede?"

"Evet, ikimiz. Bu sadece senin sorunun değil. Bilmiyorum. Sakin ve sessiz bir yerde. Ona ne söyleyeceğime karar vermeden önce onu hissedebileceğim bir yerde." Kaşlarını çatı. "Bunu öğrenen ilk aile üyesi o olmayacak."

Bu kaç çatışından kendi ailesinden bahsetmediğini anlamıştım; eğer onlardan bahsetseydi ifadesi değişmezdi. "İlk olmayacak mı?"

"Beck'in karısı da biliyordu."

"Geçmiş zaman kullandın."

"Göğüs kanseri. Benden çok uzun süre önceymiş. Ben onu hiç tanımadım. Paul ondan bahsederdi, soma da kazara öğrendim. Sanırım sebep çoğu kişinin bizimle başa çıkmakta zorlanması, herhalde gidip kendime küçük bir eş bulabileceğimi düşünmemi istemiyordu."

Böyle çifte trajedinin aynı iki kişinin başına gelmesi pek de adil görünmüyordu. Bu konuda yorum yapmakta çok geciktiğimi, az daha sesindeki acılığı kaçırıldığımı fark ettim. Bir şeyler söylemeyi, ona Beck hakkında bir şeyler sormayı düşündüm ama uygun an kaçmış, Sam radyoyu açıp kaloriferi çalıştırırken gürültünün içinde yitip gitmişti.

Bronco'yu geri geri otoparktan çıkarırken alnı düşünceli bir şekilde kıışmıştı. "Kuralları boş ver," dedi. "Onunla buluşmak istiyorum."

Kırk İkinci Bölüm • Sam

12° C

Isabel'den duyduğum ilk sözler şunlar oldu: "Niye abim hakkında konuşacağımıza kiş yapacağımızı sorabilir miyim?"

Brisbane'in yollarını tek başına kaplayacak büyüklükteki devasa beyaz cipinden daha yeni inmişti. Ona dair ilk izlenimim *uzun boyu* -belki de bunun sebebi 15 santim topuklu gerçekten havalı çizmeleri- ve soma da lüleleri oldu, çünkü kafasında porselen bebeklerinkinden daha çok lüle vardı.

Grace, "Hayır," dedi. Bunu söyleyiş biçiminden dolayı ona bir kez daha âşık oldum, sesinde pazarlığa yer yoktu.

Isabel bunun üzerine bir ses çıkardı, eğer misilleme olarak alırıyorsa, çıkardığı ses küçük bir ülkeyi yerle bir etmeye yetecek yakıcılıktaydı. "O zaman onun kim olduğunu sorabilir miyim?"

Tam o anda Isabel'e baktığımda bakışlarının popomda olduğunu fark ettim. Ben Grace'in yanıtını yineleyerek, "Hayır," derken o da hızla gözlerini kaçırdı.

Grace'in peşinden eve girdik. Holde Isabel'e dönerek "Jack'le ilgili hiçbir şey sorma. Annemler evde," dedi.

"Grace, sen misin?" Annesinin sesi yukarıdan geliyordu.

"Evet! Kış yapacağız!" Grace paltosunu astı ve bize de aynım yapmamızı işaret etti.

"Stüdyodan bir şeyler getirdim. Onları kenara itip geçiverin!" diye bağırdı annem yukarıdan.

Grace yerdeki kutuları kenara çekip dağınıklığın arasına bize yol açarken, Isabel kürk yakalı ceketini üzerinde, kaşlarını çatıp ellerini ceplerine sokmuş, geride duruyordu. Isabel dağınık ama ferah mutfak manasız bir şekilde dikkatle inceliyordu. Mükemmel görünen yapay bukleler mi pek de beyaz olmayan muşamba zemini daha acıklı gösteriyordu, yoksa yer yer çatlamış eski muşamba mı saçları daha mükemmel ve sahte gösteriyordu, buna bir türlü karar veremedim. Bugüne dek mutfak gözüme hiç bu kadar eski püskü görünmemişti.

Grace kollarım sıvayıp lavaboda ellerini yıkarken Isabel daha da geriye çekildi.

"Sam, radyoyu açıp güzel bir şeyler bulur musun?"

Tezgâhın üzerindeki tuz ve şeker kutuları arasından el radyosunu bulup açtım.

"Tanrım, sahiden kış yapacağız," diye inledi Isabel. "Ben de bunu bir tür şifre sanmıştım." Beni sırtırken yakalayınca, yüzüne bunalmış gibi bir ifade verdi. Ama yüzündeki ifade çok abartılıydı, gerçekten bunaldığına inanmamıştım. Gözlerindeki bir şey en azından durumu merak ettiğini söylüyordu. Ve durum şuydu: Nasıl biri olduğuna emin olana dek Isabel'e sırrımızı vermeyecektim. Ortalığa portakal aromalı terebentin kokulan salarak içeri Grace'in annesi girdi. "Merhaba, Sam. Sen de mi kış yapıyorsun?"

“Yapmaya çalışıyorum/" dedim hevesle.

Güldü. "Ne eğlence? Arkadaşınız kim?"

Grace, "Isabel," dedi. "Anne, yeşü kaplı yemek kitabının nerede olduğunu biliyor musun? Hep burada dururdu. İçinde güzel bir kış tarifi vardı."

Annesi çaresizce omuzlarını silkip yerdeki kutuların birinin yanına diz çöktü. "Yürüyüp gitmiş olmalı. Bu radyoda çalan da ne? Sam, senden daha iyisini beklerdim."

Grace tezgâhın bir köşesine tıkıştırılmış yemek kitaplarını karıştırırken, ben de Grace'in annesi caz müzik çalan bir kanalda, "Burada dur!" diyene dek radyo istasyonlarını aramaya başladım. Elinde bir kutuyla ayakta dikiliyordu. "Sanırım buradaki işim bitti. İyi eğlenceler, çocuklar. Geri gelirim... bir ara."

Grace annesinin gittiğini fark etmemişti bue. Bana doğru işaret etti. "Isabel, yumurta, peynir ve süt dolapta. Sam, sade turta hamuru hazırlamamız lazım. Fırını çalıştırıp kırk beş dakikaya ayarlar mısın? İki tane de tava lazım."

Isabel buzdolabını açmış içine bakıyordu. "Burada yaklaşık yüz bin çeşit peynir var. Bana hepsi de birbirinin aynı görünüyor."

"Sen fırını hallet, Sam peyniri ve diğer şeyleri getir. O malzemeyi büiyor." Tepedeki dolaptan un alabilmek için parmak uçlarına yükselmiş, vücudu muhteşem bir şekilde gerilmişti, belinden görünen çıplak tenine dokunmak için içimde dayanılmaz bir arzu duydum. Ama soma unu alıp güm diye tezgâhın üzerine koyunca şansımı yitirdim. Isabel'le yer değiştirdik, biraz çedar peyniri kesip sütü ve yumurtaları aldım ve hepsini tezgâhın üzerine koydum.

Ben yumurtaları kırıp mayonezle birlikte çırpma işini bitirene dek Grace sebzeleri kesip bir kâseye unu boşaltmıştı bile. Mutfak aniden herkesin bir iş yaptığı hummalı bir yer halini alıvermişti.

"Bu şey de ne?" dedi Isabel Grace'in elindeki bir pakete bakarak.

Grace bir yandan gülerken homurdandı. "Mantar." ,

"Bir ineğin kışından çıkmış gibi duruyor." , ,

"Bu inekten hoşlandım," dedi Grace Isabel'in üzerinden aşırıp tavaya bir parça tereyağı atarken. "Kıçı bir milyon eder. Bunları yumuşayana dek tavada sotele,"

"Ne kadar süre?"

"Yumuşayana kadar işte," diye yineledim.

"Dediğini duydun," dedi Grace, sonra elini uzattı. "Tava."

"Ona yardım et," dedim Isabel'e. "Eğer beceremezsen ben seni yumuşatırım."

"Ben *zaten* yumuşadım," diye mırıldandı Isabel. Grace'e iki tane tava uzattı ve Grace hamuru -sanki büyü yapar gibi—becerikli bir şekilde tavaya yayıverdi. Soma da Isabel'e ke-narlarım nasıl kıvracağını göstermeye koyuldu. Tüm süreç gayet yavaş ve zahmetli işliyordı; sanki Isabel'le ben olmasak Grace hepsini kendi başına çok daha hızlı yapacakmış gibi bir hisse kapıldım.

Hamurun kızarmış kısımlarım kıvrışlarına bakarken gülümsedim. Isabel bakışımı yakaladı, "Ne gülüyorsun? Sen kendi mantarlarına bak," dedi.

Mantarları tam zamanında kurtardım ve Grace'in elime tutuşturduğu ispanakları mantarların yarısına tavaya boca ettim.

"Rimelim!" Isabel'in sesi tüm bu hengâmenin içinde yükseldi, kafamı kaldırıp baktığımda ikisinin bir yandan gülüp bir yandan ağlayarak soğanları doğradıklarını gördüm. Küçük soğanların güçlü kokusu burnuma ulaşınca benim de gözlerim yanmaya başladı.

Sebzeleri sotelediğim tavayı onlara uzattım. "Buraya koyun da onları biraz öldüreyim."

Isabel kesme tahtasının üzerindeki soğanları tavanın içine boşalttı ve Grace unlu eliyle popoma bir şaplak attı. Popomda iz kalmış mı diye arkama doğru eğilip bakmaya çalışırken, Grace elini kalan una bulayıp bir daha denedi.

"Bu *benim şarkimi*" diye bağırdı Grace aniden. "Aç sesini! Aç!"

Mariah Carey'di, tam zamanında. Küçük kolonlar yanlarında duran teneke kutuları titretene dek radyonun sesini açtım. Grace'in elinden tutup kendime çektim ve birlikte sanki çok havalıymışız gibi, inanılmaz sarsak ve dayanılmaz seksi bir şekilde dans etmeye başladık, bana yavaşça sürtünüyor, ben de sıkıca beline sarılıyordum, masum olamayacak denli aşığılara kaymıştık.

Hayat böyle anlarla ölçülür işte, diye düşündüm kendi kendime. Grace boynunu uzatarak başım geriye attı, omzuma dayandı ve tam ben onu öpecekken dudaklarıma uzandı, Isabel'in istekli gözlerinin dudaklarımızın birleşme anını izlediğini gördüm.

"Süre ölçeri ne kadara kurayım/" diye sordu Isabel bakışlarımı yakalayıp soma gözlerini kaçırarak. "Soma belki konuşabiliriz..."

Grace hâlâ una bulanmış bir halde, kollarının arasında bana güvenle yaslanmış duruyordu, o kadar yenilesi görünüyordu ki keşke şu anda yalnız olsaydık diye iç geçir-mekten kendimi alamadım. Grace varlığımdan sarhoş, ağır hareketlerle, tezgâhm üzerinde açık duran yemek kitabını işaret etti.

İşimizin bittiğini fark ettiğimizde bir sessizlik anı oldu ve derin bir nefes alıp Isabel'e baktım. "Tamam, sana Jack'in nesi olduğunu anlatacağım."

ikisi bana şaşkın gözlerle bakakaldılar.

"Hadi içeri gidip oturalım," diye önerdi Grace kollarım-dan sıyrılarak. "Oturma odası bu tarafta. Ben kahve yapayım."

Bunun üzerine Isabel'le birlikte oturma odasına yöneldik. Aynen mutfak gibi burası da darmadağınktı, niyeys-e Isabel'in varlığımdan önce bunu hiç fark etmemiştim. Koltu-ğa oturabilmek için katlanmamış bir tomar çamaşırı kenara ittirdi. Onun yanma oturmak istemiyordum, bu yüzden kar-şısındaki sallanan sandalyeye oturdum.

Göz ucuyla bana bakarak, "Sen niye Jack gibi değilsin?" diye sordu. "Niye onun gibi habire değişip durmuyorsun?"

Urkmedim; eğer Grace Isabel'in meselenin ne kadarını tahmin ettiği konusunda beni uyarmış olsaydı muhtemelen ürkerdim. "Çünkü ben uzun süredir böyleyim. Zaman geç-tikçe daha dengeli oluyorsun. İlk başta sürekli değişip duru-yorsun. İsmin da bunda biraz payı var ama daha sonraları olduğu kadar değil."

Hemen başka bir soruya atladı: "Bunu Jack'e sen mi yaptın?"

? Yüzümde bir tiksinti ifadesi belirdi. "Bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Sayımız çok fazla değil ama hepimiz çok hoş insanlar değiliz." Jack'in silahıyla ilgili bir şey söylemedim.

"Niye bu kadar kızgın?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Çünkü öfkeli biri."

Isabel'in yüzündeki ifade... *keskinleşti*.

"Bak, ısırılmak seni bir canavara çevirmez. Seni sadece kurt haline çevirir. Neysen yine osun. Kurtken ya da değişirken, insani frenlere sahip olmazsın, dolayısıyla eğer normalken öfkeli ya da şiddet dolu bir insansan daha beter olursun."

Grace elinde üç kahve fincanım dikkatle taşıyarak içeri girdi. Isabel üzerinde kunduz resmi olan fincanı aldı, ben de üzerinde bir banka ismi yazılı olanını aldım. Grace koltuğa Isabel'in yanına oturdu.

Isabel bir an için gözlerini kapadı. "Tamam. Doğru anlamış mıyım? Abim aslında kurtlar tarafından *gerçekten* Öldürülmedi. Sadece onlar tarafından yaralandı ve bir *kurt adama* dönüştü. Bunun sarıldığı gibi ayla, sihirli değneklerle ya da başka bir dolu saçmalıkla ilgisi var mı?"

"Kendi kendini iyileştirdi ama biraz zaman aldı," dedim ona, "Aslında gerçekten ölmemişti. Morgdan nasıl kaçtığını bilmiyorum. Ay ve sihirli değnek meselesi tamamen mit. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bu... bu soğukta kötüleşen bir hastalık. Ay miti muhtemelen gecelerin daha soğuk olmasıyla ilgilidir, yenyken daha çok geceleri değiştiririz. Bu yüzden insanlar buna aym sebep olduğunu düşünmüş olabilir."

Isabel meseleye iyi dayanıyor gibiydi. Henüz bayılmamıştı ve korkmuş gibi bir koku da salgılamıyordu. Kahvesinden bir yudum aldı. "Grace, bu iğrenç/"

"Hazır kahve," diye özür diledi Grace.

Isabel, "E... kardeşim kurtken beni tanır mı?" diye sordu.

Grace yüzüne baktı. Bense yanıt verirken onun yüzüne bakamadım. "Belki biraz. Bazılarımız kurtkenki yaşamlarımız hakkında hiçbir şey hatırlamıyor. Bazılarımız da biraz hatırlıyor."

Grace kahvesinden bir yudum alıp, sanki umurunda değilmiş gibi bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

"O halde bir sürü de var mı?"

Başımı evet anlamında salladım. "Ama Jack daha onları bulmadı. Ya da onlar henüz onu bulmadı."

Isabel uzunca bir süre parmağım fincanın kenarında dolaştırdı. Sonunda önce bana sonra Grace'e, sonra tekrar bana baktı. "İyi tamam da, burada neyi bekliyoruz?"

Gözlerimi kırptırdım. "Anlamadım."

"Yani burada oturmuş konuşuyoruz ve Grace de sanki her şey yolundaymış gibi yapıyor ama her şey yolunda *değil*, öyle değil mi?"

Sezgilerinin gücü beni şaşırtmamıştı. İnsan başkalarının duygularım iyice anlamadan bir lisenin en popüler öğrencisi olamazdı. Hâlâ tamamen dolu olan fincanıma baktım. Kahve sevmiyordum; çok sertti ve çok acıydı. Çok uzun süredir bir kurttum ve bu zevki kaybetmiştim. "Hepimizin belli bir süresi var. Isırılalı ne kadar uzun zaman olduysa, kurda dönüşmemiz için o kadar az soğuk gerekiyor. İnsan haline

278-

dönmemiz için de daha fazla sıcaklık. Sonunda öyle kalıyoruz, bir daha insan olmuyoruz."

"Ne kadar sürüyor?"

Grace'e bakmadım. "Kurttan kurda değişir. Çoğu kurt için bu yıllarca sürer."

"Ama senin için değil."

Kapa çeneni, Isabel. Artık Grace'in yüzündeki ifadeye bakmak istemiyordum. Sadece başımı salladım, hafifçe, Grace'in bana değil camdan dışarıya bakıyor olmasını umut ederek.

"Diyelim Florida'da ya da öyle sıcak bir'yerde yaşadın?"

Konunun değişmiş olmasından dolayı rahatlamıştım. "Bazılarımız bunu denedi. Bir işe yaramadı. Bu seni en ufak ısı değişimine bile hassas hale getiriyor." Ulrik ile Melissa ve Bauer ismindeki bir kurt kışı geçirme umuduyla bir yılılığına Texas'a gitmişlerdi. Haftalar soma Ulrik'ten gelen ve hâlâ değişmediğini müjdeleyen heyecanlı telefonları hatırlıyordum ve sonra da dönüşünü; klimalı bir dükkânın aralık kalan kapısından gelen azıcık serin hava zavallı Bauer'ın değişimine yetmişti ve Texas belediyesi belli ki uyutucu tabancalara pek güvenmiyordu.

"Ya ekvator? Orada ısı hiç değişmez."

"Bilmiyorum." Sabrımın taşıdığını belli etmemeye çalıştım. "Hiçbirimiz yağmur ormanlarına gitme karan almadı. Ama bir gün piyangodan büyük ikramiye çıkarsa aklımın bir köşesinde bulunsun."

"Kızmana gerek yok," dedi Isabel kahvesini bir dergi yığınının üzerine koyarak. "Sadece soruyorum. O halde ışınlan herkes değişir, değil mi?"

Yanımda göçürmek istediğim tek kişi hariç. "Büyük olasılıkla öyle." Sesim ne kadar da yorgun çıkıyordu ama umursamadım.

Isabel dudaklarını büzdü, daha devam edeceğini düşündüm ama etmedi. "Yani bu kadar. Abim bir kurt adam, gerçek bir kurt adam ve bunun tedavisi yok." , ;

Grace gözlerini kıstı, o anda ne düşündüğünü bilmek istedim. "Evet. Öyle. Ama sen bunları zaten biliyordun. Niye bize sordun?"

Isabel omuzlarını silktilti. "Belki de perdenin arkasında saklanan birinin çıkıp 'hop, hepsi şakaydı, nasıl da kandırdım ama seni aptal, kurt adam diye bir şey yok, ne sandın,' demesini bekliyordum."

Ona gerçekten de kurt adam diye bir şey *olmadığını* söylemek istiyordum. Sadece insanların olduğunu ve kurtların, bir de oradan oraya geçebilen bizlerin. Ama çok yorgundum, bu yüzden hiçbir şey demedim.

"Bana kimseye söylemeyeceğine söz ver," dedi Grace aniden. "Şu ana kadar birine söylediğini sanmıyorum ama artık kimseye söyleyemezsin."

"Beni aptal mı sanıyorsun? Babam öfkesinden kurtlardan birini vurup evde bir odanın ortasına koydu büe. Babama Jack'in de onlardan biri öldüğünü söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Annem zaten ilaçlarla ayakta duruyor. Eh, ona da pek bir yardımı olmaz. Bu meseleyi tek başıma halletmek zorundayım."

Grace'le bakiştık, bana, *tyi tahmin, Sam*, dedi.

"Ve de bizimle birlikte," diye ekledi Grace. "Elimizden geldiği kadar sana yardım edeceğiz ama öncelikle onu bulmamız lazım."

Isabel sanki bu nezaket karşısında ne yapacağını bilemiyormuş gibi, çizmelerinin üzerindeki görünmez bir toz parçasını silkeledi. Sonunda hâlâ çizmelerine bakarak, "Bilmiyorum. Onu son gördüğümde pek de sevimli bir hali yoktu. Onu bulmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Üzgünüm," dedim.

"Ne için?"

Bu nahoş tabiatın ısırlmış olmasından kaynaklandığını ve yok olup gideceğini sana söyleyemediğim için. Omuzlarımı silkdim. Sanki bunu çok fazla yapıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. "Bunlar iyi haberler olmadığı için."

Mutfaktan alçak, kulak tırmalayıcı bir zil sesi geldi.

"Kış pişti," dedi Isabel. "Sonunda bir teselli hediyesi alacağız." Bana ve sonra Grace'e baktı. "Yakında yerli yersiz dönüşüp durmayı kesecek, değil mi? Çünkü kış kapıda?"

Başımı sallayarak onayladım.

"İyi," dedi Isabel pencereden ağaçların çıplak dallarına bakarak. Artık Jack'in yuvası olan, yakında benim de yuvam olacak ormana bakarak. "Yalan zamanda burada olamayacak."

Kırk Üçüncü Bölüm • Grace

7° C

Uykusuzluktan zombiye dönmüştüm. Gerçekten.

İngilizce ödevi.

Bay Rink'in sesi.

Masamın üzerinde göz kırıp duran floresan lamba.

Biyoloji.

Isabel'in buz gibi suratı.

Ciddi bakan gözler.

"Dünyadan Grace'e," dedi Rachel kaldırımda yanımdan geçerken dirseğimi çimdikleyerek. "Bak Olivia orada. Ders-te onu görmedim, sen gördün mü?"

Kafamı Rachel'm baktığı yere çevirince okul servisini bekleyen çocukları gördüm. Olivia da aralarındaydı, ısınmak için olduğu yerde zıplayıp duruyordu. Fotoğraf makinesi yoktu. Fotoğrafları düşündüm. "Onunla konuşmam lazım."

"Evet, öyle," dedi Rachel. "Çünkü bu Noel tatilinde sıcak ve güneşli yerlere gidebilmemiz için onunla barışmam lazım. Seninle gelirdim ama babam bekliyor ve Duluth'ta bir randevusu varmış. Birkaç saniye içinde yanında olmazsam kesin dişleri uzar. Ne konuştuğunuzu bana anlatırsın!"

Otoparka doğru hızla uzaklaştı, ben de Olivia'ya doğru koştum. "Olivia!"

İrkildi, dirseğinden tuttum, sanki böyle yapmasam uçup gidiverecekmiş gibiydi. "Sana telefon edip duruyordum."

Olivia soğuğa rağmen başındaki bereyi çıkardı. "Evet?"

Bir an için ne söyleyeceğini beklemeyi düşündüm. Ben sormadan kurtlarla ügüli bildiklerini anlatacak mıydı? Ama otobüs gelmişti ve beklemek istemiyordum. Sesimi alçaltıp kulağına, "Çektiğin fotoğrafları gördüm. Jack'inkileri," dedim.

Aniden yüzünü bana döndü. "Onları *sen* almadın değil mi?"

Sesimde suçlama tonu olmamasını az da olsa başarak, "Onları bana *Isabel* gösterdi," dedim.

Olivia'nın yüzü sarardı.

"Niye bana söylemedin? Niye beni aramadın?" dedim.

Dudaklarını ısıırıp gözlerini karşıya, otoparka dikti. "Önce yapacaktım. Sana haklı olduğunu söyleyecektim. Ama sonra Jack'le karşılaştın ve bana onunla ilgili kimseye bir şey anlatmamamı söyledi. Sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi kendimi suçlu hissettim."

Ona baktım. "Onunla *konuştun* mu?"

Olivia yüzünde mutsuz bir ifadeyle omzunu silkti ve artan akşam üstü soğukunda titredi. "Her zaman olduğu gibi kurtların fotoğraflarını çekiyordum ve onu gördüm. Onu gördüm," -bana doğru eğilerek sesini alçalttı- "değişirken. Tekrar insan olurken. Gözlerime inanamadım. Üzerinde hiçbir şey yoktu, bizim ev de çok uzakta değildi, onu eve götürüp John'un kıyafetlerinden verdim. Sanırım kendimi delirmediğime ikna etmeye çalışıyordum."

"Teşekkürler/" dedim alaya bir şeküde.

Bir an durdu. Soma hızlı hızlı, "Ah, Grace, biliyorum. Sen bana en başmda söylemiştin ama ne yapmamı bekliyordun, sana inanmamı mı? Kulağa hiç de inanılır bir şey gibi gelmiyordu. İmkânsız *görünüyordu*. Ama onun için üzüldüm. Artık hiçbir yere ait değü."

"Ne kadar süredir biliyorsun?" Bir şey canımı yakıyordu, ihanet ya da onun gibi bir şey. Olivia'ya ta en başında • şüphelerimden bahsetmiştim ama o bunu kabullenmek için benim onun ayağına gelmemi beklemişti.

"Bilmiyorum. Bir süredir. Ona yiyecek veriyor, giysilerini falan yıkıyordum. Nerede kaldığını bilmiyorum. Tedaviyle ilgili kavga edene kadar çok konuştuk. Onunla konuşabilmek için okul'i kırıyor ve kurtların başka fotoğraflarım çekmeye çalışıyordum. Başka değişen var mı görmek istiyordum." Duraksadı. "Grace, bana senin de ısırılıp tedavi olduğunu söyledi."

"Bu doğru. Evet, beni de ısırmışlardı. Bunu biliyorsun. Ama ben hiç kurda dönüşmedim."

Gözlerim bana dikti. "Hiç mi?"

Başımı salladım. "Evet, hiç. Bundan kimseye bahsettin mi?"

Olivia bana sert bir bakış daha fırlattı. "Ben aptal değilim."

"Eh, Isabel fotoğrafları bir şekilde ele geçirdi. Eğer o yapabiliyorsa, başkaları da yapabilir."

"Gerçekten ne olup bittiğini gösteren bir fotoğraf yok," dedi Olivia. "Sana söyledim, ben geri zekâlı değilim. Sadece öncesinin ve sonrasının fotoğraflarım çektim. Buna bakıp da kim böyle bir şeye inanır ki?"

"Isabel," dedim.

Olivia kaşlarını çatarak bana baktı. "Dikkat ediyorum Neyse zaten onu kavga ettiğimizden beri görmedim. Şimd gitmem lazım." Başıyla otobüsü işaret etti. "Sen sahiden hi< değışmedin mi?"

Bu sefer ona sert bir bakış fırlatma sırası bendeydi. "San. hiçbir zaman yalan söylemedim, Olivia." Uzunca bir sür< yüzüne baktı. Sonra, "Bize gelmek ister misin?" dedi.

Bana üzgün olduğunu söylemesini istiyordum. Bana gü venmediği için. Telefonlarıma yamıt vermediği için. Benimi kavga ettiği için. Bana *haklısın* demediği için. Ama sadece "Sam bekliyor," dedim.

"Tamam. O zaman bu hafta başka bir gün belki?"

Göz kıptım. "Olabilir."

Soma gitti, otobüse bindi, otobüs uzaklaşırken camda onun bir siluet haline gelene dek otobüsün arkasına doğr yürüdüğünü gördüm. Onun kurtlarla ilgili bildiklerini k< bul etmesinin aramızdaki meseleyi... kapatacağını düşöl müştüm ama kendimi huzursuz hissediyordum. Bütün b süre içinde Jack'i ararken Olivia onun nerede olduğunu bil yordu. Ne düşüneceğimi büemiyordum.

Otoparkta Bronco'nun bana doğru ağır ağır ilerlediği] gördüm. Sam'i direksiyonun başında görmek Olivia ile k< nuşmamızın vermediği huzuru sağlamıştı bana. Kendi ar bamı görmenin beni bu kadar mutlu etmesi tuhaftı.

Sam eğilip benim için diğer kapıyı açtı. Hâlâ biraz yorgu görünüyordu. Elinde bana uzattığı dumanı tüten bir bardc kahve vardı. "Birkaç dakika önce telefonun çaldı."

"Teşekkürler/" dedim Bronco'ya binip kahveyi minnetle alırken. "Ben bugün zombiyim. Kafeinsizlikten ölüyordum ve biraz önce Olivia'yla olabilecek en garip konuşmayı yaptım. Şu kahve aklımı başıma getirsin sana hemen anlatacağım. Telefonum nerede?"

Sam torpido gözünü işaret etti. Gözü açıp telefonumu aldım. *Yeni bir mesaj*. Sesli mesaj servisini çevirip telefonun hoparlörünü açtım ve Sam'e döndüm.

"Tamam şimdi hazırım/" dedim.

Kaşlarını şüpheli bir ifadeyle kaldırarak bana baktı. "Neye?"

"Öpücüğüme."

Sam dudaklarını ısırdı. "Ben sürpriz bir saldırıyı tercih ederdim."

Telesekreterdeki ses, *"Yeni bir mesajınız var,"* diye ilan etti.

Geriye yaslanarak suratımı buruşturdum. "Beni delirtiyorsun."

Sam sırttı.

"Merhaba, tatlım! Bugün kime rastladığıma inanmayacaksınız!"

Telefonun mikrofonundan annemin sesi cızırtıyla yükseldi.

"Sen kollarıma atılabilirdin," dedim. "Bu bana gayet uyardı."

Annemin sesi heyecanlı geliyordu. *"Naomi Ett! Hatırlar-sın, okuldan arkadaşım."*

"Senin o tür bir kız olduğunu düşünmemiştim," dedi Sam. Belki de şaka yapıyordu.

Annem devam etti. *"Şimdi evlenmiş, bir kasabada yaşıyor. Babanla birlikte onun yanına gidiyoruz."* •

Kaşlarımı çattım. "Öyle bir kız değilim ama insan seninle girdiği bütün iddiaları kaybeder."

"Gece geç döneriz." Annemin mesajı sona eriyordu. *"Buzdolabında kalan yemekler var, bize ihtiyacın olursa telefon tabii ki yanımızda"*

Benim pişirdiğimden kalanlar. Yaptığım güveçten kalanlar.

Annemin mesajı bittiğinde telesekreter devreye girip, *"Mesajı tekrar dinlemek için lütfen bir tuşuna basınız. Mesajı silmek için..."* derken Sam telefona bakıyordu.

Mesajı sildim. Sam hâlâ dalgın dalgın telefona bakıyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Belki benim gibi onun da kafası hepsi de kördüğümüne benzeyen bir düzine soruyla meşguldü.

Telefonu kapattım, ses onu daldığı yerden çıkarmış gibiydi. Gözlerini aniden bana dikti. "Benimle gel!" ,

Tek kaşımı kaldırdım.

"Hayır, cidden. Bir yere gidelim. Seni bu gece bir yere götürebilir miyim? Kalan yemeklerden daha iyi şeylerin olduğu bir yere."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Belki de aslında şöyle demek istiyordum: *Bunu sorman gerektiğini gerçekten düşünüyor musun?*

Sam aceleyle konuşur, sözler ağzından birbiri ardına çıkarken onu dikkatle izledim. Havadaki kokuyu almasaydım, büyük olasılıkla tersliğin nerede olduğunu bile fark etmezdim. Ama ondan dalga dalga yayılan kaygının kokusu aşırı tatlıydı. Benim için mi kaygılanıyordu? Bugün olan bir şeye mi, yoksa hava durumu raporuna mı?

"Ne oldu?" diyesordum.

"Sadece bu gece dışarı çıkalm istiyorum. Birazcık evden uzaklaşmak istiyorum. Küçük bir tatil. Hani olur ya, birkaç saatliğine sanki başka birinin hayatını yaşar gibi. Yani istemiyorsan yapmak zorunda değiliz. Eğer bunun şey olduğunu düşünüyorsan..."

"Sam," dedim. "Kapa çeneni."

Sustu.

"Arabayı çalıştır."

Yola koyulduk.

Sam otobana çıktı.- Ağaçların tepesinden görünen gökyüzü pespembe olana, yolun üstünde uçan kuşlar siyah birer siluet halini alana dek durmadık. Hava o kadar soğuktu ki otobana yeni çıkmış arabalar buz gibi havanın içinde beyaz egzoz dumanına sarılmış bir halde görünüyordu. Sam tek eliyle direksiyonu kontrol ediyor, diğer eliyle de benim elimi tutuyordu. Bu evde kalıp güveç yemekten çok daha iyiydi.

Eyaletler arası yoldan çıktığımızda ya ben Sam'in tedirginliğinin kokusuna alışmıştım ya da o sakinleşmişti, çünkü arabadaki tek koku onun misk kokulu kurt rayıhasıydı.

"E..." dedim, bir parmağımı üşümüş elinde gezdirirken. "Nereye gidiyoruz?"

Sam bana baktı, arabanın göstergelerinin ışığı mahzun gülümsemesini aydınlatıyordu. "Duluth'ta muhteşem bir pastane var," dedi.

Sırf bir pastaneye gidebilmek için bir saatlik yolu göze almış olması inanılmaz derecede sevimliydi. Hava duru-

mu düşünöldüğünde inanılmaz derecede aptalcaydı ama yine de inanılmaz derecede sevimüydi işte. "Ben hiç gitmedim."

"Dünyanın en güzel elma şekerini onlar yapıyorlar," dedi Sam. "Şu yapış yapış şeyler, ne olduklarını bile bilmiyorum, herhalde tanesinde bir milyon kalori vardır. Bir de sıcak çikolata, aman Tamım, Grace, inanılmazdır."

Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. "Grace" deyişinden aptal gibi büyülenmişim. Sesinin tonundan. Dudaklarının sesli harfleri söylerken aldığı biçimden. Sesinin tınısı kulaklarımda müzik gibi çınılıyordu.

"Trüf tatlıları için bir şarkı bile yazdım," diye itiraf etti.

Bu dikkatimi çekmişti. "Seni anneme gitar çalarken duydum. Benim için bir şarkı yaptığım söyledi. Niye o şarkıyı bana da çalmıyorsun?"

Sam omuzlarım silkti.

Arkasmda uzanan parıl parıl şehre baktım; her bina, her köprü kışın ilk günlerinin karanlığına karşı cesurca ışıldıyordu; şehir merkezine doğru ilerliyoruz. Buraya en sön ne zaman geldiğimi hatırlamıyordum. "Çok romantik olacaktı. Bir de senin şu yürüyen otoban faresi stereotipini ekle."

Sam gözlerini yoldan ayırmıyordu ama dudakları kıvrılmıştı. Sırttım, sonra önümüzde şehre doğru uzanan yolu seyrettim. Akşamın çöktüğü caddelerde uerlerken yolunu bulmak için işaret levhalarına bakmıyordu bile. Sokak lambaları ön cama çizgi çizgi gölgeler düşürüyor, bizim üzerimize ise beyaz beyaz çizgiler döküyordu; sanki aşağıda ve yukarıda zamanı gösteriyorlardı;

Sonunda arabayı, park etti ve hemen birkaç bina ötede, yumuşak, san bir ışıkla aydınlatılmış olan pastaneyi işaret etti. Bana döndü. "Cennet/⁷

Birlikte arabadan çıkıp pastaneye kadar koştuk. Nasıl o kadar çok soğuktu bilmiyorum ama pastanenin cam kapısını iterken nefesim önümde şekilsiz bir bulut oluşturunuyordu. Sam, kollarını bedenine dolamış bir halde, sıcak san ışıltının içine benimle girdi. Arkamdan yanaşıp beni kendine çekerek kollarım göğsüme doladığımda kapının zili hâlâ çmgırdıyordu. Kulağıma fısıldadı: "Bakma. Gözlerini kapa ve sadece kokla. *Sahiden* kokla. Yapabileceğini biliyorum."

Başımı geri atıp omzuna yasladım, bedeninin sıcaklığını hissederek gözlerimi kapadım. Burnum boynundan birkaç santim uzaktaydı ve işte kokladığım *buydu*. Dünyevi, vahşi, karmaşık.

"Beni değil," dedi.

"Aldığım tek koku bu," diye mınıldandım gözlerimi açıp ona bakarak-

"İnatçılık etme." Sam beni hafifçe döndürdü, pastanenin tam ortasıydım. Çevremde teneke kutular içinde kurabiyeler ve şekerlemelerle dolu raflar, onların da ilerisinde ışıldayan cam şeker tezgâhı duruyordu. "Bir kereliğine kendini bırak. Buna değer."

Hüzünlü gözleri, yıllardır hiç dokunmadığım bir şeyi keşfetmem için bana yalvarıyordu. Aslında dokunmadığım da değü, canlı canlı gömdüğüm bir şeyi. Yalnız olduğumu düşündüğümde gömdüğüm bir şeyi. Şimdi Sam arkamdaydı, sanki dik tutmak istercesine beni göğsümden sıkı sıkı kavramıştı, sıcak nefesi usulca kulağıma yalıyordu.

Gözlerimi kapayıp burun deliklerimi açtım ve kokuların içeri girmesine izin verdim. En güçlüleri, karamel ve kahve-rengi şeker, güneş gibi san-turuncu bir koku, ilk onlar geldi. Bu kolaydı. Pastaneye giren herhangi birinin fark edebileceği bir kokuydu. Soma tabü ki çikolata. Acı çikolata ve tatlı sütü çikolata. Normal bir kızın böyle bir şeyler koklayacağını düşünmüyordum ve bir yanım buna dur demek istiyordu. Ama arkamda Sam'in kalp atışlarını duyabiliyordum ve bir kez daha kendimi bıraktım.

Nane kokusu burun deliklerimden içeri doldu, cam kadar keskindi; soma ahududu, çok tatlı, çok olgun bir meyve gibiydi. Elma, gevrek ve saf; ceviz, yağlı, sıcak ve dünyeviydi; tıpkı Sam gibi. Beyaz çikolata yumuşacık kokuyordu. Aman Tanrım, kahve, yoğun, sert ve günahkârdı. Zevkle içimi çektim ama başkaları da vardı. Raflardaki tereyağlı kurabiyeler rahatlatıcı bir un kokusu yayıyorlardı ve lolipoplardan gelen meyve kokularının karmaşası gerçek olamayacak denli yoğundu. Küçük simitlerin tuzlu kokusu, limonun ısıltılı kokusu, anasonun gevrekliği. Adını bile bilmediğim kokular. İnledim.

Sam beni kulağıma kondurduğu dünyanın en hafif öpücüğüyle ödüllendirdi. Soma da "İnanılmaz değil mi?" diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım. Biraz önce yaşadığım şeyle kıyaslandığında renkler şimdi gözüme ne kadar donuk ve cansız görünüyordu. Saçma ve önemsiz görünmeyen hiçbir şey düşünemiyordum, bu yüzden başımı sallamakla yetindim. Beni yine Öptü, yanağımdan; yüzüme baktı, yüzümde gördüğü şeyden ifadesi aydınlandı, mutlulukla doldu. Burayı, bu

yaşantıyı daha önce Hiç kimseyle paylaşmadığını anladım. Sadece benimle paylaşmıştı.

"Çok sevdim/⁷ dedim, sesim öyle alçaktı ki beni gerçekten duyup duymadığından emin olamadım. Ama tabii ki duymuştu. Benim söyleyebileceğim her şeyi işitirdi o.

Ne kadar normal olmadığımı kabul etmeye hazır olup olmadığımdan emiri değildim.

Sam beni bıraktı ama elimden tutarak beni pastanenin içlerine doğru götürdü. "Hadi, gel. Şimdi zor kısmı. Bir şey seç. Ne istiyorsun? Bir şey seç. Herhangi bir şey. Onu senin için alacağım."

Seni istiyorum. 'Elim'i tutan elini, tenime değen tenini hissederek, önümde yürüyüşünü görerek, hem insan hem kurt olan benliğini ve kokusunu hatırlayarak, onu öpme isteğiyle yamyordum.

Sam sanki düşüncelerimi okumuş gibi elimi sıkıp beni şeker tezgâhına doğru götürdü. Sıra sıra dizilmiş olan hari-ka çikolatalara, küçük küçük pastalara, tuzlu krakerlere ve trüflere baktım.

"Bu gece hava soğuk, değil mi?" dedi tezgâhın arkasında duran kız. "Sanırım kar yağacak. Çok sabırsızlanıyorum." Bize bakıp şaşkın ve hoşgörülü bir ifadeyle gülümsedi, dışarıdan ne kadar budalaca mutlu görünüyor olmalıydık, el ele tutuşmuş, çikolatalara dair saçma sapan şeylerden bahsediyorduk.

"En güzeli hangisi?" diye sordum.

Kız hemen çikolataların durduğu birkaç rafı gösterdi. Sam başını salladı. "İki sıcak çikolata alabilir miyiz?"

"Üzerine krema ister misiniz?"

"Bir de soruyor musunuz?"

Kız gülümseyip sıcak çikolataları hazırlamak üzere arkasını döndü. Kakao kutusunu açtığında yoğun çikolata kokusu tezgâhın üzerinden yayılıp içimize doldu. Kâğıt bardakların dibine nane şurubu damlatırken Sam'e dönüp diğer elini de tuttum. Ayaklarımın ucunda yükselip dudaklarından yumuşak bir öpücük çaldım. "Sürpriz saldırı," dedim.

Sam eğilip öpüşüme karşılık verdi, dudakları dudaklarımda, dişleri alt dudağımı sıyırıp geçti, ürperdim. "Karşı sürpriz saldırı."

"Sinsi," dedim, nefes nefeseydim.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," dedi tezgâhtar kız, üzerine tepeleme çırpılmış krema, dumanı tüten bardaklarımızı tezgâhın üzerine koyarken. İçten, çarpık bir gülüşü vardı; insana çok gülen biri olduğu duygusunu veriyordu. "Cidden. Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

Sam elimi bırakıp cüzdanım çıkardı. "Altı yıldır."

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Tabii ki, tamamen farklı iki tür olduğumuz zamanı da hesaba katıyordu.

"Vay!" Tezgâhtar kız takdir eder bir ifadeyle başını salladı. "Sizin yaşınızda bir çift için bu oldukça hayret verici."

Sam sıcak çikolata bardağım alıp bana uzattı, kızı yamtı vermedi. Ama sarı gözleri bana sahiplenir bir ifadeyle bakıyordu; bu bakışının herhangi bir dokunuştan çok daha derin ve yakın olduğunun farkında mıydı acaba?

Tezgâhın en alt rafındaki soyulmuş bademlere bakmak için çömeldim. "Şey, ilk bakışta aşktı," diye itiraf ederken ikisinin de yüzüne bakacak kadar cesur degildim.

Kız içini çekti. "Çok romantik. Bana bir iyilik yapar mısınız? Hiç değişmeyin olur mu? Dünyanın daha çok ilk bakışta aşka ihtiyacı var."

Sam'in sesi boğuktu. "Bunlardan da ister misin Grace?"

Sesindeki bir şey, yakaladığım bir şey, sözlerimin tahminimden daha fazla etkisi olduğunu anlamamı sağladı. En son biri onu sevdiğini ne zaman söylemişti acaba?

Bunu düşünmek gerçekten üzücüydü.

Ayağa kalkıp Sam'in elini tuttum; parmaklarıyla elimi öyle sıktı ki canım acıdı. "Bu kremalı pastalar harika görünüyor," dedim. "Biraz daha alabilir miyim?"

Sam tezgâhtar kıza başıyla işaret etti. Birkaç dakika sonra elimde küçük bir kesekâğıdı dolusu şekerleme tutuyordum ve Sam'in burnunun ucunda da krema vardı. Parmağımla kremayı işaret ettim, gülümsedi, utanmıştı, koluyla burnunu sildi.

"Gidip arabayı çalıştırayım," dedim kesekâğıdımı ona vererek. Hiçbir şey demeden bana baktı, açıkladım: "İsinsin diye."

"Ah. Tamam. İyi fikir."

Sanırım dışarısının ne kadar soğuk olduğunu Unutmuştu ama ben unutmamıştım, ben kaloriferi çalıştırıp içeriyi ısıtmaya çalışırken onun kramplar içinde kıvrılırkenki o korkunç görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Onu pastanede bırakıp karanlık kış gecesinin içine daldım.

Kapının arkamdan o kadar çabuk kapanması tuhaftı; gecenin enginliği üzerime saldırınca kendimi nasıl da yalnız hissetmiştim; onun dokunuşu, nerede olduğumu anlamamı sağlayan kokusu olmadan kaybolmuştum. Burada tanıdık

hiçbir şey yoktu. Eğer Sam şimdi tekrar kurt olsa, evin yolunu bulup dönmem ne kadar sürerdi ya da onu ne yapardım bilmiyordum; onu burada, aradaki otobanla ormandan kilometrelerce uzakta bırakamazdım. Onu iki biçiminde de kaybetmiştim. Sokak çoktan beyaza boyanmıştı, hızla düşen kar taneleri etrafımda dans ediyordu, zarif ve uğursuz. Arabanın kapısını açarken nefesim önümde hayaletimsi biçimler çiziyordu.

Artan bu kaygılı durum alışkın olduğum bir şey değildi. Ürperdim ve içerisi ısınana dek çikolatamı yudumlayarak Bronco'nun içinde oturup bekledim. Sam, haklıydı; sıcak çikolata muhteşemdi ve kendimi anında daha iyi hissetmeye başlamıştım. Bir yudumla hem naneyle ferahlamış hem de sıcak çikolatayla içim ısınmıştı. Araba ısınana kadar sıcak çikolata beni sakinleştirmişti de. Aptalcaydı ama bu gece bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini düşünüyordum.

Arabadan inip pastaneye gittim, kafamı kapıdan soktum, Sam hemen kapının yanında bekliyordu. "Hazır," dedim.

Kapıdan gelen soğuk dalgasıyla gözle görülür biçimde titredi, tek bir söz etmeden hızla Bronco'ya doğru seğirtti. Sam'in arkasından gitmeden önce tezgâhtar kıza teşekkür ettim ama arabaya giderken kaldırımda bir şey görüp durdum. Sam'in ayak izlerinin altında daha önce fark etmediğim, daha eski ayak izleri vardı; pastanenin önündeki yeni karın altındaki izlerden birinin ileri geri yürüdüğü anlaşılıyordu.

Gözlerimle pastanenin önündeki izlerin gittiği yeri takip ettim, uzun ve hafif adımlardı, kaldırım boyunca devam ediyorlardı. Yaklaşık beş metre ötede, sokak lambasının ay-

dınlattığı noktanın hemen dışında karanlık bir yığın vardı. Duraksadım, *Doğru arabaya git*, dedim kendi kendime ama sezgilerim bana karşı koyuyordu* yığına doğru ilerledim.

Koyu renk bir ceket, kot pantolon, balıkçı yaka bir kazak; karın puslu ışığında giysilerin ucundan başlayan bir iz pençe izlerini gösteriyordu.

Kırk Dördüncü Bölüm • Sam

0°C

Aptalca gelebilir ama Grace'te sevdiğim şeylerden biri kendini konuşmak zorunda hissetmemesi. Bazen tamamen kendi sessizliğimin içine gömülmek, tek söz etmeden, kendi düşüncelerimle kalmak isterim. Başka bir kızın beni konuşturmaya çalışacağı bu durumda Grace, sadece, uzanıp elimi tuttu, dizlerimin üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerimizle, başı omzumda, Duluth'tan çıkana kadar öylece yol aldık. Şehirde yolumu nasıl bulduğumu; anne babamın mahallemize gitmek için döndüğü yola gözlerimin niye takılıp kaldığı; ya da Duluthlu bir çocuğun Kanada sınırının yakınındaki bir kurt sürüsüyle nası yaşamaya başladığını sormadı.

Sonunda, pastaneden aldığımız poşetten bir kremalı pasta almak üzere elini çekip konuşmaya başladığında, çocukken normal pişmemiş yumurta yerine kalan Paskalya yumurtalarını kullanarak nasıl kurabiye yaptığını anlattı. Benim istediğim de tam buydu işte; güzel bir avuntu.

Ta ki bir cep telefonunun giderek seyrekleşen dijital notalardan oluşan zil sesini duyana dek böyle gitti, ses cebimden geliyordu Bir an için paltomun cebinde bir telefonun bulunuşuna anlam veremedim, sonra hatırladım, Beck cebime

sokuşturmuştu onu, yanlarından geçip giderken. *İhtiyacın olduğunda beni ara*, demişti.

İhtiyacın olursa, değil de *ihtiyacın olduğunda* demesi komikti.

"Bu telefon sesi mi?" Grace'in kaşları kalktı. "Senin telefonun mu var?"

Elimi cebime götürüp telefonu çıkarırken o güzel avuntumuz çoktan paramparça olmuştu. "Yoktu," dedim alçak bir sesle. Bana bakıyordu, gözlerindeki incinmişlik beni öldürecekti. Yanaklanm utançla kızardı. "Şimdi bir tane var," dedim. Telefon yine çaldı, tuşa basıp telefonu açtım. Kimin aradığını anlamak için ekrana bakmama gerek yoktu.

"Sam neredesin? Hava soğuk." Beck'in sesinden hep saygı duyduğum o sahici ügi akıyordu.

Grace'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım.

Beck'in ilgisini istemiyordum. "Ben iyiyim."

Beck duraksadı, sesimin tonundan bir şeyler anlamaya çalıştığını düşündüm. "Sam, mesele sadece siyah ya da beyaz değil. Anlamaya çalış. Bana seninle konuşma şansı bile vermedin. Ben ne zaman yanlış bir şey yaptım?"

"Şimdi," deyip telefonu kapadım. Telefonu cebime geri koydum, içimden belki tekrar arar diyordum. Çalsa da yanıt vermesem diye düşünüyordum.

Grace arayanın kim olduğunu sormadı. Arayan kişinin ne dediğini söylememi de istemedi. Kendi isteğimle anlatmamı beklediğini biliyordum, bunu istemem gerektiğini de biliyordum ama istemiyordum. Onun Beck'i böyle bir insan olarak görmesi fikrine dayanamıyordum sadece. Ya da belki de dayanamadığını onun *beni* böyle biri olarak görmesi fikriydi.

Bir şey söylemedim.

Yutkunup kendi telefonunu çıkardı. "Aklıma gelmişken mesajlarımı kontrol edeyim. Hah. Annemler arayacaktı."

Cep telefonuna baktı, telefonun mavi ekranı avucunun içinde yanarak çenesine gölgeli bir ışık düşürdü.

"Aramışlar mı?" dedim.

"Tabü ki hayır. Eski dostlarıyla zaman geçiriyorlar ya." Numarayı çevirip bekledi. Telefonun ucundan mırıltılar geldiğini duyabiliyordum ama ses ne konuşulduğunu anlayamayacağım kadar alçaktı. "Selam, benim. Evet. İyiyim. Ah. Tamam. O zaman beklemeyeyim. İyi'leğlenceler. Hoşçakalm." Telefonu kapattı. Kahverengi gözlerini bana çevirdi, bitkin bir edayla gülümsedi. "Hadi kaçalım."

"Vegas'a gitmemiz lazım," dedim. "Bu saatte burada bizi evlendirecek birini bulamayız, geyiklerden ve birkaç sarhoştan başka tabü."

"Geyikler olabüir," dedi Grace kesin bir ifadeyle. "Sarhoşlar isimlerimizi ağızlarında geveleyip düğünümüzü mahvederler."

"Bir kurt adamla bir kızı bir geyiğin evlendirmesi oldukça uygun bence."

Grace güldü. "İşte bunun ailemin dikkatini çekeceği kesin. 'Anne, baba biz evlendik. Bana öyle bakmayın. O yılın sadece bu zamanında müsait oluyor'."

Başımı salladım. İçimden ona *teşekkür etmek* geliyordu ama onun yerine, "Telefondaki Beck'ti dedim."

"Beckmi?"

"Evet. Salem'le birlikte Kanada'daymış. Salem sürüdeki kurtlardan, çılgının biri." Bu gerçeğin sadece bir kısmıydı ama en azından gerçikti.

"Onunla tanışmak istiyorum/" dedi Grace hemen. Sura-, tim komik bir hal almış olmalıydı, çünkü, "Beck, yani pratikte senin baban oluyor, öyle değil mi?" dedi.

Parmaklarımı direksiyona geçirdim, yoldan vuran ışık sıkmaktan bembeyaz olmuş eklemelerimin üzerine düşüyordu. Bazı insanların bedenlerini tamamen garanti altında hissetmeleri, onu kaybedebileceklerini hiç düşünmemeleri tuhaftı. *Bedenimi soyuyorum / onun esaretinden kurtuluyorum / aklımdan soyunuyorum / kendim olmak beni incitiyor.* Beck'le ilgili en çok babalığı çağrıştıran anımı düşündüm. "Onun evinde şu büyük mangallardan vardı ve bir gece, hatırlıyorum, yemek yapmaktan bıkmış bir halde bana şöyle demişti, 'Sam bu gece bizi sen doyuruyorsun/ Bana bifteklerin pişip pişmediğinin nasıl anlaşılacağını ye etin suyu içinde kalsın diye nasıl hızlı hızlı çevrilmesi gerektiğini gösterdi."

"Harika oldular, öyle değil mi?"

"Hayır, etleri yaktım," dedim sakince. "Kömür oldular ama kömür bile yine de zorda kalırsa yenebilir."

Grace gülmeye başladı.

"Beck yedi," dedim pişmanlıkla gülümseyerek. "Bugüne kadar yediği en iyi biftek olduğunu söyledi, çünkü kendisi yapmak zorunda kalmamıştı."

Bunun üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi.

Grace, benimle ve eski sürü liderimle ilgili eski hikâyeler sanki dünyanın en harika şeyleriymiş gibi bana gülümse-di. Sanki çok ilham vericiydiler. Sanki Beck ile ben, baba ile oğulduk.

Tahoe'nin arkasında oturan çocuğun bana bakıp "Yardım et," deyişi gözümün önüne geldi.

Grace, "Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordu. "Yani biftteklerden bahsetmiyorum. Isırılmadan bahsediyorum?"

"Yedi yaşındaydım. On bir yıl önce."

"Ormanda ne işin vardı?" diye sordu. "Yani sen Duluth'ta oturuyordum En azından ehliyetinin üzerinde öyle yazıyor."

"Ben ormanda saldırıya uğramadım," dedim. "Olay o zaman bütün gazetelerde çıkmıştı."

Grace gözlerini üzerime dikti; bense önümüzdeki loş yola bakıyordum.

"Okul otobüsüne binerken iki kurdun saldırısına uğradım. Biri beni yere devirdi, diğeri de ısırıldı." Büyük bir yara açmıştı, sanki tek amacı kan dökmekmiş gibi. Ama tabii ki amaçları zaten buydu, öyle değil mi? Şimdi durup düşününce her şeyi acı verici derecede net hatırlıyordum. Kurtların saldırısına uğramamı basit bir çocukluk anısı olarak düşünmüştüm hep ve anne babam beni öldürmeye kalktıktan sonra Beck benim kurtarıcım olmuştu. Beck'e öyle yalandım ve Beck inşam azarlamaktan öyle uzaktı ki, daha derine bakmak *istememişim*. Ama şimdi hikâyeyi Grace'e anlatırken kaçuulmaz gerçek apaçık gözümün önüne seriliyordu: Bana yapılan saldırı bir kaza ya da tesadüf değildi. Ben seçmiş, avlanmış ve hastalığı kapmış bir halde sokaklara sürülmüşüm, aynen Tahoe'nin içindeki çocuklar gibi. Soma da Beck gelip dağuan parçalan toplamıştı.

Sen içlerinde en iyisisin, Beck'in sözleri kafamın içinde yankılanıp duruyordu. Ben sağ kalacak ve sürüyü devralacaktım. Kızgın olmam gerekiyordu. Hayatımı paramparça ettikleri için onlara öfke duymalıydım. Ama içimde sadece bembeyaz bir gürültü vardı, hiçliğin o hissiz uğultusu.

"Şehirde mi?" diye sordu Grace.

"Banliyöde. Civarıda hiç orman yoktu. Komşular sonrasında kurtların arka bahçelerden kaçarak uzaklaştığını söyledi/:

Grace hiçbir şey söylemedi. Kasıtlı olarak avlandığım artık benim için çok aşikâr olduğundan onun da bunu söylemesini bekliyordum. Onun bunu söylemesini, bunun ne kadar haksızca olduğunu göstermesini istiyordum. Ama yapmadı. Kaşlarını çatmış bana bakıyor, düşünüyordu.

"Hangi kurtlardı?" diye sordu sonunda.

"Hatırlamıyorum. Biri Paul olabilir, çünkü içlerinden biri siyahtı. Tüm bildiğim bu."

Uzunca bir süre sessizlik oldu, derken eve geldik. Evin park yeri yer hâlâ boştu. Grace derin bir nefes aldı.

"Yine baş başayız galiba. Ben kapıyı açıp gelene kadar burada bekle, lamam mı?"

Grace arabadan indi, o arabadan inerken içeri yanaklarını ısıran bir soğuk hava dalgası hücum etti; kendimi içerdeki yolculuğa hazırlamak için kaloriferi sonuna kadar açtım. Tenimi yakan sıcaklığı hissetmek için kaloriferin üzerine iyice eğilerek gözlerimi sımsıkı kapadım, daha önce yaptığım gibi yine kafamı dağıtmaya çalışıyordum. Pastanede Grace'e sarılarak, bana dayanan bedeninin sıcaklığını hissederek, kokusunu koklayarak, ben koktuğunu duyumsayarak olduğu gibi... Ürperdim. Kendim gibi davranarak onunla bir gece daha geçirmeye dayanabileceğimden emin değildim.

"Sam!" diye bağırdı Grace dışarıdan. Gözlerimi açtım, kapı aralığından uzattığı başını gördüm- Antreyi benim için olabildiğince sıcak tutmaya çalışıyordu. Zekice.

Koşma vakti. Motoru durdurdum, arabadan indim, kaygan kaldırım üzerinde koşmaya başladım, ayaklarımın altında buzun kaydığını hissedebüyordum, tenime iğneler batıyor, ağırlar saplanıyordu.

Grace arkamdan kapıyı kapatıp kendi ısını bana aktarmak için kollarım bedenime sardı. Kulağımın dibindeki sesi fısıltıydı, nefes nefese bir fısıltı. "Yeterince ısındın mı?"

Holün karanlığına alışmaya başlayınca gözlerindeki ışı-
ğ, saçlarının dalgalarını, beni saran kollarının kavsini seçtim. Duvardaki aynada bedenime yaslanmış olan bedeninin solgun yansımasını gördüm. "Tamam," demeden önce uzun bir süre kollarında öylece kaldım.

"Bir şey yemek ister misin?" Sesi boş evde yüksek çıkıyor, ahşap zeminde yankılanıyordu. Diğer tek ses çalışan menfezlerden gelen sıcak havanın sesiydi, alçak ve düzenli bir nefes. Birden yalnız olduğumuzun farkın vardım.

Yutkundum. "Yatmak istiyorum."

Rahatlamış gibiydi. "Ben de."

Onun da yatmak istemesinden dolayı neredeyse pişman olmuştum, eğer uyanık kalıp bir sandviç yesem, biraz televizyon seyretsem ya da başka bir şey yapsam belki de onu böyle istiyor olduğumu azıcık unutabilirdim.

Ama bana karşı çıkmamıştı. Ayakkabılarını çıkarıp kapının arkasına doğru fırlattı, önümden hol boyunca yürüdü. Karanlık odasına girdik, ışık yanmıyordu, içeride sadece ayın karda yansıyıp pencereden içeri dolan ışığı vardı. Kapı yumuşak bir iç çekişle kapandı, *çıt*, elleri hâlâ arkasında, kapının kulpunun üzerinde kapıya yaslandı. Uzunca bir süre bir şey söylemedi. "Bana niye öyle dikkatle bakıyorsun. Sam Roth?"

Gerçeği söylemeye çalıştım. "Ben... yani... bir hayvan değilim."

"Senden korkmuyorum/" dedi.

Benden korkar gibi bir hali yoktu. Ay ışığında güzel ve çekici görünüyordu, nane ve sabun, bir de ten kokuyordu. On bir yılımı, sürünün hayvan olan diğer üyelerini izleyerek ve içgüdülerimi bastırmak, kendimi kontrol etmek, insan olarak kalmak için, doğru şekilde davranabilme mücadelesi vererek geçirmiştım.

Grace sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Beni öpmek isteyen sadece içindeki kurt olduğunu söyleyebilir misin?"

Her parçam yok olmama sebep olacak denli şiddetle öpmek istiyordu onu. Başını kollarımla sardım, ben de yaslanınca kapı gıcırdadı, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. O da beni öptü, dudakları sıcacıktı, dilini dişlerimde gezdiriyordu, kollan hâlâ arkasında bedeni kapıya dayanıyordu, içimdeki her şey titriyor, bedenimdeki elektrik aramızdaki o kısa mesafeyi kapatmayı istiyordu.

Beni daha sert öptü, nefesini öfkeyle ağzıma veriyor, alt dudağımı ısınıyordu. Aman Tanrım, bu harikaydı. İnleyip kendimi durdurmaya çalıştım ama benim daha utanacağı mı düşünmeme kalmadan Grace ellerini arkasından çıkarıp boynuma doladı, beni kendine çekti.

"Bu çok seksi," dedi, sesi inişli çıkışlıydı. "Bu kadar seksi olabileceğini düşünmemiştim."

Bir şey daha söylemesine izin vermeden onu tekrar öptüm; ay ışığında birbirine dolanmış kollardan ibarettik. Parmaklarını kotumun beline geçirdi, başparmaklarıyla kalçamı okşuyor, beni kendine daha çok çekiyordu.

"Aman Tanrım, Grace," dedim soluk soluğa. "Kendimi kontrol... kendimi kontrol etme yeteneğime fazla güveniyorsun."

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum."

Ellerimi gömleğinin içine sokup avucumu sırtında dolaştırdım, parmaklarım yanlarında geziniyordu; oraya nasıl vardıklarının farkında bile değildim. "Ben... ben seni üzecek bir şey yapmak istemiyorum."

Grace'in sırtı sanki dokunuşumla hayat bulmuş gibi elimin altında eğildi. "O zaman durma."

Bunu söylediğini binlerce farklı şekilde hayal etmiştim ama fantezilerimin hiçbirisi gerçeğinin yanına bile yaklaşmamıştı.

Acemice yatağm üzerine düştük, bir yanım sessiz olmamız gerektiğini, anne babasının her an gelebileceğini söylüyordu. Ama tişörtümü başımın üzerinden çıkarmama yardım edip göğsümü okşamaya başladı, inledim, parmaklarıma değen teninden başka hiçbir şey hatırlamıyordum. Aklımda şarkı sözleri arıyordum, bu anı tanımlayacak sözcükleri arıyordum ama hiçbir şey gelmiyordu. Tenimi kavrayan elleri dışında hiçbir şey düşünmiyordum.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı Grace. "Sana her dokunuşumda kokun daha da güçleniyor." Burun delikleri açıldı, tamamen kurt kokuyordu, ona olan arzum kokuyordu. Ne olduğumu biliyordum ve o beni istiyordu.

Beni yavaşça yastıkların üzerine ittirdi, kollarımla onu sardım, bacaklarım ayırıp üzerime oturdu.

"Emin misin?" dedim.

Gözleri parıl parıl, heyecanlıydı. Başını Öne arkaya salladı.

Aşağı kayıp karnını öptüm, öyle güzel, öyle doğrudu ki, sanki bunu daha önce yüzlerce kere yapmıştım ve daha yüzlerce kere yapacaktım.

Sürünün boynunda ve bileklerinde bıraktığı o parlak, çirkin yara izlerini gördüm ve onları da öptüm.

Grace battaniyeyi üzerimize çekti ve altımızdan giysilerimizi tekmeleyip aşağı attık. Bedenlerimizi birbirine bastırırken inleyerek bedenimi silkeleyip attım, artık ne insan ne de kurttum, sadece, sadece Sam'dim.

Kırk Beşinci Bölüm • Grace

-1°C

Telefon çalıyordu. Düşündüğüm ilk şey bu oldu. İkinci şey de Sam'in çıplak kolunun göğsümün üzerinde olduğuydu. Üçüncü şey, battaniyenin dışmda kalan yüzümün üşüdüğüydü. Uyanmaya çalışarak gözlerimi kırptırdım, tuhaf bir şekilde kendi odamı tamyamıyordum. Çalar saatimin normalde çalarken parlayan yüzeyinin karanlık, odadaki tek ışığın ise pencereden gelen ay ışığı olduğunu anlamam biraz zaman aldı; cep telefonum çalıyordu.

Sam'in göğsümün üzerinde uzanan kolunu rahatsız etmemeye çalışarak, kolumu battaniyenin altmdan çıkarıp cep telefonumu almak için kaldırdım. Ben alana dek telefon susmuştu. Tamım, içerisi buz gibiydi. Hava durumunun öngördüğü kar fırtması yüzünden elektrikler gitmiş olmalıydı. Elektrikler gideli ne kadar olmuştu, Sam çok üşümüş müydü acaba? Yorgam usulca kaldırdım, bana doğru kıvrılmıştı, kafasını omzuma doğru gömmüştü, loş ışıktaki sadece omuzlarının solgun, çıplak kıvrımı görölüyordu.

Bedenini bedenime bastırıp bir sorun olup olmadığım anlamaya çalıştım ama gövdesi öyle canlıydı ki kalbim onun heyecanıla güm güm atıyordu. Bu, Sam ve ben, bu benim gerçek hayatım. Okula gittiğim, anne babamı beklediğim,

Rachel'm kardeşleriyle ilgili yakınmalarını dinlediğim hayattı bu ve bununla kıyaslandığında öyle solgun bir düş gibi duruyordu ki. Bunlar Sam'i beklerken yaptığım şeylerdi sadece. Dışarıda, uzakta kurtlar kederle ulumaya başladılar, birkaç saniye sonra telefon yine çaldı, notalar seyrekleşerek akıyordu, kurtların tuhaf, dijital bir yankısıydı. Telefonu kulağıma götürene dek yaptığım hatayı fark etmedim bile.

"Sam." Telefonun diğer ucundaki ses tanıdık değildi. Ne aptalım! Komodinin üzerinden kendiminkini değil, Sam'in telefonunu almıştım. Birkaç saniye cevap verip vermemek arasında bocaladım. Telefonu kapatıp bu işi bitirebilirdim ama yapamadım.

"Hayır," diye yanıt verdim. "Ben Sam değilim."

Ses nazikti ama sözcüklerin altında bir sertlik sezdim. "Özür dilerim. Yanlış numara çevirmiş olmalıyım."

"Hayır," dedim karşıdaki telefonu kapatmadan önce. "Bu Sam'in telefonu."

Uzun, ağır bir sessizliğin ardından, "Ah, öyle mi!" dedi karşıdaki ses. Soma bir sessizlik daha oldu. "Sen bir kızsın, öyle değil mi? Benim evimdeki kız?"

Bunu inkâr ederek ne kazanabileceğimi düşündüm kısa bir an ve kazanabileceğim hiçbir şey yoktu. "Evet."

"Bir ismin var mı?"

"Ya sizin?"

Kısa bir kahkaha geldi karşıdan, içinde hiç neşe yoktu cıma tamamen rahatsız edici de denemezdi. "Sanırım senden hoşlandım. Benim adım Beck."

"Tamam, o zaman oldu." Yanımda hâlâ derin derin nefes alan Sam'den uzağa çevirdim yüzümü, sesim başımın üze-

rine uzattığı kolu yüzünden boğuk çıkıyordu. "Niye onu rahatsız ediyorsunuz?"

Yine kısa bir kahkaha. "Bana hâlâ kızgın mı?"

Ne yanıt vereceğimi düşündüm. "Şu anda değil. Uyuyor. Ona mesajınızı iletebilirim." Telefonun ekranından Beck'in numarasına bakıp aklımda tutmaya çalıştım.

Yine uzun bir suskunluk oldu, o kadar uzundu ki Beck'in telefonu kapattığımı düşünmeye başlamıştım, derken duyulabilir bir şekilde derin bir soluk aldı. "Onun... onun arkadaşlarından biri yaralandı. Onu uyandırabilir misin?"

Diğer kurtlardan biri. Öyle olmalıydı. Yorganın biraz daha içine gömüldüm. "Ah... tabii ki. Tabii ki uyandırırım."

Telefonu bırakıp Sam'in kolunu nazikçe kavradım, kulağım ve yüzünün yanım görebiliyordum. "Sam, uyan. Telefon. Önemli."

Sarı gözlerinin açık olduğunu görebileceğim kadar başımı çevirdi "Hoparlöre al."

Dediğini yaptım, karnımın üzerine dayandım, telefonun ekranı atletimin üzerine daire şeklinde küçük mavi bir ışık düşürüyordu.

"Ne oluyor?" Sam dirseğinin üzerine dayandı, soğuğu hissedince yüzünü buruşturup battaniyeyi iyice üzerimize çekerek telefonun üzerinde bir çadır oluşturdu.

"Birileri Paul'e saldırdı. Durumu berbat, her yanı paramparça."

Sam'in ağzından küçük bir of sesi çıktı. Yüzünün aldığı biçimi düşünebileceğini sanmıyorum; gözleri çok uzaklarda, sürüsüyle birlikteydi. Sonunda, "Hâlâ kanaması var mı? insan mı?" diye sordu.

"İnsan. Ona bunu kimin yaptığını sordum... öldürmek için. Düşündüm ki... Sam, sana onun öldüğünü haber vermek için telefon ettiğimi düşündüm. Bu çok kötü. Şimdi kapatmam lazım. Ama mesele şu ki, tüm o küçük ısırtıklar, her tarafında, boynunda, bileklerinde, kanındaki tüm o küçük ısırtıklar, sanki, sanki../'

"... sanki onun nasıl öldürüleceğini bilen birinin işi'mi," diye bitirdi Sam.

"Sanki bunu bir kurt yapmış gibi," dedi Beck. "Bundan hep kaçmaya çalıştık."

"Yenilerden biri mi?" Sam beklenmedik bir güçle hırladı.

"Sam," :

"Onlardan biri olabür mi?"

"Sam. Hayır. İçerden."

Sam'iri yanımdaki bedeni hâlâ gergindi. Bu cümlelerin olası anlamları üzerinde düşündüm: *Yenilerden biri mi?* Yeni olan tek kişi Jack değil miydi?

"Gelecek misin?" diye sordu Beck. "Gelebilir misin? Hava çok soğuk/'

"Bilmiyorum." Sam'in ağzının kıvrımından sadece ilk soruya yanıt verdiğini anlamıştım. Onu Beck'ten ayıran her ne ise oldukça güçlü olmalıydı.

Beck'in sesi değişti, daha yumuşak, daha genç, daha kılfılgafı bir hal aldı. "Lütfen artık bana kızma. Sam. Buna dayanamıyorum."

Sam yüzünü telefondan diğer yâna çevirdi.

"Sam," dedi Beck yumuşak bir sesle.

Sam'in yanımda ürperdiğini hissettim, gözlerini kapadı.

"Hâlâ orada mısın?"

Sam'e baktım ama konuşmayacaktı. Bunun için yapabileceğim bir şey yoktu; Beck için üzülüyordum. "Ben buradayım/" dedim.

Sükûnetten ya da herhangi bir çıtırtıdan yoksun uzun bir sessizlik oldu, Beck'in telefonu kapattığını düşünmeye başlamıştım. Ama soma çok dikkatli bir şeküde sordu: "Sam hakkında ne biliyorsun, isimsiz kız?"

"Her şeyi."

Sessizlik. Sonra: "Seninle tanışmak isterdim."

Sam uzanıp telefonu kapattı. Ekranın ışığı yok oldu ve bizi battaniyenin altında karanlıkta bıraktı.'

Kırk Altıncı Bölüm • Grace

7°C

Ailem bilmiyordu bile. Geceyi Sam ile birlikte geçirdikten somaki sabah, ailemin bunu bilmemesi bana en önemli şey gibi görünmeye başlamıştı. Bunun normal olduğunu tahmin ediyordum. Birazcık suçluluk hissetmenin normal olduğunu tahmin ediyordum. Kendimi azıcık sersemlemiş hissetmenin normal olduğunu tahmin ediyordum. Sanki eskiden tam bir resim olduğumu düşünüyordum da, şimdi Sam benim bir yap-boz olduğumu ortaya çıkarmış, önce beni parçalarımaya ayırmış, sonra da tekrar bir araya getirmişti. Hepsini birbirine sıkı sıkıya bağlı tüm o duyguları tek tek ayırt edebiliyordum.

Sam sessizdi, arabayı kullanmayı bana bırakmıştı, ben tek elimle arabayı kullanırken o iki eliyle sağ elimi tutuyordu. Ne düşündüğünü bilmek için bir milyon dolan seve seve verirdim.

"Bu öğleden soma ne yapmak istiyorsun?" diye sordum sonunda.

Parmaklarıyla elimin arkasını okşayarak pencereden dışarı baktı. Dışarıdaki dünya kâğıt gibi kupkuru görünüyordu. Kar gelecekti. "Seninle herhangi bir şey."

"Herhangi bir şey mi?"

Bana bakıp gülümsedi. O çarpık gülüşü çok hoştu. Belki o da benim gibi kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. "Evet, herhangi bir şey. Seninle olduktan soma..."

"Ben Beck'le tanışmak istiyorum," dedim.

Orada. Dışarıda. Telefonu açtığımdan beri kafamdaki yap-boz parçalarından biriydi bu.

Sam bir şey söylemedi. Gözlerini okula dikmişti, muhtemelen eğer birkaç dakika daha bekleyip beni indirirse tartışmadan kaçınıp kaçınamayacağını hesap ediyordu. Ama bunun yerine sanki inanılmaz derecede yorgunmuş gibi içini çekti. "Tanrım, Grace, niye böyle bir şey istiyorsun ki?"

"O senin baban sayılır, Sam. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Bunu anlamak bu kadar zor olmasa gerek."

"Sen her şey yerli yerinde olsun istiyorsun." Sam gözleriyle park alanından ağır ağır okula doğru akan öğrenci gruplarını takip etti.

"Eğer böyle diyerek beni kızdırmak istiyorsan, hiç uğraşma, başarılı olamazsın. Bunun doğru olduğunu biliyorum."

Ben park alanının etrafında bir tur daha atarken, Sam sonunda inler gibi bir sesle, "Grace, bundan nefret ediyorum. Yüzleşmelerden nefret ediyorum," dedi.

"Bu bir yüzleşme olmayacak. O seni görmek istiyor."

"Olan biten her şeyi bilmiyorsun. *Korkunç* şeyler oluyor. Eğer hâlâ bazı prensiplerim kaldıysa bu bir yüzleşme olacak. Geçen gecedен soma bunu hayal bile etmek güç."

Bulduğum bir park yerine doğru telaşla girdim, otoparkın en uçundaydı, bu yüzden yanımdan geçen meraklı gözler olmadan yüzüne bakabiliyordum. "Kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Hayır. Belki. Biraz. Huzursuz... hissediyorum."

"Korunduk/" dedim.

Sam bana bakmadı. "O değil. Sadece... sadece... sadece umarım doğru zamandır."

"Doğru zamandı."

Bakışlarını uzağa çevirdi. "Merak ettiğim tek şey... benimle, benimle sadece... aileni geri kazanmak için mi seviştiğin?"

Ona öylece baktım. Sonra arka koltuktan sırt çantamı kaptım. Aniden kızmıştım, niye olduğunu bilmiyordum ama kulaklarım ve yanaklarım yanıyordu. Yanıt verdiğimde kendi sesimi tanıyamadım. "Bu söylediğin çok hoş."

Sam bana bakmadı. Sanki okulun yan duvarı onu büyümüşti. Öyle büyülenmişti ki beni onu kullanmakla suçlarken yüzüme bile bakamıyordu. Yeni bir öfke dalgası bedenimi kapladı.

"Seni sadece sen olduğun için isteyemeyeceğimi düşünecek denli boktan bir kibri ne zaman edindin sen?" Kapıyı açıp dışarı çıktım, Sam içeri dolan havadan dolayı ürküp geri kaçtı, yine de onu incitecek kadar soğuk olamazdı. "Evet, mahvet; mahvet."

Tam kapıyı çarpacaktım ki uzanıp kapıyı tuttu. "Bekle. Grace, bekle."

"Ne var?"

"Senin böyle gitmeni istemiyorum." Gözleri yalvanyordu, saf bir kederle bakıyor ve yalvanyordu. Kolundaki tüylerin diken diken oluşuna, soğuk havada omuzlarının hafifçe titreyişine baktım. İşte, ben onundum. Ona ne kadar kızsam kızayım, ben okuldayken neler olabileceğini ikimiz

de biliyorduk. Bundan nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum. Korku. Bundan nefret ediyordum.

"Öyle dediğim için üzgünüm/" dedi, gitmeden önce lafını bitirebilmek için acele ediyordu. "Sen haklısın. Sadece, başıma bu kadar iyi bir şeyin gelebileceğine, böyle güzel bir insanın beni sevebileceğine inanamıyorum. Bana kızma, Grace. Lütfen, bana kızma."

Gözlerimi kapadım. Kısa bir an için, tüm kalbimle onun normal biri olmasını arzuladım, kızgınlığımı, öfkemi bağırabileceğim normal bir insan olmasını. Ama değildi. İlk soğuklarla yok olmayı bekleyen, sonbahardaki'bir kelebek kadar kırılıyordu. Bu yüzden bir ağzı dolusu acı olan öfkemi yutup kapıyı biraz daha açtım. "Böyle bir şeyi bir daha düşünmeni bile istemiyorum, Sam Roth."

Ben ismini söylerken bir anlığına gözlerini kapadı, göz kapakları gözlerinin san rengini kısa bir süreliğine örtmüştü, sonra uzanıp yanağıma dokundu. "Üzgünüm."

Elini tutup parmaklarını parmaklarıma doladım, bakışlarımı yüzüne diktim. "Sen öfkeden çılgına dönüp gittiğinde Beck'in ne hissedeceğini anlayabiliyor musun şimdi?"

Sam güldü, Beck'in bir gece önce telefondaki gülüşünü hatırlatan neşesiz, kendini aşağılayan bir gülüştü bu, sonra gözlerini yere indirdi. Bende Beck'in numarasının olduğunu biliyordu. Elini çekti. "Gideceğiz. Tamam, gideceğiz."

Tam gitmek üzereydim ki durdum. "Sam, Beck'e niçin kızgınsın? Ona niye bu kadar içerledin? Ben senin ailene bile bu kadar kızgın olduğunu görmedim."

Sam'in yüzündeki ifadeden onun bu soruyu kendisine daha önce sormadığını anlamıştım, yanıt vermesi zaman

aldı. "Çünkü Beck... yaptığı bu şeyi yapmamalıydı. Ailem yaptı. Onlar benim bir canavar olduğumu düşündüler. Korktular. Bu hesaplı bir şey değildi."

Suratında acı ve şüphe vardı. Arabaya girip onu yavaşça öptüm. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden yine öptüm ve sırt çantamı alıp gri renkteki kasvetli günün içine daldım.

Omzumun üzerinden geri dönüp baktığımda, sessiz ve kurtsu bir bakışla orada oturmaya devam ediyordu. Son gördüğüm şey, rüzgâra karşı kısıtıldığı gözleri ve nedense bana onu gördüğüm ilk geceyi hatırlatan karmakarışık siyah saçlarıydı.

Buz gibi ve içime işleyen beklenmedik bir esinti saçlarımı uçurdu.

Kış aniden çok yakınlaşmıştı. Gözlerimi kapayıp kaldırımda durdum, Sam'e geri dönmek için duyduğum dayanılmaz arzuya mücadele ettim. Sonunda görev bilinci galip geldi ve okula doğru yöneldim. Ama sanki bir hata yapıyordum.

Kırk Yedinci Bölüm • Sam

7° C

Grace arabadan indikten sonra kendimi kötü hissettim. Onunla tartışmaktan, şüpheden, beni ancak insan olarak tutabilen soğuk havadan dolayı kendimi kötü hissediyordum. Kötüden de beterdim; huzursuz ve tedirgindim. Sonuca ulaşmayan bir sürü şey vardı: Jack, Isabel, Olivia, Shelby, Beck.

Grace'le birlikte Beck'i görmeye gideceğimize inanamıyordum. Arabanın kaloriferini yükselttim ve ta ki direksiyonun çıkıntılı vinili alnımı acıtana kadar, başımı direksiyona dayayıp uzun bir süre öylece kaldım. Sonuna kadar açılmış kaloriferle arabanın içi çok geçmeden havasız ve sıcak oldu ama bu bana iyi geldi. Kendimi değiştirmekten uzak hissediyordum. Kendi tenime sıkı sıkı tutunmuştum.

Şarkılar söyleyerek -*Güneşe yakın, bana daha da yakın / nasıl sıkı sıkı üzerimde hissediyorum tenimi*- bütün gün burada böylece oturup Grace'i bekleyebileceğimi düşündüm önce ama daha yarım saat oturmuştum ki buradan gitmem gerekliliğine karar verdim. Dahası, Grace'e söylediğim şey için bir kefaret ödemeliydim. Bu yüzden yine Jack'in evine gitmeye karar verdim. Daha ortaya çıkmamıştı, ne ölüsü bulunmuştu ne de gazetelere çıkmıştı ve onu tekrar aramaya başlayabi-

leceğim aklıma gelen tek yer orasıydı. Grace her şeyi yoluna sokmaya çalıştığını görünce memnun olacaktı.

Bronco'yu Culpeperlarm evinin yakınında, kesilmiş kerestelerin yığıldığı تنها bir yere park ettim ve ormanın içinden geçerek eve gittim. Çamlar gelen karı haber verircesine renksizdi, dalların uçları benim hissedemediğim soğuk bir rüzgârla hafif hafif sallanıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; çıplak çam kerestelerinden kurt kokusu yayılıyordu. Sanki şu çocuk her bir kütüğe tek tek işemişti. Kibirli alçak.

Sağ tarafımdaki bir kıpırtı yerimden sıçramama sebep oldu. Bir şey sertçe yere çarpmıştı. Nefesimi tuttum.

Bir geyikti sadece. Ortalıktan kaybolmadan önce kısa bir an için kocaman gözlerini, uzun bacaklarını, beyaz kuyruğunu görür gibi oldum; tuhaftır ki, hiç de zarif olmayan bir biçimde çalıkların arasmda kayboldu. Yine de geyiğin ormandaki varlığı rahatlatıcıydı, zira Jack'in buralarda olmadığını gösteriyordu. Şu anda yanımda ellerimden başka silah yoktu. Vücudu adrenalin dolu, dengesiz, yeni bir kurda karşı sadece ellerimle pek de bir şey yapamazdım.

Evin yakınlarında, ağaçlarm arasından rüzgârın sürükleyip getirdiği sesleri dinleyerek donup kaldım. Bir kızla bir oğlanm sesleriydi bunlar, kızgındılar ve yüksek sesle konuşuyorlardı, arka kapının yakınlarında bir yerde olmalıydılar. Bir kurt kadar sessizce malikânenin gölgesine sokulup bir köşeden onlara baktım. Erkeğin sesini tanıımıyordum, heyecanlı ve boğuk bir sest i ama içgüdülerim bunun Jack olduğunu söylüyordu. Diğeri de Isabel'di. Ortaya çıkmayı düşündüysem de çekindim, durup ne hakkında tartıştıklarını öğrenmeyi bekledim.

Isabel'in sesi yüksekti. "Ne söylediğini anlamıyorum. Niçin özür diliyorsun? Niçin ortadan kayboluyorsun? Niye ilk ısırlıdığın yere gidiyorsun? Ne için..."

"Chloe için," dedi oğlan.

Bir sessizlik oldu. "'Chloe için' derken ne kastediyorsun? Bütün bunların bir köpekle ne ilgisi var? Chloe'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Isabel. Kahretsin. Beni dinlemiyor musun? Bazen çok aptal oluyorsun. Değiştikten sonra ne yaptığımı bilmiyorum."

Gülmek için ağzımı kapadım. Jack kardeşinin köpeğini yemişti.

"Sen... sen onu... şey yaptığını mı söylemek istiyorsun? Tanrım! Pisiğin tekisin!"

"Elimde değildi. Sana ne hale geldiğimi anlatmıştım. Onu dışarı bırakmamalıydın."

"O köpeğin kaç para olduğundan haberin var mı senin?"

"Ühüühü."

"E... anne babama ne diyeceğim ben şimdi? Anne, baba, Jack bir kurt adam oldu ve tahmin edin bakalım, ne yaptı? Chloe'nin nerede olduğunu biliyor musunuz? Onu yedi."

"Böyle şeyler söyleme!" diye atıldı Jack. "Sanırım bunu durdurmanın bir yolunu buldum. Sanırım bir çaresi var."

Kaşlarımı çattım.

"Çare." Isabel'in sesi duygusuzdu. "Kurt adamı olmayı nasıl 'düzeltecekmişsin' bakalım?"

"Sen güzel kafam bu işlere yorma boşuna. Bana... bana sadece emin olmam için birkaç gün daha ver. Emin olduğumda her şeyi anlatacağım."

"İyi. Artık her nebulduysan. Tanrım... Chloe'yi yediğine inanamıyorum."

"Lütfen artık bunun hakkında konuşmayı keser misin? Beni sinirlendiriyorsun."

"Her neyse. Ya ötekilerden ne haber? Başkalan yok mu? Onlar sana yardım edemez mi?"

"Isabel, *kapa çeneni*. Sana söyledim, sanıyorum buldum. Kimsenin yardımına *ihtiyacım yok*."

"Sence de..."

Bir ses, ani ve beklenmedik bir ses duyuldu. Bir dal mı kopmuştu? Yoksa bir tokat mıydı?

Isabel tekrar konuşmaya başladığında sesi farklı çıkıyordu. Eskisi kadar güçlü değildi. "Seni görmesinler yeter, tamam mı? Annem, senin yüzünden terapide, babam da şehir dışında. Ben şimdi okula geri döneceğim. Beni buraya köpeğimi yediğini söylemek için çağırdığına inanamıyorum."

"Bu işi hallettiğimi söylemek için çağırdım seni. Bakıyorum da heyecandan öldün, ha! Öyle değil mi?"

"Çok iyi! Harika! Hoşçakal."

Kısa bir an sonra Isabel'in cipinin sesini duydum ve tekrar tereddütte kaldım. Aslında, ne olup bittiğini tam olarak anlayana dek, öfkesini kontrol etmeyi beceremeyen yeni bir kurda görünmeye çok istekli değildim ama sıcak bir yere girmem gerekiyordu, ya arabaya dönecektim ya da evin içine. Ve ev daha yakındı. Jack'in nerede olduğunu anlamaya çalışarak binanın arkasından gizlice sokuldum. Ama ortalıkta yoktu. İçeri girmiş olmalıydı.

Geçen hafta camını kırarak girdiğim kapıya yanaştım. Camı tamir ettirmişlerdi, belki açıktır diye kapının kulpunu denedim. Açıktı. Ne kadar düşünceli bir davranış!

İçeri girer girmez Jack'in ortalıkta dolaştığını duydum, sessiz evin içinde duyulan tek ses onunkiydi, loş koridorda sessizce ilerleyip, siyah beyaz çinilerle kaplı, duvarlarında göz alabildiğine siyah dolapların yükseldiği, yüksek tavanlı uzun mutfığa yanaştım. Sağ taraftaki iki pencereden beyaz renkte bir ışık geliyor, beyaz duvarlardan yansıyor, tavadan sarkan siyah tavalara çarpıyordu. Sanki bütün mutfak siyah beyazdı.

Ben şahsen, mağarayı andıran bu geniş ve steril mutfak-tansa Gracelerin mutfağını -sıcak, tıkiş tıkiş, tarçın, sarımsak ve ekme kokulu- tercih ederdim.

Paslanmaz çelikten buzdolabının içine eğilmiş bir şeyler arayan Jack'in sırtı bana dönüktü. Donup kaldım ama onun bir şeyler ararken çıkardığı sesler adımlarımın sesini örtmüştü. Kokumu ona taşıyacak bir esinti de yoktu, bu yüzden orada öylece durup onu ve seçeneklerimi değerlendirdim. Uzun boyu, geniş omuzları ve kıvrık siyah saçlarıyla bir Yunan heykelini andırıyordu. Duruşundaki bir şey kendine duyduğu aşırı güveni yansıtıyordu ve bu durum bir sebepten dolayı beni sinirlendiriyordu. İçimden gelen bir hırıltıyı bastırıp kapıdan içeri süzuldüm, sessizce onun tam karşısında kalan tezgâhın üzerine çıktım. Eğer saldırgan davranacak olursa yükseklik bana az da olsa avantaj sağlayacaktı.

Buzdolabından uzaklaştı ve ellerindeki yiyecekleri mutfağın ortasındaki parlak tezgâhın üzerine koydu. Uzun dakikalar boyunca kendine bir sandviç hazırlayışını seyrettim. Eti ve peyniri dikkatle dilimledi, ekmeğe sos sürdü ve sonra başını kaldırıp baktı.

"Tanrım," dedi.

"Merhaba," diye yanıtladım onu.

"Ne istiyorsun?" Korkmuş gibi bir hali yoktu. Sadece görünüşümle birini korkutacak denli iriyan değildim.

Ona ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Isabel'le konuşmasını duyunca öğrenmek istediğim şey değişmişti. "Şu bulduğun çare de neymiş bakalım?"

İşte *şimdi* korkmuştu. Bir an için, sonra kendine güvenen sert çenesinde kaybolup gitti bu korku. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir çare bulduğunu düşünüyorsun. Niye böyle düşünüyorsun?"

"Tamam ahabap da, sen kimsin önce?"

Ondan gerçekten hiç hoşlanmıyordum. Eğer Grace, Olivia ve Isabel için tehlike oluşturduğunu düşünmesem, cehenne-me gidip orada sonsuza dek kalmasını söylerdim. Ama yine de ondan hoşlanmamam onunla karşılaşmamı kolaylaştırı-yordu. Her şeyi bilen insan rolünü oynamamı da kolaylaştı-rıyordu. "Senin gibi biri. Senin gibi ısırılmış biri." Karşı çık-a-cakmış gibi baktı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. "Eğer 'sen beni biriyle karıştırıyorsun galiba' türünden bir şey söy-leyeceksen, hiç zahmet etme. Seni kurt olarak gördüm. Bana sadece bulduğunu düşündüğün şu çareyi söyle."

"Sana niye güveneyim?"

"Çünkü babanın aksine, ben hayvanları doldurup büfeye koymuyorum. Ayrıca senin okulda, insanların kapısının önün-de görünüp sürüyü ifşa etmeni istemiyorum. Hepimiz bize ve-rilen bu boktan yerde hayatta kalmaya çabalıyoruz. Bizi dün-yanın geri kalanına ifşa edecek senin gibi zengin bir serseriye. ihtiyacımız yok, sayende peşimize tırmıklarla düşecekler."

Jack hırladı. Bir hayvan hırlamasına bayağı yakındı, nitekim hafifçe titrediğini görünce bu fikrim doğrulanmış oldu. Hâlâ değişken ve istikrarsızdı, her an değişebilirdi. "Artık bunu dert etmene gerek yok. Bir çare buldum, buradan defolup gidebilir ve beni yalnız bırakabilirsin yani." Mutfağın ortasındaki tezgâhtan geriye, duvara dayalı tezgâha doğru birkaç adım attı.

Tezgâhtan aşağı atladım. "Jack, bir çare falan yok."

"Yanılıyorsun," diye atıdı. "Düzelmiş bir kurt daha var."

Bıçakların yanında duruyordu. Kapıya doğru koşmam gerekiyordu ama sözleri beni olduğum yerde durdurdu. "Ne?"

"Evet, bütün vaktimi aldı ama sonunda buldum. Isırılmış ama iyileşmiş bir kız var okulda. Adı Grace. Onun bu işin tedavisini bildiğini biliyorum. Ve bana bunu en kısa zamanda söyleyecek."

Sözcükler ağızımdan hırıltı gibi çıktı: "Ondan uzak dur."

Jack sırtıttı, belki de sadece yüzünü buruşturdu. Eli tezgâhın üzerinde bıçaklara doğru gidiyordu, burun delikleri açılmıştı, soğuğun vücudumdan çıkmasına yol açtığı kurt kokusunu alabiliyordu. "Niye? Sen de bilmek istemiyor musun? Yoksa sen bu dertten zaten kurtuldun mu?"

"Bu işin *çaresi* yok. O hiçbir şey bilmiyor." Sesimin ortaya çıkardığı şeylerden hoşlanmıyordum, Grace'e olan hislerim tehlikeli derecede şeffaftı.

"Sen bunu bilemezsin, ahabap." Bir bıçağa uzandı ama elleri bıçağın sapını ilk kavrayışta tutamayacak denli titriyordu. "Şimdi buradan defol."

Yerimden kıpırdamadım. Onım gidip Grace'e çârenin ne olduğunu sormasından daha berbat bir şey- düşünemiyordum. Titreyerek, her an değişebilirdi ve şiddet doluydu; Grace ise ona aradığı yanıtı veremeyecekti.

Jack bıçağın sapını kavramayı başardı ve gayet tehlikeli görünen bir bıçağı çekip aldı; bıçağın ucu tırtıklıydı ve mutfağın siyah beyaz karoları üzerinde bir sürü yönden yansıyor. Öyle şiddetli titriyordu ki bıçağı bana doğru tutmakta bile zorlanıyordu. "Git buradan."

içgüdülerim bana bir kurtken olduğu gibi onun üzerine atlamamı, boynuna sarılıp hırlamamı ve ona boyun eğdirmemi söylüyordu. Grace'ten uzak duracağına dair ondan söz almalıydım. Ama. insanken bu işler böyle yürümüyordu, hasmın bu kadar güçlüyken değil. Gözlerimi bıçağa değil gözlerine dikerek ona doğru yürüdüm, farklı bir taktik uygulayacaktım. "Jack. Lütfen. O bunun cevabını bilmiyor ama ben senin için bu işi kolaylaştırabilirim."

"Benden uzak dür." Jack bana doğru bir adım attı, derken sendeleyip bıçağı yere düşürdü> bıçak daha yere düşmeden irkildim ama yere düşen bıçağın sesi tuhaf bir biçimde boğuk çıkmıştı. Jack bıçağı almak için yere eğilirken hiç ses çıkarmamıştı. Parmakları pençe halinde siyah beyaz karolar üzerinde bükülüp açılıyordu. Bir şeyler diyordu ama sözleri anlaşılmıyordu. Kafamda şarkı sözleri oluştu. Sözler güya onun içindi ama aslında tıpatıp bana uyuyordu. *Sözcüklerin dünyası etkilemiyor hayatı / Alıyorum yerimi yürüyen ölülerin içinde / Mahrumum artık sesimden / bu isimsiz dehşete yüzlerce sözcük veren,*

Kendine zarar vermesin diye yanına çömelip bıçağı uzağa ittim. Artık ona bir şey sormanın anlamı yoktu. İçimi çe-

kip iniltilerini, ağlamasını ve haykırışlarını dinledim. Artık eşittik, Jack ve ben. Bütün o ayrıcalıkları, güzel saçları, geniş omuzları artık benimkinden farklı değildi.

Jack inledi.

"Mutlu olman lazım," dedim sık sık soluyan kurda. "Bu sefer havlu atmadın."

Kapıya doğru atılmadan önce, hiç kırpmadığı ela gözle-riyle uzunca bir süre beni süzdü.

Ben de çekip gitmek istiyordum ama artık seçme şansım yoktu. Grace'in adım andığı andan itibaren onu arkamda bırakma şansını kaybetmiştim.

Arkasından seğirttim. Evin içinde koşmaya başladık, tırnakları sert zeminde kayıyor, benimse ayakkabıların gıcır-dıyordu. Ardından sırtan hayvanlarla dolu salona daldım; ölü hayvanların bedenlerinden yayılan koku burnuma dol-du. Jack'in iki avantajı vardı: Evi biliyordu ve bir kurttu. Henüz daha tanımadığı hayvani gücüne bel bağlamaktansa, iyi bildiği ortamı gizlenmek için kullanacağına bahse girerdim.

Girerdim ama bahsi kaybederdim.

Kırk Sekizinci Bölüm • Grace

9° C

Sam daha önce hiç geç kalmamıştı. Ben dersten çıktığımda hep arabanın içinde beni bekliyor olurdu, o yüzden bugüne dek nerede olabileceğini ya da ben beklerken ne yapıyor olabileceğini hiç merak etmemiştim.

Ama bugün bekliyordum.

Bugün, öğrenciler otobüslere dolup yola koyulana dek bekledim. Geride kalan öğrenciler ağır adımlarla arabalarına binip birer ikişer kaybolurlarken bekledim. Öğretmenler okuldan çıkıp arabalarına binene dek bekledim. Çıkarıp ev ödevime bakmayı düşündüm. Güneşin ağaçların gerisinde ağır ağır alçalışını düşündüm. Gölgede havanın ne kadar soğuk olduğunu düşündüm.

"Seni alacak araç geç mi kaldı, Grace," diye sordu Bay Rink nazikçe. Dersten sonra gömleğini değiştirmişti, üzerinden belli belirsiz bir kolonya kokusu yayılıyordu.

Okulun önünde, üstü yapraklarla kaplı tuğla bir duvarın üzerinde, kucağımda sırt çantam öylece otururken kaybolmuş gibi görünüyordum herhalde. "Biraz."

"Aramamı istediğin biri var mı?"

Gözümün ucuyla Bronco'nun park alanına girdiğini görüp derin bir soluk aldım. Bay Rink'e gülümsedim. "Gerek yok. Geldi bile."

"Çok iyi," dedi. "Hava bayağı soğuyacak çünkü. Kar geliyor."

"Yaşasın," dedim buruk bir ses tonuyla, arabasına doğru giderken gülümseyip bana el salladı. Sırt çantamı omzuma asıp aceleyle Bronco'ya doğru yürüdüm. Hızla kapısını açıp arabanın içine girdim.

Daha kapıyı yeni kapamıştım ki içerideki kokudan bir sorun olduğunu anladım. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, gözlerimi kaldırıp sürücü koltuğunda oturan kişiye bakmca titredim.

"Sam nerede?"

"Burada oturmasını beklediğin çocuktan mı bahsediyorsun?" dedi Jack.

Bir kurt bedeninden bana bakan gözlerini görmüş olma, Isabel'in onu gördüğünü söylemiş olmasına, haftalardır hayatta olduğunu bilmeme rağmen Jack'i karşımda böyle görmeye hazır değildim. Onu en son okulda gördüğüm günden beri uzamış olan kıvrıkcık siyah saçları, keskin bakışlı ela gözleri, direksiyonu tutan elleri... Gerçekti. Canlıydı. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Park alanından çıkarken Jack'in gözleri yoldaydı. Araba seyir halinde olursa kaçmayı denemeyeceğimi düşünmüş olmalıydı ama bunu dert etmesine gerek yoktu. Şu bilinmeyen beni o koltuğa çivilemişti: Sam neredeydi?

"Evet, o koltukta oturuyor olması gereken çocuk." Sesim hırıltı gibi çıkmıştı. "O nerede?"

Jack bana baktı; sinirliydi, titriyordu. Sam'in yeni kurtları tanımlarken kullandığı bir sözcük vardı, neydi o? Değişken.

"Ben burada sana kötü bir şey yapmaya çalışmıyorum Grace. Ama bazı soruların yanıtlarına ihtiyacım var. Yoksa hızla çok kötü biri olacağım."

"Bir aptal gibi araba kullanıyorsun. Eğer polisler tarafından çevrilmek istemiyorsan yavaşlamaksın. Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Bu işi nasıl durduracağımı bilmek istiyorum, *şimdi* bilmek istiyorum çünkü giderek beter oluyor."

Ne kastettiğini anlamamıştım; durum hava soğudukça mı, yoksa hemen o anda mı kötüye gidiyordu? "Beni Sam'in yanına götürene dek sana tek kelime söylemeyeceğim." Jack yanıtlı vermedi. "Ben burada oyun oynamıyorum. Sam nerede?"

Jack başını öfkeyle bana doğru çevirdi. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Sürücü koltuğunda oturan benim, onun nerede olduğunu bilen benim ve eğer değişecek olursam *kafanı koparabilecek* olan da benim. Duruma bakılırsa, kışının üzerine oturup bilmek istediklerimi bana kuzu kuzu söyleyecek olan da sensin."

Elleri direksiyona yapışmıştı, kollar titriyordu. Tanrım, birazdan değişecekti. Arabayı kenara çekmesini sağlayacak bir şey düşünmem gerekiyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bunu nasıl durduracağımı. Senin buna bir çare bildiğini biliyorum. Sen de ısırdın, biliyorum."

"Jack, bunun nası durdurulacağını bilmiyorum, ben seni tedavi edemem."

"Eh, böyle diyeceğini biliyordum. Aptal arkadaşım da bu yüzden ısırdım. Çünkü bunu benim için yapmasan da onun

için yapacağını biliyorum. Şimdi onun gerçekten değişeceğinden emin olmam gerekiyor bir tek."

Bir an nefesim kesildi: "Sen Olivia'yı mı ısırdım?"

"Sen aptal mısın? Bunu şimdi söyledim ya sana. Şimdi artık konuşmaya başlasan iyi olacak çünkü *ahhh...*" Jack'in boynu seğirip tuhaf bir hareketle büküldü. Kurt güdülerim içimde çağlık çığlığa bağıırıyordu: Bana yönelmiş *-tehlike korku dehşet kızgınlık-* duygular üzerinden buram buram yayılıyordu.

Uzanıp kaloriferi sonuna kadar açtım. Bunun ne kadar etkili olacağını bilmiyordum ama en azından bir zararı da yoktu.

"Hava soğuk. Soğuk senin kurt olmana sebep oluyor, sıcak bunu durdurur." Hızlı hızlı konuşuyor, konuşmasını, daha fazla kızmasını engellemeye çalışıyordum. "İlk ısındığında daha kötü oluyor. O zaman sürekli değişip duruyorsun ama zamanla daha istikrarlı bir hal alacak. Daha uzun süre insan olarak kalacaksın, bütün bir yaz." Jack'in kollan yine kasıldı, araba zikzak yaparak önce kenardaki çakılların üzerine kayıp sonra tekrar yola girdi. "Bu halde araba kullanamazsın. Lütfen. Kaçmayacağım, sana gerçekten yardım etmek istiyorum ama beni Sam'e götürmen gerekli."

"Kapa çeneni." Jack'in sesi hırıltılı çıkmıştı. "Şu kaltak da bana yardım etmek istediğini söyledi. Ben o işi hallettim zaten. Bana senin ısırıldığımı ve değişmediğini söyledi. Seni takip ettim. Soğuktu. Değişmedin. E... ne bu şimdi? Olivia bilmediğini söyledi."

İçerideki aşırı sıcaktan ve duygularının gücünden tenim yanıyordu. Her *Olivia* deyişinde sanki karnıma bir yumruk

yemiş gibi oluyordum. "O *bilmiyor*. Ben ısırdım, doğru söylüyor. Ama hiç değişmedim, bir kez bile. Niye olduğunu bilmiyorum, kimse bilmiyor. Lütfen..."

"*Bana yalan söylemeyi kes*." Onu anlamak güçtü. "Gerçeği istiyorum, *hemen şimdi*, yoksa canım yakacağım."

Gözlerimi kapadım. Sanki dengemi kaybetmiş gibi idim, tüm dünya etrafımda dönüyordu. Ona söyleyebileceğim bir şeyler olmalıydı, durumu kurtaracak bir şeyler. "Evet. Tamam. Bir çare var. Ama herkese yetecek kadar olmadığı için kimse sana söylemedi." Tırnaklarının içi siyah parmaklarıyla direksiyona vurunca irkildim. Zihnimde bu yabancı gerçektikten uzaklaşıp, Sam'e kuduz aşısı yapmak üzere elinde şiringayla gelen hemşirenin görüntüsüne kaydım. "Bir tür aşı, doğrudan damara yapılıyor. Ama acıtıyor. Hem de çok. İstediğinden emin misin?"

"*Asıl acıtan bu*," diye hırladı Jack.

"İyi o zaman. Seni oraya götüreceğim, şimdi bana Sam'in nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Bana nereye gideceğimizi söyle. Eğer yalan söylüyorsan Tanrı yardımcın olsun, çünkü seni öldürürüm."

Onu Beck'in evine doğru yönelttim, cep telefonumu çantamdan çıkardım.

Jack dikkatini bana yöneltince Bronco savruldu. "Ne yapıyorsun?"

"Beck'i arıyorum şu aşıların olduğu kişi. Biz oraya gitmeden son aşıyı kimseye vermemesini söyleyeceğim. Tamam mı?"

"Bak. Çevirdiğim numara bu. Polis değil." Beck'in numarasını hatırladım, rakamlarla aram sözcüklerle olduğundan

daha iyiydi. Çaldırmaya başladım. *Hadi aç. Hadi aç. Lütfen bu doğru karar olsun.*

"Merhaba!"

Sesi tanımıştım. "Merhaba, Beck. Ben Grace."

"Grace mi? Özür dilerim, sesiniz tanıdık ama sizi..."

O konuşmaya devam ederken ben de konuşmaya başladım. "Şu aşıdan elinizde hâlâ var mı? Lütfen bana en sonuncusunu kullandığınızı söyleme/".

Beck sustu.

Sanki bir yanıt almışım gibi devam ettim. "Tann'ya şükür. Bak. Jack Culpeper arabamda. Sam'i de bir yerlerde tutuyor, eğer ona şu bizi kırt olmaktan kurtaran aşıdan vermezsek bana onun nerede olduğunu söylemeyecek. Yaklaşık on dakika uzaktayız."

Beck alçak bir sesle, "Lanet olsun," dedi.

Bu bir nedenden dolayı göğsümün sarsılmasına sebep oldu; bunun yuttuğum bir hıçkırık olduğunu anlamam zaman aldı. "Evet. Orada olacak mısın?"

"Evet. Tabii ki. Grace... hâlâ orada mısın? O beni duyabiliyor mu?"

"Hayır."

"Kendinden emin görün, tamam mı? Korkmamaya çalış. Gözlerine bakma ama kendini savunacağını da belli et. Evde bekliyoruz. Onu arabanın içinde tut. Ben dışarı çıkamam, yoksa değişirim, o zaman da hepimiz hapı yutarız."

"Ne diyor?" diye sordu Jack.

"Oraya vardığımızda hangi kapıya gelmemiz gerektiğini söylüyor. Değişmeyesin diye en hızlı şekilde içeri girebilmemiz için. Sen kurtken aşığı yapamayız."

"Aferin sana, akıllı kız," dedi Beck.

Bir sebepten dolayı Beck'in bu beklenmedik şefkati bana dayanılmaz geldi; gözlerime yaşlar doldu.

"Tamam, birazdan oradayız." Telefonu kapayıp Jack'e baktım. Ama doğrudan gözlerine değil, başının yan tarafına. "Arabayı doğru garaj yoluna çek, ön kapıyı açacaklar."

"Sana güvenilebileceğimi nereden bileceğim?"

Omuzlarımı silktim. "Senin de dediğin gibi. Sam'in nerede olduğunu bilen sensin. Sana hiçbir şey olmayacak, çünkü onun nerede olduğunu bilmek istiyoruz."

Kırk Dokuzuncu Bölüm • Sam

5°C

Soğuk bedenimi sarmıştı. Karanlık gözlerimin üstüne bastırıyordu, öyle ağırdı ki ondan kurtulmak için gözlerimi kırıştırdım. O zaman önümde donuk, beyaz bir dikdörtgen gördüm; kapının aralığını. Ayırt edebildiğim başka herhangi bir şekil olmadığından, bu açıklığın umutsuz derecede uzakta mı yoksa yakmda mı olduğunu kestiremiyordum. Etrafımda toz kokusu, organik ve kimyasal kokular birbirine karışmış. Nefes alışım kulaklarımda yankılanıyor, demek ki burası her neresiyse çok küçük bir yer olmalı. Aletlerin bulunduğu küçük bir kulübe mi? Belki de bir merdiven altı boşluğu?

Kahretsin. *Soğuk*. Ama değişmemi sağlayacak kadar değil, henüz değil. Fakat çok da uzak değil. Yerde yatıyorum. Niye yerde yatıyorum? Sendeleyerek ayağa kalkmaya çabaladım, yüksek sesle inlememek için dudaklarımı ısırdım. Ayak bileğimde bir sorun vardı. Ayağa kalkmaya çalışan yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi dikkatle, tekrar dedim. Ayağım beni taşımadı. Yana devrilirken kollarımı açarak tutunacak bir şey arandım. Avuçlarım duvara asılmış işkence aletine benzeyen üstü çivili bir şeylere süründü, ne olduklarını bilmiyordum; soğuk, metalik ve pistiler.

Bir an için, kendi nefesimin sesini dinleyerek dört ayaküstünde kaldım, avucumdaki kanı hissettim ve vazgeçmeyi düşündüm. Mücadele etmekten yorulmuştum. Kendimi haftalardır dövüşüyor gibi hissediyordum.

Sonunda kalkmayı becerip topallayarak kapıya doğru ilerledim, savunmasız bedenimi başka kötü sürprizlerden korumak için tek elimi ileri uzattım. Kapının aralığından buz gibi hava geliyordu. Bedenime doğru su gibi ağır ağır ilerliyordu. Kapının kulpunu bulmak için elimi uzattım ama pürüzlü tahtadan başka bir şey yoktu. Elime bir kıymık batınca alçak sesle küfrettim. Sonra omzumla yaslanıp kapıyı ittim. *Lütfen açıl, lütfen, eğer bu dünyada biraz adalet varsa.*

Hiçbir şey olmadı.

Ellinci Bölüm • Grace

4° C

Sırt çantamı aldım. "İşte burası."

Beck'in evi, Sam'in Altın Orman'dan geçirip beni buraya getirdiği gün nasılsa yine aym görünüyordu. Ne kadar saçma! O günden beri her şey nasıl çılgınca değişmişti oysa. Tek fark, Beck'in garaj yolunda duran büyük cıpiydi.

Jack arabayı kenara çekmişti bile. Kontak anahtarını aldı ve dikkatle bana baktı. "Benden sonra çık." Dediğini yaptım. Arabanın çevresini dolanıp kapımı açmasını bekledim. Yanıma gelip kolumu sıkıca tuttu. Omuzları gergin, ağzı hafifçe aralıktı ama bunun farkında olduğunu sanmıyordum. Bana saldırmamasından korkmam gerekirdi ama tek düşündüğüm şeydi: *Şimdi değişecek ve biz de Sam'in nerede olduğunu, her şey için çok geç olaka dek öğrenemeyeceğiz.*

Sam'in sıcak bir yerde, kışın ulaşamayacağı bir yerde olması için dua ettim.

"Çabuk ol," dedim kolumu ondan kurtarıp, ön kapıya doğru neredeyse koşarak gittim. "Fazla zamanımız yok."

Jack ön kapıyı itti. Kapı, Beck'in *söylediği gibi* açıldı, önce beni itip arkadan kapıyı çarparak kapattı. Burnuma hafif bir biberiye kokusu geldi; biri yemek pişirmişti, sonra Sam'in Beck'in ona bifttek pişirmesiyle ilgili anlattığı hikâye geldi aklıma. Derken arkamda bir haykırış ve hırlama duyudum.

İkisi de Jack'ten gelmişti. Bu daha önce gördüğüm, Sam'in insan kalabilmek için verdiği sessiz mücadeleye benzemiyordu. Bu şiddetli, kızgın ve gürültülüydü. Jack'in dudaklarından bir hırıltı daha koptu, sonra yüzü bir kurdun yüzüne dönüştü, teninin rengi bir anda değişmişti. Vuracaktı gibi bana doğru uzandı ama elleri pençe halini almıştı, tırnakları sert ve siyahtı. Her ciddi değişimden önce derisi, korkutucu, vahşi bir bebeği kaplayan plasenta gibi bir anlığına kabarıp titriyordu.

Bir kurdun gövdesinden sarkan gömleğine baktım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bu hayvanın aslında Jack olduğuna ikna olmamı sağlayan tek ayrıntı buydu.

Bu Jack de arabadaki kadar kızgındı ama şimdi bu öfkenin belli bir hedefi olmadığı gibi ona hâkim olacak insani güç de yoktu. Dudakları ayrıldı ve dişleri göründü ama hiç ses çıkmamıştı.

"Geri çekil."

Koridorda biri belirdi, cüssesiyle kıyaslandığında şaşırıcı derecede çevikti, dosdoğru Jack'e yöneldi. Jack kendini savunmak için çökünce adam tüm ağırlığıyla kurdun üzerine abandı.

"Yere yat!" dedi hırlar gibi, önce ürküp sonra adammı bunu kurda söylediğini anladım. "Öyle kal. Burası benim evim. Sen burada bir *hiçsin*." Jack'in ağzını kavramış, doğru yüzüne bakıyordu. Jack kilitlenmiş çenesi arasından ısıklı gibi bir ses çıkardı, Beck onu başını yere koymaya zorladı. Beck'in gözleri bir an bana yöneldi ve tek eliyle yerde kocaman bir kurdu tutuyor olmasına rağmen çok sakin bir sesle, "Grace, yardım eder misin?" dedi.

Orada öylece Kipıraamaaan. cıurmuş, ızııyooruum. -mm® dedim.

"Üzerinde yattığı kilimin kenarını tut. Onu banyoya götüreceğiz. Banyo..."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Güzel Hadi gidelim. Ben de sana yardım etmeye Ç&İŞ&" çağım ama ağırlığımı üzerinden kaldırmamam lazım."

Birlikte Jack'i koridor boyunca sürükleyip, benim *daha* önce Sami zorla küvete soktuğum yere, banyoya götürdük. Beck, yarısı kilimin üzerinde yarısı dışında Jack'in arkasına geçip onu banyoya doğru itti, ben de kilimin kalan bölümünü ayağımla içeri tıktırdım. Beck atılıp kapıyı kapattı ve kilitledi. Kapının kilidi ters taraftaydı, böylece dışarıdan kilitlenebiliyordu. Bunu görünce, bu tür olayların ne sıklıkta yaşandığım merak ettim.

Beck durumu önemsemeyen bir ifadeyle, derin bir nefes alıp bana baktı. "İyi misin? Seni ısırdı mı?"

Mutsuz mutsuz başım iki yana salladım. "Bunun bir önemi yok artık! Şimdi Sam'i nasıl bulacağız?"

Beck başıyla, biberiye kokan mutfağa doğru onu izlememi işaret etti. Dediğini yaptım ama tezgâhın üzerinde oturan başka birini görünce biraz tetikte, başımı kaldırdım. Eğer birisi sonradan sorsaydı bu kişiyi olsa olsa *esmer* diye tarif edebilirdim. Esmer, sessiz ve hareketsizdi, kurt kokusu taşıyordu. Elinde taze yara izleri vardı; bu Paul olmalıydı. Hiçbir şey demedi; sırtını tezgâha verip telefonu eline alırken Beck de ona bir şey söylemedi.

Bir numara çevirip telefonu hoparlöre aldı. Bana baktı. "Bana ne kadar kızgın? Cep telefonunu attı mı?"

"Sanmam. Ama tvumarayı *bilmiyorum*."

Beck telefona baktı ve zil sesini dinledi; uzaktan gelen hafif/ *bir Zîl sesi. Lütfen aç. Kalbim* deh gibi atıyordu. Mutfağın ortasındaki tezgâha dayanıp Beck'e, omuzlarının, çenesinin, kaşlarının sert kıvrımlarına baktım. Görünüşü insanda güven ve dürüstlük duygusu uyandırıyordu. Ona güvenmek istiyordum. Beck paniğe kapılmadığına göre kötü bir şey olmadığma inanmak istiyordum.

Hattın ucunda bir ses oldu.

"Sam?" Beck telefona iyice yaklaştı.

Ses çok kesik geliyordu. "Gr...?... sen?"

"Ben Beck. Neredesin?"

"... ack. Grace... Jack ona..."

Anlayabildiğim tek şey sesindeki üzüntüydü. O neredyse onun yanında olmak istiyordum.

"Grace burada," dedi Beck. "Her şey kontrol altında. Sen neredesin? Güvende misin?"

"Soğuk."

Sözcük acı verici derecede net duyulmuştu. Dayandığım yerden kalktım. Hareketsiz durmak pek mümkün görünmüyordu.

Beck'in sesi hâlâ sakindi. "Sesin çok iyi gelmiyor. Bir daha dene. Bana nerede olduğunu söyle. Olabildiğince açık bir şekilde."

"Grace'e söyle.... I...bel'i aras... baraka... içi. duy-dum."

Tekrar tezgâha yanaşıp üzerine dayandım. "Isabel'i aramamı istiyorsun. Onlann evinin oradaki barakada mısın ? O da orada mı?"

.vet." Sam'ın sesi enerjikti. "Grace?"

"Efendim?"

"S... seviyorum."

"Söyleme," dedim. "Seni dışarı çıkaracağız."

"Ça..."

Telefonu kapattı.

Beck'in gözleri beni buldu, gözlerinde sesinde açığa vurmadığı tüm kaygıları görebiliyordum. "Isabel kim?"

"Jack'ırı kardeşi." Sırt çantamı bulup telefonumu çıkarmak sanki çok uzun sürmüştü. "Sam onların evinin orada bir yerlerde kapalı kalmış olmalı. Bir baraka ya da öyle bir yerde. Eğer Isabel'e ulaşabilirsem belki o nerede olabileceğini bilir. Eğer ulaşamazsam ben hemen oraya gidiyorum."

Paul pencereden dışarı batmakta olan güneşe bakıyordu. Sıcaklık düşmeden Culpeperların evine yetişmeme imkân olmadığını düşünüyordu, biliyorum. Bunu düşünmenin hiçbir manası yoktu. Isabel'in numarasını bulup aradım.

İki kere çaldı. "Evet." |

"Isabel, ben Grace."

"Aptal değilim, numaranı gördüm."

Telefonun ucundan ona ulaşıp boğazım sıkamak istiyordum. "Isabel, Jack Sam'i sizin evin oralarda bir yerlere kapatmış." Bir soru sormaya kalkışacaktı ki atılıp devam ettim. "Niye bilmiyorum. Ama hava biraz daha soğursa Sam değişecek. Her neredeyse, orada kapalı kalmış vaziyette. Lütfen bana evde olduğunu söyle."

"Evet, şimdi geldim. Evdeyim. Ama bir şey duymadım."

"Oralarda baraka gibi bir şey var mı?"

Isabel asabi bir ses çıkardı. "Evin dışında altı tane müştemilat var."

"Onlardan birinde olmalı. Bir barakanın içinden aradı. Eğer güneş batarsa içerisi aniden soğur."

"Anladım!" diyerek sözümü kesti. Hışırtı sesleri geldi. "Paltomu giyip dışarı çıkıyorum. Beni duyabiliyor musun? Şimdi dışarıdayım. Senin yüzünden popom donuyor. Bahçeyi geçiyorum. Kahrolası kardeşim *onu yemeden* önce köpeğimin çişini yaptığı çimenlikte yürüyorum."

Paul belli belirsiz gülümsedi.

"Biraz acele edebilir misin?"

"İlk kulübeye koşuyorum. Adını bağıracağım. Sam! Sam! İçerde misin? Hiçbir şey duymuyorum. Eğer bu barakalardan birinde kurda dönüştüyse kapıyı açıp onu serbest bırakacağım ve o da yüzümü parçalayacak. Ailemin sana dava açmasını sağlayacağım."

Belli belirsiz bir çatırtı duydum. "Kahretsin. Bu kapı sıkışmış." Bir çatırtı daha geldi. "Sam? Kurt-çocuk? Burada mısın? Çim biçme makinesinin konduğu kulübede hiçbir şey yok. Bunu yaptıysa eğer Jack nerede peki?"

"Burada. O iyi. Bir şey duyuyor musun?"

"Gerçekten iyi olduğundan şüpheliyim. Ciddi biçimde kafayı yemiş o Grace. Yok, bir şey duyarsam sana söylerim. Bir sonraki barakaya gidiyorum."

Paul tezgâhın üzerinden elini cama dayadı, sonra irkilerle geri çekildi. Haklıydı. Hava çok soğumuştü.

"Sam'i yine ara," diye yalvardım Beck'e. "Ona sesi çıktığı kadar bağırmasını söyle."

Beck telefonu aldı, bir tuşa basıp kulağına götürdü.

Isabel nefes nefese kalmıştı. "Bir sonrakine geldim. Sam! Burada mısın? Ahbap!" Kapı açılırken belli belirsiz duyulan bir gıcırta çıktı. Sonra bir duraksama oldu. "Eğer bir bisiklete dönüşmediyse burada da değil."

"Bunlardan daha kaç tane var?" Culpeperlarm evinde Isabel yerine keşke ben olsaydım, diye düşündüm. Ben ondan daha hızlı davranırdım. Onu bulmak için ciğerlerim iflas edene kadar bağırırdım.

"Sana söyledim. Dört tane daha var ama sadece ikisi yakında. Diğerleri evin arkasındaki çayırın ötesinde. Onlar ahır."

"Yakmlardakilerden birinde olmalı. Sam baraka dedi." Telefonu hâlâ kulağında tutan Beck'e baktım. Bana bakıp kafasını salladı. Yamt yoktu. *Sam, niye açmıyorsun?*

"şimdi bahçe malzemelerinin konduğu barakadayım. Sam! Sam, ben Isabel, eğer kurtsan ve buradaysan lütfen yüzümü parçalama." Telefonda nefes alıp verişlerini duyabiliyordum. "Bu kapı da diğeri gibi sıkışmış. Kapıyı şimdi pahalı ayakkabılarımla tekmeliyorum. Kahrolası."

Beck telefonu tezgâha çarptı, sonra da Paul'e ve bana sırtını döndü. Kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. Bu hareketi *Sam'i* öyle çağırıştırıyordu ki içim parçalandı.

"Açtım, içerisi kokuyor. Her yer pislik içinde. Hiçbir şey yok, ah." Sesi kesildi, şimdi telefonda soluk alış verişleri öncesinden daha hızlıydı.

"Ne var? *Ne var?*"

"Bekle bir saniye... kapa çeneni... paltomu çıkarıyorum. O burada, tamam mı? Sam, bana bak. Sam, bana bak, dedim. Seni orospu çocuğu, şimdi kurda dönüşmüyorsun, tamam mı? Bunu ona yapamazsın."

Telefonu başıma-bastırıp ağır ağır yere çöktüm. Paul'ün yüzü değişmemişti; sadece beni izliyordu, sessiz, hareketsiz, karanlık, kurt gibi.

Bir şaklama sesi duydum, sonra yumuşakça söylenen bir küfür, derken telefondan rüzgârın sesi geldi. "Onu içeri sokuyorum. Tanrı'ya şükür annemler bu akşam evde değil. Seni birkaç dakika sonra arayacağım. Şimdi ellerimin ikisine de ihtiyacım var."

Elimdeki telefonun sesi kesildi. Kafamı kaldırıp hâlâ beni izleyen Paul'e baktım, ona ne diyeceğimi bilemiyordum ve o da sanki bunu zaten biliyordu.

Elli Birinci Bölüm • Grace

3 °C

Culpeperların araba yoluna dönerken, sulusepken yağan kar arabanın ön camına çarpıyor, çamlar farların ışığım yutar gibi görünüyordu. İri ve hantal ev, zemin katta yanan birkaç ışığın haricinde karanlıkta neredeyse hiç görünmüyordu. Kıyıdaki ışığa yönelen bir gemi gibi Bronco'nun yönünü eve doğru çevirip Isabel'in beyaz cipinin yanına park ettim. Başka araba yoktu.

Sam için aldığım fazladan paltoyu kapıp arabadan indim. Isabel beni arka kapıda karşılayıp çizmeler, köpek tasmaları ve geyik boynuzlarıyla dolu duman kokulu antreye yöneltti. Antreden çıkıp sade ve güzel bir mutfığa girdiğimizde duman arttı. Tezgâhın üzerinde yenmemiş bir sandviç, kendi haline terk edilmiş, duruyordu.

Isabel, "Oturma odasında şöminenin yanında. Kusmayı sen buraya gelmeden hemen önce, daha yeni kesti. Bütün halıyı batırdı. Ama sorun yok çünkü annemlerin beni azarlayıp durmasından *hoşlanıyorum*. Süren bir davranış modelini kesmiye uğratmanın bir manası yok/'

"Teşekkürler," dedim. Ona olan minnettarlığım sözcüğün ifade ettiğinden çok daha büyüktü. Oturma odasından gelen duman kokusunu izledim.

Isabel'in ve onda hiç bulunmayan ateş yakma becerilerinin şansına tavan çok yüksekti ve dumanın çoğu yukarı çıkmıştı. Sam şöminenin yanma kıvrılmıştı, omuzlarında bir battaniye vardı. Hâlâ dumanı tüten ve hiç el sürülmediği, elli bir fincan sıcak şey yanında duruyordu.

Şöminenin ateşinin sıcaklığından biraz irkilip ona doğru koştum, kokusunu alınca bir anlığına durdum: Keskin, topraksı ve vahşi. Öylesine sevdiğim ama şimdi koklamak istemediğim, acı verici derecede aşına bir kokuydu bu. Ama bana dönen yüz bir insan yüzüydü ve yanına diz çöküp onu öptüm. İkimizden biri kırılabilirmiş gibi beni dikkatlice tutup kollarını bedenime sardı, başını omzuma yasladı. Hemen yanındaki, dumanı tüte tüte yanan küçük ateş, benim omzumu yakabilecek kadar sıcak olmasına rağmen, Sam'in hiç durmadan titrediğini hissedebiliyordum.

Onun bir şey söylemesini istiyordum. Bu ölümcül sessizlik beni korkutuyorduk. Ondan hafifçe uzaklaşıp bir dakika boyunca saçlarını okşadıktan sonra, söylemem gerekeni söyledim. "Nasılsın?"

"Hızlı tren gibi," dedi usulca. "Kışa doğru tırmanıyorum, tırmanıyorum, tırmanıyorum, en tepeye varmadığım sürece her zaman geri aşağı kayma olasılığım var."

Gözlerimi çevirip ateşe baktım, merkezini, en sıcak yerini izledim, ta ki renkler ve ışık anlamını yitirip gözlerim dans eden bembeyaz bir ışıkla yanana dek. "Ve şimdi en tepedesin."

"Umarım öyledir. Pek umudum yok. Ama Tanrım, kendimi berbat hissediyorum." Buz gibi parmaklarıyla ellerimi kavradı.

Sessizliğe dayanamadım. "Beck de gelmek istedi. Ama evden aynlamadı."

Sam, benim duyabileceğim kadar sesli bir şekilde yutkundu. Yine midesi mi bulanıyordu acaba? "Onu bir daha göremeyeceğim. Bu onun son yılı. Ona kızmakta çok haklı olduğumu düşünüyordum ama şimdi aptalca geliyor. Ben sadece... sadece buna dayanamıyorum."

Buna dayanamıyorum derken, Beck'e kızdığı şeyden mi, yoksa sadece hız treninden mi bahsettiğini bilmiyordum. Ateşe bakmaya devam ettim. Öyle sıcaktı ki! Kendi halinde cayır cayır, ufak bir yaz. Keşke Sam'in içine girip onu orada sonsuza dek ısıtabilseydim. Isabel'in kapı eşiğinde durduğunu biliyordum ama bana o kadar uzakta görünüyordu ki!

"Niçin değişmediğimi düşünüp duruyorum," dedim usulca. "Buna doğuştan bağışıklığım falan olmalı. Ama öyle de değil, biliyorsun. Çünkü o soğuk algınlığına yakalandım. Ve hâlâ daha normal değilim aslında. Daha iyi koku alıp, daha iyi duyabiliyorum." Duraksadım, düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum. "Sanırım babam yüzünden. Beni arabada bıraktığında oldu. Ateşim o kadar yükseldi ki. Doktorlar ölmüş olmam gerektiğini söylediler, hatırlıyor musun? Ama ölmedim. Yaşadım ve bir kurda dönüşmedim/'

Sam bana baktı, gözleri kederliydi. "Belki de haklısın."

"Ama bak bu bir çare olabilir, öyle değil mi? Eğer gerçekten ısınırsan."

Sam başını salladı. Çok solgundu. "Sanmıyorum melek. Beni soktuğun küvetteki su ne kadar sıcaktı. Ya Ulrik. O bu yıl Texas'a gitti. Orada sıcaklık dışarıda otuz dokuz, kırk derece. Ama o hâlâ bir kurt. Eğer bu seni iyileştirdiyse

bu o zaman senin yaşının küçük olduğundan ve seni içeriden yakan delice yüksek bir ateşin olduğundandır/'

"İnsanın ateşini çıkarmak mümkün," dedim birden. Ama bunu daha der demez başımı iki yana salladım. "Ama senin ateşini *yükseltecek* bir ilaç olduğunu sanmıyorum."

"Bu mümkün," dedi Isabel kapıdan. Ona baktım., Kapının pervazına dayanmıştı. Sam'i barakadan getirirken kazığının kolları kirlenmişti. "Annem haftada iki gün bir klinikte çalışıyor. Ateşi 41,6 derece olan bir çocuktan bahsettiğini duydum. Çocuk menenjitmiş."

"O çocuğa ne oldu?" diye sordum. Sam ellerimi bırakıp yüzünü başka yöne çevirdi.

"Öldü," dedi Isabel omuzlarını silkerek. "Ama belki bir kurt adam ölmez. Belki geri zekâlı baban seni arabada haşlanmaya birattığında ölmemenin sebebi buydu: Tam bunun öncesinde ısırılmış olduğundan."

Sam ayağa kalkmaya çalışırken öksürmeye başladı.

Isabel, "Haliya değil lütfen," dedi.

Sam elleriyle dizlerini tutarken ayağa fırladım, hiçbir şey çıkarmadan öğürdü. Sarsakça bana döndü, gözlerinde gördüğüm bir şey içimin kalkmasına yol açtı.

Oda kurt kokuyordu. Sersemletici bir an için, Sam ile ben vardık; buradan yüz kilometre uzaktaydık, yüzümü boynuna gömmüştüm.

Sam birkaç saniyeliğine gözlerini sıkı sıkı yumdu, gözlerini tekrar açtığında, "Özür dilerim. Grace... bunu istemenin korkunç bir şey olduğunu biliyorum. Ama Beck'e gidebilir miyiz? Onu tekrar görmeliyim, eğer bu..." dedi. Durdu.

Ama ne söylemek üzere olduğun biliyordum Eğer bu sonsa.

Elli İkinci Bölüm • Grace

1°C

Bulutlu gecelerde araba kullanmak beni her zaman huzursuz etmiştir. Alçak bulutlar sadece ayışığım saklıyormuş gibi değil, farların ışığını, karanlığa dokunduğu anda içine çekip tüm gücünü alıp götürüyormuş gibi gelir bana. Ama şimdi Sam'le birlikte, giderek daralan karanlık bir tünelde gidiyormuşuz gibi hissediyordum. Sulusepken yağın kar arabanın ön camını dövüyordu; lastikler kaygan yolda kayıverecekmiş gibi iki elimle direksiyonu sıkı sıkı tutmuştum.

Kaloriferi sonuna kadar açmıştım ve Sam'in biraz daha iyi görüldüğüne inanmak istiyordum. Isabel termoslu bir bardağa kahve koymuştu; mide bulantısına rağmen, yolda içmesi için Sam'e ısrar ettim. Dışarıdan ısı veren kaynaklardan daha çok işe yanyor gibiydi. Bunu içten ısıtma teorimizin olası bir dayanağı olarak düşündüm.

"Şu senin teorini düşünüyorum da," dedi Sam. "Kulağa bayağı mantıklı geliyor. Ama elimizde ateşi yükseltecek bir şey olmalı, belki Isabel'in dediği gibi menenjit mikrobu. Bunun oldukça tatsız olacağım düşünüyorum." ,

"Yaratacağı ateş dışımda mı demek istiyorsun?"

"Evet. Ondan ayrı olarak. Tehlikeli derecede tatsız. Özellikle, işe yarayıp yaramadığını anlamak için önce hayvanlar

üzerinde test yapamayacağını düşündüğünde/⁷ Sam şakayı anlayıp anlamadığımı görmek için bana küçük bir bakış fırlattı.

"Hiç de komik değil."

"Hiç yoktan iyidir."

"Orası kesin."

Sam uzamp yanağıma dokundu. "Ama ben seve seve denirim. Senin için. Seninle kalmak için."

Bunu öyle basit, öyle yalın söylemişti ki, söylediği şeyin tam anlamını kavramam zaman aldı. Bir şey söylemek istedim ama nefesim kesilmişti.

"Artık böyle devam etmek istemiyorum Grace. Seninle gerçekten birlikte olduktan, gerçek bir ilişki yaşadıktan sonra seni ormandan izlemekle yetinemem artık. Risk her neyse, göze almaya hazırım..."

"Ölüm..."

"Evet, tüm bunların elimden kayıp gitmesini görmekten se *ölüm*... Bunları kaybedemem Grace. Denemek istiyorum. Sadece... belki de tekrar insan olma şansım olur. *Kurt olduğunda* kurdu öldüremezsın artık."

Titriyordum. Soğuktan değil, bunun mümkün görünmesinden. Korkunç, ölümcül, berbat ama mümkün. Ve bunu istiyordum. Parmaklarının yanağımda olmasının verdiği hissi ya da hüznü sesini hiç yitirmek istemiyordum. Ona, *hayır, buna değmez*, demem gerekiyordu. Ama bu o kadar büyük bir yalan olurdu ki bunu yapamazdım.

"Grace," dedi Sam aniden. "Eğer beni istiyorsan."

"Ne?" dedim, sonra aniden ne demek istediğini anladım. Bunu sormak zorunda kaldığına inanamıyordum. Duygula-

rımı okumak bu kadar zor olmamalıydı. Sonra birden anladım -ne kadar aptaldım, ne kadar geç anlıyordum- benim ağzımdan duymak istiyordu. O bana hislerini hep söylemişti, bense... duyarsızca öyle durmuştum. 'Tabii ki istiyorum. Sam, seni seviyorum, bunu biliyorsun. Seni yıllardır seviyorum. Bunu *biliyorsun*'

Sam kolların bedenine sardı. "Biliyorum. Ama bunu senden duymak istedim." Elimi direksiyondan çekemeyeceğimi düşünmeden önce elime uzandı, sonra saçlarını parmaklarına dolayıp parmak uçlarını boynumda gezdirdi. Kalp atışlarını duyabildiğimi, bu küçücük dokunuşuyla kalbimin onun kalbiyle aynı anda attığını hissettim. *Buna sonsuza dek sahip olabiliyordum.*

Oturduğu yerde arkasına dayandı, yorgun görünüyordu, saçlarıyla oynarken yüzümü görebilmek için başını eğmişti. Derken bir şarkı mırıldanmaya başladı, sonra giderek sesi yükseldi. Usulca, yarı şarkı söylüyor, yarı konuşuyordu, inanılmaz derecede yumuşaktı. Tüm sözleri yakalayamıyordum ama yaz aşkı hakkındaydı. Ben. Belki onun sonsuz aşkı. Şarkı söylerken sarı gözleri yarı kapalıydı ve buzla kaplı boş bir arazide, asü kalmış tek bir damla yaz nektarını andıran bu harika anlarda, hayatımın önümde uzandığını görebiliyordum.

Bronco şiddetle sarsıldı ve kısacık bir an sonra, bir geyiğin motor kapağının üzerine düştüğünü gördüm. Ön cam bir çatırtıyla örümcek ağı gibi çatladı. Frene bastım ama hiçbir şey olmadı. En ufak bir tepki bile yoktu.

Sam, *dön*, dedi ya da ben öyle dediğim hayal ettim. Ama direksiyonu çevirdiğimde araba dümdüz kaydı, kaydı, kay-

dı. Kafamın içinde bir yerlerde babamın, *hıyarken direksiyonu aynı yönde çevir*, diyen sesi çınladı. Yaptım ama çok geç kalmıştım.

Kemik kırılmasını andıran bir ses geldi; arabanın üzerinde, arabanın *içinde* ölü bir geyik vardı, ön cam kırılıp her tarafa dağılmıştı ve Tanrım, bir ağaç arabanın ön tarafına girmişti, elimin üzeri kan olmuştu. Tirtir titriyordum ve Sam suratında, *ah hayır*, diyen bir bakışla bana bakıyordu, arabanın çalışmadığını ve ön camda açılmış olan delikten buz gibi havanın içeri dolduğunu işte o an fark ettim.

Kısa bir süre gözlerimi Sam'e dikip bakakaldım. Sonra motoru çalıştırmayı denedim. Anahtarı çevirmeme rağmen hiçbir şey olmuyordu. "911'i arayacağım. Gelip bizi alsınlar," dedim.

Sam'in ağzı hüznü düz bir çizgi halini almıştı, sanki bu işe yarayacakmış gibi başını öne arkaya salladı. Numarayı çevirip kazayı bildirdim, hızlı hızlı konuşuyor nerede olabileceğimizi tahmin etmeye çalışıyordum. Ellerimdeki kanın bulaşmamasına dikkat ederek paltomu çıkarıp Sam'in üzerine örttüm. Ben arka koltuktaki battaniyeyi de üzerine örterken kıpırdamadan öyle sessizce oturuyordu. Sonra, vücut ısımlı ona aktarabileceğimi umut ederek onun tarafına kayıp üzerine uzandım.

Sam, "Lütfen Beck'i ara," dedi, aradım. Telefonu hoparlöre alıp arabanın ön kısmına koydum.

"Grace?" Beck'in sesiydi.

"Beck," dedi Sam. "Ben Sam."

Bir sessizlik oldu, sonra, "Sam. Ben..."

"Buna zaman yok/" dedi Sam. "Kaza yaptık. Bir geyiğe çarptık."

"Tanrım! Neredesiniz? Araba çalışıyor mu?"

"Çok uzaktayız. 91 l'i aradık. Araba çalışmıyor." Sam, Beck'in söylediklerinin manasını kavramak için biraz durdu. "Beck, o gün gelmediğim için üzgünüm. Sana söylemem gereken şeyler var..."

"Hayır, önce beni dinle, Sam. Şu çocuklar. Onlara önceden sorduğumu bilmeni isterim. Biliyorlar. Her şeyi biliyorlar. Onlara zorla hiçbir şey yapmadım. Senin gibi değiller. Çok üzgünüm, Sam. Her zaman bunun için üzüldüm."

Bu sözcükler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama belli ki Sam için ayıu şey geçerli değildi. Gözleri ıslı ıslı *yanıyordu*, gözlerini kırıştırdı. "Ben pişman değilim. Seni seviyorum Beck." ,

"Ben de seni seviyorum Sam. Sen içimizde en iyisisin ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Sam ürperdi, soğuşun onu etkileyen ilk işaretini görmüştüm. "Şimdi kapatmam lazım," dedi. "Çok fazla zaman yok."

"Hoşçakal Sam."

"Hoşçakal Beck."

Sam bana bakıp başını salladı ve telefonu kapattı.

Bir an için, gözlerini kırıştıırarak öylece kaldı. Sonra üzerindeki bütün örtüleri atıp kollarını dışarı çıkarak bana olabildiğince sıkı sarıldı. Titreyişini hissediyordum, yüzünü saçlarıma gömmüş titriyordu.

"Gitme Sam," dedim boş yere olduğunu bile bile.

Sam yüzümü avuçları arasına alıp gözlerime baktı. Gözleri sapsarı ve hüzünlüydü, kurt gözleriydi, benimdi. "Bunlar aynı kalacak. Bana baktığında hep hatırla. Onun ben olduğumu hatırla. Lütfen."

Lütfen gitme.

Sam beni bırakıp kollarını iki yana açtı, bir eliyle koltuğu diğer eliyle arabanın ön panelini kavradı. Başını eğdi, omuzlarının dalgalanıp sarsılışım izledim, değişiminin sessiz ıstırabını izledim; tam kendini kaybederken yumuşak, dehşet verici bir çığlıkla haykırana kadar.

Elli Üçüncü Bölüm • Sam
1°C

*titreyen bir boşluğa çarpmak
ellerimi sana doğru uzatarak
buz gibi bir pişmanlıkta kaybolmak
işte bu kırılgan aşk
hoşçakal
demenin
bir yolu*

Elli Dördüncü Bölüm • Grace

0°C

Sağlık görevlileri geldiğinde, arabanın yan koltuğunda, ellerimle yüzümü kapamış, bir palto yığınının üzerine kıvrılmışım.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Yanıt vermedim, sadece ellerimi kucağıma koyup kanlı gözyaşlarıyla kaplı parmaklarıma baktım.

"Hanımefendi, yalnız mısınız?"

Başımı evet anlamında salladım.

Elli Beşinci Bölüm • Sam

0°C

Onu izledim, hep izlediğim gibi.

Düşünceler kaygan ve süreksizdi, dondurucu rüzgârda yakalanamayacak denli uzak, belli belirsiz'kokular.

Salıncağın kenarında, ormanın kıyısında, kıvrılıp oturmuş, ta ki soğuk her yerini titretene kadar, yine de kıpırdamıyor. Uzun bir süre, ne yaptığımı anlamıyorum.

Onu izledim. Bir tarafım yanma gitmek istiyor ama içgüdülerim karşı koyuyordu. Arzu, bir düşünceyi ateşliyordu, o düşünce Altın Orman'ın anılarıydı. Günler etrafımda yüzüyor, dağılıp gidiyor, günler öylece kıpırtısız, yere buruşturulup atılmış.

Ama sonra ne yaptığımı anladım, orada kıvrılıp kalmış, dondurucu soğukta titriyordu. Bekliyordu, soğuğun onu başka bir şekle sokmasını bekliyordu. Belki de ondan aldığım bu beklenmedik koku umuttu.

Değişmeyi bekliyordu ve ben de değişmeyi bekliyordum, ikimiz de sahip olamadığımız bir şeyi istiyorduk.

Sonunda bahçeye gece çöktü, gölgeleri uzattı, onları tüm dünyayı kaplayana dek ormana dek çekti.

Onu izledim.

Kapı açıldı. Karanlığa doğru geri çekildim. Bir adam dışarı çıkıp kızı yerden kaldırdı. Evden gelen ışık yüzünün donmuş hatlarında parlıyordu.

Onu izledim. Düşünceler, uzak, onun yokluğuyla uçucu. O evin içinde kaybolduktan sonra geriye tek bir şey kalıyordu: özlem.

Elli Altıncı Bölüm • Grace

r e

Dayanması en zor şey ulumalarıydı.

Günler zaten kötüydü, gecelerse daha beterdi; günler, onların sesleriyle dolu bir başka gece için yapılan neşesiz hazırlıklar gibiydi. Yatağıma uzanıp onun yastığına sarıldım, artık üzerinde hiç kokusu kalmamıştı. Babamın çalışma odasında onun oturduğu sandalyede oturdum, ta ki sandalye onun yerine benim şeklimi alana kadar. Kimseyle paylaşmadığım bana özel bir kederle evin içinde çıplak ayak dolaştım.

Bunları paylaşabildiğim tek kişi Olivia'ydı, ona da telefonla ulaşamıyordum ve arabam -ki onu düşünmeye bue tahammül edemiyordum- çalışmaz durumdaydı.

Evde tek başıyaydım; saatler, benim ve pencereimin dışında uzanan Sınır Ormanı'nın değişmeyen, yapraksız ağaçlarının önünde uzayıp gidiyordu.

Onun ulumasını duyduğum geceler en kötüsüydü. İlk önce diğerleri başlıyordu, son üç gündür olduğu gibi. Babamın çalışma odasındaki deri sandalyeye gömülüyor, yüzümü elimdeki Sam kokulu son tişörte gömüyor ve o seslerin gerçek kurtlardan değil de, banttan geldiğine kendimi inandırmaya çalışıyordum. Gerçek insanlardan değil. Ve sonra, kazadan beri ilk kez, aralarında onun sesini duydum.

Sesini duyunca içim parça parça oldu. Kurtlar onun arkasında ağır ağır söylüyorlardı şarkılarım, acı tatlı bir armoni ama benim tek duyduğum Sam'di. Uluması yükseldi, titre-di, ısırtıp içinde azaldı.

Uzun bir süre dinledim. Hem susup beni yalnız bırakması için yalvarıyor, hem de öyle olacağından ölesiye korkuyordum. Diğer sesler sustuktan sonra daha uzun bir süre Sam ulumaya devam ediyordu, çok yavaş ve yumuşak.

Sonunda sustuğunda gece ölüyordu.

Hareketsiz oturmak dayanılmazdı. Ayağa kalkıyor, ellerimi yumruk yapıp açarak yürüyor, yürüyordum. Sonunda, Sam'in çaldığı gitarı aldım, bir yandan haykırarak, babamın çalışma masasına vura vura paramparça ettim onu.

Babam geldiğinde beni, kayalık bir sahüe çarpmış müzik taşıyan bir tekne gibi, tahta parçalarından ve kopmuş tellerden bir denizin ortasında oturur buldu.

Elli Yedinci Bölüm • Grace

2⁹C

Kazadan sonra telefona ilk kez cevap verdiğimde kar yağıyordu. Yumuşak ve hafif taneler taç yaprakları gibi penceremin kara çerçevesinde uçuşuyordu. Arayan, kazadan beri temas kurmaya çalıştığım tek insan olmasaydı yine de açmazdım. "Olivia?"

"G... gr... r... ace?" Olivia'nın sesini tanımak zordu. Hıçkırıyordu.

"Olivia, şışşt, neyin var?" Bu aptalca bir soruydu. Neyi olduğunu *biliyordum*.

"Ha... hatırlıyor musun, sana kurtlarla ilgili şeyi bildiğimi söylediyimi?" Sözlerinin arasında derin soluklar alıyordu. "Sana hastaneden söz etmedim. Jack..."

"Seni ısırdı," dedim.

"Evet." Olivia'nın ağzından sözcükler hıçkırıklarla çıkıyordu. "Bir şey olacağım düşünmedim, çünkü günler geçiyordu ve her şey eskisi gibiydi!"

Bacaklarım tutmuyordu. "Değiştin mi?"

"Ben... Ben yapamadım... ben..."

Gözlerimi kapayıp sahneyi gözümün önünde canlandırdım. "Şimdi neredesin?"

"Oto... otobüs durağında." Duraksadı, burnunu çekti. "Hava s-soğuk."

"Ah, Olivia. Olivia, buraya gel. Benimle kal. Bunu çözeriz. Ben gelirdim ama şu anda arabam yok."

Olivia yine ağlamaya başladı.

Kalkıp odamın kapısını kapadım. Annemin beni duya-cağından değil, o zaten üst kattaydı. "Olivia, sorun yok. Ben bundan korkmam. Sam'in nasıl değiştiğini gördüm ve korkmadım. Nasıl olduğunu biliyorum. Sakin ol, tamam mı? Gelip seni alamıyorum. Arabam yok. Sen buraya gel-melisin."

Birkaç dakika içinde onu sakinleştirdim ve buraya geldi-ğindçe sokak kapısının açık olacağını söyledim. Kazadan beri ilk kez kendimi benliğime kavuşmuş gibi hissediyordum.

Gözleri kıpkırmızı ve perişan bir halde geldiğinde onu duş alması için banyoya sokup temiz giysiler verdim. O sı-cak suyun altında dururken, kapağını kapatıp klozetin üze-rine oturdum.

"Eğer hikâyeni anlatırsak ben de sana kendiminkini an-latırım," dedim ona. "Jack'in seni ne zaman ısırıldığım öğren-mek istiyorum."

"Onunla nasü karşılaştığımızı sana anlatmıştım, kurtla-rın fotoğrafını çekiyordum ve sonra onu nasıl beslediğimi de. Sana söylememiş olmam büyük aptallık... Seninle kavga ettiğimiz için kendimi öyle suçlu hissediyordum ki sana her şeyi anlatmadım, sonra ona yardım etmek izin bazı derslere girmemeye başladım. Şey... şey olmadan sana anlatamaya-cakmışım gibi hissediyordum... Ben, ne düşündüğümü bil-miyorum. Özür dilerim."

"Boş ver, artık bunlar geride kaldı," dedim. "Nasüdü? Seni ona yardım etmeye mi zorladı?"

'Hayır. Aslında her şey onun istediği gibi giderken çok hoştu. Değiştiğinde çok öfkelenildi ama bir yandan durum çok acı verici de görünüyordu. Kurtlar hakkında sorular sormaya devam etti, fotoğrafları görmek istiyordu, konuştu, o zaman senin de ısırılmış olduğunu keşfetti."

"Keşfetti mi?" diye yineledim.

'Tamam, ben söyledim! Bunun onu çılgına çevireceğini nereden bilebilirdim? Bundan sonra bir çare olduğunu düşünüp bunun peşine düştü, benden senin nasıl iyileştiğini söylememi istiyordu. Sonra, şey, o..."

Gözlerini südi. "Beni ısırdı."

"Bir dakika. Seni insanken mi ısırdı?"

"Evet."

Ürperdim. "Tanrım. Ne kadar korkunç. Hasta piç kuru su. Sen de bunca zaman bütün bunlarla tek başına başa çıkamaya çalıştın, öyle mi?"

"Kime söyleyecektim ki? Gözlerinden dolayı Sam'in onlardan biri olduğunu düşündüm. Onu fotoğraflardan tanıdığımı düşünüyordum. Ama karşılaştığımızda bana lens taktığım söyledi. Bu yüzden ya ben yanılmıştım ya da onun bana yardım etmeye niyeti yoktu."

"Bana söylemeliydin. Sana kurt adamlardan zaten bahsetmiştim."

"Biliyorum. Ben sadece... kendimi suçlu hissettim. Ben sadece..." Suyu kapadı. "Aptallık ettim. Bilmiyorum. Artık ne yapabilirim ki? Sam nasıl bu kadar insan olabildi? Onu gördüm. Bronco'nun içinde hep seni bekledi, hiç değişmedi."

Perdenin üzerinden ona bir havlu uzattım. "Hadi, odama geçelim. Sana anlatacağım."

Olivia o gece bende kaldı, öyle titriyor ve tekmeler atıyordu ki ona benim yatağınım yamna uyku tulumu ve battaniyelerden bir yatak yaptık, böylece ikimiz de uyuyabildik. Geç bir kahvaltıdan sonra Olivia'ya dış macunu ve başka banyo malzemeleri almaya gittik. Annem işe babamın arabasıyla gittiğinden onun arabasını almıştık. Alışverişten dönerken cep telefonum çaldı. Olivia telefonu alıp açmadan ekrandaki numaraya baktı.

Beck. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? İç çekip telefonu elime aldım. "Merhaba."

"Grace."

"Evet/"

"Seni aradığım için özür dilerim." Sesi sakın geliyordu. "Son birkaç günün senin için çok zor olduğunu biliyorum."

Bir şey demem gerekiyor muydu? Öyle olmadığımı umut ettim, çünkü aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Zihnim bulanıktı.

"Grace?"

"Buradayım."

"Seni Jack için arıyorum. Şimdi biraz daha iyi, daha istikrarlı. Kış için değişmesi çok sürmez ama sanırım birkaç haftası daha var."

Zihnim, Beck'in bu noktada bana ne kadar güvendiğini tartamayacak denli bulanık değildi. Kendimi hafiften onurlandırılmış hissettim. "O zaman artık banyoda kilitli olmasa gerek?"

Beck güldü, bunu komik bulmadığı belliydi ama yine de güldüğünü duymak hoştu. "Hayır, banyodan bodruma terfi

etti. Ama şey, korkarım yalanda ben de değişeceğim. Bu sabah az daha değişiyordum. Bu da önümüzdeki birkaç hafta Jack'i bayağı zor durumda bırakır. Senden bunu istememem gerektiğinin farkındayım, çünkü bu seni ısırılma tehlikesiyle yüz yüze bırakıyor ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca, değişene dek Jack'e göz kulak olur musun?"

Duraksadım. "Beck, ben zaten ısırıldım."

"Tanrım!"

"Hayır, hayır," diye ekledim telaşla. "Yalan zamanda değil. Yıllar önce."

Beck'in sesi tuhaftı. "Sen Sam'in kurtardığı kızsın, değil mi?"

"Evet."

"Ve hiç değişmedin?"

"Öyle."

"Sam'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Onunla şahsen bu yıl karşılaştık. Ama beni kurtardığı günden beri hep onu izliyordum." Garaj yoluna girdim ama motoru stop etmedim. Olivia eğilip kaloriferi iyice açtı ve gözlerini kapayıp arkasına yaslandı. "Değişmeden önce gelip seni görmek isterim. Konuşmak için, sen de istersen yani."

"Tabii ki isterim. Ama sanırım bunu bir an önce yapmalıyız. Geri dönemeyeceğim noktaya varmama çok az kaldı."

Kahretsin. Telefonum başka bir arama olduğunu haber veriyordu. "Bugün öğleden sonra olur mu?" diye sordum. O da kabul edince, "Özür dilerim, biri arıyor, kapatmam lazımdı." dedim.

Vedalaşıp telefonu kapadık, ben de arayan diğer kişiye döndüm.

"Pes yani Grace, kaç kez daha çalacak şu telefon? On sekiz mi? Yirmi mi? Yüz kere mi?" Arayan Isabel'di. Kazadan beri, ona Jack'in yerini bildirdiğim günden beri onunla konuşmamıştık.

Yanıt verdim. "Senin de bildiğin gibi dersteydim ve derste telefonum çaldığı için az kalsın öldürülüyordum."

"Derste değildin. Neyse. Yardımına ihtiyacım var. Annem çalıştığı klinikte başka bir menenjit vakası daha görmüş, en beter cinsinden. Ben oradayken oğlandan kan aldım. Üç tüp."

Ne söylediğini anlayana dek boş boş baktığım birkaç dakika geçti. "Sen, nasıl yani?! Niye ki?"

"Grace, senin sınıfın en iyi öğrencisi olduğunu sanıyordum. Belli ki değişebilen ücret tarifesini senin için harikalar yaratmış. Dikkatini toplamaya çalış. Annem telefonda konuşurken hemşireymiş gibi yapıp çocuktan kan aldım. Onun iğrenç, mikrop lu kanım."

"Sen nasıl kan alınacağını biliyor musun?"

"Evet, nasıl kan almacağımı biliyorum! Herkes bilmez mi? Ne söylediğimi anlamıyor musun? Üç tüp. Biri Jack için. Biri Sam için. Biri de Olivia için. Jack'i kliniğe getirmek için senin yardımına ihtiyacım var. Kanlar şimdi orada buzdolabımda. Onları dolaptan çıkarmaya korkuyorum, bakteriler ölür ya da işte bakterilerin başına her ne geliyorsa o olur diye. Neyse, şu evin nerede olduğunu bilmiyorum, Jack'in bulunduğu evin yani."

"Onları enjekte etmek istiyorsun. Onların menenjite yakalanmasını istiyorsun."

"Hayır, onların sıtmaya yakalanmasını istiyorum. Evet, sersem. Menenjit olmalarını istiyorum. Temel semptomu *-ta ta-* ateş. Ve eğer dürüst olmamız gerekirse bunu Sam'e ya da Olivia'ya yapman umurumda bile değil. Belki zaten Sam'de işe yaramaz, o zaten kurt çünkü. Ama eğer senin bana yardım etmeni istiyorsam herkese yetecek kadar kan almam gerektiğini düşündüm/"

"Isabel, ben sana zaten yardım ederdim." İçimi çektim. "Sana bir adres vereceğim. Bir saat içinde orada buluşalım."

Elli Sekizinci Bölüm • Grace

6°C

Beck'in evinin bodrumunda olmak, Sam kurda dönüş-tüğünden beri yaşadığım hem en mutlu hem de en üzücü olaydı, çünkü Beck'i orada, kendi dünyasında görmek Sam'i tekrar görmek gibiydi. Olivia'yı kussun diye banyoda bırakıp Beck'le merdivenin tepesinde buluştuğumuzda -bizi kapıda karşılayamayacağı denli soğuktu hava- o zaman Sam'in ondan, onun davranış tarzından ne kadar çok şey aldığını fark ettim. En basit jestleri bile: ışığı açmak için uzanışı, onu izlememizi belirtmek için başını eğişi, merdivenin altındaki alçak bir kirişten kaçınmak için eğilişi, Sam'e öyle benziyordu ki içimi acıttı.

Sonra, en alt basamaklara geldiğimizde nefesimi tuttum. Aşağıdaki geniş salon kitaplarla doluydu. Öyle birkaç tane değil. Bir *kütüphaneydi* burası. Duvarlar alçak tavana dek uzanan gömme raflarla, raflar da tıka basa kitaplarla doluydu. Daha raflara yaklaşımadan hepsinin sınıflandırılmış olduğunu anladım: Büyük boy, kaim atlaslar ve ansiklopediler bir raftaydı; daha küçük boy, renkli ciltsiz kitaplar diğer raflarda; sırtlarında blok harflerin bulunduğu büyük boy fotoğraf kitapları; tozlu kapakları parlayan ciltli romanlar. Odanın ortasına yavaş yavaş yürüdüm, koyu tonlardaki tu-

runcu halının üzerinde durup hepsini görebilmek için ağır ağır etrafımda döndüm.

Ve koku; Sam'in kokusu odanın her yerindeydi, sanki burada yanımdaydı, elimi tutuyor, tüm kitaplara benimle birlikte bakıp, "Buna bayıldım," dememi bekliyordu.

"Sam'in okuma alışkanlığını nereden aldığı belli oluyor," türünden bir şey söylemek üzere sessizliği bozmak üzereydim ki, Beck neredeyse özür düercesine, "İnsan evde çok zaman geçirince ister istemez bir sürü kitap okuyor," dedi.

Aniden Sam'in bana Beck hakkında söylediği şey geldi: Bu onun insan olarak son yılıydı. Bu kitapları bir daha hiç okuyamayacaktı. Dilim tutulmuştu, Beck'e bakıp bir sersem gibi, "Ben kitapları severim," demeyi becerebildim sadece.

Bunu biliyormuş gibi gülümsedi. Sonra, Jack'i de bu raflardan birine tıkıştırılmış olarak bulacaktı gibi boynunu uzatmış rafları inceleyen Isabel'e baktı. "Jack muhtemelen diğer odada video oyunu oynuyor," dedi.

Isabel, Beck'in kapıyı işaret eden bakışını izledi. "İçeri girsem atlayıp boğazımı parçalamaz, değil mi?" diye sordu.

Beck omuzlarını silkti. "Sanırım bunu yapma ihtimali her zamankinden fazla değil. Orası evin en sıcak odası, galiba kendini orada daha rahat hissediyor. Yine de sık sık değişiyor. Dikkatli ol yeter."

Jack'ten böyle bahsetmesi ügüncü; insandan ziyade bir hayvanmış gibi. Sanki Isabel'e hayvanat bahçesindeki gorillere nasıl davranması gerektiğini anlatıyordu. Isabel diğer odaya geçtiğinde, Beck odadaki yumuşak kırmızı iki koltuğu işaret etti. "Otursana."

Koltuklardan birine oturmaktan memnundum. Beck ile diğer birkaç kurdun kokusunu ama en çok da Sam'in kokusunu alıyordum. Onun buraya kıvrılıp kitap okuyuşunu, inşam sinir edecek denli geniş bir söz dağarcığı edinişini hayal etmek güç değildi. Sam'in koluna dayanmışım gibi yaparak başımı koltuğun kenarına dayadım ve dönüp karşımdaki iskemlede oturan Beck'e baktım. Tam olarak değilse de, uzattığı bacaklarıyla koltuğa gömülür gibi oturmuştu. Yorgun görünüyordu. "Sam'in bu kadar zaman boyunca seni sır olarak saklaması beni biraz şaşırttı."

"Öylemi?"

Omuz silkti. "Sanırım şaşırmamam gerekir. Ben de ona karımdan bahsetmedim."

"Biliyordu. Bana ondan bahsetti."

Beck güldü, kısa ve sevgi dolu bir kahkaha. "Buna da şaşırmamam gerekir. Sam'den bir şey gizlemek imkânsızdı. Laf olsun diye söylemiyorum, o insanların içini okuyabilen biriydi."

ikimiz de ondan geçmiş zamanda bahsediyorduk, ölmüş gibi. "Sence onu bir daha görebilecek miyim?"

Gözleri çok uzaklardaydı, ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. "Sanırım bu onun son yılıydı. Gerçekten de öyle olmalı. Benim son yılım olduğunu biliyorum. Onun neden bu kadar az zamanı olduğunu bilmiyorum. Bu normal değil. Yani, demek istediğim, duruma göre değişir, mesela ben yirmi yıl önce ısırlıdım."

"Yirmimi?"

Beck başını salladı. "Kanada'da. Yirmi sekiz yaşında, çalıştığım firmanın yükselen yıldızıydım. Tatildeydim, dağlarda yürüyüşe çıkmıştım."

"Peki diğlerleri? Onlar nereden geldiler?"

"Her yerden. Minnesota'da kurtların olduğunu duyduğumda belki onların da benim gibi olabileceğini düşündüm. O yüzden gidip onları aradım ve haklı olduğumu gördüm, Paul beni kanatlan altma aldı. Paul'ün..."

"Siyah kurt."

Başım evet anlamında salladı. "Kahve ister misin? Bu laf korkarım biraz uygunsuz kaçacak ama kahve için birini öldürebilirim."

Gerçekten minnettardım. "Bu harika olur. Eğer yerini gösterirsen ben yapabilirim." Raflar arasındaki bir aralıkta, küçük bir buzdolabının yanında duran kahve makinesini işaret etti. "Sen konuşmaya devam edebilirsin."

Eğleniyor gibi görünüyordu. "Ne hakkında?"

"Sürü. Kurt olmanın nasıl bir şey olduğu. Sam. Sam'i niye değiştirdiğin." Elimde kahve filtresiyle duraksadım. "Evet. Bunu. Özellikle bunu bilmek istiyorum."

Beck yüzünü elleriyle örttü. "Tanrım, bu en kötüsü. Sam'i değiştirdim çünkü ruhsuz ve bencil piç kurusunun tekiydim."

Kahveyi ölçtüm. Sesindeki pişmanlığı hissedebiliyordum ama yakasını kolayca bırakmaya niyetim yoktu. "Bu bir gerekçe değil."

Derin bir iç geçirdi. "Bilmiyorum. Jen -karım- yeni ölmüştü. Tanıştığımızda kanser hastasıydı, son günlerini yaşıyordu, bu yüzden olacakları biliyordum ama genç ve aptaldım, belki de bir mucizenin gerçekleşeceğini, beraber sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı düşündüm. Neyse, mucize falan olmadı. Mahvoldum. İntihar etmeyi düşündüm ama

içinde bir kurt olmasının ilginç yanlarından biri, kendini öldürmenin iyi bir fikir gibi gelmemesidir. Hayvanların isteyerek kendilerini öldürmediklerini fark etmiş miydin?"

Fark etmemiştim. Ama aklımın bir köşesine not ettim.

"Neyse, yazın *Duluth'taydım. Sam'i anne babasıyla gördüm. Tanrım, kulağa korkunç geliyor, değil mi? Ama öyle değildi. Bunun hiçbir zaman olamayacağını bildiğimiz halde, Jen ile hep çocuk sahibi olmaktan bahsederdik. Tanrım, sadece sekiz ayı kalmıştı. Nasıl bebek sahibi olabilirdi? Neyse, Sam'i gördüm. Gerçek bir kurt gibi, sarı gözleriyle orada duruyordu ve bu fikir bende saplantı halini aldı. Evet, Grace, bana söylemene gerek yok, bunun ne kadar yanlış olduğunu *biliyorum* ama onu o aptal ve ruhsuz anne babasıyla gördüm, cahillikleri ve budalalıkları yüzlerinden okunuyordu. Sam için daha iyi olacağım düşündüm. Ben ona daha çok şey öğretebilirdim."

Hiçbir şey demedim, Beck tekrar alnını ellerine dayadı. Sesi, asırlık birinin sesi gibi çıkıyordu. Hiçbir şey demesem de o inledi. "Tanrım, biliyorum Grace. Biliyorum. Ama en aptalca olan neydi biliyor musun? Ben gerçekten kendimden *memnunum*. Yani başta öyle değildi. O zaman bunu bir lanet gibi görüyordum. Ama sonra hem yazı hem de kış seven birine benzedim. Bunu anlayabiliyor musun? Eninde sonunda kendimi kaybedeceğimi biliyordum ama bununla uzun süre önce barışmıştım. Sam'in de üstesinden gelebileceğini sandım."

Kahve makinesinin üzerindeki küçük bir gözde fincanları buldum, iki fincan aldım. "Ama öyle olmadı. Süt ister misin?"

"Biraz. Çok değil." İcini çekti. "Onun için cehenneme döndü. Onun için özel bir cehennem yaratmış oldum. Kendini canlı hissetmek için o tür kişisel farkındalığa *ihtiyaç duyuyor* ve bunu kaybedip kurt olduğunda... hayatı cehenneme dönüyor. O bu dünyada tanıdığım en harika insan ve ben onun hayatım mahvettim. Bunun için yıllardır her gün pişmanlık duyuyorum."

Belki bunu hak etmişti ama kendini daha fazla aşağılamasına izin veremezdim. Ona fincanı verip karşısına oturdum. "Seni seviyor Beck. Kurt olmaktan nefret ediyor olabilir ama seni seviyor. Ve sana şunu söylemeliyim ki burada senin karşında oturmak içimi acıtıyor, çünkü seninle ilgili her şey bana onu hatırlatıyor. Eğer ona hayransan, onu sen böyle yetiştirdiğin içindir."

Beck tuhaf bir şekilde savunmasız görünüyordu, elleriyle kahve fincanını sarmış, çıkan dumanın arkasından bana bakıyordu. Uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra, "Pişmanlık kaybetmekten mutluluk duyacağım şeylerden biri olacak," dedi.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Kahvesinden bir yudum aldı. "Her şeyi unutacak mısın?"

"Hiçbir şey unutulmuyor. Sadece bunları farklı görmeye başlıyorsun, bir kurdun beyniyle. Kurtken bazı şeyler önemini tamamen yitiriyor. Bazı şeyler ise kurtların hiç hissetmediği duygular ve biz bunları kaybediyoruz. Ama en önemli şeyleri koruyabiliyoruz. Çoğumuz."

Aşk gibi. İnsan olarak karşılaşmamızdan Önce Sam'in beni, sonra da benim de onu izleyişimi düşündüm. Olaksızmış gibi görünmesine rağmen birbirimize âşık olu-

şumuzu. Bir an için korkunç biçimde kalbim sıkıştı, konuşamadım.

"Sen de ısınlmışsm," dedi Beck. Bunu daha önce de duymuştum, sonunda soru işareti olmayan bir soruydu.

Başımı salladım. "Yaklaşık altı yıl önce."

"Ama hiç değişmedin."

Babamla ilgili hikâyeyi anlattım, sonra Isabel'le birlikte ortaya attığımız ve bir çare oluşturabileceğini düşündüğümüz teoriyi açıkladım. Beck uzun bir süre sessizce oturdu, parmaklarından biriyle fincanının kenarına küçük daireler çiziyor, duvardaki kitaplara boş boş bakıyordu.

Sonunda evet anlamında başım salladı, "işe yarayabilir. Ne şekilde işe yarayabileceğini anlıyorum. Ama bunun etkili olması için bence insanken uygulanması gerekir."

"Sam de böyle demişti. Eğer kurdu öldürecekse, enfekte olduğunda kurt olmamak gerektiğini düşünüyordu."

Beck düşünüyor, hâlâ boş boş bakıyordu. "Tanrım, bu çok riskli. Ateşin o kurdu öldürdüğünden emin olduktan sonrasına dek menenjiti tedavi edemezsin. Bakteriyel menenjitin olağanüstü yüksek derecede ölüm oranı vardır, hastalığı erken yakalayıp tedaviye erken başlansa bile."

"Sam tedavi ihtimali için ölüm riskini göze alacağını söylemişti bana. Sence gerçekten böyle mi düşünüyordu?"

"Kesinlikle," dedi Beck hiç duraksamadan. "Ama o bir kurt ve muhtemelen hayatının geri kalanında da öyle kalacak."

İçindeki sıvının kenarlara doğru renk değiştirmesini izleyerek gözlerimi yarı dolu fincana diktim. "Onu kliniğe getirebileceğimizi düşünüyordum, binanın içindeki sıcaklıkla değişip değişmediğini görmek için."

Bir sessizlik oldu ama Beck'in sura tındaki ifadeyi görmek için başımı kaldırıp bakmadım. Nazikçe, "Grace," dedi.

Kahveme bakmaya devam ederek yutkundum. "Biliyorum."

"Yirmi yıldır kurtlan izliyorum. Bu öngörülemez bir şey değil. Bir sona doğru ilerliyoruz... ve sona geldik."

Kendimi inatçı bir çocuk gibi hissediyordum. "Ama bu yıl değişti, öyle değil mi? Halbuki değişmemesi gerekiyordu. Vurulduğunda tekrar insan oldu."

Beck kahvesinden büyük bir yudum aldı. Parmaklarıyla fincanın kenarına hafif hafif vurduğunu duyabiliyordum. "Seni kurtarmak için. Seni kurtarmak için insana dönüştü. Nasıl yaptığını ya da niye yaptığım bilmiyorum. Ama yaptı. Ben bunun hep adrenalinle bir ilgisinin olması gerektiğini düşünmüşümdür, bedeni kandırıp sıcak olduğuna ikna ediyor olmalı. Bunu başka zamanlarda da denediğini biliyorum ama hiç becerememişti."

Gözlerimi kapatıp Sam'in beni taşıyışını hayal ettim. Neredeyse gözümün önünde görebiliyor, kokusunu alıyor, hissedebiliyordum.

"Kahretsin." Beck uzunca bir süre başka bir şey demedi. Sonra yine, "Kahretsin. İsteddiği bu. Denemek isteyecektir." Kahvenin dibini içti. "Ona yardım edeceğim. Sen ne düşünüyordun? Onu ilaçla uyuşturup oraya götürmeyi mi?"

Aslında Isabel telefon ettiğinden beri sürekli bunu düşünüyordum. "Sanırım bunu yapmalıyız, öyle değil mi? Başka türlü buna dayanamaz."

"Benadryl," dedi Beck dümdüz. "Üst katta olacak. Onu sersemletip arabada delirmesini önleyecek dozda veririz."

"Bir tek onu nasıl buraya getireceğimizi bilemiyorum. Onu kazadan beri görmedim." Sözcüklerimi seçerken temkinliydim. Kendimi çok fazla umutlandırmamaya çalışıyordum. Ama becerebildiğim söylenemezdi.

' Beck'in sesi kesindi. "Bunu ben yapabilirim. Onu alıp getireceğim. Benadryl'i de bir hamburgerin ya da öyle bir şeyin içine koyarız." Ayağa kalkıp fincanı elimden aldı. "Senden hoşlanıyorum Grace. Umarım Sam seninle..."

Durdu, elini omzuma koydu. Sesi öyle yumuşaktı ki az daha ağlayacağımı düşündüm. "İşe yarayabilir Grace. İşe yarayabilir."

Söylediği şeye inanmadığımı görebiliyordum ama bunu istediğini de anlıyordum. Şimdilik bu kadarı da yeterliydi.

Elli Dokuzuncu Bölüm • Grace

3 °C

Beck arka bahçede yürürken yeri ince bir kar tabakası kaplamıştı. Kazağının altında omuzları esmer ve biçimliydi. İçerde Isabel ve Olivia, yardım etmeye hazır, cam kapının yanında benimle birlikte duruyorlardı ama Beck'in insan olarak geçirdiği son güne yürüyüşünü izlerken kendimi yalnız hissediyordum. Bir elinde Benadryl'e batırılmış, kanlı, çiğ bir et parçası vardı, diğer eliyse kontrolsüzce titriyordu.

Evden on metre kadar uzaklaşmıştı ki durup eti yere koydu, sonra da ormanın içine doğru birkaç adım daha attı. Bir anlığına orada dikilip başım çok iyi bildiğim bir tarzda eğdi. Dinliyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Isabel ama yanıt vermedim.

. Beck iki elini ağzına götürdü, onu buradan bile duyabiliyordum.

"Sam!" Tekrar bağırdı. "*Sam!* Orada olduğunu biliyorum! Sam! Sam! Kim olduğunu hatırlıyor musun? *Sam!*"

Beck titreyerek Sam'in ismini boş ve donmuş ormana doğru bağırmaı sürdürdü, ta ki sendeleyip kendini düşmekten son anda alıkoyana dek.

Gözyaşları yanaklarımdan yuvarlanırken parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

Beck, Sam'in ismini bir kez daha haykırdı, sonra omuzları eğildi, iki büküm olup kıvranmaya başladı, çırpman elleri ve ayakları etrafındaki kar tabakasını dağıtıyordu. Giysileri üzerine asılı kaldı, kocaman ve karmakarışık, başını sallayarak onları üzerinden attı.

Gri kurt bahçenin ortasında durup cam kapıya doğru baktı, gözleri onu seyreden gözlerimizi izliyordu. Bir daha asla giymeyeceği giysülerinin içinden çıktı, başını ormana çevirdi ve öylece donup kaldı. Çıplak siyah çamların arasından bir kurt daha belirdi, başı eğik ve temkinliydi, kürkü karla kaplıydı. Gözleri camın arkasında beni buldu.

Sam.

Altmışını Bölüm • Grace

2°C

Gece çelik grisidi, donmuş bulutların kapladığı engin gökyüzü karı ve geceyi bekliyordu. Dışarıda cipin lastikleri tuzlu yolda gıcırıyor, sulu kar arabanın ön camını dövüyordu. İçeride Isabel direksiyonda hiç durmadan "ıslak it kokusundan" şikâyet etse de benim için bu çam ve toprak, yağmur ve misk kokuşuydu. Bunun arkasındaysa endişenin keskin ve bulaşıcı sınırı. Yolcu koltuğunda Jack yan insan yarı hayvan, usulca inliyordu. Olivia arkada yanımda oturuyordu, parmaklarım parmaklanma canımı yakacak derecede sıkı geçirmişti.

Sam arkamızdaydı. Onu cipe taşıdığımızda bedeni ilacın verdiği uykuyla ağırdı. Şimdi solukları derin ve düzensizdi, lastiklerin sulu çamuru fişkırtırken çıkardığı sesin arasında soluğunu duyabilmek için ona doğru eğildim, ona dokunmadığımda onunla iletişim kurmanın yoluydu bu. Uyuşmuş haldeyken onun yanında oturup parmaklarımı kürkü üzerinde gezdirebilirdim ama bu onun için eziyet olurdu.

Şu anda hayvandı; kendi dünyasında, benden çok uzakta.

Isabel arabayı küçük kliniğin önüne çekti. O saatte park alanı karanlıktı, aydınlatılmamıştı; kliniğe gelince, küçük gri bir kareden ibaret gibiydi. Mucizeler yaratacak bir yere benze-

miyordu. Hiç paran olmayıp da hasta olduğunda geldiğin bir yere benziyordu. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

"Anahtarları annemden gizlice aldım," dedi Isabel. Hak-kını vermek gerek, hiç sinirli bir hali yoktu. "Hadi. Jack, içe-ri girmeden önce kimseye saldırmamayı becerebilecek mi-sin?"

Jack anlamadığımız bir şeyler mırıldandı. Arkaya bak-tım, Sam ayağa kalkmış sallanıyordu. "Isabel, acele et. Benadryl'in etkisi geçiyor."

Isabel el frenini çekti. "Eğer tutuklanırsak sizin beni ka-çırdığınızı söyleyeceğim."

"Hadi," diye atıldım. Oturduğum tarafın kapısını açtım, Olivia ile Jack, ikisi de soğuktan ırkildi. "Çabuk olun, ikini-zin de koşması lazım."

"Size yardım etmeye arkadan geleceğim," dedi Isabel. Cipten indim. Dönüp gözlerini bana çevirmiş olan Sam'e baktım. Gözleri odaksızdı, halsizdi.

Bakışı, onunla burun buruna, göz göze yatakta yatışımızı hatırlatarak bir an için beni olduğum yerde dondurdu.

Kaygısını belirten yumuşacık bir ses çıkardı.

"Özür dilerim," dedim.

Isabel döndü, ben de yardım etmek için dolamp onun yanma gittim. Belinden kemerini çıkarıp Sam'in ağzma us-talıkla bağladı. İrkildim ama ona yapma diyemedim. O ısı-rılmamıştı ve Sam'in bu duruma nasıl bir tepki vereceği belli değildi.

Aramıza alıp onu kaldırdık ve kliniğe doğru yan yan yürümeye başladık. Isabel zaten hafifçe aralık olan kapıyı tekmeleyerek açtı. "Muayene odası üerde. Onlardan birine

kapatalım onu, önce Olivia ile Jack'i halledelim. Yeterince uzun süre sıcakta kalırsa belki o da dönüşür."

Isaberin yalanı olabildiğince nazikti; bir mucize olmadıkça değişmeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Umut edebileceğim en iyi şey, Sam'in yanılmış olması; bu tedavinin bir kurtken onu öldürmeyeceğiydi. Isabel'in arkasından küçük malzeme odasına girdim, tıka basa dolu bir odaydı, içerisi tıbbi malzeme ve lastik kokuyordu. Olivia ile Jack zaten orada bekliyorlardı, konuşur gibi başlarını birbirlerine doğru eğmiş olmaları beni şaşırttı. Biz içeri girince Jack başım kaldırdı.

"Bu bekleyişe dayanamıyorum," dedi. "Şu lanet şeyi hemen yapıp bitirsek olmaz mı?"

Alkollü mendillerin durduğu kutuya baktım. "Kolunu hazırlamam gerekir mi?"

Isabel bana bir bakış attı. "Onu bile bile menenjit ediyoruz. İğne yaptığımız yerin enfekte olmasından korkmamız manasız gibi."

Isabel kanla dolu şırıngayı buzdolabından çıkarırken ben de onun kolunu sıvadım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Olivia, gözleri şırıngaya takılıp kalmıştı.

Onu rahatlatacak vaktimiz yoktu. Kuduz aşısı yapan hemşirenin daha önce böyle yaptığını hatırlayıp Jack'in buz gibi elini tutup avucu yukarı gelecek şekilde çevirdim.

Isabel Jack'e baktı. "Bunu istediğine emin misin?"

Dişlerini göstererek hırladı. Korku kokusu salıyordu. "Hadi yap şunu."

Isabel duraksadı, niye olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Bırak ben yapayım," dedim. "Bana zarar veremez."

Isabel şırıngayı bana verip kenara çekildi. Onun yerine geçtim. "Diğer tarafa bak/' dedim Jack'e. Kafasını diğer tarafa çevirdi. Şırıngayı koluna batırdım, kolunu kuvvetle çekince serbest olan kolumla yüzünü geri ittirdim. "Kendini kontrol et!" diye çıktım. "Sen bir hayvan değilsin."

"Özür dilerim/" diye fısıldadı.

içeriğini düşünmemeye çalışarak şırıngayı sonuna kadar sokup, sonra iğneyi geri çektim. İğne yerinde kırmızı bir nokta vardı; bu Jack'in kanı mıydı, yoksa şırıngadan gelen mikrop lu kan mı bilmiyordum. Isabel gözlerini dikmiş öylece bakıyordu, dönüp bir yara bandı aldım ve iğne yerinin üzerine yapıştırdım.

Jack, "Teşekkürler," dedi. Kolunu diğer koluyla tuttu. Isabel'in midesi bulanmış gibiydi.

"Bana ötekini ver," dedim Isabel'e. Isabel şırıngayı bana uzattı, Olivia'ya döndük, Olivia öyle solgun görünüyordu ki damarlarını görebiliyordum; sinirden elleri titriyordu. Isabel kolu sıvama görevini üstlendi. Bu nefret edilesi işi mümkün olduğunca pratik bir şekilde halletme gerekliliği, aramızda söze dökülmemiş bir kural gibiydi.

Olivia, "Fikrimi değiştirdim," diye haykırdı. "Yapmak istemiyorum, şansımı deneyeceğim."

Elini tuttum. "Olivia. Olivia. Sakin ol."

"Olamam." Olivia'nın gözleri şırınganın içindeki koyu kırmızı sıvıdaydı. "Böyle yaşayacağıma ölmeyi tercih ettiğimi söyleyemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu kendini öldürebilecek bir şeyi yapmaya ikna etmeyi istemiyordum ama öte yandan sırf korktuğu için bundan kaçınmasını da istemiyordum. "Ama Olivia, tüm hayatın..."

Olivia başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Buna değmez. Jack'te denemiş olalım. Ben bu riski alacağım. Eğer onda işe yararsa o zaman ben de denerim. Ama ben... yapamam."

"Neredeyse kasıma geldik, biliyorsun," diye üsteledi Isabel. "Hava dondurucu soğuk. Yalanda kış için değişeceksin! Bahara kadar bir daha şansımız olmayacak."

"Bırakalım beklesin," diye atıldı Jack. "Bir zararı yok. Ailesinin kurt kadın olduğunu öğrenmesindense onun birkaç aylığına kaybolduğunu düşünmesi daha iyi."

"Lütfen," dedi Olivia. Gözleri yaş doluydu.

Çaresizce omuz silkip şırıngayı kenara koydum. Başka ne yapılacağını bilemiyordum. Ben de yüreğimin derinliklerinde, onun yerinde olsam aynı şeyi yapacağımı hissediyordum. Menenjitten ölmektense sevgili kurtlarıyla bir kış geçirmek çok daha iyiydi.

"Tamam," dedi Isabel. "Jack, Olivia'yı arabaya götürüp ona göz kulak ol. Peki Grace. Hadi gidip biz yokken Sam'in muayene odasında ne yaptığına bakalım."

Jack ile Olivia hole yönelmişlerdi, dönüşmeme çabası içinde ısınmak için birbirlerine yaslanmışlardı; Isabel'le ben dönüşümü yaşamış kurdun yanına yollandık.

Sam'in olduğu muayene odasının hemen dışında duruyorduk, ben kapıyı açmak için uzanmışken Isabel elini koluma koyup beni durdurdu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu. "Bu onu öldürebilir. Belki de onu öldürecek."

Yanıt vermek yerine kapıyı itip açtım.

Odanın çirkin floresan ışığı altında Sam muayene ma'sası-nın yanma çökmüş, sıradan, küçük bir köpek gibi görünüyor-du. Önüne diz çöktüm, bu olası tedaviyi onun için çok geç ol-madan düşünmüş olsaydık keşke. "Sam." *Senin önünde böyle kurnaz ve ketum biri gibi durmaya dayanamıyorum...* ismin onu tekrar insana dönüştürmeyeceğini biliyordum. Onu kliniğe getirmeme sebep olan şey sadece ve sadece bencillikti. Bencil-lik ve muhtemelen o bu biçimdeyken hiçbir işe yaramayacak şüpheli bir tedavi. "Sam, bunu hâlâ yapmak istiyor musun?"

Siyah saçlarını hayal ederek kürküne dokundum. Mut-suz mutsuz yutkundum.

Sam burnundan ısıklık gibi bir ses çıkardı. Söylediğimin ne kadarını anladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece, yan uyuşmuş haldeyken, dokunuşum onu ürkütmemişti.

Tekrar denedim. "Bu seni öldürebilir. Hâlâ denemek is-tiyor musun?"

Isabel arkamda anlamlı anlamlı öksürdü.

Sam sese inleyip gözlerini Isabel'e ve kapiya çevirdi. Ba-şım okşayıp gözlerine baktım. Tanrım, aynıydılar. Şimdi o gözlere bakmak beni öldürüyordu.

İşe yaramalı.

Yanaklarımdan bir damla yaş süzüldü. Onu silmeden başımı kaldırıp Isabel'e baktım. Bunu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. "Bunu yapmak zorun-dayız."

Isabel kıpırdamadı. "Grace, insan olmadıkça bir şansı ol-duğunu sanmıyorum. İşe yarayacağımı sanmıyorum."

Elimi yüzünün kenarındaki kısa ve yumuşak tüyler üze-rinde gezdirdim. Eğer uyuşturulmamış olsaydı buna izin

vermezdi, fakat Benadryl içgüdülerini köreltmişti. Gözlerini kapadı. Gözlerini kapayışı öyle insancaydı ki bana umut vermeye yetti.

"Grace. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz? Ciddenden?"

"Bekle," dedim. "Bir şey deniyorum."

Yere oturup Sam'e fısıldadım. "Eğer yapabilirsen beni dinlemeni istiyorum." Yanağımı kürküne dayadım ve bana uzun zaman önce göstermiş olduğu Altın Orman'ı anımsadım. Sam'in gözlerinin rengini andıran, çırpınan, titreyen sapsarı yaprakları, yerdeki kelebekleri hatırladım. Kayın ağaçlarının incecik beyaz gövdeleri insan teni gibi pürüzsüz ve mermer gibi. Sam'in ormanın ortasında duruşunu hatırladım, kollarım iki yana açmış, ağaçlardan oluşan bir düşün içinde karanlık ve sağlam bir figür. Bana gelişi, göğsünün teması, yumuşacık öpüşü. Beni öptüğü her anı hatırladım, insan kollarının arasına kıvrıldığım her anı, tek tek. Uyurken nefesinin ensemdeki ılık okşayışını.

Sam'i hatırladım.

Kurt biçiminden çıkmak için kendini nasıl zorladığımı. Benim için. Beni kurtarmak için.

Sam silkindi. Başı düştü, kuyruğu bacakları arasındaydı, titriyordu.

"Ne oluyor?" dedi Isabel, eli kapının tokmağında.

Sam geri çekildi, arkasındaki dolaba çarptı, bir top gibi kıvrıldı, açıldı. Soyunuyordu. Titreyerek kürkünden çıkıyordu. Hem kurttu hem de Sam ve sonra

O

sadece
Sam'di.

"Çabuk," diye fısıldadı Sam. Tüm vücudu seğiriyor, arkadaki dolaba çarpıyordu. Taşların üzerindeki parmakları birer pençeydi. "Çabuk. Hemen yapın."

Isabel kapının yanında donup kalmıştı.

"Isabel! *HacıV*

Isabel daldığı yerden çıkıp bize doğru atıldı. Sam'in yanına çömeldi, geniş sırtının yanındaki boşluğa. Sam dudaklarını öyle ısıırıyordu ki dudakları kanıyordu. Diz çöküp elini tuttum.

Sesi zor çıkıyordu. "Grace... *çabuk*. Gitmek üzereyim."

Isabel daha fazla soru sormadı. Kolunu tutup çevirdi ve iğneyi sapladı. Şırıngayı yarışma kadar soktu ama Sam kolunu hızla çekince iğne geri çıktı. Sam elini elimden kurtararak benden uzaklaştı ve kustu.

"Sam..."

Ama gitmişti. Yine kurt olmuştu. Titriyor, sendeliyor, düşerken tırnaklan yeri çiziyordu.

Isabel, "Özür dilerim Grace," dedi. Tüm söyleyebildiği buydu. Şırıngayı tezgâhın üzerine koydu. "Kahretsin. Jack'in sesi bu. Hemen geri dönerim."

Kapı açılıp kapandı. Sam'in yanına çöküp yüzümü kürküne gömdüm. Nefesi kesik kesik ve halsizdi. Tek düşünebildiğim şeydi: *Onu öldürdüm. Bu onu öldürecek.*

Altmış Birinci Bölüm * Grace

2 ° C

Muayene odasının kapısını açan Jack'ti. "Grace, hadi. Gitmemiz lazım. Olivia iyi değil."

Yanaklarımda gözyaşı izleriyle yakalanmaktan utanarak ayağa kalktım. Kullanılmış şırıngayı tezgâhın yanındaki tehlikeli tıbbi atıklar kutusuna attım. "Onu taşımama yardım etmen lazım."

Kaşlarını çattı. "Isabel beni buraya bunun için gönderdi"

Aşağı baktım, kalbim az daha duracaktı. Yer boştu. Eğilip masanın altına baktım. "Sam?"

Jack kapıyı açık bırakmıştı. Oda boştu.

"Onu bulmama yardım et!" diye bağırdım Jack'e, onu itip koridora dalarken. Sam'den iz yoktu. Salona koştum, kapının açık olduğunu görebiliyordum, aralık kapıdan simsiyah gece görünüyordu. İlaç etkisini yitirdiğinde bir kürdim koşarak gideceği ilk yer. Kaçmak. Gece. Soğuk.

Koşarak otoparka gittim, kliniğin arkasında uzanan Sınır Ormanı'nda Sam'in incecik gövdesinin izini arayarak etrafıma bakındım. Ama kapkaranlıktı. Işık yok. Ses yok. Sam yok.

"Sam!"

Beni duysa bile gelmeyeceğini biliyordum. Sam güçlüydü, ama içgüduları daha da güçlüydü.

Bir ampul dolusu mikrop kanma yavaş yavaş karışırken, onun dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmek dayanılmazdı.

"*Sam!*" Sesim gecenin içinde bir inilti, bir feryat, bir çığlıktı. Gitmişti.

Karşıdan gelen araba farları gözümü aldı. Isaberin cipi yanımdan geçip sarsılarak durdu. Isabel sürücü koltuğundan eğilip yolcu kapısını açtı. Yüzü gösterge panelinin ışığında bir hayalet gibiydi.

"İçeri gir Grace. Lanet olsun, çabuk ol. Olivia değişiyor. Burada çok bile oyalandık."

Onu burada bırakamazdım.

"*Grace!*"

Jack titreyerek arka koltuğa geçti. Gözleri bana yalvararak bakıyordu. Bunlar, ta en başta, o ilk kez dönüştüğünde gördüğüm gözlerin aynısıydı. Ben henüz her şeyden habersizken.

Arabaya binip kapıyı kapadım. Kafamı çevirip pencereden dışarı baktığımda, park alanının kenarında duran beyaz bir kurt gördüm. Shelby. Aynen Sam'in düşündüğü gibi, hayattaydı. Dikiz aynasından ona baktım; orada durmuş arkamızdan bakıyordu. Dönüp karanlıkta kaybolurken gözlerinde bir zafer ifadesi görür gibi oldum.

"Hangi kurttu bu?" diye sordu Isabel.

Ama yamt verecek halim yoktu. Tek düşünebildiğim Sam'di, *Sam, Sam, Sam*.

Altmış İkinci Bölüm • Grace

4°C

"Jack'in durumunun iyiye gittiğini sanmıyorum/" dedi Olivia. Yeni arabamın, halı temizleyicisi ve yalnızlık kokan küçük Mazda'nın yolcu koltuğunda oturuyordu. Üzerine benim iki kazağımı daha giymiş ve bere takmış olmasma rağmen hâlâ titriyordu, ellerini karnının üzerinde birleştirmişti. "Eğer iyi olsaydı Isabel bizi arardı/"

"Belki," dedim. "Isabel pek telefonla arayan türden biri değil." Ama içimden haklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu üçüncü gündü ve Isabel en son sekiz saat önce bizi aramıştı.

Birinci gün: Jack korkunç bir baş ağrısına tutulmuş ve sırtı tahta gibi sertleşmişti.

İkinci gün: Baş ağrısı daha da kötüleşmiş, ateşi çıkmıştı.

Üçüncü gün: Isabel'in sesli mesajı.

Mazda'yı Beck'in evinin garaj yoluna çekip IsabeKin devasa cipinin arkasına park ettim. "Hazır mısın?"

Olivia pek hazır görünmüyordu. Ama arabadan çıkıp sokak kapısına doğru ilerledi. Onu takip edip kapıyı arkamızdan kapadım. "Isabel?"

"Buradayım."

Sesini takip ederek alt kattaki yatak odasına gittik. *Hastalığın* havayı dolduran çürüme kokusuyla zıtlık oluşturan neşeli san renklere bezenmiş küçük bir yatak odasıydı.

Isabel yatağın ucunda, bir sandalyenin üzerine bağdaş kurmuş oturuyordu. Gözlerinin altına mor halkalar oturmuştu-

Getirdiğimiz kahveyi ona verdim. "Niye bizi aradın?"

Isabel bana baktı. "Parmakları ölüyor."

Jack'e bakmaktan kaçmıyordum ama sonunda, yarım oluşmuş bir kelebek gibi kıvrılıp yattığı yatağa baktım. Parmak uçlarının morluğu endişe vericiydi. Yüzü terden parlıyordu, gözleri kapalıydı. Boğazımda bir yumru hissettim.

"İnternette baktım," dedi Isabel. Bu her şeyi açıklayacakmış gibi telefonu eline aldı. "Baş ağrısının sebebi beyin çeperinin iltihaplanmasıymış. El ve ayak parmakları mor çünkü beyni vücuduna artık oraya kan göndermesini söylemiyor. Ateşine baktım. Kırk buçuk derece."

Olivia, "Ben kusacağım," dedi.

Odadan çıkıp beni Isabel ve Jack'le yalnız bıraktı.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Eğer Sam burada olsaydı o ne söyleyeceğini bilirdi. "Üzgünüm."

Isabel omuzlarım silkti, gözleri donuktu. "Her şey beklediği gibi gitti. İlk gün gece ısı düşünce kurda dönüştü. Bu bir daha tekrarlanmadı, hatta ertesi gece elektrikler kesilince bile. Ben de işe yaradığım düşündüm. Ateşi yükseldiğinden beri bir daha değişmedi." Yatağa doğru küçük bir hareket yaptı. "Okula niye gelmediğime dair bir mazeret bildirdin mi?"

Evet.

"Harika."

Beni takip etmesini işaret ettim. Oturduğu sandalyeden çok güç bir şey yapıyormuş gibi kalkıp arkamdan hole çıktı.

Jack eğer bizi dinliyorsa duymasın diye yatak odasının kapısını kapadım. Alçak bir sesle, "Onu hastaneye götürmeliyiz Isabel/" dedim.

Isabel güldü; tuhaf, çirkin bir sesle. "Peki onlara ne diyeceğiz? Ölmüş olması gerekiyor. Ben bunu düşünmedim mi sanıyorsun? Başka bir isim kullansak bile yüzü aylardır haberlerde görünüyor."

"O zaman şansımızı deneyeceğiz, ha? Bir hikâye uydururuz. Yani, en azından denemeliyiz, öyle değil mi?"

Kıpkırmızı gözlerini kaldırıp uzun bir süre yüzüme baktı. Sonunda konuştuğunda sesi boğuktu. "Onun ölmesini istediğimi mi sanıyorsun? Onu kurtarmaya çalıştığımı görmüyor musun? Artık çok geç Grace! Ta baştan tedavi olduklarında bile insanların bu tip bir menenjitten kurtulmaları çok zor. Hele şimdi onun için, üç gün geçtikten sonra... Ona verebileceğim bir ağrı kesici bile yok, elimde bu duruma bir şekilde iyi gelecek herhangi bir şey de yok. Kurt yönünün seni kurtardığı gibi onu da kurtarabileceğini düşünmüştüm, ama onun şansı yokmuş. Hem de hiç."

Kahve bardağını elinden aldım. "Oturup onun ölmesini seyredemeyiz. Onu hemen tanımayacakları bir hastaneye götüreceğiz. Gerekliyse Duluth'a gideriz. Onu Duluth'ta tanımazlar, en azından hemen tanımazlar, o zamana kadar da onlara söyleyecek bir şeyler buluruz. Kalk yüzünü yıka,

Jack'in lazım olabilecek nesi varsa yanına al. Hadi Isabel. *Kıvrda.*"

Isabel bir yanıt vermedi ama merdivene yöneldi. O git-tikten sonra alt kattaki banyoya gidip, içinde faydalı bir şeyler olabileceği düşüncesiyle dolapları karıştırdım. İnsanlar genelde evlerinde bir eczane dolusu ilaç depolamayı severler. Parasetamol türü bir ilaç ile üç yıl öncesinden kalma reçeteli bir ağrı kesici vardı. Hepsini alıp Jack'in odasına döndüm.

Başucuna diz çökerek, "Jack, uyanık mısın?" dedim. Ne-fesi kusmuk kokuyordu, Isabel üe onun üç gündür neler yaşıyor olabileceğini midem burkularak düşündüm. Sam'i kaybetmeme sebep olduğu için bunu hak ettiğine kendimi ikna etmeye çalıştıysam da beceremedim.

Yanıt vermesi çok uzun sürdü. "Evet."

"Senin için bir şey yapabilir miyim? Seni rahatlatacak bir şey?"

Sesi çok az çıkıyordu. "Başım beni öldürecek."

"Yanımda ağrı kesici var. İçebilir misin?"

Onayladığım belirten belli belirsiz bir ses çıkardı. Bunun üzerine, yatağın yanında duran su dolu bardağı alıp iki tane hapyı yutmasına yardım ettim. "Teşekkür ederim," gibisinden bir şeyler mırıldandı. İlaç etkisini gösterene dek on beş dakika bekledim, derken bedeni biraz olsun rahatladı.

Bir yerlerde Sam de bunu yaşıyordu. Onu yerde yatmış, beyni ağrıdan patlar, bedeni ateş içinde yanarken, can çekişirken hayal ettim. Ama Sam'in başma böyle bir şey gelseydi bir şekilde hissederdim, biliyordum; öldüğü an ani bir acı duyardım. Jack yattığı yerde hafif bir ses çıkardı, acıdan do-
390

layı çıkan bilinçsiz bir ses, rahatsız uykusu içinde küçük bir inilti. Tek düşünebildiğim aynı kanı Sam'e de enjekte ettiğimdi. Isabel'in o ölümcül kokteyli damarından içeri enjekte ederkenki görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu.

Uyuduğunu düşünmeme rağmen, Jack'e, "Hemen geri döneceğim," dedim. Mutfığa gidip Olivia'yı buldum, mutfığın ortasındaki tezgâha dayanmış, elindeki bir kâğıdı katlayıp duruyordu.

"Nasıl?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Onu hastaneye götürmemiz lazım. Gelebilecek misin?"

Olivia ne manaya geldiğini anlayamadığım bir bakışla baktı yüzüme. "Sanırım hazırım." Elinde kıvrıdığı kâğıdı bana doğru uzattı. "Bunu aileme ulaştırmanın bir yolunu bulmam istiyorum."

Kâğıdı açmaya başladım, başımı olumsuz anlamda salladı. Soran gözlerle baktım:

"Bu da ne?"

"Onlara kaçtığımı ve beni aramamalarını söyleyen not. Tabii ki yine de deneyeceklerdir ama en azından kaçırıldığımı falan düşünmeyecekler."

"Değişeceksin," dedim. Bu bir soru değildi.

Kafasını salladı, yüzünde yine tuhaf bir ifade belirmişti. "Bunun olmamasına çalışmak gitgide zorlaşıyor -belki sadece, değişmemeye çalışmak hiç hoş olmadığından- ama *istiyorum*. Aslında dört gözle bekliyorum. Bunun biraz saçma görüldüğünün farkındayım."

Bana hiç de saçma gelmiyordu. Onun yerinde olmak, kurtlarımla ve Sam'le birlikte olabilmek için her şeyimi vere-

bilirdim. Ama bunu ona söylemek istemiyordum, o yüzden açık bir soru sordum. "Burada mı değışeceksin?"

Olivia onu izlememi işaret etti. Mutfağa gidip bahçeye bakan pencerenin önünde durduk. "Görmeni istediğim bir şey var. Bak. Biraz beklemen lazım. Ama bak."

Pencerenin önünde durup ölü kışın dünyasına, ormanın iç içe girmiş çalılıklarına baktık. Uzun bir süre hiçbir şey görmedim, bir çıplak daldan diğerine uçan küçük ve renksiz bir kuşun dışında. Sonra yere yalan bir yerde ufak bir kıpırtı ilişti gözüme, ormanın içinde büyük siyah bir kurt gördüm. Neredeyse renksiz gibi görünen açık renkli gözleri evin üzerindeydi.

"Nasıl bildiklerini bilmiyorum," dedi Olivia, "ama beni beklediklerini hissediyorum." Birden yüzündeki heyecanı fark ettim. Bu kendimi yapayalnız hissetmeme sebep oldu.

"Şimdi gitmek istiyorsun, değü mi?"

Olivia başıyla onayladı. "Beklemeye daha fazla dayanamayacağım."

İçimi çekip ışü ışı parlayan yemyeşil gözlerine baktım. Onu daha sonra tanıyabileyim diye bu gözleri aklıma iyice kazımalıydım. Ona bir şey söylemem gerektiğini düşünüyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Mektubunu ailene iletceğim. Dikkatli ol. Seni özleyeceğim Olive."

Cam kapıyı açtım, soğuk hava içeri doldu.

Rüzgâr onu ürpertirken içten bir kahkaha attı. Tanımadığım, hafif, ılıtlı, ilginç bir varlık oluvermişti. "İlkbaharda görüşürüz Grace."

Bahçeye doğru koşmaya başladı, bir yandan da üstündekileri çıkarıyordu ve daha ağaçların ilk sırasına varma-

dan hafif mi hafif bir kurt oluvermişti, neşeyle sıçrayan ısıltılı bir yaratık. Jack'in ya da Sam'in değişirken çektiği acıdan eser yoktu; sanki o bunun için yaratılmıştı. Onu görünce içime bir şey oturdu. Üzüntü ya da kıskançlık, belki de mutluluk.

Şimdi yalnızca üçümüz kalmıştık, değişmeyen üç kişiydik.

içeriye önceden ısıtmak için arabayı çalıştırdım. Ama sonunda zaten bir anlamı kalmadı. On beş dakika sonra Jack öldü. Artık sadece ikimiz kalmıştık.

Altmış Üçüncü Bölüm • Grace

-6°C

Olivia'yı bundan sonra da gördüm, bıraktığı notu armesinin arabasına koyduktan sonra. Alacakaranlıkta ormanda tatlı tatlı hareket ediyordu, yeşil gözleriyle onu tanımak kolaydı. Yalnız değildi; diğer kurtlar ona yol gösteriyor, öğretmenlik yapıyor, onu ıssız kış ormanının ilkel tehlikelerinden koruyordu.

Ona Sam'i görüp görmediğini sormak istedim.

Sanırım cevabı "hayır"dı.

Isabel, Noel tatilinden ve Rachel'la planladığımız seyahatten birkaç gün önce beni aradı. Yeni arabanım yanma gelmek yerine niye telefon ettiğini bilmiyordum; okul otoparkında tam karşıda cipinin içinde tek başma oturduğunu görebiliyordum.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," diye yanıtladım.

"Yalancı." Isabel bana bakmıyordu. "Öldüğünü biliyosun."

Bunu telefonda kabul etmek, yüz yüze yapmaktan daha kolaydı. "Biliyorum."

Buz tutmuş gri park alanının karşısında Isabel telefonu kapattı. Arabasını çalıştırıp gelip benim arabanım yanma

park etti. Yolcu kapısını açarken bir *klik* sesi, camı açarken de bir *vınlama* duyuldu. "Bin. Bir yerlere gidelim."

Şehre inip kahve aldık, sonra önünde park yeri bulduğumuzdan bir kitapçıya girdik. Isabel arabadan çıkmadan önce dükkânın önüne uzun uzun baktı. Buz tutmuş kaldırımda durup vitrine baktık. Vitrin Noel eşyasıyla doluydu. Ren ge-yikleri ve zencefilli çörekler ve *Bu Mükemmel Bir Hayat*.

Isabel, "Jack Noelleri severdi," dedi. "Bence aptalca bir şey. Ben artık Noel'i kutlamıyorum." Dükkânı işaret etti. "İçeri girmek istiyor musun? Buraya haftalardır gelmedim."

"Ben de gelmedim, şeyden beri..." Sustum. Bunu söylemek istemiyordum. İçeri girmek istiyordum ama bunu söylemek istemiyordum.

Isabel benim için dükkânın kapısını açtı. "Biliyorum."

Bu gri, ölü kışın içinde kitapçı başka bir dünyaydı. Mavi renkli ahşap raflar ortama farklı bir hava veriyordu. Işık saf beyazdı. Klasik müzik çalıyordu ama gerçek fon müziği ısıtıcının vınlamasıydı. Tezgâhm arkasındaki çocuğa baktım. Uzun, ince, siyah saçlı bir çocuktü, bir kitabın üzerine eğilmişti, bir an için boğazımı bir yumru tıkadı, yutkunamadım.

Isabel bileğimi kavradı, acıtacak kadar sıkı tutuyordu. "Hadi gidip şişmanlamakla ilgili kitapları bulalım."

Yemek kitaplarının olduğı bölüme gidip yere oturduk. Hah soğuktü, Isabel kitapları yamna yığıp sonra da yanlış sırada koyarak ortalığı iyi bir dağıttı. Ben de kitap sırtlarında yazan başlıkların düzgün harflerinde kendimi kaybettim, kitapları raflardan öyle dalgın bir şekilde çekiyordum ki kitaplar birbirinin üzerine yığılıyordu.

Isabel, "Nasıl şişmanlanacağımı öğrenmek istiyorum/" dedi. Hamur işleriyle ilgili bir kitabı eline aldı. "Bu nasıl görünüyor?"

Kitabı alıp sayfalarını çevirdim. "Tüm ölçüler metrik. Kaşık, bardak hesabı yok. Dijital bir tartı alman gerekir."

"Unut bunu." Isabel kitabı yine yanlış yere koydu. "Bir de şuna bakalım."

Bu seferki bir pasta kitabıydı. Üzeri ahududularla süslü nefis bir çikolatalı pasta, etrafı kabarık beyaz kremayla süslenmiş sarı san toplar, çilek nektanyla ıslatılmış iç bayıcı *cheesecake*'ler.

"Bir dilim pastayı alıp okula götüremezsin." Ona bir kurabiye ve çörek kitabı verdim. "Bunu dene."

"Bu mükemmel." Isabel bana suçlayıcı bir bakış atıp kitabı başka bir rafa koydu. "Nasıl alışveriş yapılacağım bilmiyor musun? Eli çabuk olmak iyi değildir. O zaman yerince zaman harcayamazsın. Sana göz gezdirmeye sanatım öğretmek zorunda kalacağım. Bu konuda yetersiz olduğun çok betti."

Isabel yemek kitapları bölümünde bana göz gezdirmeyi öğretti, ta ki ben artık huzursuzlanana ve onu orada bırakıp dükkânı dolaşmaya başlayana dek. Bunu yapmak istemi-yordum ama bordo renkli halıyla kaplı merdiveni tırmanıp üst kata çıktım.

Dışında kar bulutlarının kararttığı gün içeriyi eskisinden daha loş ve daha küçük gösteriyordu ama iki kişilik koltuk ve Sam'in kitaplara baktığı bel hizasındaki raflar hâlâ oradaydı. Rafların önünde eğilmiş bedeninin şekli hâlâ gözümün önündeydi, mükemmel kitabı anyordu.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama aynı koltuğa oturup arkama yaslandım. Gözlerimi kapayıp elimden geldiğince, Sam'in arkamda olduğunu, onun kollarında güvende olduğumu hayal ettim; saçlarımı kıpırdatan, kulağımı gıcıklayan nefesini hissetmem an meselesiydi.

Eğer yeterince zorlarsam kokusunu bile alabüecek gibiydim. Bu kokunun kaldığı pek fazla yer yoktu artık. Ama burada onu hissedebiliyordum, belki de bunu o kadar umutsuzca istiyordum ki öyle olduğunu hayal ediyordum.

Pastanede beni her şeyi koklamaya zorlayışım hatırladım. Gerçekten kim olduğumu anlamam için. Şimdi de kitapçıdaki kokulan seçiyordum: derinin ceviz aromalı kokusu, halı şampuanının parfümü, tatlı siyah mürekkeple, benzin kokan renkli mürekkebin kokusu, tezgâhtar çocuğun şampuanının kokusu, Isabel'in parfümü, hatıraların ve Sam'in beni bu koltukta öpüşünün kokusu.

Ben Isabel'i nasıl gözyaşları içinde bulmak istemiyorsam, onun da beni burada gözyaşları içinde bulmasını istemiyordum. Artık pek çok şey paylaşıyorduk ama ağlamak hakkında hiç konuşmadığımız bir şeydi. Kolumla yüzümü silip ayağa kalktım.

Sam'in aradığı kitabı bulduğu rafa gidip kitabı bulana dek başlıkları taradım ve kitabı elime aldım. *Şiirler* Rainer Maria Rilke. Aynı kitap olup olmadığı anlamak için kitabı burnuma götürdüm. Aynı kitaptı. *Sam*.

Kitabı satın aldım. Isabel de kurabiyelerle ilgili olanı aldı ve Rachel'm evine gidip ne Olivia'dan ne de Sam'den bahsetmemeye dikkat ederek altı düzine marmelatlı kurabiye

pişirdik. Sonra Isabel beni eve bıraktı, eve gelince Rilke'yle birlikte kendimi çabşma odasma kapattım. Okudum ve istedim.

*Ve seni terk etmek (çözümleyecek sözcük yok)
Yaşamın, korkulu, sonsuz ve çiçek açan,
öyle ki, bazen sukutuhayal, bazen de
anlayış,*

Hayatın bazen bir taş senin içinde ama sonra bir yıldız.

Şiirden anlamaya başlıyordum.

Altmış Dördüncü Bölüm • Grace

-9°C

Kurdum olmadan geçen bu Noel, Noel değildi. Normalde bu, yılın onunla geçirdiğim dönemiydi, sessiz varlığıyla her zaman ormanın kıyısında olurdu. Pek çok kez, ellerime ceviz, zencefil, çam ve diğer Noel kokuları sinmişken, mutfak penceresinin önünde durmuş, üzerime diktiği bakışlarını hissetmiştim. Başımı kaldırır, kırpmadığı sabit altın rengi gözleriyle ormanın kıyısında duran Sam'i görürdüm.

Ama bu yıl böyle değildi.

Ellerim hiçbir şey kokmaksızın mutfak penceresinin önünde durdum. Bu yü Noel kurabiyesi pişirmenin ya da Noel ağacı süslemenin anlamı yoktu; yirmi dört saat içinde, iki haftalığına Rachel'la birlikte buradan gidecektim. Mercy Falls'tan çok uzağa, bembeyaz Florida kumsallarına. Sınır Ormanı'ndan çok uzağa; daha da önemlisi, bomboş arka bahçeden çok uzağa.

Kahve fincanımı ağır ağır dudaklarıma götürdüm ve bu yıl belki bininci kez bakışlarımı ormana çevirdim. .

Gri gölgeler içinde öylece duran, karla kaplı dallan kasvetli kış gökyüzüne uzanan ağaçlardan başka bir şey yoktu. Tek renk, bir yemliğe doğru uçan ve bir anlığına görünüp kaybolan erkek kardinal kuşunun parlaklığıydı. Uçup git-

meden önce boş tahta yemliği gagaladı, beyaz gökyüzünde kıpkırmızı bir nokta halini aldı.

Pençe izlerinden yoksun, el değmemiş karla kaplı arka bahçeye çıkmak istemiyordum ama yemliği gitmeden önce boş bırakmak da istemiyordum. Mutfak lavabosunun altından kuş yemi torbasını alıp paltomu, şapkamı ve eldivenlerimi giydim. Arka bahçeye çıktım.

Kış ormanının kokusundan serseme dönmüştüm, benim için önem taşıyan Noelleri acımasızca hatırlatmıştı.

Yalnız olduğumu bilmeme rağmen ürperdim.

Altmış Beşinci Bölüm * Sam

-9°C

Onu izledim.

Ormanda bir hayalettim, sessiz, hareketsiz, soğuk. Ben kışın vücut bulmuş haliydim, dondurucu soğuğun ete kemiğe bürünmüş biçimi. Ormanın kıyısına yalan bir yerde durdum; ağaçların seyrelmeye başladığı ve havayı kokularıyla sardıkları yerde; mevsimin bu zamanında çoğunlukla ölü kokular. Kozalaklı ağaçların acı kokusu, kurtların misk kokusu, onun tatlılığı, koklayacak başka bir şey yok.

Birkaç nefeslik bir süre kapı eşiğinde durdu. Yüzü ağaçlara dönüktü ama ben görünmezdim, fiziki bir varlığım yoktu, ormandaki gözlerden başka bir şey değildim. Aralıksız esen rüzgâr tekrar ve tekrar kokusunu bana getiriyor, bir başka biçimin bir başka dildeki hatıralarının şarkısını söylüyordu.

Sonunda, en sonunda verandaya çıktı ve bahçedeki karın üzerinde ilk ayak izini bıraktı.

İşte buradayım, neredeyse dokunabileceğin kadar yalan-
da ama yine de binlerce kilometre uzakta.

Altmış Altıncı Bölüm • Grace

-9°C

Yemliğe doğru attığım her adım beni ormana daha da yaklaşıtıyordu. Çalılıkların yapraklarının gevrek kokusunu duydum, buzun altında tembelce hareket eden sık çayları, sayısız ağaç iskeletinin içinde uyuyan^yazı... Ağaçlardaki bir şey bana geceleri uluyan kurtları hatırlattı; şimdi kardan bir örtü altında gizli olan düşlerimdeki Altın Orman'ı hatırlattı; ormanı çok özlemiştim.

Onu özlemiştim.

Sırtımı ağaçlara döndüm ve kuş yemi torbasını yanıma, yere koydum. Tek yapabildiğim yemliğı doldurmak, içeri girip çantamı toplamak ve Rachel'la birlikte, bu kış ormanının içinde gizli olan tüm sırları unutmaya çalışabileceğim bir yere gitmekti.

Altmış Yedinci Bölüm • Sam

-9°C

Onu izledim.

Beni henüz fark etmedi. Kuş yemliğinin üzerindeki buzlan kınıyor, kınıyor, kınıyordu. Yavaşça ve otomatik hareketlerle yemliği temizlemek için gerekenleri yaptı, yemliği doldurdu ve ona dünyadaki en önemli şeymişçesine baktı.

Onu izledim. Onun dönüp ormandaki karanlık biçimi-me bakmasını bekledim. Şapkasını kulaklarına çekti, derin bir nefes üfleyip nefesinin havada kıvrılışım izledi. Eldivenlerinin üzerindeki kan silkeledi ve gitmek üzere arkasını döndü.

Artık saklanamıyordum. Ben de uzun bir nefes saliverdim. Belli belirsiz bir sesti ama başı hemen o sese döndü. Gözleri soluğumun oluşturduğu buğuyu buldu ve sonra ona yaklaştım, yavaşça, temkinli, nasıl tepki vereceğinden şüpheli.

Dondu kaldı. Bir geyik gibi tamamen hareketsiz. Karda küçük ve tereddütlü izler bırakarak yaklaşmaya devam ettim, ta ki ormandan çıkıp tam önüne gelene kadar.

O da benim kadar sessiz ve hareketsizdi. Alt dudağı titriyordu. Gözlerim kırptığında parıldayan üç damla yaş billur gibi izler bıraktı yanaklarında.

Önündeki küçük mucizelere bakabilirdi; ayaklarım, ellerim, parmaklarım, ceketimin altından omuzlarımın biçimi, insan bedenim ama o sadece gözlerime baktı.

Rüzgâr ağaçların arasmdan yine esti ama benim üzerimde hiçbir etkisi, hiçbir gücü yoktu. Soğuk parmaklarımı ısırırdı ama onlar yine parmak olarak kaldılar.

"Grace," dedim usulca. "Bir şey söyle."

"Sam," dedi, onu kuvvetle kendime çektim.